ADÈLE GERAS

TAINA PICTORULUI

CHIAR ȘI CELE MAI FERICITE FAMILII
ASCUND SECRETE...

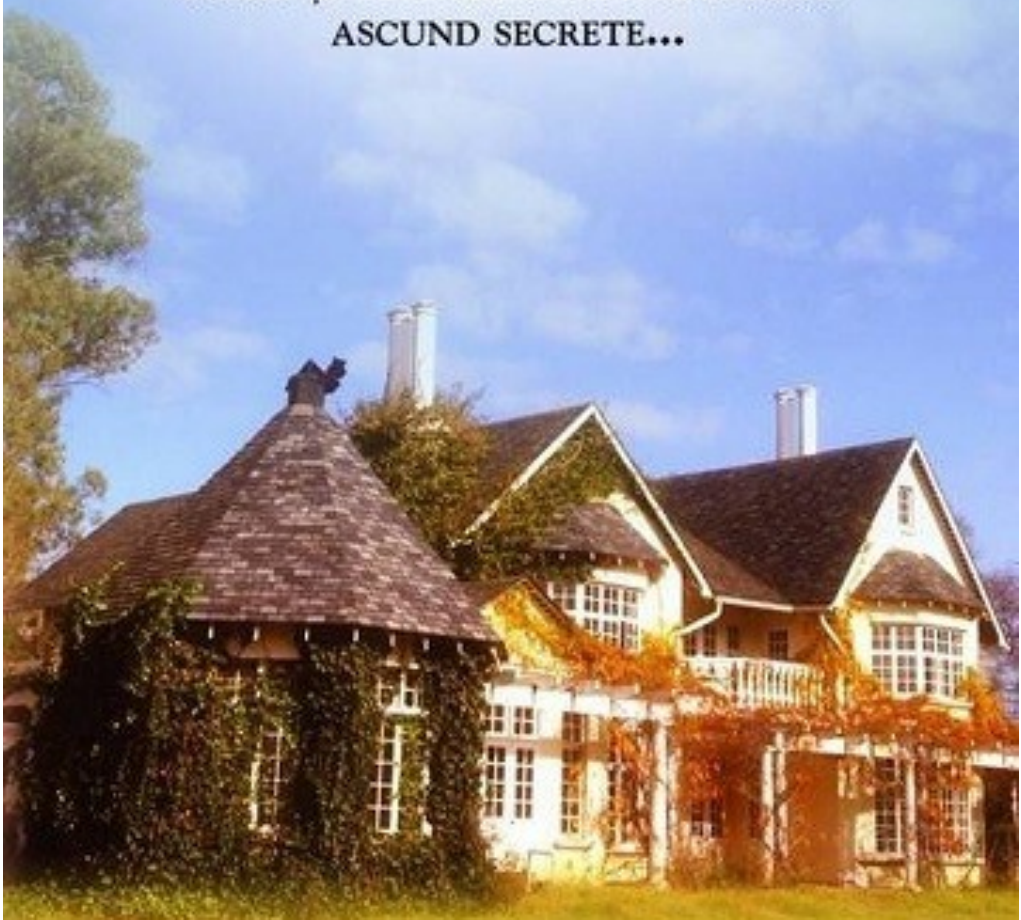

Cele Șapte Magnifice:

Jane Gregory și Jane Wood
Laura Cecil și Laura Watson
Linda Newbery și Linda Sargent
Și Broo Doherty
Mulțumesc prietenilor care m-au încurajat
în timpul scrierii acestei cărți: Jon Appleton, Eileen Armstrong, Jane Barlow, Annie Dalton, Anna Dalton-Knott, Anne Fine, David Fickling, Mary Hooper, Dan Jones, Alison Leonard, Helena Pielichaty, Celia Rees, Rosie Rushton, Ann Turnbull, Jean Ure, Frances Wilson, Jacqueline Wilson.
Ca întotdeauna, sunt recunoscătoare familiei mele: lui Norm, lui Jenny și în special Sophiei pentru sfaturile ei excelente. Această carte nu ar fi fost scrisă niciodată fără încrederea și entuziasmul ei.

Ce nu știi nu-ți poate face rău, dar ea știe și trebuie să uite ceea ce știe. E secret secret secret. Trebuie să se prefacă a nu ști și a nu a fi știut niciodată, altminteri acest lucru îi va face rău. În casa de acolo sălășluiește secretul și tot ce vrea ea e să nu știe.

Stă la fereastră. Nu se simte nici măcar o adiere de vânt care să miște perdelele albe, și afară iarba s-a uscat sub ultimele raze de soare. E vară, și pe amurgite, iar ea încă nu e în pat. Are aproape opt ani și e prea devreme pentru culcare. Toți fac câte ceva altundeva și nimeni nu se uită la ea. Umbrele copacilor sunt negre pe pajiște și trandafirii târzii au margini aurii. Un petic de apă argintie sclipește printre frunzele de salcie plângătoare. Acela e lacul. Lebede înoată pe lac, și ea ar putea să meargă jos la apă să privească păsările albe. Nu ar ști nimeni și ce nu știi nu-ți poate face rău.

Trebuie să plece, să evadeze, dincolo de covorul țesut cu flori și copaci strâmbi, și apoi ușa se deschide și ea se află pe coridor, și acolo e mereu întuneric, chiar și când afară strălucește soarele, și o liniște densă cuprinde tot spațiul și se întinde pe scări în jos, și ea coboară de pe o treaptă pe cealaltă în vârful picioarelor, ca să nu o deranjeze. Picturile de pe pereți se holbează la ea când trece pe lângă ele. Naturi moarte și peisaje revarsă culori ciudate și propria lumină în tăcere, iar portretele strigă după ea, și ea nu le aude. Podeaua de marmură din hol e ca o tablă de șah cu alb și negru, și ea are grijă să sară peste pătratele negre pentru că, dacă nu o faci, cu siguranță are să se întâmple ceva rău și poate că tocmai a atins un pătrat negru în drum spre grădină, dar asta nu ar conta, nu-i așa?

Apoi ajunge pe iarbă și aerul e blând, și ea fuge cât de repede poate pe scările terasei în jos, și peste pajiște, și pe lângă toate florile, și printre garduri vii înalte tunse în formă de conuri și sfere și spirale, până când ajunge la grădina sălbatică, unde plantele îi ating ușor fusta, și ea fuge și fuge până acolo, unde sunt întotdeauna lebedele, dar ele au plecat. Au plutit spre țărmul îndepărtat. Le vede. Nu se află prea departe, așa că începe să meargă.

Ceva îi atrage privirea. E în stufăriș și e ca o pată neagră în apă și, când ajunge puțin mai aproape, arată ca un cearșaf sau

o bucată de pânză, și plante acvatice și crengi gri-verzui de salcie cu frunze ca niște degete slabe acoperă o parte din ea. De-ar putea ajunge mai aproape de locul unde apa întâlnește malul, ar putea să întindă mâna să o tragă și să vadă ce e. Apa e rece pe mâna ei și e ceva care arată ca un picior împins afară de sub material. Oare ar putea fi cineva care înoată? Nimeni nu înoată fără să se miște.

Deodată se face frig peste tot în jurul ei și ce nu știe nu-i va face rău, dar ea știe că asta e greșit. Asta e rău. Ar trebui să fugă să aducă pe cineva, dar nu-și poate opri mâna să se întindă spre pânza întunecată care stă întinsă pe suprafața lacului. Trage de această pânză, și ceva greu vine înspre ea, și timpul se dilată atât de mult, încât momentul se prelungește la nesfârșit și o față cu ochi sticloși deschiși și piele palidă verzuie, și părul complet desfăcut și întinzându-se ca o buruiană îngrozitoare ce crește întinzându-se într-o formă neregulată și plutește pe apa argintie și intră și iese din gura deschisă, și ea simte cum începe să strige, dar nu iese niciun sunet, și se întoarce și fuge înapoi spre casă. Trebuie să vină cineva. Trebuie să ajute cineva, și ea fuge să-i cheme, să-i aducă, și strigă, și nimeni nu o aude. Degete ude scufundate se ridică din lac și se întind peste iarbă și în sus în casă, pentru a o atinge, și ea le va simți mereu, chiar și când va fi foarte bătrână, și ea cunoaște degetele și cunoaște fiecare cută a pânzei îmbibate de apă și ochii care nu văd șiroind de apă argintie și părul desfăcut. Acum le știe pe toate și nu poate înceta niciodată, niciodată să le cunoască.

Miercuri,
21 august 2002

„Am alergie la mama”, se gândea Rilla. Se lăsă pe spate în cadă, închise ochii, bucurându-se de spuma cu aromă de vanilie și de apa fierbinte. Se întâmpla de absolut fiecare dată. Șarpele se întorsese. Ea îl simțea cum se descolăcea de acolo de unde sălășluia, atât de adânc în capul ei, încât în majoritatea timpului uita că era acolo. Un șarpe alb, așa și-l imagina ea, răsucindu-se și desfășurându-se și înfășurându-se cumva în jurul diferitelor părți ale creierului ei, pentru a-i cauza singurele dureri de cap pe care le avusese vreodată. Cefalee datorată stărilor de tensiune, fusese de părere doctorul, când Rilla pomenise odată despre problemă, dar bineînțeles că nu îi mărturisise ce anume îi provoca durerea. Ea știa exact. Era Leonora, mama ei, și nu doar ea. „Am alergie la tot pachetul, își spunea ea; Willow Court, Gwen, întregul sistem. De fiecare dată când trebuie să merg în vizită în acel loc e la fel: șarpele alb își strânge buclele solzoase ale trupului în jurul capului meu și îmi simt totodată inima bătând ciudat.” Zâmbi. De obicei, după doar câteva ore în prezența mamei ei, Rilla își revenea suficient pentru a funcționa într-un mod mai mult sau mai puțin normal, dar nu era chip să scape: perspectiva vizitei Leonorei o umplea de ceva ce se apropia de groază.

Oare de ce se temea? Se uită împrejur în baie, refugiul ei, vizuina ei. Era încăperea pe care o iubea cel mai mult din lumea întreagă. Mica ei casă („Ce inteligent din partea ta, scumpo, să găsești o căsuță atât de încântătoare! Și încă în Chelsea!” spusese Leonora pe vremea aceea) era, în funcție de punctul fiecăruia de vedere, fie, în mod trist, una care necesita o redecorare totală, fie culmea șicului boem. Rilla însăși era de părere că ea și casa ei se potriveau bine. „Am trecut de floarea vârstei, se gândea adesea, dar încă mai avem farmec, oh da!” Cel puțin reușise să își cumpere o casă a ei, ceea ce era mai mult decât se putea spune despre Gwen, sora ei mai mare, care nu locuise niciodată altundeva decât la Willow Court, sub privirea scrutătoare a Leonorei. Rilla nu putea înțelege nici în ruptul capului cum supraviețuia sora ei. Părea destul de fericită, dar la Gwen nu se știa niciodată cu adevărat. Poate că ani de zile murise de dorul de a pleca de acolo și nu spusese niciun cuvânt. Martiriul implicat ar fi fost tipic, dar după toate

probabilitățile, Gwen se obișnuise cu propria captivitate. Dacă ar fi întrebat-o cineva de ce alegeau ea și soțul ei să își petreacă zilele în Wiltshire, ar fi murmurat fără îndoială ceva despre ce privilegiu era să aibă grijă de picturile bunicului lor Ethan Walsh („Colecția Walsh”, așa o numea ea) și alte chestii la fel de plicticoase. Nu ar fi menționat că îngrijirea permanentă a Leonorei și devotamentul ei de o viață față de casă și proprietate făcuseră să fie cel mai firesc lucru din lume ca ea să moștenească Willow Court după moartea Leonorei. Ei bine, Gwen n-avea decât. Rilla ar fi considerat obligația de a sta acolo pentru totdeauna ca un fel de sentință, dar era conștientă că majoritatea oamenilor nu împărtășeau părerea ei.

„Majoritatea oamenilor, se gândea ea, înseamnă sora și mama mea. De ce să îmi pese de ceea ce cred ele? Am patruzeci și opt de ani, iar baia mea e treaba mea și a nimănui altcuiva.” Se uită la lumânările de pe polița lungă de lângă oglindă. Erau o jumătate de duzină și ea le aprindea de fiecare dată când făcea baie, seara sau dimineața. Micile sfeșnice simple care le susțineau erau din sticlă mată: albastru și roz, și unul de un alb sidefiu care îi plăcea Rillei cel mai mult dintre toate. Nimeni nu vedea rostul, și cum ar putea ea explica vreodată tresăltarea din inima ei, când se uita fix la flăcările pâlpâitoare, sau cum o încântau formele de ceară colorată ce creșteau în incrustații stranii pe sfeșnice, și cum aroma lor discretă îi vorbea despre tihnă și frumusețe și despre toate felurile de consolare. Și plantele. Era o junglă deasupra chiuvetei și pe pervazul ferestrei, și vegetația (cu aproape fiecare frunză de o nuanță diferită, unele albăstrui, unele cu tente de galben sau maro, unele vărgate, altele striate, sau pătate, sau cu picățele) forma o grădină pentru ea, și pe deasupra una care necesita puțină atenție, pentru că ea o lăsa intenționat să crească în neștire, delectându-se cu ramurile și cârceii care se revărsau peste marginile ghivecelor lor și se târau pe jos peste plăcile de gresie, atingând marginea căzii.

Gwen fusese prima care văzuse baia după ce fusese renovată, și nu trebuise să spună niciun cuvânt. „Eu sunt de vină, se gândi Rilla. Trebuie să fie ceva în neregulă cu mine dacă îmi amintesc totul, după ani și ani, atât de clar.” După ce se holbase la cadă și la chiuvetă în tăcere, se întorsese și spusese:

— Ești sigură că nu e un pic prea mult?

Rilla era pe atunci îndrăgostită la nebunie de Jon, pe cale de a se căsători cu el, și tot ce făcea era exuberant, vesel, plin de pasiune. Jon Frederick era un star de muzică pop, și, cu toate că el nu fusese niciodată, nici chiar în culmea faimei lui, chiar în vârf, ei formaseră unul dintre cuplurile strălucitoare de tineri din Londra acelor timpuri. Ea tocmai jucase într-un film, *Creaturi nocturne,* care era o prostioară, dar cel puțin fusese bine plătită și, impulsionată de către Jon, îl însărcinase pe artistul Curtis Manstrum să picteze cada și chiuveta. El era renumit pentru fântânile lui și perfectase o tehnică de acoperire a chiuvetelor cu decorații foarte colorate, care puteau rezista ani la rând. Făcuse o operă splendidă pe cada Rillei, așa încât cineva de la o revistă venise să o fotografieze și, pentru o vreme, fusese subiectul de discuție al Londrei – subiectul, în orice caz, al acelor oameni din Londra care aveau obiceiul să vorbească despre asemenea lucruri.

— De ce? îi răspunsese Rilla lui Gwen, și pentru prima dată văzuse totul prin ochii surorii ei: albastru și verde și roz în vârtejuri inspirate din Matisse, care te amețeau doar uitându-te le ele, acoperind fiecare centimetru de porțelan, luându-ți ochii cu strălucirea lor șuierătoare.

— Păi… ezitase Gwen.

„Nu-și găsește cuvintele potrivite, se gândise Rilla. E nepoata unui artist celebru și cu toate astea nu are idee. Este înconjurată zilnic de toate picturile alea și nu se poate gândi la niciun blestemat de lucru inteligent de spus.” În final, și doar pentru că fusese întrebată în mod direct, Gwen murmurase:

— Culorile sunt cam puternice, nu-i așa? Și toate desenele alea mie mi se par un pic deplasate. Mult peste normal. Nu fi așa de mâhnită, Rilla! Tu ai întrebat. Și nu eu am să fac baie aici, nu-i așa?

— Nu, așa e, zisese Rilla. Am văzut ce ai făcut tu în baia ta de lângă dormitor. Cât vezi cu ochii, roz piersică; chiuvetă piersică, vană piersică și prosoape piersică însemnate cu El și Ea, împăturite cu grijă pe suportul de prosoape încălzit.

— Nu-i nevoie să fii obraznică, obiectase Gwen.

Rilla își înghițise un „Du-te naibii” care îi veni în minte și se grăbise să-i arate drumul afară, pentru ca gusturile delicate ale

surorii ei să nu mai fie jignite. Până în ziua de azi își amintea cum cuvintele lui Gwen o făcuseră să simtă că procedase greșit, prea țipător, era una care atrăgea atenția asupra sa. Dezaprobată.

Deci, de ce continua să facă vizite? De ce nu se distanța de toată treaba asta afurisită? Dragostea, ca de obicei, era răspunsul. Împletită printre toate celelalte sentimente care o cuprindeau de fiecare dată când se gândea la familia ei, încurcată, ferecată atât de puternic, încât încercarea de a o separa, ar fi distrus-o complet, așa era dragostea pe care o simțea pentru mama și sora ei. Nu avea încotro. Toată vorbăria aia cu „sângele apă nu se face" nu era, așa se părea, nimic altceva decât adevărul. Era ca și cum Leonora și Gwen ar fi fost părți din ea, părți pe care le găsea dificile și iritante de cele mai multe ori, și totuși părți din structură. Totodată, erau unele lucruri pe care și le amintea din copilărie, care încă mai străluceau, în definitiv, și asemenea amintiri nu le dai la o parte în grabă. Le ții ca pe un fel de talisman care să te păzească împotriva celorlalți, a lucrurilor la care nu suporți să te gândești.

Rilla se ridică în capul oaselor și își stoarse un burete de apă pe umăr. „Și ele mă iubesc, se gândi, chiar dacă nu sunt de acord cu mine, Gwen și mama. Chiar dacă nu sunt chiar genul de persoană cu care și-ar împărți timpul, dacă nu aș fi ruda lor de sânge, și ele au probabil nevoie de mine în viața lor." Se întrebă dacă Gwen își mai amintea sau nu un incident în baie, de când erau ele mici. Rilla nu uitase. Își luase într-o zi cariocile și desenase peste tot pe pereții albi. Nu era un accident. Își amintea cum se gândise: „pereții vor fi mai frumoși cu pești peste tot", și se dusese și luase cariocile din camera copiilor și le dusese în baie, întinzându-le într-o parte, lângă chiuvetă, și apoi se apucase să traseze contururi drăguțe de pești și să le coloreze cu grijă cu nuanțele ei cele mai bune de turcoaz, purpuriu și portocaliu. Arătau frumos. Cât de fericită avea să fie mama ei când avea să îi vadă înotând acolo, de-a curmezișul peretelui! Rilla avea doar șapte ani și nu putea ajunge foarte sus, chiar dacă stătea pe scaun, dar erau o sumedenie de pești, și mai adăugase și niște alge, altminteri n-ar fi fost marea potrivită. Când terminase, o chemase pe Gwen să vină să vadă. Gwen se albise toată. Culoarea îi dispăruse din obraji, apoi se întorsese din nou, devenind toată roșie și rumenă, de parcă s-ar

fi rușinat.

— Se va supăra, Rilla. Ai stricat tot peretele.

— Nu, nu l-am stricat, răsese Rilla. L-am făcut frumos. Uită-te la pești! Nu-ți place?

— E oribil și am să-i spun lui mami. O s-o pățești așa de rău. O să vezi tu.

Rilla ieși din cadă și găsi unul dintre prosoapele moi enorme, care o acopereau din cap până-n picioare. Zâmbi. „Și *chiar* am pățit-o”, se gândi. Nicio cină în seara aceea, și apoi nicio vizită la circ, și privitul de la fereastră, în timp ce Gwen se ducea cu mama cu mașina să vadă clovnii și elefanții. Ce am mai plâns și am suspinat și am implorat, dar mama era neînduplecată. „Trebuie să înveți, Rilla dragă”, spusese, „înainte de a te năpusti să strici ceva și pentru că nu te-ai gândit cum trebuie.” Chiar și după tot acest timp, nedreptatea o rodea. Atât de des fuseseră prost înțelese lucrurile pe care ea le întreprinsese ca să-i facă pe plac Leonorei. Rilla se întreba uneori dacă baia ei superdecorată nu era, după toți acești ani, un mod de a se împotrivi tuturor celor care au considerat că peștii ei copilărești și algele marine nu au făcut nimic altceva decât să strice un perete frumos și curat.

„A te năpusti” erau cuvintele care răneau cu adevărat, acelea care se strecuraseră sub piele și rămăseseră acolo mai mult de patruzeci de ani. „A te năpusti” încă atrăgea după sine resentimente. Rilla se îndreptă spre dormitor. Ivan era treaz, fredonând fals, în timp ce se uita în ziar. Ea trebuia să se pregătească. Voia să ajungă la Willow Court cât de devreme posibil și categoric înainte de cină.

Stând în fața măsuței de toaletă, Rilla se uită cu atenție în oglinda triplă și văzu mult prea multe imagini reflectate ale iubitului ei, întins, deja complet îmbrăcat, pe patul din spatele ei. Ea nu putea să se decidă ce era mai deprimant – să îl privească pe el sau să contemple epava în care ea se transformase deodată. Acolo în baie era ușor să simuleze că mai era încă acea creatură splendidă cu piele catifelată din fotografie, care o sfida de după sticlele îngrămădite de parfum. „Ce prostie, se gândi, să mă simt legată de un film de acum peste douăzeci de ani. Trebuie să fiu masochistă. Părul ăla, unduindu-se pe o pernă împodobită cu dantelă, și umerii ăia perfecți în cămășuța de noapte de satin... nu-i de mirare că

monstrul, sau orice o fi fost în *Creaturile nopții,* era tentat.” Inelele pe care le purta în fotografie încă mai erau pe undeva, argint împodobit cu montură de pietrele lunii și opaluri. I se permisese să le păstreze, printr-o minune. Vag, Rilla se gândi dacă ar merita să întoarcă apartamentul cu susu-n jos, ca să le găsească. Probabil că nu. Jumătate de fotografie era cu trandafiri albi, revărsându-se de pe pat și aproape afară din ramă, ca o avalanșă. David, regizorul, irosise atât de mult timp, stivuindu-i, aranjând carpeta de blană peste picioarele ei și având grijă ca ea să se lase pe spate pe așternut exact în unghiul potrivit. „Ar trebui să o iau de aici, se gândi. E ridicol să o țin acolo ca un memento. Poate aș putea să o acopăr complet cu o eșarfă sau ceva.”

Se privi și oftă. Zâmbi. Asta era o greșeală. Puteau oare toate ridurile astea și cearcănele și pielea moale a gâtului și a bărbiei să fi apărut peste noapte? „Am doar patruzeci și opt de ani, se gândi. Legea lui Murphy, asta era. Uită-te la Gwen, cu doi ani mai mare și toată lapte și trandafiri, niciodată cu mai mult de o pată de pudră și un strat subțire de ruj la ocazii speciale. Nu există nicio dreptate afurisită pe lume! „Auzea vocea mamei ei spunând, așa cum o făcea întotdeauna: „Frumusețea nu are nimic de-a face cu asta, Cyrilla dragă. Sora ta e o persoană, iar tu ești alta, și mie îmi sunteți amândouă dragi”. Leonora era singura persoană de pe lume căreia îi era îngăduit să folosească numele cu adevărat prea stupid cu care o împovărase pe fiica ei cea mică la naștere. Sora ei trebuia să se mulțumească doar cu Gwendolen. Nu era strălucit, dar cel puțin oamenii auziseră de el. Când Rilla mersese prima dată la școală, toți o întrebaseră: „Cyrilla e un nume de familie?” Dar de-abia își puteau înăbuși râsul ori de câte ori era rostit, așa că ea îl scurtă foarte repede, și așa scurt rămăsese de cele mai multe ori.

Desigur, dacă ar fi trăit tatăl ei, el ar fi putut încerca din răsputeri să sugereze ceva mai inteligent, dar Rilla era dispusă să parieze că mama ei ar fi ieșit învingătoare, așa cum făcea de obicei. Peter Simmonds, tatăl Rillei, murise într-un accident de mașină cu șase luni înainte de a se naște ea. Rilla știa că era destul de irațional, dar ea se simțise întotdeauna vag răspunzătoare, de parcă ea ar fi fost de vină pentru accidentul care, după spusele Leonorei, fusese rezultatul indirect al faptului că îi spusese lui Peter că era din nou însărcinată. Subiectul nu

era unul pe care Rilla să îl fi discutat cu Leonora, dar atât ea, cât și Gwen crescuseră cu povești despre relația care existase între părinții lor. În toate privințele, dragostea asta era ca dintr-un basm: ieșită din comun, neschimbătoare și cu mult mai profundă decât pasiunile oarecum obișnuite, trăite de alți oameni. Desigur că Leonorei îi trebuiră câțiva ani să își revină după moartea soțului ei. Rilla avea impresia că își amintea casa liniștită și pe mama ei în negru, plânsă, la masa de dimineață, dar nu știa dacă liniștea și tristețea din capul ei erau cu adevărat amintiri sau doar povești care i se spuseseră mai târziu de către Leonora și pe care și le imagina ea. Fotografii cu tatăl ei, un bărbat înalt, arătând oarecum milităros, cu păr roșcat și privire severă, se găseau în albume la care de-abia se uita cineva vreodată în zilele astea.

— De ce te uiți așa urât, Rilla, iubito? veniră sunetele lenețe ale lui Ivan, parțial răgușite de la țigările din seara trecută, dar mai ales dintr-o afectare bine exersată.

— Nimic, zise Rilla, doar că va fi nevoie de enorm de multe palme pentru a restaura ceva asemănător cu fața mea.

Își păstră vocea slabă, pentru ca Ivan să nu îi cunoască adevăratele sentimente. Nu avea deloc intenția să încerce să explice teama din inima ei legată de perspectiva zilelor care urmau.

— Ești frumoasă, iubita mea, zise Ivan. Ești o frumusețe crepusculară.

— Și tu mănânci rahat, zise Rilla, aplicându-și mai mult fond de ten decât ar fi recomandat Monsieur (sau poate Madame) Lancome, pe obraji și frunte, și având grijă să se întindă perfect pe gât și pe linia bărbiei.

Ăsta era un lucru care se putea spune despre lucratul (sau, în cazul Rillei, cel mai adesea nelucratul) în industria filmului și în teatru. Chiar te învăța totul despre posibilitățile, farmecul, puterea transformatoare a machiajului. Toată lumea era ocupată cu construirea de euri, de măști despre care credeau că i-ar putea interesa pe ceilalți. Ivan, bunăoară, semăna remarcabil cu un vampir și exploata asta la maximum. Era străin, era înalt și slab, avea o grămadă de dinți și o piele foarte palidă și ochi pe care el însuși îi descria drept „hipnotici”. Se apucase de o decorare gen Hammer Horror în apartamentul

său, pe care Rilla încerca să îl evite pe cât putea, reușind să facă în așa fel încât să ajungă mereu aici în cele din urmă. Zâmbi din nou spre propria imagine din oglindă. Casa ei nu era tocmai Căminul Ideal, dar chiar dacă era la fel de încărcată ca a lui Ivan, era totodată confortabilă și nu exista nimic gotic în ea.

— Acum ești fericită, zise el. Îți amintești de aseară.

— Nu te măguli, scumpule! zise Rilla tăios, dar regretă instantaneu. Nu era cel mai bun iubit din lume, dar era mai bun decât nimic. Îmi pare rău, Ivan. Sunt un pachet de nervi din cauza întoarcerii în casa mamei. N-am ce face.

— Zâmbești, continuă Ivan, în timp ce eu plâng? Ce am să mă fac fără tine? Cum am să suport asta? Cum am să trăiesc?

— Oh, maturizează-te, dragule, sincer! Sunt doar câteva zile. Nu trebuie să fii melodramatic.

— Nu mă iubești! Nu ai putea vorbi așa dacă ai simți ceva pentru mine.

Ea nu putea să-l contrazică. Nu îl iubea, bineînțeles că nu, dar se mira că el își dăduse seama de asta. Rilla credea că se poartă rezonabil de afectuos și era întotdeauna deschisă când venea vorba de o partidă de sex, dar inima ei, ei bine, acela era teritoriu străin și fusese ani de zile în afara zonei permise. Era dificil uneori să potrivească felul în care era acum cu acela de pe vremea lui Hugh Kenworthy, prima ei iubire. Treceau luni de zile și Hugh pur și simplu nu se gândea deloc la ea, dar când își amintea de acea perioadă (șaisprezece ani, simțind totul cu atâta pasiune, încât părea că nu mai exista pentru ea bariera pielii, simțea un fel de revărsare care o inunda, un amestec din acea dorință veche care o făcea să-i fie greu să își recapete răsuflarea, și vestigii ale furiei pe care o resimțea pentru Leonora și pentru ceea ce făcuse. Rilla reveni în prezent.

— Nu are nimic de-a face cu iubirea, explică ea cu răbdare. Ți-am spus totul despre asta. Mama împlinește șaptezeci și cinci de ani, iar petrecerea e strict o afacere de familie, altminteri bineînțeles că te-aș lua. Doar știi asta.

Rilla își contură gura cu o culoare numită trandafir sepia și adăugă luciu de buze, crezând că nu poți sclipi și străluci prea mult. Avea o părere foarte proastă despre culori mate și bej și toată filosofia mai-puțin-e-mai-mult. Torturi cu cremă, vin roșu și mâncare de creveți cu supliment de lipie, la asta râvnea ea. Nu

fusese prea sinceră în legătură cu afacerea de familie. Partenerii, soții, prietenii, prietenele erau cu toții invitați, dar Rilla nu se gândise niciun moment să îl ia pe Ivan. Știa exact cum ar reacționa mama ei văzându-l. Ar fi, o, atât de politicoasă și ar zâmbi cu zâmbetul care o făcea pe Mona Lisa să arate categoric mai deschisă, comparativ cu ea, și ar spune ceva de genul: „Bun venit la Willow Court, domnule Posnikov”, dar ochii ei verzui ar măsura cu privirea unghiile ușor neîngrijite, și nările ei s-ar dilata aproape imperceptibil, și ochii ei ar înlătura toate prefăcătoriile și ar descoperi cine știe ce adevăruri îngrozitoare despre sărmanul Ivan. Iar el, fără ca măcar să-i fie adresat un cuvânt, ar înțelege, ca să folosesc încă o expresie de-a Leonorei, că nu e „unul dintre noi”.

— Acuma chiar ridică-te, Ivan, te rog, zise Rilla. Trebuie să decid ce să iau. Chiar vreau să ajung la Willow Court cât de curând posibil.

Începu să arunce haine din dulap pe pat. De ce aproape tot ce avea era fie mătăsos, fie de satin sau cu pene sau mărgele, sau cumva ca un costum dintr-un spectacol? Ori de câte ori mergea în vizită la Willow Court, simțea nevoia să găsească o deghizare, un costum care să nu o facă pe Leonora să strâmbe instantaneu din nas. De ce nu reușea să poarte fuste simple și bluze apretate? Probabil că ar vărsa ceva pe ele, dacă într-adevăr le-ar purta.

— Aleg eu pentru tine, se oferi Ivan. Știu de ce ai nevoie. Doar sunt designer vestimentar, nu?

— OK, zise Rilla. Imaginează-ți că mă îmbraci pentru o piesă în trei acte montată într-o casă de țară. Ferestre franțuzești, băuturi pe terasă. Știi, genul ăsta de chestii.

Se deplasă spre scaunul de lângă fereastră și oftă.

— E imposibil să-ți iasă mai rău decât mie.

Cu o grijă surprinzătoare, Ivan ridică pe rând câte o haină și le puse pe majoritatea deoparte, oftând ușor deznădăjduit. În cele din urmă spuse:

— Cred că asta va fi suficient, nu?

Rilla se uită peste ceea ce alesese și observă că da, într-adevăr, șifonul verde s-ar putea potrivi bine pentru o petrecere de vară, că fusta țigănească bordo probabil că ar da bine cu bluza albă de in, că pantalonii negri și câteva tricouri de jerseu

mătăsos ar putea să nu fie prea hidoase pentru plimbări matinale în grădină. Ivan adăugă câteva eșarfe foarte fine („Georgina von Etzdorf…” murmură respectuos în timp ce le puse cu grijă pe pernă) și apoi trecu la alegerea unui colier dintre cele atârnate pe un colț al oglinzii de la toaletă.

— Asta, cred, zise el, alegând un șir lung de perle, evident false. N-am mai văzut niciodată așa ceva – perle care nu sunt rotunde!

Scoase un sunet care era cel mai apropiat de un râs pe care și-l permitea.

— Da, îmi plac foarte mult, zise Rilla. Sunt din America. Perle pătrate! Ajung.

Închise ochii și îl lăsă pe Ivan să scotocească prin cutia ei cu cercei. Ce conta, sincer, dacă stăteai bine să te gândești? Indiferent cum era îmbrăcată, toată vizita avea să fie cumplită. Singurul lucru la care încerca în fiecare minut din viață să nu se gândească, să îl împingă în cel mai întunecat, cel mai secret colț al inimii, era cunoscut tuturor celor care veneau. Dacă aveau să vorbească despre asta? Cum avea ea să suporte? Rilla închise ochii și inspiră adânc, ca să se calmeze. Willow Court. Atâtea fantome, atâta durere, și mama ei, Leonora Simmonds, monarh asupra a tot ce cuprindeai cu privirea, în special picturile. „O, Doamne, se gândi Rilla. Ce am făcut să meritățm acele picturi în familia noastră?”

Rilla lăsă sunetul vocii lui Billie Holiday să umple mașina: tristă și catifelată și încărcată de durere. Dulce, dar cu o bordură de întuneric de jur-împrejur, ca o graniță. Din când în când fredona odată cu ea, umplându-și spațiile din cap cu sunetul propriei voci. Știa că peisajul se desfășura în fața geamului, dar ea nici măcar nu aruncă o privire. Îl văzuse de mult prea multe ori, în drumul ei de întoarcere la Willow Court. Gwen va umbla de colo-colo dintr-o cameră într-alta, se gândea, controlând dacă toți aveau prosoapele potrivite. Va fi avut grijă ca picturile să fie proaspăt șterse de praf. Și eu voi sta în Camera Albastră, unde mă pune mama întotdeauna pentru că dă spre spate. Fără priveliștea lacului. Rilla tremura, în ciuda căldurii. Nu mai fusese acolo de ani de zile, dar în cele mai rele vise, ea încă mai vedea apa sclipind cu un fel de fluorescență. „Nu, gândește-te la Gwen! Așa ești în siguranță.” Gwen cea ordonată și organizată, care purta pantaloni bine croiți din material bun, care costă o

mică avere, dar cu toate astea, arătau ca niște pantaloni comuni. Și cămășile ei erau cele mai bune, și Rilla știa sigur că fiecare costase o groază de bani, dar ce sens avea, dacă culorile erau atât de discrete? Roz discret, albastru spălăcit și nuanța favorită a minimalismului, crem, care nu făceau nimic pentru Gwen, măcar de-ar fi știut.

Nu că sora ei nu ar fi fost atrăgătoare. Era. Avea înfățișarea unei fete tinere, și nu a unei fete tinere dolofane. Părul ei negru încărunțise în genul de sare-și-piper elegant, pentru care alții plăteau o avere la salon, și pielea ei era ca fildeșul. Rilla tânjea să o facă roșu de Burgundia și turcoaz și auriu, dar Gwen nici nu voia să audă de asta. Poate că tot ceea ce sărmanul ei cumnat căutase când alergase după alte femei, în timpul anilor de început ai căsniciei lor, era puțină culoare. Rilla simți o împunsătură de rușine pentru simplul fapt că avusese un asemenea gând, dar asta nu excludea această posibilitate. James Rivera, care începuse probabil viața drept Jaime, fusese alesul surorii ei. Era frumos și elegant și doar suficient de spaniol pentru a avea un nume exotic de familie, dar fusese educat în țara aceasta, deci nu era chiar foarte ciudat. „Ce-ar fi dacă…” era un joc prostesc, în cel mai fericit caz, dar Rilla se întrebase uneori, oarecum aiurea, ce s-ar fi întâmplat dacă Hugh Kenworthy nu i-ar fi ocupat în acele zile toate gândurile și în stare de somn. Oare s-ar fi oprit privirea lui James asupra ei? Oare ea ar fi vrut asta?

Nu se mai gândea la asta mai deloc, dar în vremurile trecute, una dintre temele principale de bârfă în familie, ori de câte ori se adunau doi sau trei departe de Willow Court, era: „oare știe Gwen?” Aproape din ziua în care se măritase sora ei, Rilla știuse că James îi era infidel. Era mereu „la Londra” sau „plecat peste noapte”, și mai era și ocazia despre care Rilla nu vorbise niciodată cu nimeni, când ea îl văzuse pe el și pe – cum o chema? Milly? Molly? Așa ceva – una dintre fetele tinere angajate să ajute la creșterea copiilor, arătând îmbujorată și zburlită, ieșind din foișorul din grădină de mână cu James. Și el văzuse că ea îi văzuse. Milly sau Molly nu mai rămăsese prea mult în serviciul lor după asta. „Gwen *trebuie* să știe, se gândi Rilla. Nu se poate să nu știe. Ce tipic pentru ea, să nu spună nimic.” Nu era genul ei să pună în pericol echilibrul familiei. Stoicismul ei părea să fi fost răsplătit. În ziua de azi, James

părea a fi o minune de om, deși îi plăcea cam prea mult alcoolul, și Rilla observase adesea încruntarea îngrijorată a surorii ei și buzele țuguiate când soțul ei se servea cu încă un pahar. Ordine, de asta era Gwen interesată. Ordine și Colecția Walsh. Slavă Domnului că Leonora o avea cel puțin pe una dintre fete care să continue după ce ea nu avea să mai fie. Să fii înțepenit în acel căsoi enorm, înconjurat de mai multe tablouri fantomatice decât îți puteai imagina, asta era ideea Rillei despre iad.

Și apoi ajunse la Willow Court. Porțile de fier forjat erau larg deschise. Frunzele stejarilor stacojii care mărgineau aleea spre casă erau încă verzi. Rilla își simți brusc gura uscată. Încetini mult mașina. Știa că Leonora și Gwen se vor fi uitat pe fereastră după ea și aveau să o aștepte pe scările din față, și, bineînțeles, erau acolo, ca niște siluete dintr-un tablou. Le văzu de la o depărtare destul de mare: Leonora, dreaptă și calmă, stând o treaptă mai sus decât Gwen. Rilla opri mașina și coborî cât de elegant putu, conștientă de privirea mamei asupra ei. Se grăbi pe scări în sus să o sărute pe sora ei.

— Scumpo, zise și își aruncă brațele în jurul lui Gwen, brusc cuprinsă de afecțiune.

Poate ar trebui să facă mai mult efort să o întâlnească pe Gwen singură. Poate ar trebui să o invite la Londra?

— Ce super că te văd! Am ajuns devreme, nu-i așa? N-a fost trafic mai deloc, destul de surprinzător.

Urcă la nivelul următor să o îmbrățișeze pe mama ei.

— Rilla!

Leonora zâmbi, dar rămase destul de nemișcată când fiica ei cea mică o sărută. „Pudră, mirosind a zahăr pudră, se gândi Rilla, și piele fină, și undeva în inima ei, ceva care nu vrea să cedeze, să se relaxeze. Ceva înghețat.”

— Mamă, arăți minunat! Ca de obicei.

Și era adevărat. Pielea Leonorei nu era ridată mai deloc, și ochii ei – verzi strălucitori, așa păreau. Cât despre structura oaselor, ei bine, după cum îi spunea mereu Ivan, nu exista nicio bază mai bună pentru frumusețe decât oase bune. Rilla știa că indiferent ce oase ar fi avut, erau cam prea bine acoperite și aștepta ca mama ei să facă vreo aluzie la câte kilograme pusese pe ea de ultima dată când o văzuse, dar nu, Leonora spuse

doar: Și tu arăți minunat, Rilla scumpă. A trecut atâta vreme de când nu te-am văzut. Mi-a fost dor de tine, așa că sunt foarte încântată că ai sosit puțin mai devreme. Leonora se opri și o scrută pe fiica ei mai atent.

— Și chiar arăți puțin obosită. Nu-i nimic. Poți să te odihnești cât și cum vrei, acum că ești aici.

Rilla de-abia se abținu să spună: Slabe speranțe! Leonora *chiar* o iubea, constată ea cu un junghi de vinovăție cunoscut, pe care îl simțea ori de câte ori trebuia să își amintească acest lucru. Numai că îi era greu să-și exprime afecțiunea într-un mod firesc, asta era tot. Rilla bălmăji ceva despre a-și lua gențile din portbagaj și a le duce sus.

— Tu stai în Camera Albastră, iubito, zise Leonora. Știu că te simți confortabil acolo. Gwen te va ajuta să te instalezi și apoi vei avea timp berechet să te schimbi pentru cină. Eu mă voi ocupa de scrisori în seră, dar să vii jos când ești gata. Mi-e dor să stăm la taclale, dacă nu ești prea obosită după un drum așa de lung.

Zâmbi spre Rilla, apoi se întoarse și intră, mergând așa ca întotdeauna – încet și ca și când lumea s-ar uita la ea. Ceea ce, reflectă Rilla, chiar se întâmpla foarte des.

Merse la portbagajul mașinii cu Gwen. Scoaseră împreună bagajele și intrară în casă, ducând fiecare câte o geantă. Niște cabluri încâlcite șerpuiau pe gresia alb cu negru din hol.

— Deci sunt deja aici, nu-i așa? Oamenii de la televiziune? întrebă Rilla în timp ce o urma pe Gwen pe scări în sus.

— Sean Everard, el e regizorul, vine mâine, zise Gwen, întorcând capul ca să vorbească peste umăr, dar restul echipei e aici. Fac ceea ce numesc „stabilirea cadrelor”. Sunt într-adevăr foarte buni. În cea mai mare parte a timpului de-abia ne dăm seama că sunt aici. Locuiesc jos la Fox and Goose și iau și toate mesele acolo.

Aproape că dădu nas în nas cu un bărbat ghemuit pe coridor, cu o cameră de filmat pe umăr.

— O, Doamne, Ken! exclamă Gwen. Nu te-am observat acolo. Și-mi pare foarte rău, dar credeam că s-a înțeles că partea asta a coridorului e în afara zonei permise. Am discutat despre toate astea cu Sean și sunt sigură că ți-am spus și ție.

— Scuze, scuze, spuse Ken. Căutam dormitorul doamnei

Simmonds. E acolo un tablou cu niște lebede, mi se pare...

— O! Gwen se relaxă puțin. Era evident pentru Rilla că dacă Leonora își dăduse acordul ca el să vină aici sus, atunci era altceva. E în regulă atunci. Doar că se află pe celălalt coridor. Ai luat-o la dreapta în loc de stânga la capătul scărilor. Se mai întâmplă.

— Așa e! zise Ken și se îndepărtă.

Rilla observă că erau în fața fostei camere a copiilor.

— Casa de păpuși e tot acolo, nu-i așa? întrebă ea.

— O, da. Dar mama susține cu fermitate că nu au voie să filmeze asta.

Înaintă cu pași mari de-a lungul coridorului spre Camera Albastră, cu Rilla imediat în urma ei. Nu se schimbase de la ultima ei vizită, doar că Gwen pusese trandafiri de culoarea pielii într-o vază, pe masa de lângă fereastră.

— Ce trandafiri Buff Beauty minunați, Gwennie, îți mulțumesc foarte mult!

Gwen roși la auzul poreclei copilăroase.

— Ție-ți plac ăia care înfloresc toată vara, știu... murmură și puse jos bagajul pe care îl cărase.

Se întoarse să plece, dădu să spună ceva de genul „Ne vedem mai târziu”, dar Rilla o întrerupse.

— Mă duc să arunc o privire. La casa de păpuși. Hai cu mine, Gwen, haide! Sigur e timp? Nu ai nimic de făcut exact acum, în minutul ăsta, nu-i așa?

Gwen ezită, apoi spuse:

— O, atunci, bine. Dar numai un moment.

— Bine. Rilla ieși din Camera Albastră și se uită de-a lungul coridorului. Am să mă asigur că nu ne prinde nimeni.

— Încetează cu tachinatul, Rilla. Gwen râse și păru dintr-odată mult mai tânără. *Noi* avem voie în camera copiilor. Doar pe oamenii de la televiziune nu vrea mama să-i lase.

— Nu-mi pot imagina de ce... a spus ea. Dacă mă-ntrebi pe mine, căsuța păpușilor a fost cea mai bună creație a lui Ethan Walsh.

— Dintr-un motiv oarecare, îi place să o păstreze pentru ea, zise Gwen. A adorat-o întotdeauna, și desigur că îi trezește amintiri. Mi-e teamă că nu pot sta mult. James se va întoarce

foarte curând de la negustorul de vinuri și tu trebuie să despachetezi.

Rillei îi plăcuse dintotdeauna camera copiilor. În vremurile trecute fusese domeniul lui Nanny Mouse, dar de câțiva ani, bătrâna domnișoară locuia într-o căsuță jos, la capătul aleii, lângă poartă, îngrijită de o infirmieră. Ar fi fost tristă să o vadă în liniște absolută și cu ecou, golită de jucării, cu rafturile de cărți goale. Nu era camera care fusese; camera pe care ani de zile Rilla o considerase centrul lumii ei. Nepotul lui Gwen, Douggie, fiul lui Efe și al Fionei, poate că adormise acolo când veneau în vizită, dar Fionei îi plăcea totuși să îl țină aproape de ea. Avea doar doi ani și jumătate. Poate că atunci când avea să fie mai mare, avea să aducă din nou camera la viață.

Gwen deschise ușa și căsuța păpușilor era acolo în locul ei obișnuit, la perete. Rilla zâmbi. Mama nu era o persoană sentimentală, dar când era vorba de asta, la care se referea adesea drept *aproape singura mea legătură cu mama,* se purta în feluri care puteau fi descrise doar ca oarecum excentrice. Bine, Gwen avea dreptate, fusese făcută pentru Leonora de către tatăl ei, și mama ei decorase fiecare cameră. Poate că nu voia ca tot universul să o cerceteze și să o atingă, și totuși, să nu lase echipa de filmare să o vadă ducea lucrurile cam departe. De asemenea, doar copii mai mari aveau voie să se joace cu ea. Leonora nu ar permite niciodată țâncilor să mânjească tapetul cu degetele lor murdare, sau să maltrateze micuțele piese de mobilier. Toți din familie știau că era încă în mare măsură în posesia Leonorei, și dacă li se părea că era ciudat ca o femeie de peste șaptezeci de ani să fie atașată de ceea ce era, la urma urmei, o jucărie pentru copii, nu spuneau asta niciodată.

Construirea căsuței fusese o trudă făcută din dragoste, asta era limpede. Rillei îi era greu să și-l imagineze pe bunicul ei artist, care, după toate spusele, fusese un pic dificil, coborând la nivelul unui copil, ca să zic așa, pentru a crea căsuța asta deosebit de frumoasă. Bunica Maude, care nu era mai deloc menționată în vreo scriere despre Ethan Walsh, o decorase în întregime, cu exact aceeași grijă pe care o împărtise cu dărnicie la Willow Court. Făcuse și trei păpuși mici care să locuiască acolo – copii fidele ale ei și soțului și fiicei ei. Erau păpuși mici din cârpe, dar cusute laolaltă cu atâta grijă, încât fiecare trăsătură nu era doar clar vizibilă, ci și recognoscibilă. Ethan era

cea mai mare dintre păpuși, cu o mustață neagră și sprâncene dese deasupra ochilor albaștri pătrunzători. Maude avea păr castaniu adunat într-un coc la ceafă, și purta o bluză cu un guler înalt de dantelă. Păpușa Leonora era într-o rochie croită din același material liliachiu pe care îl purta într-unul dintre portrete, acela renumit, care o prezenta stând pe marginea unui pat. Rochia era ornamentată cu dantela pe care o folosise Maude pentru a face gulerul pe figura reprezentând-o pe mamă. Fiecare păpușă avea brodat pe față un zâmbet cu mătase roz. Când era mică, Rilla zicea adesea că se vedea că erau o familie fericită.

— Obișnuia să ne lase să ne uităm la ele de Crăciun, zise Gwen. Îți aduci aminte?

Rilla dădu din cap.

— Așa e. Nu aveam niște ilice în miniatură, sau ceva cu care decoram unele dintre camere?

— Ghirlande, zise Gwen. Sunt într-o cutie în pod, cred. Împreună cu toate celelalte lucruri de Crăciun.

— Totuși, nu ne lăsa deloc să ne jucăm cu ele, nu-i așa? Rilla și-o amintea pe mama ei spunând: „Nu vi le pot da pentru jocurile voastre, dragelor. Sunt atât de fragile, nu vedeți? Dar vă place noua familie pe care am cumpărat-o pentru casă, nu-i așa?” Ne-a dat păpușile noastre ca un fel de distragere a atenției, bănuiesc, dar noi chiar le-am iubit, nu-i așa?

— Bineînțeles că le-am iubit, zise Gwen. Nu-mi amintesc să ne fi deranjat vreun pic faptul că nu puteam să ne jucăm cu cele pe care le făcuse bunica Maude. Nici măcar nu știu unde le păstrează mama acum.

Pentru că nu venea mai nimeni în camera copiilor, era o răcoare ciudată care umplea întreaga cameră. Rilla se gândi că stratul de praf care acoperea casa arăta puțin ca un giulgiu. „Dumnezeule, îmi las imaginația să mă înfrângă.”

Gwen dădu din cap în direcția stratului de praf și zâmbi înspre sora ei.

— Atunci dă-i drumul, zise. Hai să aruncăm o privire!

Rilla se uită fix la forma înaltă, oarecum îngustă, a casei sub drapajul său alb. Acoperișul era la nivelul taliei ei. Întinse mâna spre un colț al cearșafului și îl ridică, îl trase în sus și îl îndoi deasupra, astfel încât căsuța păpușilor să fie dezvăluită.

— Eu obișnuiam să o numesc Vila Paradisului, zise. Îți aduci aminte?

— Asta chiar mă supără, râse Gwen. Eu m-am jucat cu ea prima dată, când tu nu erai decât un bebeluș. Am numit-o Casa Delacourt. Și familia se chema Delacourt. Asta era numele lor propriu-zis.

Rilla nu spuse nimic, dar încă se mai vedea îngenunchind în fața sufrageriei, ridicând-o pe păpușa mamă și smulgându-i șalul și aruncându-l pe podea și făcând-o să se întindă pe unul din paturile de la etaj. Ce tare se înfuria Gwen! Știa chiar și acum, că Gwen simțea o umbră din jignirea pe care o simțise atunci, din cauza că se umbla cu lucrurile ei, cu păpușile *ei.*

— Voiai să mă omori când schimbam lucruri pe care tu le hotărâseși deja, nu-i așa?

— Oh, prostii! zise Gwen. Eram doar copii, nu-i așa? Copiii sunt toți niște mici sălbatici. Vocea ei era slabă, nepăsătoare, dar Rilla știa că avea dreptate. Gwen veni și îngenunche lângă ea pe podea. Rilla știa că, oricât de mult s-ar preface sora ei că toată absurditatea cu căsuța păpușilor ar fi ceva de domeniul trecutului, nu era tocmai așa. Părticele individuale din trecut stăteau imediat sub piele, ca niște așchii ascunse.

Rilla se ghemui ca să se uite mai atent la tot. Erau trei niveluri, cu camerele aranjate de ambele părți ale unei scări lungi. Bucătărie și sufragerie la parter, salon și birou la etajul întâi, și două dormitoare și o baie la etajul al doilea. În spațiul pentru pod de sub acoperiș, Ethan înghesuise o cameră mică pentru fata în casă. El făcuse toată mobila, cu paturi pentru fiecare și comode așezate lângă ele. Jos, bufeturile și mesele și scaunele erau piese complicate de tâmplărie. Fiecare perete era acoperit cu ceva din tapetul pe care Maude Walsh îl alesese inițial pentru Willow Court. Era decolorat acum, dar încă se mai vedeau desenele: salcia lui William Morris, bineînțeles, și unele de Walter Crane cu un rodiu cu trei păsări în el. Acoperișul înclinat era o capodoperă de măiestrie minuțioasă, și asta, în mod surprinzător, era munca lui Maude. Pictase foi întregi de hârtie groasă cu un desen complicat de țigle de acoperiș în acuarelă, și acestea fuseseră lipite cu îndemânare pe lemnul simplu. Leonora le spusese adesea povestea despre cum noul acoperiș fusese o surpriză de ziua ei de naștere de la mama ei,

chiar înainte de a împlini opt ani, chiar înainte de moartea tragică a lui Maude. Odată cu trecerea anilor, griurile și marourile și culorile deschise de șofran păliseră, așa încât acum arăta exact ca acela real: degradat și rugos; rămăsese galbenul de ardezie al țiglelor adevărate.

Rilla se gândi deodată ce senzație ar provoca printre criticii de artă dacă ar putea-o vedea. Trebuia să valoreze o mică avere. Cum se făcea că propria fiică vitregă Beth nu vorbea niciodată despre ea? De ce nu își dădeau seama copiii lui Gwen, în special Efe (care era foarte mercantil, așa i se părea Rillei, mereu fascinat de prețul lucrurilor) ce comoară era tăinuită aici sus?

Păpușile erau toate prezente și ordonate. Regina Margarita (pe care Gwen o numea doamna Delacourt) și soțul ei, cei doi copii, Lucinda și Lucas (Dora și Dominic pentru Gwen), și servitoarea, pe care amândouă o numeau Philpott. Erau toate păpuși de lemn cu fețe pictate și corpuri imobile, dar ce viață le insuflaseră ele! Rilla știuse ce gândeau și simțeau și ce voiau să facă. Făcea curățenie în casa lor și prepara mâncăruri pentru ele pe măsuța lor, dar Gwen zicea mereu că ea făcea totul greșit, și odată o împinsese pe Rilla la o parte atât de dur, încât dăduse cu capul de talpa căluțului de lemn și plânsese ore în șir. „Așa-ți trebuie.” Rilla își amintea până în ziua aceea ce strigase Gwen. „Nu trebuia să le fi mișcat. Eu le-am pus unde trebuie să fie, și tu le-ai mișcat. N-ai voie, asta-i tot!”

— Chiar ne-am distrat cu ele, nu-i așa? îi spuse lui Gwen.

— Da, bineînțeles. Gwen se ridică din nou. Deși parcă îmi amintesc că eu credeam mereu că tu făceai întruna lucrurile greșit. Bănuiesc că o voiam toată pentru mine. Nu voiam să o împart. Nu sunt copiii de multe ori îngrozitori?

— Eu nu! Eu am fost total drăguță!

— Așa crezi tu! Gwen râdea. Știu că tocmai am negat că voiam să te ucid, dar adevărul e că puteai fi o adevărată pacoste. Dar îmi închipui că eu eram un pic despotică, nu-i așa?

— O confesiune! Minunile nu încetează niciodată, Gwen.

Rilla se ridică în picioare și puse din nou cearșaful ca să acopere totul la loc. Conturul acoperișului era clar pe fondul de tapet închis la culoare de pe perete și sub avalanșa albă pe care tocmai o crease, păpușile stăteau liniștite. Pentru o fracțiune de

secundă, Rilla se trezi întrebându-se ce credeau ele despre albul care le bloca ferestrele. Râse zgomotos, întrebându-se dacă ăsta putea fi începutul menopauzei. „Îl pierzi, Mami!” era ceva ce Beth îi spunea uneori cu afecțiune.

— Vino jos când termini de despachetat, zise Gwen, iar eu am să merg să văd de băuturi. Va fi o mare distracție, nu-i așa? Petrecerea asta?

— Va fi grozav! răspunse Rilla și simți că nu spunea nimic mai mult decât adevărul.

— Și unde, îi așezi pe Chloë și pe tânărul ei? zise Leonora, întorcându-se spre Gwen? Cum îl cheamă? Philip nu știu cum. Smart, așa e. Nu face el ceva de-a dreptul fascinant pentru a-și câștiga existența? Luă o înghițitură de vin din paharul ei, apoi începu să își ungă cu unt un biscuit Bath and Oliver și să aranjeze elegant firimituri de brânză Stilton pe el.

— E restaurator de tablouri. Lucrează la V & A, cred, deși, bineînțeles, e foarte tânăr și la început de carieră. Chloë spune că tânjește să vadă picturile de la Willow Court.

Ultima strălucire a soarelui de seară își croi drum spre sufragerie, alunecând peste draperiile galbene de catifea și căzând pe scaunul de la fereastră, unde Gus, unul din cei doi motani ai Leonorei, stătea ghemuit ca o pernă cu blană de culoarea gemului de portocale. Fratelui său, Bertie, îi plăceau cuverturile moi și venea jos doar când foamea îl atrăgea spre bucătărie.

— În fosta mea cameră, zise Gwen. Lui Chloë i-a plăcut întotdeauna.

Rilla curăța concentrată un măr. În definitiv erau doar ea, Gwen și Leonora la masă. Nici urmă de James, nicăieri. De parcă ar fi citit gândurile Rillei, Leonora zise:

— Bănuiesc că James e încă în oraș…

Gwen dădu din cap.

— Da, m-a sunat chiar înainte de masă. Stă de vorbă cu niște negustori de vinuri, și așa mai departe, și se ocupă de pavilion, cred. „Stabilește legături”, așa spune el. În orice caz, a zis că își va lua un sandvici sau ceva în drum spre casă.

Rilla râse.

— James nu ar sta de vorbă cu nimeni, dacă ar putea cumva *arbitra,* nu-i așa?

Gwen zâmbi, oarecum cu jumătate de gură, așa i se păru Rillei. Un gând îngrozitor îi trecu deodată prin minte. „E oare posibil ca Gwen să creadă că James s-a culcat cu mine, cu atâția ani în urmă? Ar putea oare să creadă sincer că eu aș decădea atât de mult, încât să am relații sexuale cu cumnatul meu? Cu siguranță că nu!” Rilla alungă gândul ăsta și își turnă încă o ceașcă de cafea. James chiar ar putea de fapt să arbitreze cu ocazia asta, dar pe de altă parte poate că nu. Aruncă o privire spre Gwen. În toți anii de la căsătoria lor, ea și James trebuiau să fi găsit un mod de a trece peste infidelitățile lui trecute. În prezent, ea era puțin încordată când el venea târziu acasă, și cumva sleită, dar pusese chiar de la început piciorul în prag în privința șofatului, așa încât cel puțin asta nu era o grijă.

— Așa a murit tata, își aminti Rilla cum țipase la James în timpul unei dispute aprinse între cei doi, la care fusese martoră.

Gwen fusese palidă de furie, și vocea ei suna cu totul diferit de tonul ei normal cumpătat.

— Sunt blestemată dacă tu pleci în același fel!

„De ce s-a împăcat oare Gwen cu toată situația asta? Probabil pentru că îl iubește”, presupuse Rilla. Se întrebă dacă ea ar suporta viața cu James și își dădu seama că nu. Ea nu ar fi fost în stare să treacă atât de ușor cu vederea femeile lui, chiar la începutul căsniciei. În ceea ce o privea pe ea, ar fi nevoie doar de o mică alunecare, chiar și numai un sărut, și ar pleca. Sau l-ar trimite pe el, pe bărbat, oricine ar fi el, la plimbare. Fidelitatea, desigur, nu era prea mult de cerut. Sau era? În zilele noastre le păsa măcar oamenilor? Habar nu avea și, judecând după forma în care se afla ea în prezent, nu era probabil să descopere. Cine naiba mai găsea dragostea adevărată la vârsta ei?

Mușcă din măr și își îndreptă atenția spre ceea ce spunea Leonora. Ceva despre munca ei. Rilla oftă înlăuntrul ei, deschise gura și se pregăti să facă două apariții într-un serial melodramatic de după-amiază să sune ca niște roluri de vedetă pentru Royal Shakespeare Company. Să te ridici prin vorbe, așa se numea, și ea devenise destul de bună la asta pe parcursul anilor. Încercă să nu pară defensivă. Nu era nimic rău dacă o mamă arăta ceva interes pentru ceea ce făcea fiica ei. „Maturizează-te, Rilla”, își spuse, și se avântă în relatarea ultimei reclame la care participase.

În unele dulapuri, când îți atârnai hainele, umerașele de sârmă scoteau un sunet de clopot, dar nu la Willow Court. Leonora nu avea încredere în umerașe de sârmă. Ai putea la fel de bine să îți iei cele mai bune rochii și să le sfâșii la umeri, obișnuia să spună, cu exagerarea-i tipică. Totuși, Rilla trebuia să admită că umerașele căptușite, acoperite cu material mătăsos la atingere, erau atât plăcute, cât și ciudat de mângâietoare. „Măcar hainele mele vor fi în formă bună, se gândi. Chiar dacă eu nu sunt.”

Se afla aici de câteva ore și totul era în regulă. Mai devreme reușise să se uite afară pe fereastră și văzuse grădina de legume în soarele după amiezii, liniștită și frumoasă, și nici măcar puțin amenințătoare. Trebuia să fie atentă la unele locuri, bineînțeles, chiar și în casă. Dacă nu era tot timpul cu ochii în patru, el apărea în fața ochilor ei și durerea provocată era de nesuportat.

Dacă exista în toată lumea asta ceva ce nu poți uita niciodată, asta e un copil mort, și Mark era întotdeauna cu ea, în carnea ei și în fiecare celulă a corpului ei, ghemuit mai aproape în ea decât fusese în lunile dinaintea nașterii sale. Era imposibil ca el să nu existe, dar numai aici, la Willow Court, ea îi auzea uneori vocea și, de fapt, chiar îl *vedea,* în spatele draperiei din salon, unde îi plăcea să se ascundă, sau stând pe banca din Grădina Liniștită, cu o pisică în brațe. Asta, se gândea ea adormită, e o casă bântuită. Ar trebui să mă fi obișnuit deja cu ea, însă mi-e groază de ea. Mi-e groază de apariția lui, de imposibilitatea ca această apariție să *fie* de fapt el. Și bineînțeles că nu putea dormi în vechea ei cameră.

Rilla se întreba cine avea să doarmă acolo. Avea să o întrebe pe Gwen. Cina fusese liniștită și pașnică în seara aceea, dar de a doua zi totul avea să fie altfel. Fiul cel mic al lui Gwen, Alex, avea să fie adus cu mașina de către Beth. Efe, cel mare, avea să sosească după-amiază cu familia, iar Sean Everard, regizorul TV, era așteptat înainte de cină. De-abia dacă avea să fie timp să te învârti, și nicidecum pentru discuții intime de vreun fel. Nu rămânea prea mult timp pentru Leonora să o interogheze și mai departe despre slujbă („Cât timp a trecut de când n-ai mai jucat într-un film, iubito?”) sau despre stadiul actual al vieții ei amoroase sau să o întrebe pe ocolite ce intenționa să facă în legătură cu greutatea ei. („Efe merge la sală în fiecare zi, știi tu.

Chiar și când e ocupat.”)

„Ei bine, bravo lui Efe!” se gândi Rilla, și își vârî mâna în geanta ei enormă de voiaj pentru a-și găsi rezerva secretă de ciocolată. Mai era mult până la micul dejun. Desfăcu ambalajul unui Crunchie și se întinse pe pat, mușcând din umplutura de fagure de miere minunat de galbenă, simțind cum o răsfață dulceața, simțind cum i se îmbunătățea și starea de spirit. Cina decursese mult mai bine decât se așteptase ea. Nicio controversă, niciun subiect dificil nu se ivise în conversație. Poate că nu avea să fie atât de rău de data asta aici cu restul familiei. Leonora avea să fie cât de drăguță putea și va arăta ceva afecțiune, și ea va trebui să facă la fel. Poate avea să fie totul bine, sau mai mult decât bine. Poate.

Joi,
22 august 2002

Beth Frederick aproape se sufoca la gândul că-l va revedea pe Efe. Efe. Pronunțat „lift”. Ea era cea care îl poreclise așa încă de pe vremea când aveau amândoi doi ani și nu reușea să-i spună „Ethan”. Era fiul cel mare al lui Gwen. Crescuseră practic împreună. În zilele acelea, Rilla și tata obișnuiau să-și petreacă majoritatea timpului la Willow Court, deși locuiau la Londra. Asta se schimbase brusc după ceea ce se întâmplase cu Mark. Gândul la frățiorul ei vitreg, chiar și după atâția ani, era dureros, așa că Beth se concentra pe Efe. Nu voia să umbrească acum cu nicio amintire îngrozitoare din trecut fericirea pe care o simțea la revederea lui.

Se apropia ora plecării. Se uită prin apartament și se gândi la straturile de hârtie de mătase dintre hainele din geamantan și la cât de imposibil găsea faptul de a nu-și alinia cămășile în sertar și cearșafurile în dulapul ei cu așternuturi. Era probabil un lucru bun că trăia singură. Ar fi urât să împartă spațiul cu cineva. Cu oricine în afară de Efe.

Știa că anumiți membri ai familiei o compătimeau. „Douăzeci și opt de ani și să trăiască încă singură.” Leonora gândea asta și o și spunea uneori. Pe Beth nu o deranja. Era fericită cu munca ei și nu își putea imagina nimic mai rău decât să te căsătorești cu persoana nepotrivită, așa cum păreau să fi făcut atâția prieteni de-ai ei.

Cu o zi în urmă, înainte de a pleca de la serviciu, tipărise cel mai recent e-mail al lui Efe, și de data asta era în egală măsură interesant și șocant, și se încheia în cel mai bun mod posibil, cu o propoziție afectuoasă în fața numelui lui. Ea îl știa pe tot pe de rost, și nu s-ar fi despărțit de el. Era împăturit și ascuns în poșetă, într-un buzunar mătăsos din căptușeală, pe care de-abia dacă îl folosea.

> Hei, Beth! Ce zile fantastice urmează, nu? Dar chiar am să îți spun ceva de o urgență maximă. Nu pot pomeni nimic despre asta acum, dar vom vorbi mai mult la Willow Court. Toată treaba e foarte importantă și ar putea avea repercusiuni destul de serioase. De-abia aștept să te văd acolo, copilă. Te sărut cu dragoste, Efe.

Era cel mai lung mesaj pe care îl primise vreodată de la el,

echivalentul unei teze de doctorat pentru Efe. Și „te sărut cu dragoste” erau fără precedent. Ea și-ar fi dorit să creadă că era vorba despre ceva romantic, dar în sinea ei credea că probabil nu era așa. „Copilă” era puțin deprimant, cu conotațiile lui certe de frate mai mare, dar nu poți avea totul. Și ce voia să spună cu „repercusiuni”? Ce naiba avea de ascuns? Era curioasă să afle, bineînțeles, dar, mai ales, voia să îi vadă din nou fața.

În copilăria lor, întotdeauna Efe fusese șeful, iar Beth îl urmase servilă. Îl iubea mai mult decât pe oricine altcineva. „Deși sunt doar veri vitregi și neînrudiți prin sânge în niciun fel, Beth și Efe’ sunt devotați unul altuia”, spunea Leonora tuturor, și asta era înțelepciunea familiei. El încă mai avea încredere în ea. Ori de câte ori avea o problemă, ea era cea la care venea, deși se însurase și acum era capul micii sale familii.

De obicei Beth ținea doar pentru ea sentimentele față de el și încerca să le ignore. Efe își avea locul lui în inima ei. Se simțea ușor rușinată pentru cât de copilăros reacționa în legătură cu tot ce avea de a face cu el. Oricine ar fi știut că scotea la imprimantă și păstra absolut fiecare e-mail pe care el i-l trimitea și-ar fi dat seama cât de imatură era. Nu că ar fi spus ceva interesant. Cinci cuvinte erau normalul: „Salut, Beth! Cum te mai distrezi? Efe” era cam ceea ce scria de obicei, dacă mesajul nu era un aranjament ca: „Nu uita vineri cina *chez nous. Ciao”.* Presărarea la întâmplare de expresii străine era ceea ce o determinase pe sora lui să îl numească „un amator de trofee”, dar Beth găsea asta atractiv. Mai era și nota rară care se termina cu formula „Cu dragoste, Efe”, și pe acestea le prețuia mai mult decât pe celelalte, ceea ce era cu adevărat jalnic.

Beth își simțea inima cuprinsă de o durere fizică. Ziua în care Efe îi spusese că se va căsători cu Fiona McVie fusese prima dată când recunoscuse asta în sinea ei. Absolut stupid, nu își dăduse seama niciodată până atunci că îl iubea pe Efe într-un mod care nu avea nicio legătură cu faptul că erau veri. La început se simțise vinovată, de parcă sentimentul ar fi putut fi în vreun fel incestuos, dar nu era. Nu se înrudea cu el. Avea voie să îl iubească. Și el o iubea pe ea, nu-i așa? Într-un moment de nebunie, aproape îi mărturisise. Aproape că îi scăpaseră cuvintele care ar fi stricat totul. „Nu te căsători cu Fiona. Uită-te la mine. Uită-te la cât de mult te iubesc. Uită-te la cât de bine ne înțelegem.”

Totuși, „a se înțelege” nu însemna dragoste, nu-i așa? Beth știa asta. Efe nu o plăcea și asta era situația. Fiona era atât de drăguță, ca o păpușă blondă, cu picioare lungi și gene încă și mai lungi și o voce ca de clopoței de argint, frumoasă, dar și ușor agasantă. Metalică. Cam prea pițigăiată. Nu era nimic la ea care putea să displacă, în afară poate de adorația totală pentru Efe și pentru felul în care făcea întotdeauna exact ceea ce credea că i-ar plăcea lui, aproape ștergând propriile dorințe și păreri. Totuși, Beth se simțea copleșită de un sentiment de amărăciune, nu foarte îndepărtat de ură, ori de câte ori o vedea. Chiar și gândul la Fiona alături de Efe era suficient pentru a o face să sufere. În portmoneu purta o copie după una dintre fotografiile pe care Alex, fratele lui Efe, le făcuse la nuntă. O consola și o tortura în egală măsură și nu o scotea mai niciodată, dar știa că era acolo, ea și Efe împreună la recepția de nuntă.

Efe arăta superb. Arăta aproape prea bine; înalt, brunet, cu ochi cu gene lungi, care își schimbau culoarea de la verde la gri sau la aproape albastru, în funcție de ce purta. În fotografia asta ai fi zis că face reclamă pentru Ralph Lauren, în timp ce ea arăta ridicol. Toate zorzoanele acelea idioate pe care fusese nevoită să le poarte ca domnișoară de onoare aproape că o omorâseră, asta în plus față de ceea ce simțea față de Fiona. Părul îi fusese îndepărtat de pe frunte și legat la spate. Stătea lângă un perete, și Efe se uita în jos la ea cu ceva în ochi asemănător cu iubirea. Asta îi plăcea ei să creadă, în orice caz. Totuși, ori de câte ori scotea fotografia și o examina cu atenție, vedea adevărul.

El arăta normal – afectuos și prietenos, dar nu mai mult. Toată iubirea era în ochii *ei,* întorși să se uite în sus la el. Iubire și poate deznădejde. Erau situații când ar fi vrut să rupă fotografia, dar ceva o împiedica mereu, o speranță stupidă că data următoare când avea să se uite, ca prin farmec, expresia lui Efe avea să fie alta – plină de pasiune, văzând în *ea* persoana cu care voia să își petreacă restul vieții.

Câteodată se mustra pentru fanteziile ei ridicole. Nu exista niciun motiv pe lume pentru care Efe să le facă să se adeverească și să o părăsească pe Fiona pentru ea. Lui îi plăceau femeile frumoase? și Beth știa că nimeni nu o putea descrie astfel.

Era slabă și părul negru îi cădea aproape până pe umeri într-o

frizură bob bine tunsă. Se machia puțin și purta haine foarte scumpe. „Dar tu ești o fată frumoasă. Nu te pui suficient în evidență. Aș putea să te îndrum.” Rilla spunea asta tot timpul și nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să se ocupe de „lookul” fiicei ei vitrege, cum îi spunea ea. Sărmana Rilla! Beth își dădea seama cât de frustrant trebuia să fie pentru ea să aibă o fiică al cărei stil era discret și elegant. Nimeni nu ar fi bănuit că era progenitura unui star rock. Beth nu era nici timidă, nici sfioasă, dar ura hainele care atrăgeau atenția asupra lor. „Ești ca o figurantă la înmormântare”, îi spunea adesea Chloë, fiica lui Gwen, exasperată de culorile ei veșnic terne, și probabil că era adevărat. Hainele ei erau sigure. Le îmbrăca pur și simplu și uita de ele, și asta îi oferea libertatea de a-și consacra energia lucrurilor mai importante.

Beth era asistenta personală a lui Jack Eldridge, partener senior al unei firme de arhitecți unde costumele închise la culoare și cerceii de argint erau ca un fel de uniformă. Cu opt ani în urmă, când începuse să lucreze acolo, Jack fusese impresionat de faptul că ea se înrudea cu familia Walsh de la Willow Court.

— E o casă magnifică, nu-i așa? spunea el. Ești foarte norocoasă că ai crescut o vreme acolo.

Beth era de acord. Fiecare centimetru de la Willow Court îi plăcea foarte mult. Aceasta fusese construită la începutul secolului al nouăsprezecelea, imitând un stil clasic. Clădirea în formă de E era înconjurată de grădini. În fața casei erau terase de straturi cu flori, mărginite de tufișuri joase de lavandă. Panseluțele apăreau înainte ca lalelele să răsară primăvara, iar mai târziu, diverse specii de sporul-casei albe și roz pal înfloreau la rândul lor, și, bineînțeles, trandafiri din belșug. Puteai să cobori scările printre ele și-ți auzeai pantofii scârțâind pe cărăruile acoperite cu prundiș. Grădina englezească (foișor alb din fier forjat și garduri vii tunse în forme îngrijite) făcea loc unei pajiști netede, ce cădea într-o curbă de verde înspre grădina sălbatică, unde macii și albăstrelele înfloreau alături de flori de câmp ale căror nume Beth nu le știa. Ierburile înalte de acolo, printre care se vedeau ici-colo bolovani decorativi, alcătuiau o junglă organizată care era întotdeauna plină de fluturi și de libelule și de zumzetul albinelor, atunci când strălucea soarele. Și dincolo de sălbăticie era lacul. Aici se găseau sălciile-

plângătoare care dăduseră numele casei, și tot aici se strângeau lebedele. Dincolo de lac, copaci umbroși creșteau în pantă pe deal în sus, înspre biserica satului, a cărei turlă de-abia se zărea deasupra oceanului unduitor de verde, care, seara sau atunci când nori groși se aflau pe cer, devenea aproape negru.

Totuși, lui Beth îi plăcea cel mai mult partea din spate a casei. Acolo, grădina de legume avea straturi lungi „ca în poveștile cu Peter Rabbit”. Ea spusese asta când nu era cu mult mai mare decât un bebeluș, și numele prinsese. Acum era cunoscută drept Grădina Peter Rabbit. Trebuia să o traversezi ca să ajungi la Grădina Liniștită, care avea o magnolie imensă în mijlocul pajiștii și o masă rotundă pentru picnic. Aici nu creștea nicio floare de culoare aprinsă. Potrivit legendei familiei, asta era din ordinul soției lui Ethan Walsh, Maude, care nu putea suferi galbenul înfiorător al narciselor sau stacojiul vulgar al anumitor trandafiri. Marginea era plină de nemțișori, lupini, brumărele, degeței și nalbe în nuanțe pale de roz și albastru și mov. Rododendronii, azaleele și cameliile erau albe. Trandafirii încolăciți în jurul trunchiului fiecărui copac erau de culoarea piersicii, a bronzului, crem și roz foarte pal, iar pe zidul din depărtare creșteau pomi fructiferi în formă de evantai pe cărămizile roz. „Spaliere, îi explicase Rilla. Sunt pomi fructiferi pe spaliere”, zisese, și micuța Beth rotise cuvântul în gură și se îndrăgostise de sunetul lui pe limba ei.

Matura Beth zâmbi când își aminti asta. Chiar trebuia să meargă să îl ia pe Alex. Fratele mai mic al lui Efe nu avea mașină și ea îl ducea de câte ori putea. Avea să o aștepte, știa asta, în fața apartamentului său, cu rucsacul și tot felul de sacoșe lângă el, arătând ca un student. Părul lui brunet ondulat avea să-i cadă pe frunte, și avea să-și fi azvârlit hainele la întâmplare, fără niciun gând despre cum era văzut de ceilalți. Efe numea stilul haotic, dar Beth îl găsea oarecum înduioșător. Totuși, înainte de a pleca, mai avea de efectuat ritualul. Se așeza cu mâinile în poală, simțindu-se penibilă, ca întotdeauna când ceda acestei superstiții ridicole. Rușii, conform spuselor Rillei, se așezau întotdeauna preț de câteva minute înainte de a pleca într-o călătorie. Se considera că aducea noroc. Beth nu știa dacă într-adevăr *era* tradiție rusească sau dacă mama ei o furase din vreo producție a *Livezii cu vișini,* în care jucase cu mii de ani în urmă. Nu conta cu adevărat, pentru că Beth nu s-ar fi

gândit să plece nicăieri pentru câteva zile, fără să fi stat înainte cu genunchii lipiți și mâinile împreunate pe taburetul de la masa din bucătărie. Un fotoliu nu era valabil, din motive care nu fuseseră explicate niciodată.

Beth zâmbi, așa cum făcea adesea când se gândea la Rilla. „E țăcănită, își spunea, dar amuzantă, ceea ce e mai mult decât pot spune majoritatea oamenilor despre părinții lor. Și ne înțelegem, ceea ce e ele asemenea un bonus.” Se întreba adesea dacă avea ceva de a face cu faptul că Rilla nu era mama ei adevărată, ci femeia cu care se căsătorise tatăl ei înainte ca ea să afle despre mame vitrege rele. Poate din cauza asta nu-i era deloc greu să o iubească. Chloë pretindea că o urăște pe mama ei, iar Beth o dojenea din când în când. Era dificil de înțeles cum putea cineva să o urască pe Gwen, care era un gen de persoană blândă, amabilă, dar Chloë, care era irascibilă și agresivă și oarecum plictisitor de nepoliticoasă zilele astea, părea să aibă un talent real de a antipatiza oamenii. Beth își dădea seama că fusese norocoasă să rămână cu Rilla dintre toate prietenele tatălui ei. Era caldă, afectuoasă și amuzantă și arunca mereu laolaltă ingrediente neașteptate și condimente exotice și crea arome minunate – și o dezordine cumplită – în bucătărie. De asemenea, era egocentrică, lucru care nu o deranja niciodată pe Beth, pentru că însemna că ea însăși avusese voie să facă toată viața mai mult sau mai puțin ceea ce dorise. Dar de la o vârstă destul de timpurie, Beth își dăduse seama că Rilla avea nevoie de atenție și organizare. Era dezordonată, nu numai în dulapurile și în sertarele ei, ci și în cap. Se dusese la Willow Court cu o zi în urmă, și Beth și-o imagină făcându-și bagajele, și-o imagină îndesând haine la întâmplare în vreo geantă care cunoscuse și zile mai bune. Zâmbi când se ridică și merse să-și aducă geamantanul. Apoi încuie apartamentul și coborî în stradă.

În timp ce conducea spre apartamentul lui Alex, reflectă asupra secretelor de familie. Nimeni nu știa ce sentimente nutrea pentru Efe. Renunțaseră cei mai mulți dintre ei să își facă griji pentru faptul că ea era o celibatară convinsă. „Pariez că ei cred că sunt virgină, se gândi. Bine, lasă-i!” Beth nu vorbea niciodată despre viața ei amoroasă. Ele, Leonora și Gwen, ba chiar și draga de Rilla, credeau că nu aveau nicio șansă de măritiș. Beth zâmbi la gândul reacției lor în cazul în care ar ști.

Numai pentru că sufereai din cauza unei iubiri neîmpărtășite nu însemna că trebuia să te descurci fără sex. Doar că nu-ți asumai nicio obligație. Nu te implicai niciodată. Nu îți permiteai. Ea era exact ca mulți dintre bărbații pe care îi cunoștea.

Zilele astea în compania lui Efe aveau să fie un test. De-abia aștepta. Făcând total abstracție de curiozitatea pentru veștile lui, îi era dor să îl vadă, să vorbească cu el, să fie aproape de el, să îi simtă mirosul când se sărutau de „bun venit”, dar în același timp, îi era teamă. Avea să fie un calvar. Fiona avea să fie cu el, și Douggie de asemenea, și de fiecare dată când avea să se uite la ei, avea să se simtă ca mica sirenă din poveste, de parcă ar fi umblat pe cuțite.

— Condu tu, Alex, haide! zise Beth. Știi că tânjești după asta.

— Sigur nu te deranjează?

Alex rânji spre ea. Îngrămădiseră lucrurile lui pe bancheta din spate, Beth având mare grijă să se asigure că totul era ordonat stivuit.

— Nu, dă-i drumul. Sunt epuizată. Probabil că am să fiu o companie jalnică. S-ar putea chiar să adorm.

— Sunt obișnuit cu asta, zise Alex. Să te am pe tine drept companie jalnică. Culcă-te și vezi dacă-mi pasă. Prefer să ascult orice muzică de rahat ai în casetofon.

Beth îl plesni cu un ziar pe care el reușise cumva, în ciuda celor mai mari eforturi ale ei, să îl păstreze asupra lui. Ea i-l trase din buzunar și îl lovi cu el peste cap. Apoi se întoarse și îl vârî într-una din pungile de pe bancheta din spate.

— Nu-l atingi până ajungem acolo, zise ea. N-am încredere că nu conduci și citești în același timp. Și să nu crezi că ignor remarca sarcastică la adresa muzicii mele. E Buena Vista Social Club. Accept-o sau las-o baltă!

— Nu, e-n regulă. Destul de cult pentru tine. Îți extinzi orizonturile, nu-i așa?

— Taci și condu, Alex! Eu mă culc.

— Bine, zise el și apăsă pe niște butoane.

Muzica umplu mașina și el o văzu pe Beth relaxându-se pe banchetă și închizând ochii.

Existau foarte puțini oameni pe lume cu care Alex se simțea confortabil, iar Beth era unul dintre ei. Era cu doi ani mai tânăr decât ea, și el știuse dintotdeauna cât de mult îi plăcea să aibă

grijă de el. Ar fi trebuit să fie căsătorită, cu mulți copii, dar, cum nu era, lui Alex îi plăcea să observe cum îi dădăcea pe toți care intrau pe orbita ei. Se străduia din răsputeri să o disciplineze pe Rilla; se interesa de viața lui sentimentală și toate încercările lui de a fi evaziv nu contau câtuși de puțin. Ea avea darul de a-l face să vorbească, și el îi împărtășea lucruri despre care n-ar fi visat să le spună nimănui altcuiva, nici măcar lui Efe. Griji pe care le avea, ca, bunăoară, de ce nu simțea ce ar fi trebuit să simtă pentru femeile cu care avusese relații scurte și nesatisfăcătoare? Beth avea răbdare și nu o deranja să îl asculte mormăind și bodogănind. În plus, și foarte reconfortant, o făcea în timp ce îl hrănea cu mâncăruri delicioase, pentru că avea impresia că nu mânca niciodată cum trebuia.

Alex lucra la un ziar bun și în majoritatea timpului făcea fotografii femeilor frumoase. Era trimis peste tot ca să fotografieze o anume starletă, sau o anume cântăreață pop sau o altă persoană mondenă, și uneori chiar avea baftă și mai prindea câte ceva, dar întotdeauna se dovedeau a fi aventuri de o noapte. Iubirea nici măcar nu părea vreodată a fi o posibilitate.

Totuși, nu făcea doar el confesiuni. Alex ar fi putut să parieze că era singura persoană care știa că Beth era îndrăgostită de cineva. Îl făcuse să jure că nu avea să spună nimănui, iar el îi respectase dorința. Ea îi povestise despre asta la nunta lui Efe, și e drept că băuse puțin, dar nimeni nu ar fi putut să spună că era moartă de beată. Știa ce spunea. Nu fusese o conversație foarte lungă, dar el și-o amintea bine.

— Am inima zdrobită de durere, Alex. Ți-am spus?

— Nu, dar poți s-o faci, Beth. Știi că-mi poți spune orice.

— Chiar știu asta. Da, știu. Dar nu pot vorbi despre asta. E secret.

— Chiar și pentru mine?

— Pentru toată lumea. E secret și e lipsit de speranțe, și am să mă maturizez și am să uit totul legat de el.”

Alex dorise să pună tot felul de întrebări. Cine e persoana asta și de ce nu te poate iubi și ești foarte sigură că nu o face, dar până la urmă, ca de obicei, nu spusese nimic. Mai târziu hotărâse că iubitul secret al lui Beth era probabil căsătorit. Nimic mai secret și mai groaznic decât asta. Absolut nimic ieșit

din comun. Căsătorit și neavând de gând să își părăsească soția. „Într-o bună zi, se gândea el, am să o întreb iar despre asta.”

Schimbă viteza și își îndreptă gândurile spre Willow Court. Avea să fie grozav să-l revadă pe Efe. Nu se întâlneau prea des la Londra. În dimineața aceea, primise de la el un scurt mesaj pe telefonul mobil, anunțându-l că avea ceva de discutat. Urgent. Asta era tipic pentru Efe. Totul era urgent pentru el. Prioritate maximă etc. etc. Alex îl idolatrizase dintotdeauna pe fratele său mai mare. Erau doar doi ani diferență între ei, dar când erau copii, îl urmase pe Efe peste tot, și Efe se împăcase cu asta, pentru că un frate care nu vorbea mult și nu spunea niciodată minciuni era destul de folositor. Alex își aminti că odată când se jucaseră de-a cowboy-i fusese legat de una dintre sălciile de lângă lac ore în șir, după ce fusese capturat de către hoții de vite ai lui Efe, adică de Efe și Beth. Îl amenințaseră că aveau să se întoarcă și să îl împuște, și apoi plecaseră în casă la ceai și uitaseră complet de el. După spusele lui Beth, de-abia când să facă baie observase Gwen că el nu era acolo și Efe fusese trimis să îl dezlege. Versiunea lui Efe era că fuseseră împiedicați de adulți să se întoarcă din nou la lac, dar Alex nici măcar nu ascultase scuzele fratelui său. Își frecase doar încheieturile care fuseseră legate și își târâse picioarele prin grădina sălbatică spre casă.

Nu îi trecuse prin minte să i se plângă cuiva pentru asta și probabil că oricum nu fusese legat ore în șir. Dragostea pe care i-o purta lui Efe era atât de intensă și de discretă, încât, cel puțin pe atunci, ar fi suportat orice, doar ca să i se permită să facă parte din lumea fratelui mai mare. Avea cam șase ani când se întâmpla asta, dar el avusese dintotdeauna o idee confuză despre trecerea timpului, și asta nu se schimbase deloc.

Alt lucru care nu se schimbase era neputința lui de a vorbi. Ridicol, să te trezești rămas fără glas la vârsta lui, dar cuvintele îl frapau adesea, asemenea unei mulțimi de insecte mici negre care treceau în zbor prin aer, atunci când oamenii le rosteau; agitându-se în rânduri tipărite și stârnind doar necazuri și neînțelegeri. Leonora fusese cea care îi povestise despre lucrurile care nu puteau fi niciodată aduse înapoi, *săgeata accelerată, cuvântul rostit,* și, toată viața lui, Alex urmărise cuvintele zumzăind prin aer și producând daune. O vedea pe mama lui tresărind când Chloë era foarte obraznică, pe Leonora

nereușind niciodată să vorbească cu Rilla cum se cuvine, de parcă dragostea ei ar fi fost cumva înfrânată în călătoria dintre inima și gura ei; știa că tatăl lui credea că face o glumă când o numea pe mama lui prostuță, sau nebună, sau ceva de genul ăsta, dar nu era așa. Transmiteau un mesaj. Cuvintele întotdeauna transmiteau un mesaj, iar Alex nu avea de gând să riște să spună prea multe, ca nu cumva să rănească pe cineva când le rostea.

De-abia aștepta să o vadă pe bunica lui. Efe spunea mereu că el era favoritul Leonorei, dar Alex se întreba uneori dacă asta era întru totul adevărat. Era ceva, o relație specială între ea și Efe, pe care nu o prea puteai denumi cu precizie, dar da, chiar îl iubea și pe el, într-un altfel. Ea nu era cu Alex aceeași persoană care era cu alți oameni. De când era un bebeluș, se purtase cu el ca o fetișcană. Se jucaseră ore întregi. Mânuise marionete și imitase voci pițigăiate când fuseseră singuri. Îi citise în fiecare seară, și Alex nu descoperise niciodată dacă asta o îngrijorase pe mama lui sau nu. Ea nu pomenise nimic niciodată. Chiar și acum, când toți erau adulți, pe el îl voia Leonora să stea lângă ea, și atunci când venea el la Willow Court, era în general persoana aleasă să-i găsească tot felul de lucruri, sau să i le ducă de colo-colo în timp ce ea se învârtea prin casă.

— Nu-ți face griji, dragă, îi spunea ea mamei. Acum îl am pe Alex al meu aici.

Îl numea așa din când în când. „Alex al meu.” El zâmbea. Ceilalți aveau să-i ofere cadouri scumpe de ziua ei, iar ei avea să-i placă al lui cel mai mult, un album foto cu fiecare lucru – colțuri ale casei, animale, flori din grădină, portrete individuale, grupuri – toată viața din Willow Court între coperte de piele. Chiar de ziua ei, albumul avea să fie gol, dar de îndată ce avea să îl deschidă, el avea să îi dezvăluie surpriza pe care i-o pregătise. O istorie a întregii sărbătoriri în fotografii. Avea să îi placă mult. Iubea tot ce înfățișa Willow Court și picturile într-o lumină bună.

Picturile lui Ethan Walsh. Toți vorbeau mult despre ele și petreceau o veșnicie organizând vizite pentru un critic de artă sau altul, ca să vină să le vadă. În fiecare vară, oamenii mărșăluiau pe lângă ele respectuos, iar Alex se întreba dacă cineva, în afară de el și de Leonora, se uita de fapt la ele. Asta era încă o legătură între ei. Ei înțelegeau că reprezentau mai

mult, decât doar vopsea pe pânză, sau pasteluri pe hârtie groasă, sau acuarele.

În primul rând, erau atipic de moderne. Majoritatea fuseseră pictate în anii de început ai secolului al douăzecilea, și se observau influențele impresionismului și ale suprarealismului, dar existau trucuri de perspectivă acolo, care erau cu mult mai moderne. De asemenea, unele dintre ele reveneau mereu la lucrările pre-rafaeliților. Aveau acel simț dramatic al lucrurilor rânduite pentru efect. Apoi era chestiunea legată de lumină. Anumite picturi (portretul Leonorei ca fată, bunăoară) păreau realmente să emane lumină în afara ramei. Scene de noapte înfățișând peisaje imaginare (munți, ținuturi, păduri) aveau lumină de lună care se revărsa din ele, atingând ușor suprafețe atingând marginile lucrurilor, făcând umbre care conțineau mai mult decât credeai inițial. Walsh ascundea lucruri în tablouri. Oare își mai dădea seama de asta cineva? Oare vedeau ochii în stufărișul din spatele lebedelor? Degetele încleștate pe crengile ultimului copac? Sugestia unor lucruri mai întunecate sub suprafața netedă a lumii pe care o zugrăvea? Și oare observa cineva că întotdeauna culorile erau ciudat de luminoase? În naturile moarte apăreau combinații neașteptate, care nu puteau fi în niciun caz întru totul adevărate. Tabloul cu un ceainic albastru, de exemplu, era unul dintre favoritele lui Alex. Obiectul real încă mai era folosit de Mary, menajera de la Willow Court, și de mama lui, și nu exista chiar nicio asemănare. Vopseaua albastră răsuna și vibra și îți copleșea inima de bucurie. Obiectul real era obișnuit. Nimic extraordinar. Doar un ceainic. „Ăsta era adevăratul talent al lui Ethan Walsh, reflectă Alex. Făcea lucrurile să fie mai mult decât erau în realitate. Mai bune. Mai strălucitoare și mai pline de lumină. Și asta e ceea ce vreau și eu. Asta fac fotografiile mele sau ceea ce vreau eu să facă. Să fie ca în realitate, dar mai mult decât atât. Să aibă aceeași lumină pe care o are Colecția Walsh.”

— Trezește-te, Beth, zise el. Am ajuns.

Se uită la ea. Tânăra deschise ochii și îi zâmbi.

— Aș vrea să fac o fotografie cu tine arătând așa, se trezi spunând.

— Ești nebun, chiar ești! replică Beth. Probabil arăt oribil, șifonată și somnoroasă. Trebuia să mă fi trezit mai devreme, Alex. Aș fi putut conduce un pic.

— Nu, e-n regulă. Ador mașina ta. Îi zâmbi lui Beth. Și mai mult de atât, nu-l poți bate la cap pe șofer dacă dormi bușteanu, nu-i așa?

Beth stătea pe coridor. Îi auzea pe Fiona și pe Douggie chicotind în camera lor. Și ei trebuiau să fi ajuns de curând. Ascultă un timp, dar nu auzi vocea lui Efe. „Ar trebui cel puțin să merg să-l salut”, se gândi și oftă. Despachetase și aranjase totul în sertare. Se cazase în fosta ei cameră, cea în care locuia când venea la Willow Court, cu ferestre cu vedere spre alee și spre peluza din fața casei. Se uitase afară de îndată ce ajunsese și văzuse că pavilionul pentru petrecere se ridica deja. Bărbați mișunau peste tot pe peluză, cărând tuburi subțiri de metal și prinzând laolaltă un schelet argintiu care să susțină uriașele falduri de pânză verde de cort ale pavilionului, care încă mai erau întinse pe iarbă. Leonora era în camera alăturată de o parte, și Chloë de cealaltă. „Nu pot da ochii cu ele, se gândi. Nici cu Fiona și Douggie, nu încă, dar ei vor ști unde e Efe.” Rămase să asculte cuvintele copilărești ale lui Douggie, adunându-și forțele ca pentru o luptă sau vreun fel de confruntare, apoi bătu ușor la ușă.

— Eu sunt, Fiona, zise. Bună!

— O, Beth, ce grozav! Eu și Douggie tocmai construiam ceva cu piesele de lego înainte de prânz. Vino să te joci cu noi.

Fiona era frumos îmbrăcată în jeanși de firmă și o bluză albă care practic sugera „vă rog să nu mă confundați cu o cămașă albă obișnuită. Sunt mai scumpă decât orice ați purtat în viața voastră”. Era înaltă și părul ei arăta întotdeauna de parcă de-abia ar fi ieșit dintr-un salon de coafură. Oare cum făcea asta? Privirea lui Beth fu atrasă, ca de fiecare dată când era cu Fiona, de verigheta ei. Un văl de furie îi înnegură ochii preț de un moment și clipi. „Nu e vina Fionei, spunea o parte din ea. Ea nu știe ce simt eu pentru soțul ei. Nu are nimic de a face cu ea. E vina lui, el e cel care ar trebui să știe ce simt. Nu ea.” Făcu un efort să zâmbească.

— Nu prea pot, zise și se lăsă pe vine să îl sărute pe băiețel, care semăna atât de mult cu tatăl lui. Trebuie să merg să o caut pe mama și să o salut pe Chloë. A ajuns deja?

— O, da, acum suntem cu toții aici. O să fie o petrecere minunată, nu crezi? Și mor de nerăbdare să fac cunoștință cu

regizorul de televiziune, tu nu? Efe spune că e într-adevăr foarte renumit.

— Apropo, unde e Efe?

— A ieșit cu James. În sat, cred. Știi cum e el când ajunge aici...

Beth dădu din cap. Știa. Îi plăcea să se plimbe peste tot, ca să se asigure că totul era așa cum își amintea el, că nu se schimbase nimic. Ea știa ce simțea el, pentru că și ei îi plăcea ca totul să fie așa cum fusese întotdeauna.

— Ne vedem mai târziu, Fiona, zise, în timp ce se îndrepta spre ușă. Mă duc numai să o salut pe Chloë.

— Bine, zise Fiona. Mă bucur să te reîntâlnesc.

Beth nu avusese cu adevărat de gând să se ducă să o caute pe Chloë. Era doar primul lucru pe care se gândise să-l spună Fionei, dar acum că ieșise teafără, putea foarte bine să meargă doar să o salute. Porni spre camera lui Chloë și bătu la ușă.

— Intră! se auzi vocea ei, un amestec inconfundabil de obrăznicie și inocență.

Beth păși într-o cameră care începuse deja să semene atât de mult cu Chloë, încât izbucni în râs.

— Chloë, sincer! Camera asta e un depozit de gunoi!

— Șterge-o dacă ai de gând să fii ca mama, Beth! zise Chloë, dar zâmbea răutăcios.

Nu se clinti de la locul ei de pe pat, care nu arăta deloc ca un pat de la Willow Court, ci mai degrabă genul de lucru pe care l-ai găsi într-un azil de noapte ieftin. Cuvertura dispăruse sub grămezi de lenjerie de corp și bucăți de hârtie mototolite, și arăta ca și cum Chloë și-ar fi răsturnat pe pernă geanta cu farduri. Rujuri cu capace lipsă, dermatografe devenite lipicioase de vechi ce erau, pufuri de pudrat atât de revoltător de soioase, încât te întrebai dacă erau capabile să pună altceva decât murdărie pe vreun obraz sau nas, toate zăceau împrăștiate în jur. Și hainele îi erau aruncate pe podea împreună cu pantofii butucănoși pe care îi purta mereu. Buzele îi erau conturate cu o culoare foarte aproape de negru. Pielea ei albă și tunsoarea cu „țepi” trebuiau, Beth știa asta, să o facă să arate periculoasă, în schimb, reușeau doar să o facă să arate vulnerabilă. Purta o rochie cu flori, cu o cămașă în dungi pe deasupra.

— Sunt studentă la arte, zise Chloë, aprinzându-și o țigară.

Asta fac studenții la arte, nu știai? Asta nu e o harababură. E o instalație, asta e.

— Leonora va face o criză dacă te va prinde fumând. Știi ce părere are despre asta.

— Nu-mi pasă, dacă vrei să știi. Am să dau în jur cu niște parfum. Sau aș putea să mă aplec pe fereastră. Folosesc cutia asta de tablă pe post de scrumieră. Ar trebui să zică mersi că nu-mi sting țigările în coșul ei de hârtii sau ceva de genul ăsta.

Cutia la care se referea conținea, observă Beth, o moviliță de mucuri de țigară care se clădise ca un aranjament de stânci mici galbene. Chloë continuă:

— M-am gândit să fac o operă de artă din cutia asta. „Orașul mucurilor”, așa aș numi-o. I-ai văzut pe Efe și pe Fiona? Sunt pe aici pe undeva. Of, Doamne, are să fie de groază petrecerea asta. Zile întregi cu Fiona. Nu pot suporta, Beth. E genul de persoană care nu transpiră. Știi ce vreau să spun? Și mai vine pe la mine acasă și face o mutră de parcă ar fi călcat în ceva scârbos.

— Cunoscându-ți apartamentul, probabil chiar a călcat. Pe podeaua ta se află atâtea lucruri lipicioase, încât majoritatea oamenilor nu reușesc să traverseze camera.

— Ce prostie! Un pic de limonadă pe care am vărsat-o odată și nu s-a curățat cum trebuie. Ești ca un elefant, chiar că da. Nu uiți niciodată nimic. Nici nu ierți.

Beth merse până la fereastra deschisă și se aplecă în afară. În spatele ei o auzea pe Chloë, care încă mai sporovăia.

— Fiona are un tupeu! Trece pe la apartamentul meu și, ca să zic așa, ciugulește din mâncare și nu spune nimic, până când „la urmă” nu mai poate suporta și murmură ceva de genul: „De ce nu-ți iei un aspirator?” Poți să crezi asta, Beth?

— Ce-ai spus?

— Păi, de fapt nimic. Nu voiam să izbucnească un scandal uriaș, dar mă gândeam la tot felul de chestii pe care le-aș fi putut spune, bunăoară, pentru că eu nu sunt o răsfățată ca tine. Pentru că eu nu aș îngădui nimănui să-mi încalce teritoriul, și mai ales pentru că nu vreau să fiu genul ăla de fraier, care spune la dineuri: „O, aspiratorul meu e o mană cerească”. Și, pentru că eu nu pot să-mi permit și, oricum, de ce nu dispari naibii din viața mea, care e așa cum îmi place mie, și nu toată

plastic și ca-n reviste ca a ta cu fratele meu de plastic și ca-n reviste!

Tocmai la timp, Beth se obținu să obiecteze la remarcile despre Efe.

— Nu-i nimic, Chloë. Sunt sigură că într-o bună zi vei avea ocazia să-i spui Fionei exact ceea ce simți față de ea.

— Mai bine nu, dacă vreau să rămân în relații bune cu Efe.

Beth se uită în jos în grădina din fața casei, și iată-l, de parcă Chloë, vorbind despre el îl făcuse să se materializeze. Ea flutură din mână, dar el era prea departe. Mergea cu James și se apropiau tot mai mult. „Chiar și de la distanța asta, reflectă Beth, se vede cât de elegant e.” Înghiți în sec și începu să vorbească cu Chloë pentru a nu se gândi la picioarele lungi ale lui Efe.

— Ce cadou ai pentru Leonora? întrebă ea.

Chloë sări din pat.

— Am să-ți arăt. E genial! Sunt așa de încântată de mine!

Răscoli într-una din valizele de pe podea.

— Uite, zise. Uită-te la ăsta. Nu e minunat? Deși așa spun eu. L-am găsit într-un container de gunoi într-o stare jalnică, vopsit într-un roz țipător oribil.

Beth se uită la scrinul miniatural. Era înalt cam de patruzeci și cinci de centimetri și trebuia să fi fost cândva un fel de jucărie. Orice urmă de roz dispăruse și fusese revopsit într-o nuanță între albastru și verde. Chloë îl pictase, în așa fel încât lemnul arăta ca și cum s-ar fi decolorat frumos. Avea șapte sertare cu totul, patru mici sus și trei mai lungi sub ele.

— Am pus ceva în fiecare sertar – e câte unul pentru fiecare deceniu din viața Leonorei – Uite!

Beth se uită. Flori uscate, un medalion, o verighetă într-o batistă de dantelă, un ghiveci în miniatură, imagini mici cu Bertie și Gus, pisicile, brodate; ceva frumos și mic în fiecare sertar. Era splendid!

— E nemaipomenit, Chloë! Ești genială, iar ea o să se emoționeze până la lacrimi.

Beth zâmbi.

— Trebuie să merg să o caut pe Rilla, zise. Și, apropo, unde e Philip?

— A plecat în sat să ia câte ceva. Se va întoarce mai târziu.

Aproape că fugi în jos pe scări în hol. Efe se fâțâia de colo-colo pe afară. Avea să îl vadă foarte curând. Avea să o ignore pe Fiona și să se concentreze doar pe Efe. Zile întregi cu el. Un triunghi de raze de soare se întindea de-a lungul ultimei trepte de jos, scăldând-o în lumină.

Părea să fie adevărat ceea ce spuneau toți. Cei în vârstă – Leonora refuza să se considere „bătrână” – aveau nevoie de tot mai puțin somn odată cu trecerea timpului. Acum se pomenea adesea cu ochii larg deschiși de îndată ce se lumina, ceea ce însemna că avea nevoie de un pui de somn de după-amiază aproape în fiecare zi. Nu știa exact ce oră era, dar dormise ceva vreme. Prânzul fusese destul de obositor, Douggie având nevoie de atenție, iar soția lui Efe… Fiona… făcând caz pentru orice. Era timpul să se ridice. Domnul Everard… Sean… avea să sosească în curând și ea promisese să discute cu el. Și înainte de asta, trebuia să meargă s-o viziteze pe Nanny Mouse.

Cerul de dincolo de fereastra ei arăta ca de ora patru. Leonora dădu la o parte cearșaful care o acoperea, își puse picioarele pe podea și bâjbâi după papuci. Se ridică încet. De fiecare dată când se scula din pat, își mișca brațele deasupra capului, își îndoia ușor genunchii, doar ca să se asigure că nu i se înțepeniseră membrele. Zâmbi, satisfăcută că totul era în stare de funcționare pentru încă o seară. Avusese o zi foarte plină. Gwen – draga de Gwen cea de încredere și amabilă – alergase săptămâni întregi, organizând totul.

Petrecerea avea să fie, își spunea ea, minunată. Un prilej de bucurie. Și ca dintr-un reflex, simți durerea care era mereu acolo, undeva înlăuntrul ei, ori de câte ori era cu adevărat fericită. Era un amestec de regret că Peter nu putea fi cu ea, să împărtășească plăcerea și durerea pe care încă le mai simțea când își amintea de el. Îi auzise adesea pe alții spunând că unul dintre cele mai dificile lucruri după pierderea unei persoane iubite este felul în care ți se șterg din minte felul în care amintirea prezenței lor fizice dispare în cele din urmă. În cazul ei se întâmpla exact opusul. Putea încă să invoce zâmbetul lui Peter, atingerea mâinilor lui, gura lui pe a ei. Oftă. De asemenea, într-un loc la care nu putea să ajungă cu mintea, se afla ceva ca o umbră. Ce era? Un fel de groază bolnăvicioasă. Într-adevăr, când fetele erau împreună, ieșeau mereu scântei. Din cea mai fragedă copilărie a lor, ele nu se înțeleseseră, în

ciuda eforturilor ei susținute, dar cu siguranță la vârsta de cincizeci de ani și, respectiv, patruzeci și opt, erau suficient de mature ca să își țină sentimentele în frâu. Ea știa că se iubeau, dar erau mereu într-un fel de competiție. Amândouă căutau dragostea și aprobarea ei, iar ea încerca, chiar încerca, așa cum o făcea de când erau mici, să fie nepărtinitoare și dreaptă în legăturile cu ele. Recunoștea totuși, dacă era sinceră cu sine, că Rilla doar uneori o lua în răspăr, o irita în feluri în care Gwen nu o făcea niciodată. Cât de greu era să fii mamă! Cât de greu să recunoști, în special când copiii tăi deveneau adulți, că erau doar oameni, la urma urmei, și că în mod firesc te înțelegeai mai bine cu unii decât cu alții. Ceea ce, bineînțeles, nu afecta în niciun fel dragostea pe care o simțeai pentru ei. Nimic nu putea schimba asta, dar cât de simplu ar fi totul dacă dragostea ar fi de ajuns. Nu era. Ea știa asta foarte bine. Mai bine decât oricine, totuși, totul mersese bine seara trecută, ceea ce era o binecuvântare.

Și bineînțeles că nu erau doar Gwen și Rilla singure, cum fusese pe vremuri. Se aflau aici și toți nepoții, cu – care era expresia modernă? – partenerii lor. Cât de stupid suna! Ce era rău la „iubită”? Încă nu avusese ocazia să vorbească pe îndelete cu Efe. Plecase cu James să se plimbe prin grădină și reușise doar să îl salute scurt. Leonora știa că tot ceea ce simțea pentru nepotul ei cel mai mare era ieșit din comun. Dragoste, bineînțeles, dar și altceva. O afinitate specială, pentru că semănau în atâtea feluri, și pentru că Efe îi amintea de tizul lui, tatăl ei. Ea știa mai multe despre el decât oricine, deși uneori își dorea să nu știe. Strânse din buze și decise că ăsta nu era momentul să se gândească la toate astea. Le împinse în cel mai îndepărtat colț al minții și deschise un sertar de la măsuța de toaletă.

Fără să se gândească de ce făcea asta, scoase de sub un teanc de eșarfe frumos împăturite o punguță pătrată dintr-un bumbac gros. Literele brodate grosolan și stângaci („MAMI”) îi umplură ochii de lacrimi. Rilla cususe punguța la școală și, deși nu fusese niciodată cea mai bună cusătoreasă din lume, o iubise atunci îndeajuns ca să îi facă acest cadou. Leonora își păstra păpușile prețioase în ea. Nimeni altcineva nu știa unde erau ascunse. Deschise acum punguța și scoase păpușa, ce arăta așa cum arătase ea odată: drăguță, foarte tânără, într-o rochie

încântătoare. „Of, ce n-aș da să fiu din nou ca ea, se gândi Leonora. Nu o femeie bătrână cu prea multe necazuri.”

Simți că o ia amețeala și puse în grabă păpușile la loc. „Calmează-te, Leonora”, își spuse. Închise ochii, respiră adânc și se simți puțin mai bine. Uneori își imagina capul împărțit în compartimente, cam cum era cutia ei de bijuterii, fiecare fiind căptușit cu catifea stacojie și bine închis în cea mai mare parte a timpului. „Așa trebuie să rămână, își propuse. Am să închid acel sertar și am să revin la gândurile despre zilele care urmează.” Știa că ar fi foarte dificil să încerce să prevadă și să preîntâmpine orice problemă ivită între membrii familiei ei. Încă mai era capabilă, cu siguranță, să observe că toată lumea se comportă cum se cuvine. Asta nu putea să o deranjeze cu adevărat, nu-i așa? Deci ce era?

Se așeză la măsuța de toaletă și ridică periile cu mâner argintiu, care cândva aparținuseră mamei ei. „Sărmana Maude, se gândi Leonora. Ce părere ar fi avut despre faptul că acum ea era cunoscută celor mai mulți oameni doar ca soția lui Ethan Walsh?” O umbră, aflată acolo pentru o secundă și dispărută în următoarea, traversă oglinda din fața ochilor ei, și ea se întoarse să vadă ce putea să fi fost, cu inima bătându-i cam prea repede în piept. Nimic. Un renghi jucat de lumină. Poate chiar imaginea reflectată a picturii care atârna pe perete deasupra patului ei. Asta trebuia să fi fost, albul lebedelor pe apă, părând să se miște. Fără să se miște deloc de fapt.

Leonora se consolă uitându-se la fotografia de pe masa de toaletă. Alex o făcuse cu câțiva ani în urmă. Zâmbi gândindu-se la nepotul ei cel mic și la cum, de prima dată când ținuse un aparat de fotografiat în mână, când nu avea mai mult de șase ani, aproape că nu îl mai pusese jos niciodată. Indiferent de ocazie, el era acolo, făcând liniștit întruna instantanee, în loc să discute cu oamenii. Ea nu ar fi recunoscut niciodată că avea un nepot favorit, dar era, așa simțea ea, o legătură specială între ea și băiețelul cam tăcut, care păruse întotdeauna să se bucure de compania ei și nu-i ceruse niciodată nimic ce nu îi putea da. Chiar și ca adult, el mai era încă preferatul ei, și ea nu credea că cineva aprecia pe deplin cât de talentat era.

„Are un talent, se gândi Leonora, de a prinde momentul perfect și de a spune mai mult despre oameni în fotografie decât își dădeau ei seama. Iată-le, ea, Gwen și Rilla, fixate

pentru totdeauna, așa cum erau în acea zi, stând pe banca de sub magnolie în Grădina Liniștită. Arăt bine în bluza aia, cu perlele lui mami la gât.” Gwen îl avea pe Gus în brațe și albastrul vestei ei tricotate era minunat. Rilla arăta fericită în poza asta, ceea ce era o schimbare. Nu o vedeai des zâmbind în fotografii, și Leonora știa că asta era pentru că Rilla simțea că arăta prea grasă. Purta o rochie lungă, aurie, destul de nepotrivită pentru la țară, și preț de o clipă, Leonora fu copleșită de o ușoară senzație de agasare, amestecată cu grija pe care o simțise mereu pentru fiica ei cea mică. Nu că ar fi fost o străină la Willow Court. Știa că nu era genul de loc pentru rochie lungă. Totodată, purta mult prea multe lanțuri la gât, ceea ce era tipic pentru ea. Leonora se uită atent la Gwen, care privea în jos la pisica din brațele ei, și la Rilla, care se uita la Gwen. „Eu nu, se gândi. Eu mă uit direct la aparat. Dau ochii cu el. Magnolia e minunată, cu florile ei roz și albe ca lalelele. Părem destul de fericite.” Oftă și își întoarse atenția spre chipul ei în oglindă.

Arăta destul de acceptabil pentru cei aproape șaptezeci și cinci de ani, se gândi, în afară de părul acela alb. De unde apăruse? Când nu se confrunta cu propria imagine în oglindă și în zilele bune, când picioarele și brațele îi dădeau ascultare, îi era ușor să se gândească la sine ca la frumoasa Leonora Simmonds, mama tânără ale cărei două fiice mici erau mândria și bucuria ei. Comorile ei. „Concentrează-te pe lucrurile bune. Nu lăsa loc umbrelor. Nu lăsa problemele să te asalteze.” Acesta fusese întotdeauna crezul ei. Asta o făcea „o forță de luat în seamă”. Zâmbi. Sean o numise astfel. Ei îi plăcuseră cuvintele lui și le invoca pentru a o susține până când avea să îl întâlnească. O forță de luat în seamă. Se îndreptă încet spre baie. Se făcea târziu. Nu avea să fie în stare să stea foarte mult cu Nanny Mouse.

Nanny Mouse era atât de bătrână, că toată lumea pierduse socoteala anilor ei de viață. Fusese dădaca Leonorei, apoi a lui Gwen și a Rillei, și ele mereu îi spuseseră așa. Oricine o întâlnea, întreba, bineînțeles, cum își dobândise numele și trebuia să i se explice, în mod destul de plictisitor, că în copilărie Leonora o poreclise așa neputând să rostească „domnișoara Mussington”. Mouse devenise și Mouse rămăsese, și numele i se potrivea de minune. Chiar și în tinerețea ei, mâinile ei mici și silueta grațioasă, la fel și dinții ei proeminenți aminteau de un rozător.

Purtase părul prins într-un coc la ceafă aproape un secol, și hainele ei erau la fel de neschimbate ca anotimpurile – fustă neagră, vestă tricotată de lână și o bluză albă cu guler înalt iarna; rochie bleumarin de bumbac (cu mâneci lungi, indiferent cât de cald era) vara. Nanny nu își scotea niciodată broșa ei cu camee care era prinsă în partea din față la orice purta. Copiii obișnuiau să chicotească și să spună că probabil și-o prindea și la cămașa de noapte.

Locuia în Lodge Cottage, în căsuța pătrată de la capătul aleii, lângă poarta principală. Leonora decisese cu zece ani în urmă că era prea bătrână să locuiască singură și în tot acel timp domnișoara Lardner fusese tovarășa lui Nanny Mouse, îngrijind-o zi și noapte cu cel mai sincer devotament. Ceea ce era destul de bine, având în vedere că nici domnișoara L nu era o puicuță, după cum spunea James adesea. „Trebuie să aibă cel puțin șaizeci și cinci de ani, se gândi Leonora.” Domnișoara Lardner era o persoană liniștită, oarecum misterioasă, care evita societatea. Era înaltă și bine clădită, și nimeni nu îi spunea vreodată pe numele de botez, care era Doreen. Vorbea cu Nanny, gătea pentru ea și avea grijă să nu alunece în vană. Și era bine plătită. La rândul ei, Nanny, care avusese grijă de toți, mai mulți ani decât supraviețuiesc majoritatea oamenilor pe pământul ăsta, detesta faptul că-i slăbiseră puterile și petrecea multe ore fericite bombănind în compania sărmanei domnișoare Lardner, care părea să ia totul cu stăpânire de sine. „Sunt destul de obișnuită cu asta, zicea mereu. La urma urmei e o domnișoară bătrână. Nu mă supăr.”

Când ajunse Leonora, domnișoara Lardner aștepta.

— E în toane bune azi, doamnă Simmonds, zise deschizând ușa.

Prenumele Leonorei nu ieșea niciodată de pe buzele domnișoarei Lardner, și după toți acești ani ar fi fost oarecum ciudat să îl rostească. Camera din față a căsuței era aurie de la strălucirea soarelui, și ea zâmbi. Nanny Mouse era acolo, dormind în scaun lângă șemineul neaprins. Masa de sub fereastră era proaspăt lustruită și o vază fusese pregătită.

— Știam că aveați să aduceți flori, zise domnișoara Lardner. Dacă mi le dați, le pun în vază și le aduc odată cu ceaiul.

— Mulțumesc, spuse Leonora, înmânând trandafirii pe care Gwen îi culesese în dimineața aceea.

Lui Nanny îi plăceau cel mai mult trandafirii, sau îi plăcuseră, iar Leonora se făcea luntre și punte să găsească cele mai frumoase soiuri târzii pentru a le aduce ori de câte ori o vizita, deși se întreba cât de mult își dădea de fapt seama de ceva bătrâna domnișoară. Uneori părea a fi, în cuvintele lui Efe, „la minge”. Expresia o făcuse pe Leonora să râdă când o auzise prima dată. Nanny Mouse și mingi de orice fel populau lumi complet diferite. Totuși, în majoritatea timpului, ea era complet „pe dinafară”, altă expresie de-a lui Efe. Acum bătrâna domnișoara stătea foarte dreaptă în scaun, cu ochii închiși, dar altminteri arăta aproape la fel ca întotdeauna.

„Nanny Mouse a fost liofilizată, ca o fasole verde”, spusese Alex odată, și era adevărat. *Părea fixată,* și asta era ceva pentru care trebuia să fii recunoscător, dar Leonora știa că pe undeva, în vreun fel, corpul bătrânei domnișoara se veștejea, slăbea, și că destul de curând nu avea să mai fie cu ei.

— Nu dorm, Maude dragă, spuse Nanny Mouse cu calm în după-amiaza aurie. Poți să vii să stai jos și să-mi povestești ce-ai mai făcut.

— M-ai speriat, Nanny! zise Leonora, sărutând obrazul care mirosea așa cum mirosise dintotdeauna, a pudră de talc cu aromă de levănțică. Și nu sunt Maude. Sunt Leonora.

Se așeză pe scaunul din partea cealaltă a căminului și începu să vorbească. Lui Nanny Mouse îi plăcea să fie la curent cu ceea ce se întâmpla la Willow Court. Era interesată în special de filmare.

— Oamenii de la televiziune. Vin să mă vadă?

— Bineînțeles, Nanny. Ai să apari în film. Tu ești singura persoană din familie, în afară de mine, care l-a cunoscut cu adevărat pe Ethan Walsh.

Nanny Mouse dădu din cap.

— Da. A fost bun cu mine. În felul lui, înțelegi. Nu prea știa să se poarte cu femeile. Sărmana Maude!

Bătrâna rămase apoi tăcută. Ținea în mână o batistă, învârtindu-i un colț cu degetele. Liniștea începu să umple încăperea, strecurându-se în cotloanele umbroase la care lumina soarelui nu putea ajunge. Leonora vorbi ca să o împrăștie, ca să-i distragă atenția lui Nanny. Toată familia știa că ei i se părea dureros să vorbești despre vremurile când ea

fusese foarte tânără, fie pentru că asta o făcea să se simtă mai bătrână, fie pentru vreun alt motiv, niciodată precizat.

— Au sosit copiii, Nanny. Am să-l aduc pe micuțul Douggie să te vadă. Îți amintești de el, nu-i așa? Fiul lui Efe? Strănepotul meu. Desigur că ți-l amintești. E un băiețel atât de încântător!

— Dar n-are voie să hoinărească, zise Nanny, uitându-se în sus și aplecându-se înainte și trăgând de genunchiul Leonorei. E îngrozitor când hoinăresc de unii singuri. Erai aici când s-a rătăcit?

— Douggie nu s-a rătăcit niciodată, zise Leonora simțindu-și inima bubuind cu putere în piept. Nanny nu vorbea despre Douggie. Schimbă subiectul. Ar trebui să vezi ce de mâncare e sus, în casa noastră, Nanny. Avem enorm de multe căpșune. Ajung pentru o armată. Am să îți trimit mâine, dacă vrei.

— Căpșune, repetă Nanny. Oh, da, chiar îmi plac! Am avut la nuntă, nu-i așa?

La nunta mea, da, zise Leonora, încercând să țină pasul.

— El era mort pe atunci, bineînțeles, sau poate că a murit imediat după aceea.

— Tata? Da, a murit chiar înaintea nunții mele. Obișnuiam să mă gândesc cât de îngrozitor a fost că nu am putut fi pe deplin fericită în ziua nunții mele, pentru că tata tocmai murise.

— Și călătorie sprâncenată! zise Nanny Mouse cu hotărâre.

Chiar atunci intră domnișoara Lardner în cameră și le arată vaza cu trandafirii târzii.

— Uită-te la ăștia, Nanny! zise. Doamna Simmonds ne-a adus niște trandafiri minunați. Nanny Mouse se uită fix la florile roz și crem și la frunzele verde-închis, fără să le vadă.

— Nimeni nu știe nimic, îi spuse Leonorei, cu mâinile ca niște labe de șoarece tremurându-i în poală. Nimeni nu mai aude ce spun eu, și eu spun călătorie sprâncenată. Mă bucur că a murit.

Se lăsă pe spate în scaun, obosită de emoția de care dăduse dovadă. Avea lacrimi în ochi. Leonora oftă. Știa că Ethan Walsh era un subiect pe care trebuia să-l eviți. „Sărmana Nanny e irațională când vine vorba despre tata, se gândi Leonora. Puțin slabă de minte, presupun. Ei bine, e îngrozitor de bătrână.” Era timpul să schimbe din nou subiectul.

— Alex o să vină să te vadă, Nanny. Toată lumea e aici

pentru aniversarea mea.

— A venit iar ziua Leonorei? O să aibă un magician?

Ochii lui Nanny Mouse scânteiau. Leonora se uita la ea și tremura. „Te rog, Doamne, nu mă lăsa să ajung așa, se gândi. Ce înfiorător să ai un fel de pustietate în cap și să rătăcești întruna prin ea, fără să fii deloc sigur unde era ceva sau când s-au întâmplat lucrurile. Cât de insuportabil să fii atât de pierdut! Închise ochii. „Mă rog să nu mi se întâmple niciodată. N-aș putea suporta. N-aș putea suporta să mă simt pierdută în propriul cap.”

Ca mai tot timpul în ultimele zile, Sean Everard se trezi zâmbind. Oamenii continuau să îi spună asta. Asistentul său personal, Jacy (pe care lipsa literei „k” din nume încetase demult să îl mai supere), zicea că arăta ca și cum ar fi pierdut un penny și ar fi găsit o liră. Strict în ceea ce privește cariera, afacerea era ceva cu ce se putea mândri. Când se dusese să ceară bani pentru program, nu-și făcuse prea multe speranțe. Cine avea să finanțeze un documentar de o oră despre viața și opera lui Ethan Walsh? OK, era cunoscut și se bucura de o bună reputație în perioada aceea, și totuși, publicul nu manifesta mult interes față de un pictor englez care trăise întreaga viața într-un singur loc și nu făcuse nimic mai senzațional decât să picteze imagini uimitoare. Lui Sean nu-i venise să creadă ce noroc avea, când Forurile înalte aprobaseră proiectul și când Leonora Simmonds, fiica artistului, fusese de acord să îl întâlnească. Recunoștea asta. Era emoționat ca un puști.

Făcuse cercetări și descoperise că era o femeie formidabilă. Ei îi venea mai ușor, își închipuia el, decât altora, să fie puternică și charismatică, datorită banilor pe care îi moștenise de la străbunicii ei. Nu fusese niciodată nevoită să lucreze, și nici chiar faptul că rămăsese văduvă la o vârstă ridicol de timpurie nu o împiedicase să facă tot ceea ce își propusese. Soțul ei fusese probabil asigurat, lucru care poate i-a consolidat doar securitatea financiară, nu fericirea. „Trebuie să fi fost foarte îndrăgostiți, reflectă Sean, altminteri, cu siguranță o femeie atât de atrăgătoare ca Leonora s-ar fi recăsătorit.” După moartea soțului ei, se implicase în numeroase activități caritabile, dar și în administrarea averii, și se ocupase de tablouri. Apoi, mai târziu, muncise pentru comitete de toate tipurile. Acum, Leonora făcea parte din consiliul a trei mici muzee și al câtorva

școli. Nu era o femeie, se gândi Sean, care să stea acasă să ofteze și să se uite pe fereastră ca Lady Shalott.

Și acum el se ducea la petrecerea pe care o dădea cu ocazia aniversării a șaptezeci și cinci de ani. Fusese ideea *ei* să includă festivitățile care o onorau în programul despre tatăl ei. Poate că părea plăpândă și de modă veche și așa mai departe, dar era o vicleană subtilă când venea vorba despre relații publice.

„Sunt un bun de preț, nu-i așa?" îi spusese lui, și flirta. Nu exista niciun dubiu în legătură cu asta. Oare cei în vârstă de șaptezeci și cinci de ani încă mai îndrăgeau oamenii? Oricum, Leonora nu era genul de femeie pe care o puteai întreba deschis despre asta. Ea îl simpatiza, și asta era grozav, mai mult decât grozav, pentru că iată-l acum, gonind pe M4 spre Wiltshire, cu capota lăsată și miresmele de vară zburând pe lângă nasul lui. OK, poate că era un adaos de gaze de eșapament pe o parte și bălegar pe cealaltă, dar Sean refuza să le simtă pe acelea. Flori. Iarbă. Cer albastru și nori pufoși, care nu aveau un miros anume, bineînțeles, dar vântul aducea diferite miresme, iar el era o persoană care vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor.

Ethan Walsh, Willow Court, tablourile acelea. Sean fusese obsedat de ele mai mult de treizeci de ani. La optsprezece ani, în 1970, o mătușă pasionată de grădini îl adusese să vadă casa aceea. Aleea cu ceea ce i se spusese că erau stejari stacojii, care ducea spre ușa principală, nu se asemăna cu nimic din ce văzuse el vreodată, și era foarte impresionant, dar, în ceea ce privea restul grădinii, ei bine, Sean nu avea nimic împotriva florilor și a tufelor și a frunzișului, dar casele erau mai degrabă slăbiciunea lui, și așa că își croise drum înăuntru. Nu întrebase pe nimeni, ci rătăcise pur și simplu pe scări în sus spre un fel de terasă și, cum ferestrele franțuzești erau deschise, el intrase și se trezise într-o încăpere goală. Mobilierul obișnuit care se află în orice cameră probabil că exista și acolo, scaune, mese, sofale și așa mai departe, dar Sean nu îi dădu atenție. Pe peretele de deasupra șemineului erau trei picturi, atârnate în așa fel încât ochiul să se plimbe de la una la alta; atârnate în așa fel, încât culorile uneia duceau firesc spre culorile celei de deasupra, și apoi mai departe, spre cea de lângă ea. Se uitase și iar se uitase la ele și poate că rămăsese cu gura căscată. Era pentru prima dată când văzuse picturi adevărate. Albastrul! Ai fi putut întinde mâna să îl atingi și ar fi fost rece și strălucitor sub mâna ta. Asta

era magie. Un tablou înfățișa o natură moartă cu caise într-un bol alb de porțelan pe o masă. Caise catifelate, roz-aurii pe fondul de ceramică și față de masă albastră cu alb în carouri, întinsă pe masa vizibilă doar într-un colț, iar Sean se uită la ea și simți că, dacă ar putea ajunge acolo, în pictură, chiar lângă fructele acelea, ar uita de toate necazurile, iar el ar fi perfect, ridicol de fericit. Caisele acelea ar fi reprezentat tot de ce avusese el vreodată nevoie. Lângă natura moartă se afla un peisaj, și Sean recunoscu aleea care ducea spre casă, dar pictat toamna pentru a etala stacojiul tulburător al copacilor, și o clădire mică gri, dreptunghiulară la mare distanță.

El și mătușa lui veniseră cu mașina chiar pe această alee cu mai puțin de o oră în urmă, dar tabloul făcea locul să arate... cum? Misterios și plin de secrete, cu fiecare fereastră ca un ochi închis, și copacii cu frunze de culoarea sângelui aplecându-se spre casă. Sean se uitase tremurând la cele o mie de culori de pe pânză, care păreau să fi fost folosite pentru a reproduce cerul furtunos chiar de la marginea picturii. Al treilea tablou era cel mai bun dintre toate și reprezenta o fetiță de vreo șase ani, șezând pe un pat. Era îmbrăcată în ceva de liliac sau culoarea levănțicii, oricum, o nuanță pală, de mov, și lumina venea probabil printr-o fereastră, iar lenjeria din spatele ei, cearșafurile și fețele de pernă arătau ca un lanț muntos: piscuri albe și văi întunecoase de pânză peste tot până la partea superioară a tabloului. O placă de alamă sub tabloul acesta semnala „Leonora Walsh 1934”. Pe atunci el nu avea habar, dar aceasta era femeia pe care acum o considera Leonora lui.

Ajunse la Willow Court exact la timpul potrivit, și iat-o, priveliștea care îl făcuse să își piardă răsuflarea cu atâția ani în urmă – un șir lung de copaci încununați cu frunze, care conțineau, adânc în verdele lor, promisiunea stacojiului de mai târziu. Era ciudat și frumos și... potrivit.

Când sosise Sean, Leonora însăși îl așteptase în pragul ușii, iar el se simțise foarte măgulit. Se uită împrejur prin camera frumoasă care i se dăduse și își îndreptă cravata. Apoi își luă reportofonul și se îndreptă spre seră.

— Intră, Sean, intră, zise Leonora, și-i făcu semn să se așeze pe scaunul de lângă ea. Poți pune aparatul acela jos pe masa asta. E în regulă așa?

— Perfect! Sunteți sigură că nu ați mai fost intervievată până

acum?

Leonora zâmbi.

— Eu tratez asta ca pe o conversație între prieteni. Sper că nu vei fi prea ocupat cu echipamentul să servești niște fursecuri la ceai! Mary le-a făcut special. E menajera noastră. Of, ce zăpăcită sunt, ai cunoscut-o data trecută, nu-i așa?

— Așa e, zise Sean, și eu sunt întotdeauna pregătit pentru fursecuri. Asta e o încăpere atât de frumoasă.

Nu era o seră propriu-zisă, ci mai mult ca o cameră de zi cu pereți de sticlă, și minunat de liniștită, doar sforăitul vag al lui Gus auzindu-se din adâncurile canapelei, unde blana lui frumoasă cu păr lung brun-roșcat făcea un contrast plăcut cu verdele, albul și rozul modelului cu trandafiri al tapiseriei. Sean știa că Gus avea un frate, Bertie, care prefera dormitoarele încăperilor publice ale casei. Pisicile erau de fapt Albert și Augustus, așa îi spuseseră lui Sean, dar nimeni din familie nu îi numea vreodată așa.

Plantele se aflau lângă geam, și unele dintre ele crescuseră și se întinseseră drept în sus până la tavanul înalt, presând în geamuri de parcă ar fi încercat să evadeze. Toate pernele aveau huse brodate (munca lui Gwen, așa i se spusese) și masa era acoperită cu cataloage de semințe, cărți și corespondența Leonorei.

— Atunci, putem începe? întrebă Sean.

— Da, sunt gata.

Leonora își încrucișă mâinile în poale.

— Să începem cu copilăria dumneavoastră timpurie. Povestiți-mi despre asta.

— Mama a murit când aveam opt ani. Leonora își puse jos ceașca pe farfurioară și tuși ușor. Tata era mereu ocupat. Picta, bănuiesc. Am fost crescută mai ales de Nanny Mouse. Era foarte tânără pe vremea aceea, dar au avansat-o când m-am născut eu, ca să aibă grijă de mine. Cred că mama era foarte plăpândă. O veți cunoaște pe Nanny Mouse. Încă mai trăiește, deși e foarte fragilă acum, bineînțeles. Are peste nouăzeci de ani. Locuiește în căsuța de la capătul aleii. Trebuie să fi trecut pe lângă ea când ați venit încoace.

— Domeniul a fost în familia Walsh multe generații?

— O, nu, dragă! Leonora râse într-un fel care în romane se

descria, așa se gândi Sean, drept „cristalin”. Bunicul a cumpărat pământul după ce a făcut avere cu o banală piesă industrială – niciodată nu am fost foarte sigură cum se cheamă – piese necesare pentru diferite motoare, cred. Teribil de importante, fără a fi deloc *vizibile,* dacă știi la ce mă refer. Și de fapt, când tata – Ethan Walsh, ar fi mai bine să îl numesc așa, nu-i așa? – i-a spus tatălui *său* că voia să meargă la Londra și să studieze pentru a deveni artist, s-a iscat o mare ceartă. Ei bine, pe vremea aceea se aștepta ca tinerii să calce pe urmele taților lor, și așa mai departe, nu să plece să devină boemi și să-și irosească timpul cu ceea ce foarte des se numeau „mâzgăleli”. Trebuie să fie destul de greu de înțeles pentru voi, tinerii.

— Nu, Sean zâmbi spre ea. Cred că destul de mulți părinți, chiar și astăzi, ar putea considera arta drept o carieră destul de nesigură. „Dumnezeule, se gândi cât de al naibii de pompos par! Trebuie să controlez asta.” Pot să trec la subiectul despre mama dumneavoastră?

— Ea era foarte liniștită. Discretă. Ea era… care e cuvântul modern? Cea charismatică. Nu părea să fie acolo niciodată, asta îmi amintesc. Ori de câte ori o întrebam pe Nanny Mouse unde era, mi se spunea că se odihnea sau scria scrisori. Ceva de genul ăsta. Sunt destul de nelămurită în ceea ce privește moartea ei, pentru că eram foarte bolnavă în perioada aceea. De asta îmi aduc aminte. Dar totul s-a schimbat complet după ce s-a prăpădit. Tata a fost teribil de afectat de moartea ei. A fost înfiorător. A fost cumplit, cumplit de rănit. Nu mi-l pot aminti ca fiind deosebit de afectuos cu ea în timp ce trăia, dar, bineînțeles, copiii nu văd totul, nu-i așa?

— Unde a cunoscut-o?

— La Londra, la școala de artă. Ea era o acuarelistă destul de talentată, cred, când el a întâlnit-o, dar bineînțeles că, odată ce s-a măritat, nu a mai avut timp pentru toate astea.

— Deci a renunțat la arta ei ca să fie cu el?

— Da. Nanny Mouse mi-a povestit odată că au cam scandalizat pe toată lumea fugind la Paris și căsătorindu-se acolo. Maude Cotteridge era o orfană fără un ban, și bunicul meu nu ar fi fost încântat de partidă. Se bârfea… Leonora se aplecă înainte și își coborî vocea… că trăiseră împreună înainte de a se căsători. Legătura lor amoroasă era subiectul de bârfă al

Londrei artistice, așa se pare. Ai fi zis că avea să fie nenorocită aici la țară, nu-i așa, după ce fusese obișnuită cu Londra până la căsătoria ei, dar îi plăcea foarte mult grădina. A adăugat tot felul de lucruri; foișorul și Grădina Liniștită din spate sunt în totalitate opera ei. Bordura de acolo. Ați văzut-o? Ei bine, o veți vedea când filmați, nu-i așa? E la fel de frumoasă ca orice pictură. Și pomii fructiferi întinși pe spaliere pe zid au fost tot ideea ei. În vremurile acelea, la începutul căsniciei lui Ethan și Maude, Willow Court avea patru grădinari. Noi trebuie să ne descurcăm cu doi în ziua de azi, dar bineînțeles că eu am o mână bună la plante, așa că grădina a fost un fel de hobby pentru mine. Un pic de noroc pentru domeniu, nu credeți?

Iat-o flirtând din nou cu el. El îi zâmbi.

— Asta-i grozav, zise. Am început bine, dar e timpul să ne oprim. Trebuie să merg să mă schimb pentru cină.

— Mi-a făcut plăcere. Mâine am să te duc sus, în atelierul tatei.

— Da, aștept cu mare nerăbdare să îl văd. Și vă sunt extrem de recunoscător că îmi sunteți de așa un ajutor. Filmului acestuia. Sper să se ridice la nivelul așteptărilor dumneavoastră.

Leonora se uită în sus spre el.

— Sunt sigură că o să iasă totul minunat, zise. Dacă nu vă deranjează, am să mai rămân aici o vreme. Băuturile pe terasă la ora șase.

— Minunat! Ne vedem mai târziu, zise Sean și părăsi încăperea, închizând încet ușa după el.

Leonora închise ochii. Pentru un moment avu impresia că nu era singură în seră. Poate intrase Gwen să vadă unde era. Inspiră, și nările i se umplură de un parfum pe care îl recunoscu – lăcrămioară. Cine îl folosea? De unde îl știa? Poate îl adusese James pentru Gwen dintr-una dintre călătoriile sale în străinătate. Sau poate era Rilla, sau chiar Chloë, dar de ce îi era atât de familiar? Deschise ochii să vadă care dintre femeile care erau acum la Willow Court se furișase aici în timp ce ea stătea cu ochii închiși, dar era singură. Mireasma plutea în aer, și nu era absolut nimeni. Doar Gus, sforăind ușor și visând vise de pisică. „Mi-am imaginat eu, se gândi Leonora. E în capul meu.” Tremură ușor și închise din nou ochii. „Am să merg sus în curând. Mai stau aici doar o clipă.”

Septembrie 1935

Leonora întredeschise ochii. Cineva stătea la fereastră, uitându-se afară la grădină. Ploaia lovea în geamuri, iar bucata de cer pe care o vedea din pat era respingătoare și gri, nu albastră și strălucind de soare, așa cum trebuia să fie cerul de vară. Silueta întunecată dintre draperiile ei nu era Nanny. Era prea înaltă și cam grasă. Nanny era mică și slabă. Putea fi tatăl ei? Era el? Venise în camera copiilor doar o dată sau de două ori până atunci și niciodată în dormitorul copiilor, după câte își amintea. Simți deodată o pală rece de vânt și își trase plapuma în sus peste umeri. Apoi se ridică într-un cot. O durea capul, încercă să vorbească, dar numai un sunet slab îi ieși din gură, și tuși ca să își dreagă glasul.

Deodată, umbra de la fereastră se întoarse și chiar era tatăl ei. Veni cu pași mari până la pat și se așeză chiar lângă ea și o luă de mână. Leonora fu atât de surprinsă de asta, încât căzu înapoi pe perne. El purta un costum negru și cămașă albă, iar ochii îi erau roșii pe margine. Leonora își fixă privirea pe lanțul strălucitor al ceasului de aur care îi trecea peste vestă.

— Draga mea copilă, zise el, n-am vrut să te trezesc. Dormeai atât de adânc. Și tu ai nevoie de somn, nu-i așa? Ai fost cam bolnavă. Îți aduci aminte?

— A fost deja ziua mea de naștere? întrebă Leonora. Am avut pojar?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. O febră, așa a spus doctorul, dar am fost puțin îngrijorați. Și da, ai opt ani. La mulți ani, iubito! Va trebui să sărbătorim de îndată ce te vei simți mai bine.

Leonorei îi venea să plângă. Cum putuse să rateze ziua ei de naștere și nici măcar să nu fi aflat despre asta? Cum putuse? Erau atât de multe lucruri pe care nu le înțelegea. De ce era el acolo? Unde era mami? Și Nanny? De ce erau toate hainele lui negre? Era ceva în cameră cu ei, și era un lucru trist, și ea nu știa cum să întrebe despre asta.

— Unde-i mami? întrebă crezând că dacă știa răspunsul la asta, tot restul avea să fie mult mai limpede.

— Nu îți aduci aminte, scumpo, cât de bolnavă era?

— Se simte mai bine acum? întrebă Leonora. Nu-mi amintesc. Mama ei nu ieșea din camera ei. Îi plăcea să stea întinsă în

șezlongul din salon ore în șir. Câteodată, dispărea complet și nimeni nu o vedea, iar Nanny spunea că era „indispusă”. Asta era ca și cum ai fi bolnav, Leonora știa asta, deși nu de ceva care avea un nume propriu-zis – pojar sau oreion sau gripă. Deodată, tatăl vorbi:

— Ești o fată curajoasă, Leonora?

Ea dădu din cap. Acum că avea într-adevăr opt ani, deși se simțea exact la fel ca la șapte, trebuia să fie *foarte* adultă, iar a fi curajoasă făcea parte din asta.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să îți spun, Leonora. Atât de rău. Tatăl ei începu să tușească, dar nu era tocmai o tuse, și își scoase batista și își șterse nasul și ochii, înainte de a continua.

— A murit. Draga mea, iubita mea Maude…

Și apoi plânse. Leonora se uită fix la el, prea șocată de mâhnirea lui, de durerea lui, ca să conștientizeze ceea ce spunea el. Tatăl ei nu plângea niciodată. Era puternic. Era persoana cea mai puternică, mai înaltă, mai mare, mai exigentă din toată lumea, și nu creatura asta care plângea în hohote, nenorocită, ai cărei umeri tremurau și a cărei voce continuă întrerupt.

— Nu am știut. Nu am avut habar că fusese atât de… atât de bolnavă. Atât de bolnavă. Mi-a ascuns-o, bineînțeles, ca să nu mă îngrijoreze. Era altruistă. Da, fără îndoială, cea mai altruistă persoană. Și apoi s-a dus, și acum am îngropat-o, și trebuie să fim curajoși, Leonora. Trebuie să avem grijă unul de celălalt, nu-i așa? Ce cruzime! O pierdere atât de cruntă pentru tine, biata mea copilă. Am să… Știi că am să… fac tot ce îmi stă în putință, dar nu are să fie la fel. Nu, absolut nimic nu are să mai fie la fel. Cum am să suport asta?

Se ridică și își îndreptă umerii. Leonora se uită la el și nu spuse nimic pentru că nu știa ce să spună. Apoi el vorbi din nou și păru din nou el însuși.

— Nanny are să fie aici imediat, să vadă dacă vrei să te ridici astăzi. Poate mai târziu vom lua ceaiul împreună. Ai vrea?

Leonora dădu din cap. Oare ce avea să găsească ea să îi spună când o să servească sandviciuri și chifle de pe platou. Tatăl ei se îndreptă spre ușă și se întoarse să îi zâmbească.

— Vom supraviețui, Leonora, nu-i așa? zise.

— Da, tati, răspunse Leonora, întrebându-se la ce oare se

referea.

Era și el în pericol de a se îmbolnăvi și a muri?

De îndată ce el plecă, ea împinse așternutul la o parte și se dădu jos din pat. Se simțea nesigură. Își aminti că Nanny îi spusese: „Doar încă două zile până la ziua ta de naștere, scumpo”. Deci asta era în douăzeci și trei august. Acum trebuia să fie după douăzeci și cinci august. Fusese bolnavă zile întregi. Cum se putuse întâmpla asta fără ca ea să știe? Lacrimile îi umplură ochii când se gândi la ce se întâmplase. „Mami e moartă, își spuse. Sub pământ, și țeapănă, și rece.” Ceva întunecat și greu îi flutură în fundul minții, și se cutremură. Făcu mari eforturi să își amintească de ultima dată când o văzuse pe mama ei și nu putea. Când îi spusese noapte bună? Sau poate când fuseseră în grădină. Leonora știa ce însemna mort. Îl văzuse pe Tyler, grădinarul, cărând odată un iepure pe care îl omorâse o vulpe, și era țeapăn și era sânge peste tot în jurul capului. Ea nu ar fi trebuit să vadă asta, dar văzuse și visase noaptea despre asta, mult timp după aceea. Mama ei nu va fi fost acoperită de sânge, bineînțeles că nu. Trebuie să fi murit în patul ei pentru că acolo mureau oamenii. Ei nu erau câtuși de puțin ca iepurii. Își imagină trupul întins printre perne umflate, purtând una dintre cămășile de noapte cu dantelă ale mamei, era ea și în același timp nu era ea.

Pe peretele din spatele patului Leonorei era un portret de-al ei, pictat de tatăl său, și ea se întoarse să se uite la el. Nu era drept. Alți oameni aveau mame, și tați, și frați, și surori. Ea era o fetiță în tabloul ăsta, și stătea pe jos lângă căsuța păpușilor din camera copiilor cu care se juca în fiecare zi. Era un fel de casă înaltă. Tatăl ei o făcuse singur, iar mama decorase fiecare cameră să arate ca niște încăperi adevărate dintr-o casă, și toți cei care o vedeau o admirau și spuneau că era un lucru realizat cu dragoste și ce norocoasă era Leonora să o aibă. Leonora putea să vadă fiecare detaliu de pe tapet; toate lămpile mici și piesele de mobilier aranjate în încăperi și chiar și păpușile mici, mici, pe care mama ei le făcuse ca să îi reprezinte pe ei: pe ea, pe tata și pe Leonora. Lumina din tablou părea să se reverse din căsuța păpușilor și lumina conturul obrazului copilului, al Leonorei, și arunca o pată aurie pe covorul închis la culoare. „Am să merg să mă uit la ea, se gândi. La căsuța mea pentru păpuși. Cea pe care tati și mami au făcut-o pentru mine.”

Merse în camera ei, și iat-o stând la perete. Toate ușile erau închise și toate ferestrele. Se uită în jos la acoperiș, pictat cu un model de țigle suprapuse. O amintire, ca aripa unui fluture alb, fâlfâi scurt la marginea gândurilor ei. Pentru o fracțiune de secundă, văzu silueta mamei ei stând lângă căsuța păpușilor într-o cămașă de noapte lungă, albă, iar apoi ea dispăru. Leonora clipi și se strădui din răsputeri să-și aducă amintirea, dar aceasta nu voia să revină, iar ea simți că o lumină se stinsese undeva în interiorul ei. Nici de la căsuța păpușilor nu mai venea nicio lumină. Niciun pic de lumină. Arăta de parcă nimeni nu s-ar fi jucat cu ea de o veșnicie. Dintr-odată o copleși tristețea și începu să plângă.

Leonora devenea agitată. Nanny Mouse o pusese să stea întinsă în pat și să se odihnească zile în șir. Poate că până la urmă nu trecuse așa de mult timp, chiar dacă păreau ani de zile. Pentru că fusese atât de bolnavă, Nanny Mouse îl lăsase pe Domnul Nibs, motanul cel mare, roșcat, să vină în camera ei. De obicei nu avea voie sus, și silueta lui stând la capătul patului ei sau ghemuit în spatele draperiilor, doar cu coada ieșind de sub materialul înflorat, o făcea să râdă. Torcea când îl mângâia, și asta o făcea să se simtă mai fericită, întotdeauna. Dar câteodată cuvintele „mămica mea e moartă” îi veneau în minte și atunci ochii i se umpleau de lacrimi și capul începea să o doară, dar nu putea să se gândească la mama ei tot timpul, și atunci începea să își dorească lucruri obișnuite. „Dacă aș putea numai să mă dau jos din pat, se gândea, uitându-se la pătratul de lumină din mijlocul covorului, aș putea să merg jos să mă uit la lebede. Mi-aș fi dorit ca Nanny Mouse să mă fi luat cu ea în sat. Aș fi putut cumpăra niște dulciuri de la magazin. Lemn dulce de toate felurile sau șerbet.” Nanny Mouse alegea întotdeauna batoane răsucite din trestie de zahăr și malț de orez, iar Leonora mâncase prea multe ca să le mai considere foarte interesante.

Unde era tatăl ei? Venea în fiecare după-amiază și stătea cu ea o vreme, dar era tot trist și nu voia să vorbească foarte mult. Poate era în atelier și picta. Atelierul era în afara zonei permise. Era de fapt o mansardă, marea mansardă care cuprindea cea mai mare parte a etajului, lângă camerele menajerelor. Ușa atelierului era ținută mereu închisă când tata lucra înăuntru, dar acum nu lucra. Ea le auzise pe Nanny Mouse și pe doamna Page, bucătăreasa, vorbind despre asta, când doamna Page îi

adusese tava cu cina.

— Bietul om, zise doamna Page. Nu mănâncă așa cum trebuie. Și nu face decât să umble prin casă ca un animal închis în cușcă.

— Nu lucrează, știu asta, zise Nanny Mouse. Stă la fereastra studioului și se zgâiește afară. L-am văzut ieri când am pornit spre biserică și era tot acolo când m-am întors. Jur că nu se mișcase niciun centimetru.

Leonora se gândi că poate era acolo sus acum. „Am să merg să-l caut. Am să vorbesc cu el și asta are să-l înveselească. N-o să se supere. Nu poate. Doar nu lucrează.” Împinse așternutul la o parte și își luă halatul de casă și papucii.

Liniștea din casă era atât de intensă, încât Leonora aproape că o putea auzi în timp ce urca pe scări în vârful picioarelor. Se uita în jos pe unde călca și nu la pereți. Covorul era aici puțin uzată, dar asta nu conta, pentru că nimeni nu avea voie să urce în atelier. Coridorul care ducea spre el avea câteva picturi atârnate pe pereți, picturi care nu îi prea plăceau tatălui ei, altminteri le-ar fi pus jos, unde putea să le vadă toată lumea. Leonora nu se opri să se uite la ele, ci își croi repede drum spre perdeaua de aba care atârna peste ușa atelierului.

O trase puțin deoparte, întoarse mânerul de bronz al ușii și rămase un moment în prag, uitându-se în jurul ei. Într-una dintre cărțile ei era o poveste despre un tărâm fermecat încremenit de magia unei vrăjitoare în așa fel, încât nimic nu se putea mișca și nimeni nu putea vorbi. Așa arăta camera asta. Leonora simți că, dacă ar pune aici un picior în fața celuilalt, ceva avea să se spargă sau să crape, sau să dispară.

„Nu fi prostuță, își spuse. Aia e o poveste. Asta e o cameră adevărată într-o casă adevărată. Aici locuiesc. Nu există magie. Nimic rău nu are să se întâmple chiar în casa mea.”

Atelierul era lung și îngust. Erau pânze rezemate cu fața spre perete ca să nu poți vedea picturile. Șevaletul nu avea nimic pe el. Vopsele se uscaseră pe paletă, formând flori scorțoase de culoare. Leonora păși de-a lungul camerei și merse la una dintre ferestre. Erau o mulțime de ferestre aici sus; cea mai mare dădea spre grădină și lac, și de aici ea se zgâi afară, întrebându-se dacă ar putea zări în treacăt lebedele. O apucase din nou durerea de cap și își sprijini fruntea pe geam. Ochii i se umplură de lacrimi. „De ce nu mi-e mai bine? se gândi. Nanny a spus că

mă însănătoșesc, dar acum mă simt iar rău. E o minge de durere în spatele ochilor mei. Poate dacă merg să mă așez…”

Se împletici spre șezlongul din mijlocul încăperii și se întinse pe el. Era tapițat cu o catifea verde pal, o culoare pe care mama ei obișnuia să o numească *„eau-de-Nil”.* Era preferata mamei, dar tatăl ei spunea că era insipidă. Leonora se întrebă de ce nu alesese el culoarea lui preferată pentru ceva pe care îl folosea doar el.

Închise ochii și nodul de durere din cap se făcu mai mic, mai slab. Puse mâna în spațiul dintre șezutul șezlongului și rama de lemn și dădu peste ceva moale. Se ridică să vadă despre ce era vorba. O bucată mică de pânză. Acum zări un colț ieșind puțin în afară, un triunghi alb de dantelă. Trase de el și îl recunoscu imediat. „Mami trebuie să fi fost aici sus ca să vorbească cu tati, căci asta era una dintre batistele ei.” Leonora o mirosi și lacrimile îi țâșniră din ochi. Mirosul mamei ei. Lăcrămioară se numea, și toate hainele mamei miroseau așa. Obișnuiau să miroasă așa. Lacrimile curgeau pe obrajii Leonorei, dar nu putea folosi batista să le șteargă. S-ar fi murdărit și s-ar fi șifonat. Vârî pătratul prețios în buzunar și folosi o mânecă a halatului ca să se șteargă la ochi. Parcă plutea printr-o negură deasă ori de câte ori se gândea la mama ei. Asta însemna că nu și-o putea aduce propriu-zis aminte; că nu își putea aminti cum era ea cu adevărat.

— Ce faci aici sus, Leonora? spuse o voce, și iată-l pe tatăl ei în prag, înghețând dintr-odată camera cu glasul lui.

Leonora ar fi vrut să fugă, să dispară, să se topească în scândurile podelei, pentru că îi simțea supărarea. Tatăl ei era întotdeauna tăcut, foarte tăcut când era supărat, și tot ceea ce spunea căpăta un sunet special care o făcea să tremure.

— Te căutam, tati, șopti. Am venit aici doar ca să te caut pe tine.

— Și de ce te-ai gândit că o să mă găsești aici, pot să întreb?

„Pentru că e locul în care vii ca să pictezi”, vru să spună, dar nu putu articula cuvintele.

— Nu știu, spuse, cu capul plecat.

Ethan Walsh se apropie cu pași mari de șezlong, iar Leonora, care stătea încremenită, incapabilă să se miște, îi simți degetele puternice pe carnea ei, trăgând-o în picioare, conducând-o spre

ușă, ciupind-o tare de braț, bombănind lucruri deasupra capului ei în timp ce mergeau.

— Niciodată. Tu nu trebuie să mai vii aici sus niciodată, ai înțeles, Leonora? Niciodată. Îți este cu desăvârșire interzis să vii în camera asta. Am fost absolut clar?

„Interzis. Ce cuvânt oribil! se gândi Leonora. Îl urăsc. Sună ca un zid de gheață neagră. Interzis.” Se uită la tatăl ei. Acum îngenunchease lângă ea, aducându-și fața mai aproape de a ei. Își puse ambele mâini pe umerii ei și o scutură ușor. Ochii lui erau plini de ceva ce Leonora nu-și putea da seama ce era. Ceva ce nu mai văzuse niciodată și ce nu putea denumi. Tot ce știa era că dragostea pe care o vedea de obicei în ochii lui atunci când se uita la ea dispăruse și persoana asta are o scutura și îi ciupea umerii cu degete osoase nu o plăcea niciun pic. O ura poate, dar mai era și altceva acolo pe chipul lui. Tatăl ei părea speriat. Alb și cu buze subțiri, și înspăimântat.

— Da, tati, zise. Înțeleg. Nu am să mai vin aici sus. Niciodată. Niciodată. Promit. Cu mâna pe inimă.

— Nu spune asta! zbieră aproape. Du-te numai în camera ta și stai acolo, te rog. Așteaptă să se întoarcă Nanny. Eu trebuie să gândesc.

Îi întoarse spatele și bâjbâi înapoi spre atelier, trântind ușa după el. Sună ca un tunet într-o casă goală, umplând coridorul și mergând pe scări în jos, așa încât toată clădirea păru a se clătina. Leonora se uită la ușa închisă, imaginându-și-l pe tatăl ei stând la fereastră, cu dosurile albe ale pânzelor holbându-se la el și cu florile de vopsea uscată înnegrindu-se de focul mâniei sale. Fugi tot drumul înapoi spre camera ei și se aruncă pe pat cu fața în jos. Stele și flori stacojii și purpurii explodau sub pleoapele-i închise. Niciodată. Nu se va mai duce niciodată acolo. Era o încăpere odioasă, rece și neprimitoare și plină de o lumină mult prea strălucitoare.

Batista din buzunarul ei. De îndată ce Leonora își aminti de ea, știu că trebuia să o ascundă. Dacă tatăl său ar descoperi că era la ea, s-ar supăra iar. Nu avea habar de unde știa asta, nici de ce ar fi așa, dar simțea în fiecare părticică a corpului că era adevărat. Oare unde putea să o pună? Nanny Mouse umbla prin sertarele ei ca să se asigure că erau în ordine și, dacă o lăsa în buzunar, avea să fie găsită când îi spălau hainele, și tot mirosul de lăcrămioară avea să dispară pentru totdeauna. Apoi deodată

Leonora zâmbi. Știa unde avea să fie foarte în siguranță.

Se dădu jos din pat și merse în camera de joacă. Acolo se ghemui în fața căsuței păpușilor. Luă batista mamei și o împături de două ori. Acum era dantelă doar pe două laturi ale micului pătrat. „N-am ce face, se gândi. Trebuie să intre... așa... acolo.” Plie frumos peticul de bumbac fin peste corpul păpușii pe care mama ei o făcuse să semene cu Leonora cea adevărată și, pentru un moment, i se păru că trupul umplut, lipsit de viață, era într-adevăr *ea,* și că *ea* era cea care stătea acolo întinsă, în siguranță, sub un înveliș ornat cu dantelă care mirosea a mama ei. Se așeză pe călcâie și se uită la patul păpușii. „Acolo nu o vor vedea niciodată, se gândi, pentru că adulții nu se uită bine. Dar eu am să știu despre ea și am să pot veni să o miros ori de câte ori am să vreau. Și când păpușile mele vor merge la dans, am să o pot prinde în ace de jur-împrejur ca pe o rochie, și flori de dantelă albă vor atârna în jos peste toate hainele obișnuite de zi și o vor face pe păpușa asta cu adevărat frumoasă, astfel încât toată lumea de la bal va dori să își scrie numele în carnețelul ei de dans. Va arăta ca o prințesă.”

„Atât Freud, cât și Leonora ar avea câte ceva de spus, se gândi Rilla, despre dragostea mea pentru bucătării.” Iat-o din nou cu toată casa la dispoziție și familia cu care să stea la taclale la masa din lemn de fag și urmărind-o pe Mary cum curăță morcovi pentru cină. Ceea ce făcea ea cu legumele astea modeste era de pomină, și când avea să termine cu ele, aveau să se fi transformat în cercuri aurii, lucioase, dulci, delicioase și aromate, cu o presărare verde de ierburi proaspete.

— Chiflele tale, Mary, zise, adăugând gem de zmeură făcut în casă peste un strat gros de unt, sunt a opta minune a lumii.

Mary pufni și își continuă lucrul. Tăcerea ei nu era neprietenoasă. Ea era pur și simplu o persoană tăcută, fără înclinații spre bârfă. Pe Rilla nu o deranja. Ori de câte ori avea șansa să stea cu mâinile încrucișate în bucătăria de la Willow Court, se simțea ca într-un decor de scenă. Era opera lui Gwen, drăgălășenia asta oarecum de clișeu. Era un bufet galez la perete, probabil încărcat cu farfurii cu modele cu sălcii și ceainice durdulii și căni pictate cu flori. Pereții erau de culoarea untului și într-un colț se afla o canapea mică. Culoarea draperiilor scotea în evidență trandafirii roz pompoși de pe materialul canapelei, o tușă tipică pentru Gwen. Bancul de lucru

era dincolo de o arcadă și cu două trepte mici mai jos. În copilărie, Rillei îi plăcea să stea pe ele și să-l privească pe bucătar la lucru. Astăzi, aragazul reflecta „stadiul tehnicii”, dar pe vremea aceea era o plită înnegrită foarte veche, ca desprinsă din *Hansel și Gretel*. Fusese o vreme când stătuse departe de bucătărie cam o săptămână, după ce Gwen îi spusese că da, soba aia era într-adevăr cea din basm, transportată în mod magic la Wiltshire direct din căsuța vrăjitoarei.

— Ar fi trebuit să știu că ești aici, Rilla, rosti cineva, iar ea se întoarse cu gura plină și îi zâmbi lui Efe.

— Nu trebuie, zise când putu să vorbească, să fii obraznic cu mătușica ta, Efe. Vino încoace și dă-mi un sărut mare. Doamne, ești grozav! Aș putea să te mănânc de viu!

— Asta zic toți, replică Efe, îmbrățișând-o pe Rilla. Se așează pe scaunul din fața ei și zâmbi spre Mary. Ai o chiflă pentru mine, Mary?

— N-o să mănânci la cină, știi asta, răspunse ea cu un zâmbet, luând o farfurie de pe raft și punând două chifle pe ea pentru Efe.

„Până și Mary se înmoaie sub privirea lui, se gândi Rilla. E uimitor efectul pe care îl are asupra femeilor. Periculos, probabil.”

El tăie chifla frumos pe mijloc și spuse:

— Nu vă puteți imagina ce ușurare e să vezi pe cineva mâncând cu poftă. Fiona ține mereu câte o dietă sau alta. Dar acum că e din nou însărcinată, sper să se domolească în privința asta. Așa sper, în orice caz. Am renunțat să mă mir de ce sunt femeile atât de prostuțe.

Rilla își înghiți un comentariu tăios. Motivul pentru care Efe le găsea pe femei prostuțe era că nu se simțea atras de cele inteligente. Îl adora pe nepotul ei, dar el se năpustea categoric spre tipul de femeie cățeluș, genul care, în schimbul fie și numai unui cuvânt amabil, avea tendința să se întindă și să-și fluture picioarele în aer.

— Ar trebui să merg să mă pregătesc pentru cină, zise Rilla.

Efe se uită în sus spre ea.

— Pune-ți țoalele festive, zise. Categoric. De fapt, Rilla, pot să schimb două vorbe cu tine? Trebuie să te întreb ceva. Vreau să pun ceva pe picioare cu Leonora, dar e o chestiune de

coordonare. Ai o clipă?

Chiflele fuseseră puse la loc într-o cutie de tablă. Cutia era pe bufet, pregătită să fie dusă în cămară. Rilla se ridică, merse la ea, o deschise și se servi cu încă una. O luă la masă și se așeză din nou față-n față cu Efe.

— Atunci dă-i drumul, îl îndemnă, întinzându-se după unt. Spune-mi totul!

Ușa din spate se deschise în timp ce vorbea, iar James intră în bucătărie. Efe făcu o grimasă plină de regret spre Rilla și se ridică.

— Bună, tată, mi-e teamă că trebuie să plec. Îmi pare rău pentru treaba aia, Rilla. Nu face nimic. Te prind eu mai târziu, poate.

— Ce-a fost asta? întrebă James, când Efe părăsi încăperea.

Rilla își ridică privirea spre cumnatul ei.

— Chiar că nu am nicio idee. Cred că Efe avea de gând să îmi spună ceva. Să se confeseze, poate. Crezi că are lucruri de confesat, James?

— Nu m-ar mira deloc. Aș chia nu sare departe de trunchi, n-ai zice?

După părerea Rillei, James cam exagera cu rolul de crai bătrân.

Era adevărat că îl prindea bine, dar prea își răsucea mustața, și asta fără mustață. Își înăbuși un chicot.

— De ce râzi, dragă? o întrebă James.

— De nimic, sincer, zise Rilla. Nimic important.

— Grozav de plăcut să vezi pe cineva râzând, crede-mă. Atmosfera a fost destul de încordată pe aici în ultimul timp. Gwen e atât de ocupată cu pregătirea petrecerii, încât de-abia am schimbat două vorbe în ultimele zile. Totuși, sper ca lucrurile să se întoarcă la normal după ziua de duminică, nu crezi?

— Tu nu ești niciodată aici, James, îi atrase atenția Rilla. Eu am ajuns ieri imediat după prânz și n-am dat cu ochii de tine până astăzi la micul dejun. Nu poți să o învinuiești numai pe Gwen, știi asta.

— Păi, m-am întâlnit cu lume din oraș, bineînțeles. N-am avut încotro.

Se trase de lobul urechii. Rilla citise odată într-o revistă un

articol intitulat „Ce spune limbajul corpului tău despre tine” și era aproape sigură că trasul de lobul urechii însemna că persoana aceea mințea cu nerușinare. Probabil că dăduse cam prea mult pe gât undeva într-un bar.

— Arăți foarte bine, James, zise, și fu răsplătită de către renumitul lui zâmbet strălucitor. Și era adevărat. Cu siguranță, el nu arăta ca unul care bea prea mult. Pielea îi era mai ridată și părul mai cărunt decât al lui Efe, dar aveau în comun statura și șarmul. „Ce rușine, se gândi Rilla, că el știe asta. Ar fi complet irezistibil, dacă nu ar fi conștient de efectele pe care le are aspectul său fizic. Așa cum e, se place mult prea mult. E genul de om – și există o mulțime de bărbați și de femei așa – care nu poate trece pe lângă o suprafață lucioasă fără să verifice dacă frumusețea lor era neștirbită.”

— Și tu ești la fel de încântătoare ca întotdeauna, Rilla, dragă, zise el automat.

Rilla zâmbi. Îi tot spusese aceleași lucruri în toți anii de când o cunoscuse, și odată poate chiar vorbise serios. Totuși, era drăguț din partea lui să pretindă că nu se schimbase, iar ea aprecia galanteria.

Fiona avea grețuri. Sarcina era cel mai mare obstacol în momentul de față și o parte din ea regreta că trebuia să treacă iarăși prin asta atât de curând. Douggie avea doar doi ani și jumătate, pentru numele lui Dumnezeu! Fie binecuvântat! Fiul ei era foarte ocupat pe podea, la picioarele ei, construind un fort sau așa ceva din bucăți de Lego. Ea dăduse naștere unui urmaș, moștenitorul Colecției Walsh și a tot ceea ce o însoțea, nu-i așa? Cu siguranță că acum ar fi putut sta câțiva ani ca să-și recupereze talia și să se distreze puțin.

Se întreba dacă va fi în stare să termine cina fără să vomite. Nu era drept. Unele femei aveau doar greață matinală, dar ea o avea în diferite perioade ale zilei, și ar fi trebuit să fie mai bine acum. Îl asculta pe Efe, așteptând să înceapă să fredoneze în baie, ceea ce făcea adesea, dar era ciudat de tăcut. Fusese într-o stare cu totul ciudată în ultimele zile și, oricum, el era întotdeauna puțin ciudat aici la Willow Court. „Nu-i nimic, se gândi, el știe că eu voi fi aici pentru el, orice s-ar întâmpla.” Se întreba de ce unele femei își vorbeau mereu de rău soții. Ea îl susținea întotdeauna pe Efe. Câțiva dintre prietenii ei o credeau nebună pentru că era atât de supusă, iar Chloë, cu siguranță, și

probabil și Beth, păreau a fi de părere că nu era decât un preș viu. Fionei nu îi păsa. Ea considera supunerea drept o îndatorire a soției. Nu era o concepție modernă, și în sinea ei credea că foarte probabil acesta era motivul pentru care divorțul ajunsese atât de comun. Femeile pur și simplu nu-și dădeau seama, cel puțin unele dintre ele. Bărbații trebuiau să fie încurajați, precum copiii, și nu o mira deloc că făcea ce voia mult mai des decât reușeau majoritatea prietenelor ei.

Fiona știa foarte bine că nimeni nu o considera prea inteligentă, și erau, ea recunoștea asta, multe lucruri despre care nu avea habar. Terminase școala cu două calificări (GCSE) și acelea erau Artă și Tehnologie Alimentară. Dar era mai mult de capul ei decât bănuia lumea. Nu citise ea multe cărți, dar se pricepea să mulțumească un soț.

Nu îi era greu, bineînțeles. Care om în toate mințile nu l-ar adora pe Efe. Uneori chiar își dorea ca el să fi avut alt nume. Efe suna stupid, ca multe porecle, și Fiona îl evita, spunând „soțul meu” când vorbea cu alții și „scumpule”, sau, mai jenant, „iubi”, atunci când i se adresa direct. Și „iubi” era un apelativ penibil, prescurtarea de la „iubițel”, și el o privea încruntat ori de câte ori ea o rostea în afara dormitorului lor, așa că ea se străduia din răsputeri să nu îi scape de pe buze odată ce el era complet îmbrăcat.

El ieși din baie cu mobilul la ureche. Ea era obișnuită cu asta, și totuși, era un pic cam mult să mai vorbească încă, chiar înainte de cocktail. Toată familia lui era aici, așa că trebuiau să fie afaceri. Fiona se uită la el și încercă să ghicească cu cine vorbea și ce se întâmpla mai exact. Avea ceva de a face cu Colecția, își dădu seama, dar era puțin confuză în ceea ce privea detaliile. Tot ce știa era că soțul ei era îngrijorat, iar ea își dorea ca el să-și vină în fire, căci avea nevoie de el ca să îi servească drept un fel de strajă, să o protejeze de familia lui.

Trebuiseră să se obișnuiască puțin. Efe era singurul, de exemplu, care semăna cu James și cu Gwen în vreun fel pe care putea să îl vadă Fiona. Inima încă îi mai tresălta puțin în piept ori de câte ori se uita la el – frumos, bine îmbrăcat, prosper – tot ceea ce trebuia să fie un bărbat. Și tatăl lui era așa. Bătrâior acum, bineînțeles, dar trebuia să fi făcut furori în tinerețe. Gwen, de asemenea, era întotdeauna îmbrăcată scump, chiar dacă nu era tocmai stilul întruchipat, deci ce mersese prost cu

Alex și Chloë? Niciunul din ei nu ar fi arătat deplasat, dacă ar fi trândăvit la intrarea unui magazin cu un cățel slab la capătul unei lese.

Fiona oftă. Efe era îngrijorat, iar asta numai din cauza picturilor acelora nenorocite care se aflau peste tot pe unde te uitai în casa asta. Ea nu înțelegea exact toate dedesubturile și, de fapt, o cam plictisea subiectul ăsta, dar Efe era cu gândul numai la ele. „În fond sunt responsabilitatea mea, zicea destul de des. Leonora nu va dăinui pe veci, și apoi vor fi în mâinile mele."

Deși era o femeie măritată de mai mult de trei ani, și avea deja un bebeluș, bătrâna doamnă o făcea să se simtă ca o fetiță de șase ani, timidă și tăcută și prostuță în toate felurile posibile. Nu era vorba despre ceea ce spunea, ci doar de felul în care se uita la tine. O scotea din minți pe Fiona, dar nu putea să recunoască asta vreodată. Leonora vrăjise întreaga familie și critica de orice fel era strict interzisă. Îi atrăsese atenția mai mult de o dată lui Efe că atunci când avea să moară bunica lui, Willow Court avea să-i revină lui Gwen, mama lui. Și Efe râdea mereu și zicea: „Păi, da, bineînțeles, dar asta înseamnă de fapt că îmi va reveni mie, nu-i așa? Mama va face exact cum spun eu, pentru că ea știe că eu am dreptate".

O spunea perfect serios, fără a părea încrezut, doar cu simțul realității.

Fiona considera termenii testamentului Leonorei oarecum nedrepți și îndrăznise odată să întrebe: „Cum rămâne cu mătușa ta Rilla? Ea nu primește nimic? Doar e și ea fiica Leonorei, nu-i așa?"

Efe răsese și răspunsese: „Va primi o sumă frumoasă de bani, nu-ți face griji! Și nu i-ar plăcea deloc să fie nevoită să se ocupe de picturi. Willow Court nu e locul ei favorit din lume și, pe lângă asta, duce o existență atât de zgomotoasă. Dacă i-ar fi lăsată ei, într-un deceniu ar fi un fel de comună. Și, deși se străduiește să arate ca un fel de țigancă, de fapt nu duce lipsă de niște bani. Ea încă lucrează, știi tu. La TV și câteodată chiar și în filme".

Picturile lui Ethan Walsh atârnau aproape pe fiecare perete de la Willow Court. Întreaga lume a artei, așa i se părea Fionei, continua să o abordeze pe Leonora, să îi scrie, să o sune, cerându-i permisiunea să expună Colecția într-un loc ceva mai accesibil publicului din Marea Britanie decât izolatul Wiltshire.

Leonora nu voia să audă de așa ceva. Picturile rămâneau exact unde dorise primul Ethan ca ele să stea. Fiona nu sufla niciodată vreun cuvânt despre asta, dar ea nu înțelegea pentru ce se făcea atâta caz. Toți din familie și o mulțime de alți oameni spuneau că picturile erau capodopere. Vorbeau despre tehnica Walsh de a așterne culoare pe pânză, despre metoda lui de a reprezenta lumina, despre imaginația ciudată care ridica obiectele obișnuite într-un alt univers, aproape suprarealist, dar pe Fiona picturile nu o entuziasmau cu adevărat. Erau deranjante, asta era drept, și când se afla aici, constata că nu se uita direct la ele dacă putea.

Efe încă vorbea la telefon. Din ceea ce se auzise, era o discuție plictisitoare legată de bani. Știa, pentru că el bombănea deseori, că lucrurile erau grele pentru el la serviciu, în privința banilor. Acesta era un motiv pentru care era atât de nerăbdător ca Leonora să fie de acord cu planul lui; avea șansa să câștige un comision uriaș, dacă afacerea se încheia. Fiona ar fi fost foarte fericită să îi dea oricât de mulți bani avea nevoie, pentru că ea avea mai mult decât suficient, dar odată, când îndrăznise să îi sugereze asta, ochii lui Efe aruncaseră flăcări spre ea și el păruse atât de furios, încât ea nu mai pomenise de asta niciodată.

„Halal soț aș fi dacă aș veni fugind la soția mea de fiecare dată când aș avea probleme financiare”, îi spusese aproape cu dispreț, iar ea roșise și nu ripostase, ceea ce era stupid din partea ei. Ar fi trebuit să insiste, să-i aducă aminte că erau soț și soție, banii ei erau ai lui, și așa mai departe, dar pe atunci nu îndrăznise să rostească niciun cuvânt.

Renunță să mai asculte conversația lui Efe și și-o scoase complet din minte. Se gândi că era posibil să apară în documentarul ăsta care se făcea. Leonora era o bătrână vanitoasă. Nu putea să reziste ideii de a apărea la TV și era tipic pentru ea să aranjeze ca filmările să aibă loc de ziua ei de naștere. Casa și grădina aveau să arate megaîncântător, și ea avea să fie văzută în forma ei cea mai bună, *grande dame* până în măduva oaselor. Efe, de asta era sigură, avea să aibă grijă să apară într-o mulțime de secvențe, și era foarte bine așa. Se uită fix la soțul ei și mulțumi stelelor ei norocoase, așa cum făcea în fiecare zi, că el o alesese pe ea, dintre toate celelalte femei din lume, să fie soția lui.

Efe o surprinse pe Fiona uitându-se la el în timp ce vorbea și îi făcu semn că avea să termine în curând. Și îi zâmbi. Inima ei se topi. Câteodată el lăsa să treacă o veșnicie fără să îi zâmbească și atunci ea se simțea ca și cum soarele s-ar fi ascuns după un nor. Uneori îi vorbea și aspru, dar numai când era sătul de ea, și Fiona, de fiecare dată când se întâmpla asta, își propunea să încerce să nu îl mai supere. Descoperise câteva dintre lucrurile pe care ea le făcea sau le spunea, iar lui nu îi plăceau, și ori de câte ori el se încrunta sau își arăta dezacordul ea lua notă despre ce îl supărase și se hotăra să fie mai mult genul de persoană pe care el o agrea. Îl iubea prea mult, asta era problema. Îi cunoștea toate defectele, și totuși îl iubea. Uneori se întreba ce avea ea, ce îl atrăsese în primul rând. Știa că era frumoasă, dar se temea că numai frumusețea nu avea să fie suficientă pentru a-l ține pe veci interesat de ea. Reveni cu gândul, așa cum făcea adesea, la cea mai minunată zi din viața ei. Ziua nunții.

Se căsătoriseră în decembrie și, când ieșiseră din biserică, zăpada cădea din cer ca niște confetti. Rochia era de satin crem, trena cusută cu mărgele de forma fulgilor de zăpadă, iar voalul era ca un nor de dantelă în jurul capului ei. Purtase un buchet de trandafiri albi și roz pal, iar în fotografii se vedeau panglicile cu care erau legate florile atârnând și formând trei linii strălucitoare pe materialul lucios al fustei ei. Oh, fusese frumoasă atunci, bine, și Efe o privise aproape cu adorație. Nu ca acum, când se simțea tot timpul umflată, și mai avea și grețuri pe deasupra. Acasă aveau un album întreg de fotografii făcute de Alex, care o arătau în forma ei cea mai bună și ea își dorea să îl fi adus aici ca să o consoleze. Urmau să fie prezenți atât de mulți oameni aici duminică la petrecere. Atât de multe femei, toate îmbrăcate de gală. Dar dacă Efe punea ochii pe una dintre ele?

O trecu un fior rece numai gândindu-se la asta. Îi era greu să nu-și facă griji pentru toate acele ore în care el se afla la birou, departe de ea. Nu era oare o ocazie bună să întâlnească pe altcineva, o femeie mai deșteaptă decât ea? Fiona făcu un efort uriaș să nu se gândească la asta, foarte hotărâtă să rămână căsătorită cu Efe. Avea să facă exact ce voia el. Soțul ei nu trebuia să aibă niciodată de ce să se plângă. Dacă se cerea să fie însărcinată, avea să facă bebeluș după bebeluș, numai ca el

să nu o părăsească niciodată. Viața ei, casa ei – totul – era absolut așa cum voia ea să fie, și așa trebuia, trebuia, trebuia să rămână.

— Haide, Fiona, zise Efe, închizând mobilul. Să mergem jos. Vino, Douggie. Coborâm în grădină să îi întâlnim pe ceilalți.

— Cârcă! strigă băiețelul.

— Mâine, băiete, OK? răspunse Efe.

Fiona știa că se temea să nu își șifoneze cămașa. Ei bine, și ce dacă? Nu era nimic pe lume rău în a vrea să arăți bine. Își urmă soțul și fiul, ieși din cameră și coborî scările spre hol.

Sean intră în salon și se uită împrejur oarecum nesigur. Leonora îl aștepta.

— Ah, Sean, zise. Ce sincronizare perfectă! Noi toți am început cu băuturile, dar ne vei ajunge în curând din urmă.

Gwen stătea în picioare chiar în mijlocul camerei și îi zâmbi.

— Bună, Sean. Să îți fac cunoștință cu toată lumea?

— Am să fac eu asta, draga mea, zise Leonora.

Își strecură brațul sub al lui și îl conduse pe ceea ce păreau metri întregi de covor spre ușile din sticlă, care erau deschise în seara aceea aurie, lăsând parfumul cald de flori de vară să pătrundă înăuntru. James Rivera, pe care îl întâlnise cu ocazia ultimei sale vizite, stătea lângă măsuța pe rotile cu băuturi, arătând politicos și lipsit de griji. Acestea erau cuvintele pentru el, reflectă Sean. Oarecum ostentativ de chipeș. Părul argintiu la tâmple și cu un aer de vedetă de cinema din anii patruzeci. „Nu prea demn de încredere, dar poate că sunt nedrept”, se gândea Sean, când James strigă:

— Sean, ce bei?

— Sherry sec, dacă aveți, vă rog.

— Sigur!

Se întoarse spre sticlele înșirate în fața lui și Leonora îi îndreptă atenția lui Sean spre canapea.

— Nu ai cunoscut-o pe fiica mea cea mică, Cyrilla, zise Leonora. Cyrilla, acesta este Sean Everard de la televiziune.

— E captivant, nu-i așa? Mă refer la film. Dar te rog spune-mi Rilla, rosti femeia roșcată și cam plinuță, îmbrăcată într-o bluză lungă de mătase violet și pantaloni negri. Indică spre femeia mai tânără care stătea lângă ea și spuse: Ea e fiica mea, Beth

Frederick.

— Fiica vitregă, precizează Gwen, venind să se așeze de partea cealaltă a lui Beth. Tatăl ei e Jon Frederick, îl cunoașteți?

— Cântărețul? Chiar sunteți fiica lui? Doamne, da, îmi aduc bine aminte de el. Era în vogă în anii șaptezeci. Bine!

Sean spusese primul lucru care îi trecuse prin cap. Observase privirea furioasă pe care Rilla i-o aruncase surorii ei, când Gwen sublimase că Beth nu era o rudă de sânge. Chiar și acum, după ce schimbase subiectul spre muzica anilor șaptezeci, gura Rillei încă mai era strânsă, și mânca fistic, unul după celălalt, din vasul mic de pe măsuța de lângă ea, aruncând cojile într-o scrumieră.

— Iubito, mai lasă și pentru ceilalți, zise Leonora. Și, Sean, nu putem îngădui să te monopolizeze, nu-i așa? Nu ai făcut cunoștință cu nepoții mei, și chiar trebuie să faci! Vino pe terasă! Nu permit să se fumeze în casă, așa că toți pufăie acolo, afară.

Sean o urmă pe Leonora afară. Un tânăr și o femeie foarte frumoasă stăteau pe scaune albe la o masă albă, a cărei tăblie era aproape ascunsă de o gamă variată de pahare, o scrumieră, mici boluri din porțelan cu nuci și crochete de cașcaval și un pachet de țigări. Un băiat de aproximativ trei ani, care era cu siguranță fiul lor, se rostogolea în jos pe panta cu iarbă de dincolo de terasă, apoi o urca în fugă înapoi și se rostogolea din nou. Tânărul sări în picioare și zise:

— Leonora dragă, arăți formidabil! Ca de obicei. Așază-te o clipă.

— Da, chiar, spuse soția lui.

Se îmbujoră când vorbi și aruncă nervos o privire peste umăr, exact ca un copil mic care se uită să vadă dacă a spus ce trebuia în compania adulților.

— Mulțumesc, Efe dragă. Leonora se așează, spunându-i lui Sean: Ai vorbit cu Efe la telefon, mi se pare. Beth, pe care ai cunoscut-o înăuntru, i-a zis așa când era foarte mică. Numele din copilărie dăinuie, nu-i așa? Efe, acesta e Sean Everard. Stai jos, Sean! Sunt destule scaune pentru toți.

— Mă bucur să vă întâlnesc în sfârșit față-n față, zise Efe. Suntem cu toții foarte emoționați în legătură cu filmul. Aceasta, apropo, e soția mea, Fiona. Și acela e Douggie, fiul meu.

„Fiul meu”, observă Sean. Nu „fiul nostru”. Se întrebă dacă pe Fiona o deranja pronumele acela posesiv care o excludea.

— Bună ziua! zise tânăra și îi întinse o mână lui Sean.

Strânsoarea ei era molatică. Arăta ca o păpușă, cu păr lung, blond, și cu ochi albaștri mărginiți de gene ridicol de lungi. Efe era aproape prea chipeș. Poate din cauza hainelor. Pantalonii lui de bumbac erau prea curați și bine călcați, cămașa era lejeră, dar evident provenea de pe Jermyn Street. Mocasinii cu siguranță erau italienești. Era ca și cum tocmai ar fi ieșit dintr-o reclamă.

— Unde e Chloë? întrebă Leonora. Nu ar fi trebuit să coboare până acum?

— Oh, o știi pe Chloë! zise Efe. N-a fost punctuală niciodată în viața ei. Îi explică lui Sean: Chloë e sora mea cea mică. Ea nu prea ține cont de părerile nimănui. Face orice numai ca să creeze probleme.

— O, Efe! murmură Fiona. Ești rău! Sărmana Chloë! Zâmbi spre Sean și completă: E artistă.

Leonora scutură din cap și Efe zise:

— Ea se numește artistă, dar eu nu cred că aș face-o. Oricine poate prinde laolaltă tot felul de chestii și să le numească artă, dar asta nu o face să fie artă, nu-i așa, Leonora?

— Nu, într-adevăr. Ai să înțelegi, Sean, sunt sigură, că e un mister pentru mine cum o descendentă a unui mare artist precum Ethan Walsh îndrăznește să numească „artă” mâzgălelile ei de studentă.

Exact în clipa aceea, o persoană ciudat îmbrăcată veni cu pași mari de după colțul casei și se îndreptă direct spre masă. Chloë. Trebuia să fie ea. Sean se ridică pe jumătate din scaun, când ea începu să strige în timp ce încă se mai apropia de ei.

— Pe ce pariem că deja mă faci praf, Efe? Cum mai merge, buna? Arăți ca de obicei mortal de frumos, Fiona, și viceversa!

Fruntea Fionei se încreți în timp ce încerca să descifreze ce spunea Chloë, dar Sean pricepu imediat. Mortal de frumoasă și frumoasă moartă. Deștept, dar crud. Oare Efe înțelesese? Doar ca să se asigure că nu urma să izbucnească vreo luptă, Sean rupse tăcerea.

— Sunt Sean Everard, se prezentă. Încântat de cunoștință. Regizez un program despre Ethan Walsh și filmăm pentru asta

sărbătorirea zilei de naștere a bunicii dumneavoastră.

— Bine, zise Chloë. Ziceau ei, dar n-am prea băgat la cap. Grozav! Pot să mă așez aici? Philip e încă sus, se îmbracă. Va coborî într-o clipă. Apropo, eu sunt Chloë. Se aruncă în scaunul de lângă Leonora; și îi zâmbi răutăcios.

— Fața ta, buna! Sincer! Ar trebui să o vezi.

— Fața mea, dragă, reflectă fără îndoială sentimentele mele în ce privește hainele pe care ai ales să le porți. Și nu pot să sufăr să mi se spună buna, după cum foarte bine știi.

— Scuze! zise Chloë. Și înfățișarea mea personală e în afara limitelor, nu-ți aduci aminte? Ai promis. Se întoarse spre Sean. Mama și bunica mea nu sunt de acord cu felul în care mă îmbrac. Niciodată nu au fost, încă de când eram o puștoaică. Doar că ele nu par să-și dea seama că acum sunt complet adultă. De absolut fiecare dată când le întâlnesc, promit să-și vadă de treabă, să nu spună niciun cuvânt, pentru că, să fiu sinceră, nu e treaba lor, la naiba!

— Chloë! rostiră Efe și Fiona la unison.

— Nu voi tolera un asemenea limbaj!

Leonora se ridică și plecă repede de la masă în salon, lăsând o dâră aproape vizibilă în urma ei. Sean, nesigur dacă să o urmeze său să rămână la masă, aruncă o privire spre Chloë.

— N-o băga în seamă! E cu fundu-n sus! Nu-mi pasă.

— Asta a fost mereu problema ta, zise Efe, încruntându-se. Ești egoistă.

— Eu? Tu mă faci pe mine egoistă? Regele Egoist în persoană? Al naibii tupeu! Se aplecă înainte, luă niște arahide dintr-unul din vasele de porțelan și le vârî în gură. Zâmbi răutăcios spre Sean în timp ce molfăia. Te-ai descurca perfect cu Tennessee Williams ca scenarist pentru orice film despre familia asta. Crede-mă pe cuvânt!

Sean nu prea avea ce să replice. Se simțise stânjenit preț de un moment, observând cum sosirea lui Chloë tulburase apele. Fusese în mod evident distribuită în rolul de oaie neagră a familiei, iar ea părea oarecum să savureze rolul. Fiona se mutase pe panta cu iarbă ca să se joace cu fiul ei, Efe o urmase pe Leonora în casă, și acum Cyrilla Rilla – își făcuse apariția pe terasă și se îndrepta spre masă.

— O, Doamne, dă-mi o țigară, Chloë, scumpo! zise, afundându-se în scaunul de lângă nepoata sa. Era cât pe ce să mor acolo înăuntru. Zâmbi spre Sean. Scuze, dar sunt sigură că știi cum e. Îți adori familia teoretic…

— …dar în practică pe jumătate te agasează!

Chloë și Rilla izbucniră împreună într-un râs zgomotos. Sean nu stătuse în casă mai mult de o oră și deja era conștient că râsul, apropierea dintre cele două femei păreau cel puțin parțial destinate să o uite pe Gwen. Nu era nimic în neregulă cu Gwen, reflectă Sean, dar nu o puteai numi o persoană tocmai amuzantă. Dar Rilla – ea avea un chip familiar. Să se fi întâlnit la vreo petrecere în anii șaptezeci, poate, dacă fusese doamna Frederick?

— Sper că nu veți crede că sunt nepoliticos, zise, dar sunt sigură că v-am mai văzut chipul și nu îmi pot aduce aminte unde.

— În filme. Mătușica mea Rilla e vedetă de cinema, interveni Chloë. Trebuie să fi văzut *Creaturile nopții.*

— O, Chloë, chiar trebuie?! Nu sunt tocmai mândră de filmele mele, domnule Everard. Calitate proastă, sincer, totul fără valoare. Filme de groază de duzină. Sunt sigură că nu puteți…

— Da! Da, asta e! *Creaturile nopții.* Sunteți chiar dumneavoastră? Bineînțeles că sunteți. Nu v-ați schimbat mai deloc, dar nu din pricina costumelor și așa mai departe. Și, vă rog, spuneți-mi Sean. Ador *Creaturile nopții.* E un film „cult” clasic. Ați fost minunată!

Rilla îi întinse mâna lui Sean ca să i-o sărute.

— Mi-ai făcut o mare bucurie, zise. Nimănui de aici nu i se pare că ar fi vreo realizare.

— Mama e geloasă, asta-i tot, zise Chloë. Ea nici măcar nu a plecat vreodată de acasă.

„Și, reflectă Sean, probabil nu e foarte încântată că fiica ei se înțelege mai bine cu Rilla decât cu ea.” Nu era de mirare, într-adevăr. Observase că pe Rilla chiar nu o deranja cu ce era îmbrăcată Chloë sau ce zicea sau făcea. De fapt, probabil că îi plăcea felul în care arăta nepoata ei.

Chloë spuse:

— Așteaptă să vezi ce i-am făcut Leonorei de ziua ei, Rilla. Are să-ți placă tare mult. Beth a fost foarte impresionată.

— Chloë e surprinzător de talentată, explică Rilla. Face cele mai minunate lucruri.

— Și Rilla e singura persoană care crede asta, râse Chloë. Rilla și Beth. Tata înclină și el în favoarea mea, dar restul mafiei de la Willow Court n-ar recunoaște o piesă decentă de sculptură sau pictură nici dacă i-ar lovi între ochi. Nu-mi pot imagina că înțeleg nici chestiile lui Ethan Walsh. Leonora vă va spune că e expertă, dar astea-s aiureli, sincer. Tot ce vrea să spună e că l-a cunoscut pe artist, și asta, așa simte ea, îi dă un fel de drept divin să se pronunțe asupra picturilor. Nu-i dă. Nu cred că știe deloc atât de multe despre artă.

Sean se uită la Chloë, pleoștită în scaunul alb, cu părul ei galben zburlit ca la un clovn și cu acei pantofi enormi de sport, nepotriviți la capătul picioarelor ei lungi și cam subțiri. Ori nu dormise de luni întregi, ori își aplicase cu stângăcie fardul acela închis la culoare pe pleoape, dar în ovalul alb al feței, ochii ei verzui se uitau la el cu o sinceritate tulburătoare. Rujul ei era aproape negru. Sean se întrebă dacă se îmbrăca întotdeauna așa sau doar își dăduse silința să o supere pe mama ei.

Aruncă o privire spre ușile franțuzești. Efe era acolo, sprijinindu-se de ele și vorbind cu Beth. Sean nu auzea ce spuneau, dar Efe gesticula cu o mână cu toată convingerea, iar Beth nu își lua ochii de pe fața lui. Sean îi vedea strălucind, chiar și de la distanța aceea. Ea era aplecată spre el, privindu-l cu o adorație atât de evidentă, încât se simți puțin jenat și se uită în altă parte. Oare mai observase și altcineva scena? Fiona? Se întoarse să vadă unde ajunseseră ea și Douggie, și iată-i venind în sus pe panta peluzei. Era imposibil de spus dacă observase ceva. Ținea copilul pe șold, dar îi făcu semn cu mâna soțului ei, iar el îi răspunse. Beth se retrase numaidecât. Se îndepărtă de Efe și se uită o clipă fix la podea, înainte de a merge de-a lungul terasei într-acolo unde stăteau Chloë, Rilla și Sean.

— Bună, din nou, salută, și Chloë zâmbi.

— Salut, Beth! zise. Beth e prietena mea, îi explică lui Sean. N-ai zice uitându-te la ea, dar suntem de aceeași părere în ceea ce privește o mulțime de lucruri. Mai ales cele despre familie. Doar că ea are o slăbiciune când vine vorba de fratele meu, nu-i așa, Beth?

Beth roși.

— Taci, Chloë! Sunt sigură că domnul Everard nu e deloc interesat.

— Ba, bineînțeles că e, nu-i așa? Și e Sean, Beth, nu domnul Everard. E un observator al scenei. Beth nu vede că Efe își urmărește doar interesul. Nu-i pasă de nimeni altcineva decât de el, iubitului meu frate.

— Leonora vrea să intrăm cu toții acum, zise Beth. Ăsta e motivul principal pentru care am ieșit... ca să vă iau. Cina e gata în curând. E și Philip înăuntru. N-ar trebui să-l scapi de tatăl tău?

Chloë se ridică.

— O, Doamne, da, cred că ar fi mai bine. Sărmanul Philip! Bănuiesc că și mama va umbla după el. Ei bine, Sean, ne vedem la cină, cu siguranță.

Merse cu pași apăsați peste dalele de piatră și intră în salon. Soarele era jos acum, umbra fiecărui tufiș se întindea neagră peste iarbă și restul de lumină umplea cerul cu un amestec strălucitor de albastru și trandafiriu.

— Ar trebui să intrăm, zise Rilla, ridicându-se. Mama urăște să fie lăsată să aștepte.

Merseră împreună în salon. Luminile nu fuseseră încă aprinse în cameră și, preț de o clipă, Sean avu senzația că pășea în întuneric.

Aproape că se terminase. Cortina, reflectă Rilla, va coborî în curând și apoi vom putea să ne ridicăm cu toții de la masa asta și să vorbim în grupuri mai mici și să încetăm să fim ca la spectacol, atât de expuși. Sorbi din cafea și rezistă impulsului de a întinde mâna după încă o bomboană de ciocolată. Stătea lângă James, departe de Leonora, dar ar fi putut pune prinsoare că, în ciuda conversației și a acelui du-te-vino de platouri și de pahare și sticle de vin, mama ei îi va fi supravegheat consumul de praline cu mentă. „De ce trebuie să fie mama *mea* cea care e ageră la minte la șaptezeci și cinci de ani? se întrebă. De ce nu poate fi și ea o bătrână doamnă ramolită, care jumătate din timp nu știe ce se întâmplă?” Astfel de gânduri o făcură pe Rilla să se simtă puțin vinovată, așa că își îndreptă atenția spre ceea ce considera ea „distribuția”. Ce dramă frumoasă ar putea ieși dacă și-ar pune cu toții mintea! Slavă Cerului că nu fusese nimic asemănător seara trecută! Totul trecuse destul de pașnic și puii fripți ai lui Mary, morcovii ei și un șerbet de căpșune excepțional

fuseseră savurate de toată lumea. Și acum tot ritualul era aproape terminat pentru alte douăzeci și patru de ore.

„Iată-ne”, se gândea. Leonora în capul mesei, eroina în albastru pal, îl avea pe Sean în dreapta și pe Efe în stânga. Rilla se întreba de ce nu stătea Alex lângă bunica lui, ca de obicei, dar presupuse că poate Leonora avea motivele ei. Efe arăta divin ca de obicei. Ochii aceia ai lui erau fermecători și știa să-și poarte hainele. Se născuse prea târziu. În anii douăzeci ar fi fost cu siguranță un star de cinema. Fiona nu își lua ochii de pe fața lui și ar fi fost hazliu, dacă nu ar fi fost atât de trist să vezi modul în care ea ținea întotdeauna cont de părerea lui, până într-acolo, încât mânca doar ceea ce mânca el. Stătea aproape, dar nu chiar față în față cu soțul ei, ingenua perfectă. Frumoasă, îmbrăcată în galben aprins, dar neavând un chip asupra căruia să vrei să stărui prea mult. Draga de Beth ședea lângă Efe și nu spunea prea multe. Nici nu prea mânca, după câte putea să vadă Rilla. Aproape că nu se atinsese de budincă. Să fie oare bolnavă? Avea cearcăne negre sub ochi. „Mâine, întâi și întâi vom avea o discuție, se gândi Rilla. N-am mai purtat o discuție între patru ochi de o veșnicie.” Oftă. Beth era atât de ciudată. De ce naiba se îmbrăca în haine atât de șterse în public? Purta o cămașă albă și pantaloni negri și ar fi putut la fel de bine să strângă niște farfurii ca o chelneriță! Și dacă se farda, Rilla nu-și putea da seama.

Rilla îi zâmbi lui Alex, care desena cu lingurița de cafea modele în bolul cu zahăr. Nu se potrivea în familia asta. Era înalt și își târșâia picioarele, și se străduise să se îmbrace festiv, schimbându-și cămașa kaki cu una bleumarin, care era fie din in creponat, foarte la modă, fie din bumbac șifonat pur și simplu. Rilla ar fi pariat pe ultimul. Alex era persoana cel mai puțin vanitoasă din lume, și totuși mai mult decât oricare cunoștință de-ale ei, conștient de aspectul lucrurilor.

Rilla observă că Sean se uita la ea. Oare să-i fi povestit mama ei ceva despre pasiunea ei pentru praline? El îi zâmbi. Nu era deloc lingușitor, oare de ce se temuse ea când se rostiseră cuvintele temute „regizor de televiziune”. Era genul de bărbat aspru, cu mult păr negru înspicat și cu un nas foarte frumos. Nu multă lume avea nas frumos, după părerea Rillei, așa că îi acordai atenție când dădeai peste vreunul. Gwen vorbea cu Leonora, așa că riscă și întinse mâna după încă o pralină.

Chloë și Philip stăteau împreună lângă James. Philip era mic și roșcat și blând, și părea să se înțeleagă cu Chloë, pe care o mulțime de oameni o găseau dificilă. O și asculta, ceea ce trebuie să fi fost parte din atracție. Era, așa credea Rilla, unul dintre cei mai liniștiți și mai modești oameni pe care ea îi cunoscuse vreodată, și asta îl făcea pe Alex să pară de-a dreptul vorbăreț. Rilla observă că Gwen, în bluza ei bej de mătase, trebui să se abțină să nu tresară când se uită de-a lungul mesei la fiica ei. „Ce ciudați suntem”, se gândi Rilla. Gwen ar fi trebuit să o adore pe Fiona, care era exact genul de persoană pe care și-ar fi dorit-o ca fiică, dar, în mod ciudat, nu o plăcea. Bineînțeles, nimeni nu avea să fie vreodată suficient de bun pentru Efe, deci poate ăsta era motivul.

Efe își lovi paharul de vin cu o furculiță. Liniștea se așternu în cameră.

— Mulțumesc tuturor, zise. Nu intenționez să întrerup conversațiile sau ceva de genul ăsta, dar vreau să vă spun ceva. Dacă nu vă supărați.

Un murmur făcu înconjurul mesei. Mult mai târziu, când se zgâia la tavan și încerca să doarmă, Rilla își reamintise acel moment, când toți credeau că Efe se pregătea să toasteze pentru Leonora sau să spună cât de grozavă fusese mâncarea. Când totul era încă în regulă.

— Trebuie să vă spun ceva tuturor, continuă când toată lumea tăcu. Dar mai ales, bineînțeles, Leonorei. Și să vă rog ceva, sincer. În mod normal, nu aș ridica asemenea probleme la o petrecere. Sărbătoririle ar trebui să fie sărbătoriri, am spus asta întotdeauna, doar că timpul e important și mi-e teamă că nu avem prea mult. Se opri. E vorba despre colecție, Leonora, continuă, uitându-se la bunica lui. Vorbea foarte calm, foarte blând. Știu ce înseamnă pentru tine. Înseamnă foarte mult pentru noi toți, dar cel mai mult pentru tine, știu asta. Sunt tablourile tale, din toate punctele de vedere. Dar problema e că nu sunt văzute prea bine. Felul în care sunt expuse nu e ideal – tu însăți ai spus asta deseori – și așa mulți oameni din afară ar dori să le vadă, să le înțeleagă mai bine, și nu pot. E bine, știu că ai refuzat tot felul de oferte până acum, dar eu am luat legătura cu Reuben Stronsky.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Stăteau complet nemișcați, de parcă asupra lor fusese aruncată o vrajă și rămaseră încremeniți

în scaune. Rilla știa că Stronsky era un om de afaceri milionar din State, foarte interesat de arte. Efe continuă:

— Stronsky se oferă să cumpere colecția și să construiască un muzeu special care să o găzduiască. Se înțelege de la sine că oferă o sumă foarte mare de bani. Își ridică paharul cu vin și bău din el. Asta-i tot. Putem discuta mâine pe îndelete toate detaliile, dar asta e ceea ce vreau să iei în considerație, Leonora dragă.

Nimeni nu vorbi. Rilla se uită la mama ei, care se făcuse albă ca varul și nu se mișcase. „Oh, te rog, Doamne, nu o lăsa să facă un atac cerebral, sau o criză de inimă, sau altceva. Nu acum. Nu chiar înainte de petrecerea ei!" Leonora se ridică și, cu ambele mâini sprijinite de masă, zâmbi spre toată lumea, și mai ales spre Efe.

— Ei bine, zise calm, ne-ai dat ceva de gândit, Efe, nu-i așa? A fost o zi minunată, și nu intenționez să o stric acum. Vom mai vorbi despre problema asta, precum spui, dar ar trebui să vă avertizez că picturile tatei vor părăsi Willow Court doar peste cadavrul meu. Zâmbi. Sunt foarte obosită acum, așa că mă veți scuza, sunt sigură, dacă mă voi retrage în dormitorul meu. Vă doresc tuturor o seară foarte bună.

Se întoarse și părăsi camera, și, ca de obicei, toți ochii o urmăriră în timp ce pleca. Liniștea din sufragerie devenea tot mai apăsătoare pe măsură ce, unul câte unul, cu toții se ridicau de la masă și se împrăștiau. Unii dintre ei aveau să meargă în dormitoarele lor, alții aveau să evadeze probabil la o cârciumă din sat. Rilla oftă. „Asta e, reflectă. Gata cu petrecerea pașnică de familie de acum încolo. Și gata și cu cafeaua liniștită de după masă și cu băuturile din salon. Un truc dramatic bine cunoscut, se gândi. Surpriza chiar înainte de cortina primului act. Cine avea nevoie de asta?" Păși în hol, temându-se de încă o noapte timpurie. Nenorocitul de Efe! Nu putuse să mai aștepte încă o zi? Ore întregi i se întindeau înainte, iar ea avea să încerce să doarmă, dar fără să reușească. Să-l sune pe Ivan și să vadă cum se descurca? Nu se prea simțea în stare să discute cu el. „Nu, fir-ar să fie, se gândi. Am s-o las baltă. Și nici nu voi urca în dormitor să stau cu ochii pe pereți. Am să-mi fac o cafea, chiar dacă va fi doar cafea solubilă fără cofeină."

Gwen era în bucătărie, aplecată deasupra chiuvetei, și Rilla observă, dintr-o singură privire, că făcea eforturi supraomenești

să nu plângă. Nu era nici urmă de Mary.

— Gwen, zise, mergând spre sora ei. Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Of, Rilla, sincer! De parcă ar trebui să întrebi. Gwen se întoarse să se uite la ea, cu ochii plini de lacrimi nevărsate. Aș putea să-l strâng de gât cu dragă inimă. La Efe mă refer. Cum a putut? După toate… Vocea i se stinse. I-am spus lui Mary că am să spăl eu vasele. Am să înnebunesc dacă nu fac ceva.

Rilla puse cu lingurița niște cafea într-o cană și puse apă la fiert.

— Sunt sigură că o să fie în regulă, zise. Toți vom vorbi mâine cu mama. Să o convingem că toată treaba asta cu picturile nu e nimic ce nu putem discuta săptămâna viitoare.

— Dar asta-i toată problema! Gwen își șterse mâinile pe un prosop de vase și se așeză la masa de bucătărie. Efe insistă că totul trebuie făcut acum. Dumnezeu știe de ce. Ceva legat de circuitul financiar la firma lui. Și toată munca pe care am investit-o pentru sfârșitul ăsta de săptămână va fi în van, dacă toată lumea se dondănește și oamenii se adună pe la colțuri și mama e îmbufnată. Știi cum poate strica totul când nu e fericită. Sau poate ai uitat, fiind tot timpul la Londra.

Rilla decise să nu riposteze. Gwen, observă ea, arăta obosită și avea mai mult păr cărunt decât își amintea ea. Își învârtea verigheta întruna.

— Scuze, Rilla, scuze. Mă simt mizerabil. Nici nu poți să crezi câtă muncă am investit să organizez totul, să pregătesc camerele și să văd de flori și de furnizori și de invitații și să calculez până și tacâmurile pentru fiecare masă în pavilion, și acum Efe aruncă mica lui bombă și amenință totul.

Pufni. Rilla auzea practic expresia „nu e drept” plutind în aer. Zise:

— Va fi bine. Filmarea îi va abate mamei gândurile de la toate. Iar ea s-a înțeles întotdeauna atât de bine cu Efe. Vor avea o discuție mâine și ea are să îi arate unde greșește. Cred că e mult mai probabil ca Efe să fie îmbufnat, pentru că nu a reușit s-o convingă. Mama nu face niciodată nimic din ce nu vrea. Și și-a dorit petrecerea asta, știi bine. Nu va lăsa nimic să o strice, sunt foarte sigură.

— Poate ai dreptate. Sper să ai. Și nici cu Efe întors pe dos nu o să fie foarte distractiv, dar presupun că o să se comporte bine.

Am să vorbesc cu el de dimineață. Doamne, sunt epuizată, Rilla! N-am mai dormit cum trebuie de zile întregi. Stau doar întinsă în pat și recapitulez în minte liste de lucruri.

— Totul are să fie bine, Gwen. Tu ești atât de organizată și de eficientă! Și bineînțeles că, dacă e ceva ce pot face ca să te ajut, trebuie doar să-mi spui. Ar trebui să poți să te relaxezi un pic și să te bucuri și tu de weekend, știi asta. Bea un coniac sau ceva. Ia o țigară. Am una aici.

Gwen se uită cu jind la poșeta împodobită cu paiete, care stătea pe masă lângă cana Rillei.

— Nu, nu, nu am voie. Au trecut aproape zece ani de când m-am lăsat. Îți vine să crezi? Nu am să distrug totul doar pentru un moft.

— Ei bine, mie-mi trebuie una. Ai o scrumieră?

— Nu poți să fumezi aici, zise Gwen. Mama ar face o criză. Are un fel de nas cu raze X când e vorba de țigări.

Rilla oftă.

— Bine, bine, am să merg pe terasă. E o noapte minunată și mi-ar prinde bine un pic de liniște. Să dormi bine, Gwen. Totul o să arate mai bine mâine-dimineață. Am experiență cu lucruri din astea și îți pot spune că totul chiar arată cu adevărat mai clar la lumina zilei.

Gwen o strânse pe Rilla de braț și zâmbi.

— Sunt cu adevărat bucuroasă că ești aici, Rilla, zise. Somn ușor.

Rilla se uită fix după ea, mișcată de gestul neobișnuit de afecțiune al surorii ei. Își luă poșeta și ieși din bucătărie.

Între seră și sufragerie era un alcov, unul mic, ca o cameră exterioară, cu trei pereți și fără acoperiș. Rilla se așeză pe o bancă rezemată de zidul casei. Silueta neagră a pavilionului, jos pe peluză, arăta ca o ilustrație dintr-un basm pe fundalul unui cer albastru de miez de noapte, în stânga ei licăreau ferestre întunecate în lumina unei luni care tot apărea și dispărea după nori care pluteau încet pe boltă. În dreapta ei se afla un spalier, bătut în cuie pe peretele sufrageriei, iar trandafirii care creșteau pe el răspândeau parfum atât de puternic, încât aproape că acopereau mirosul de fum de țigară. Varietățile care creșteau aici se numeau *Mrs Herbert Stevens* și *Long John Silver.* Leonora cunoștea atât numele populare, cât și pe cele științifice ale

fiecărei flori și plante în parte de la Willow Court, și tot așa și Gwen, dar Rilla reținuse doar trandafirii, denumirile unora amintindu-i de doamne franceze rafinate plimbându-se prin grădini în fuste lungi foșnitoare. Florile care se răsuceau în lemnul spalierului erau albe și roz pal, și străluceau în întunericul ciudat de vară, care nu era cu adevărat întunecat.

Un zgomot pe cărare, cineva mergând de-a lungul terasei, îi tăie răsuflarea. Drăcia dracului! Nici chiar într-o dispoziție bună, Rilla nu ar fi întâmpinat cu bucurie compania cuiva. Voia să gândească, să lămurească implicațiile anunțului lui Efe de la cină și efectele pe care le-ar putea avea asupra tuturor în următoarele câteva zile, ca să nu mai vorbim de consecințele pe termen lung, și uite, încă cineva își pusese în minte să vină aici. Probabil Chloë sau Philip, sau unul dintre ceilalți membri mai tineri ai familiei, crezând că va putea fuma niște marijuana în liniște. „Asta va testa desigur capacitatea de împrospătare a aerului a trandafirilor”, se gândi Rilla și zâmbi.

— Oh, zise când îl zări pe Sean. Am crezut că s-ar putea să fie unul dintre puști. Scutură din cap. Trebuie să încetez să-i numesc așa. Sunt toți adulți acum, iar Beth chiar urăște când spun „puști”. Dar așa îi consider eu. E foarte greu să scapi de obiceiuri proaste, nu crezi?

„Trăncănesc”, se gândi. Își duse țigara la buze și trase atât de tare, încât vârful străluci puternic. Expiră încet și zise:

— Stai jos, Sean. Nu vreau să te agresez cu conversația. Îmi imaginez că și tu ai venit afară pentru un pic de liniște, nu-i așa?

— Nu, sincer, e-n regulă, zise și se așează lângă ea. Se întoarse să o privească. De fapt am venit să te caut. Toți ceilalți par să fi dispărut. Râse. Nu, asta nu a ieșit chiar cum am plănuit. N-am vrut să spun că voiam să vorbesc cu oricine. Constatam doar un fapt. Am venit să te caut.

— Chiar? De ce? („Oh, Doamne, e prea direct? De ce naiba, se gândi Rilla, nu pot să *gândesc* înainte de a scoate din gură exact ceea ce îmi trece prin minte?”)

Sean se uita drept înainte și nu la ea, observă ea. Oare îl stânjenise? Tocmai se pregătea să vorbească din nou, când el spuse:

— Cred că mi-ar plăcea să ajung să te cunosc mai bine. Râse. Dumnezeule, ce îngrozitor sună! Ca o replică dintr-o revistă.

Doar că tot ceea ce am spus înainte e adevărat. Sunt un admirator. Chiar mi-ai plăcut foarte mult în *Creaturile nopții.*

— Mulțumesc, zise Rilla.

Nu trebuia să spună asta. „Chiar mi-ai plăcut.” Chiar și așa stând lucrurile, era foarte încântată. Își stinse țigara sub pantof, apoi ridică mucul și îl ascunse în pământul din jurul trandafirilor.

— Leonora m-ar omorî dacă ar găsi un muc de țigară pe dalele de piatră. Presupun că pentru *ea sunt* încă o puștoaică. Presupun că suntem cu toții. Se întoarse să îl privească în față și zâmbi. E drăguț din partea ta să spui toate astea. Nu muncesc destul zilele astea, ca să fiu blazată la întâlnirea cu un fan.

— Nu-mi pot imagina de ce nu. Trebuie să fie nebuni cu toții, directorii ăia de casting, sau ce știu eu cine.

— Hai să schimbăm subiectul, bine? Rilla avu grijă să zâmbească. Cum merge filmarea?

Sean oftă.

— Cu familia ta s-ar putea face măcar o duzină de filme. Habar n-am cum am să montez într-o oră tot ce vreau să arăt. Tot materialul despre Ethan și despre picturi, bineînțeles, și totodată familia și petrecerea, și mai ales pe mama ta. E uluitoare, nu-i așa?

— Uluitoare e puțin spus, zise Rilla, apoi regretă. Chiar nu vreau să par răutăcioasă, dar uneori e o muncă grea, asta-i tot. Are standarde foarte înalte, și uneori eu nu reușesc să le ating. Asta simt eu, în orice caz. Dar fiecare familie are problemele ei, nu-i așa? Nu că nu am fi devotați unii altora. Suntem, bineînțeles, dar e mereu un fel de fricțiune în jur, când ne adunăm cu toții. Eu pur și simplu nu pot să mă mobilizez pentru pregătiri și liste și lucruri de zi cu zi care o neliniștesc pe Gwen, iar ea consideră că eu sunt petrecăreață și dezorganizată. E de așteptat, cred.

— Bineînțeles, zise Sean. Nu există nicio familie care să nu aibă partea ei de probleme, secrete și așa mai departe. Voi păreți să vă înțelegeți cu toții destul de bine, de fapt.

— Oh, da. Chiar că da. Doar că presupun că eu nu sunt cea mai potrivită persoană care să discute despre Willow Court și ceea ce se întâmplă aici. Nu mai vin regulat aici de, o, de mai mult de douăzeci de ani.

Sean nu scoase niciun cuvânt. „Așteaptă, se gândi Rilla, ca eu

să mai spun ceva. Să explic.” Își deschise poșeta, căutând încă o țigară. Zise:

— Te deranjează dacă îmi mai aprind una? E interzis cu atâta hotărâre înăuntru, încât simt nevoia să pufăi ca o locomotivă de cum trec pragul.

— Dă-i bătaie! zise. Eu fumez doar cam de două ori pe an, dar voi lua una acum, dacă te poți lipsi de ea.

Rilla scutură două țigări din pachet și îi întinse una lui Sean. Aprinse un chibrit și el o prinse de încheietură când flacăra veni aproape. Inhală, apoi îi dădu drumul la mână, pe care i-o ținuse preț de o bătaie de inimă mai mult decât fusese necesar. Ea își aprinse țigara, gândindu-se: „Câți ani au trecut de când am simțit emoția asta mică? Și sunt oare îndreptățită să simt vreo emoție? Noaptea, și trandafirii, și lumina lunii, și toate clișeele nenorocite mă copleșesc, asta-i tot”.

— Ar trebui să explic, nu-i așa? De ce nu vin de obicei încoace.

— Nu trebuie să ai impresia că trebuie.

— Nu, nu mă deranjează. Se uită din nou la el. E ușor să vorbească omul cu tine. Tu asculți. Se opri și se uită la pantofii ei. Fiul meu, Mark, s-a înecat în lac. Acum douăzeci de ani. Ar fi fost de vârsta lui Alex dacă ar fi trăit. Avea cinci ani când a murit. Atât de mic! A fost un accident, bineînțeles, și totuși e greu să te împaci cu situația. Reușesc să o împing într-un colț al minții când sunt la Londra. În cea mai mare parte a timpului, în orice caz, dar când sunt aici… ei bine, locul ăsta e bântuit, asta-i tot.

— E greu de înțeles ceea ce spui, Rilla, spuse Sean încet. Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit asta și îmi pare foarte rău. Cred că ești foarte curajoasă că te întorci la un eveniment ca acesta. Foarte curajoasă.

— Nu chiar, zise Rilla, recunoscătoare că el nu făcuse nicio mișcare, nu încercase să o consoleze punând brațul în jurul ei sau, (și alți bărbați făcuseră asta în câteva ocazii), sărutând-o, de parcă atenția acordată de ei ar fi făcut-o cumva să se simtă mai bine, inclusiv în ceea ce-l privea pe Mark. De parcă o partidă de sex cu aceștia ar fi ceva atât de nemaipomenit, încât toate gândurile legate de moartea copilului său ar zbura pur și simplu din capul ei. Clipi ca să-și rețină lacrimile care îi

umpluseră deodată ochii. „O, Doamne, nu, se gândi. Până acum ar trebui s-o fi terminat cu plânsul.” Scuze, spuse repede, scotocind în geantă după o batistă de hârtie. Nu mă pot abține. Ai crede că după toți acești ani am învățat ce e stăpânirea de sine…

Sean o întrerupse.

— Nu ai ce să-ți reproșezi, Rilla.

Rilla zâmbi și își șterse ochii.

— Cred că e din cauza ta. Nu sunt obișnuită să am un ascultător atât de înțelegător. Sunt în regulă acum. Sincer.

— Oricând. Chiar dacă ar putea însemna, că izbucnești în lacrimi.

Rilla râse.

— Mulțumesc. A fost minunat să stau de vorbă cu tine, dar cred că acum ar trebui să intru.

— Bănuiesc că ai dreptate. E cam târziu și, cu siguranță, o să se întâmple multe mâine.

Rilla se ridică.

— Focuri de artificii începând din zori, nu m-ar mira, în timp ce Leonora îl pocnește pe Efe cu propria lui propunere. Dar, te rog, să nu crezi că trebuie să intri dacă vrei să rămâi aici afară.

— Nu, e în regulă. Mi-a ajuns și mie.

Merseră împreună spre ușa salonului și intrară. „Asta e a doua oară când intră în casă cu mine”, se gândi Rilla. Fu surprinsă să-și dea seama că găsea reconfortantă prezența lui alături de ea; că voia ca el să fie acolo. Păși în hol și își croi drum pe scări în sus, exact ca un cuplu căsătorit, urcând împreună încet la culcare. „Oh, maturizează-te, Rilla Frederick, își spuse. Pe ce planetă te afli?”

Ar fi trebuit să facă așa cum sugerase Rilla și să rămână afară. Iată-l în dormitorul lui și nu era nici măcar miezul nopții. Sean se așeză pe marginea patului, își trecu mâna prin păr și oftă. Niciodată în viață nu avusese mai puțin chef de dormit și se întreba de ce oare avea Rilla un asemenea efect asupra lui. În meseria lui, femeile frumoase făceau parte din peisaj. Dar Rilla era altfel. „Rilla e caldă,” își spuse. Pielea ei era probabil caldă, și moale, și fină și îi place să râdă, deși era ceva trist în privirea ei, ceea ce nu nu-l mira deloc.

Sean nu o flatase când îi mărturisise că o admira. Era o actriță

destul de bună, cu o prezență scenică feminină și discretă, aproape tihnită. Se întrebă de ce nu prea jucase în ultimul timp. Știa că pentru actrițele trecute de prima tinerețe existau tot mai puține roluri pe ecran și în teatru. Dar Rilla nu era asemenea celorlalte. Avea ceva al ei.

Se uită în oglindă. Ce îl făcea oare să creadă că o femeie ca Rilla ar fi câtuși de puțin interesată de el? Înfățișarea lui nu se schimbase mult de pe vremea când avea optsprezece ani și, din spate, într-o lumină bună, arăta ca un tânăr înalt, slab, dar mai era părul înspicat și trăsăturile uscățive și pielea care văzuse mai mult soare decât era bine pentru ea. Bronzată dacă erai generos și ridată dacă nu erai. Arăta ca ruda săracă a lui Jeremy Irons.

Trecuse atâta timp de când curtase pe cineva. Tanya, fosta lui soție, îl acuzase odată că era ignorant emoțional, deși el habar nu avea cum reușise ea să descopere ceva despre el, când era ocupată în atâtea paturi extraconjugale. Dar toate astea se petrecuseră în trecutul îndepărtat și, dacă l-ar fi întrebat cineva, Sean ar fi spus că viața lui era plină și rodnică. Acum își dădea seama cât de singur fusese, și cât de multă vreme.

Se întinse pe pat și-și spuse că era un nătăfleț. „Ești aici să faci o treabă. Să îți placă de una din fiicele casei nu face parte din sarcinile tale. Lăsând la o parte orice altceva, timpul e prea scurt. Luni vei fi departe de aici.” Sean își aminti cu neplăcere că nu dăduse niciodată randament când apărea o femeie în viața lui. Oftă. „Lucrează ceva, își spuse. Asta îți va lua gândurile de la ea.”

Se duse la masa pe care Leonora avusese amabilitatea să i-o pună la dispoziție. Zâmbise și spusese: „Îți va fi cu mult mai folositoare ție decât ca masă de toaletă. La urma urmei, e o oglindă pe ușa dulapului”.

Și avea dreptate, bineînțeles. El își întinsese hârtiile pe toată suprafața, și acum se apucă să caute orarul de filmare pentru a doua zi. Deasupra mesei era un Walsh foarte mic, care îl încânta ori de câte ori îl privea, un pastel care o înfățișa pe Leonora pe când avea cinci ani, așa presupunea el. Privea înainte, direct din ramă, uitându-se pe furiș de după fustele lui… cine putea fi? Nanny Mouse? Nu, Nanny Mouse nu ar fi purtat niciodată o fustă dintr-un material atât de fin. Chiar nu îți puteai da bine seama văzând doar jumătatea de jos a corpului. Poate era mama ei,

Maude Walsh.

Sean se așeză și se uită atent la tablou. Îi trecu ceva prin minte și răscoli hârtiile de pe masă până când găsi ceea ce căuta – un inventar al tuturor tablourilor expuse la Willow Court. Petrecuse ore întregi împărțind tablourile pe categorii: peisaje, naturi moarte, portrete și așa mai departe. Își întoarse atenția la lista cu portrete și urmări cu degetul coloana cu titluri. Nu putea fi adevărat, dar era. Printre cele cincisprezece portrete, doar două o înfățișau pe Maude, dar în ambele chipul îi era ascuns. Cunoștea picturile atât de bine, le studiase atât de multă vreme, încât numai văzând numele tipărite pe pagină și le reaminti perfect, cu fiecare detaliu. Unul era un interior domestic, iar trupul lui Maude era aplecat peste lucrul de mână, cu fața întoarsă. Lampa de pe masă reprezenta centrul atenției artistului.

În celălalt, ea mergea de-a lungul unei cărări străjuite de tufe de lavandă, care repetau culoarea umbrelei ei de soare. Accesoriul acesta minunat crea o compoziție extrem de frumoasă, ca încă o floare ce creștea în centrul pânzei, ascunzându-și însă fața complet. Toată îndemânarea artistului se concentrase asupra dantelei mănușii de pe una din mâinile lui Maude și a texturii mătăsoase a fustei ei. Cum se putea asta? Ce fel de relație avea artistul cu soția lui, care îl împiedica să o picteze? Portretul fiicei sale și cel al lui Nanny Mouse erau extrem de reușite, iar autoportretele, uimitoare. Erau mai multe din acestea, în care Ethan putea fi văzut radiind parcă din tablou, cu ochii plini de ceva ce Sean nu prea putea defini cu precizie. Era oare răutate? Cruzime? De ce s-ar picta cineva într-o postură atât de puțin măgulitoare? „Poate sunt eu de vină, se gândi. Poate toți ceilalți văd un bărbat frumos, prosper, cu un caracter ferm.” Sean avea impresia că era ceva rece în ochii lui; ceva care surprindea în mod neplăcut. Tânărul Efe moștenise aceeași privire, și atât el, cât și Leonora aveau ochii verzi-albaștri ai lui Ethan Walsh.

Maude, bănuia Sean, era cea de la care moștenise Rilla pielea catifelată, părul roșcat și ochii aceia căprui, cu pete aurii. „Am să o întreb mâine pe Leonora cum arăta mama ei”, se decise. Merse la fereastră și se uită afară la pajiștile negre. Cineva se strecura de-a lungul casei mult prea repede pentru ca Sean să distingă mai mult decât o umbră mișcătoare. Se cutremură. Nu

exista absolut niciun motiv de teamă, și totuși, cine se furișa oare în toiul nopții? Trase perdelele, plecă de la fereastră și începu să se dezbrace.

Mark o striga. Rilla simți cum se ridica tot mai sus prin adâncuri întunecate, trezindu-se deodată cu tot ce era în jurul ei în cameră înnegurat și cu corpul rece de groază. „Visez, se gândi. E un vis înspăimântător provocat de prea multă brânză la cină.” El încă îi mai ocupa visele, dar încet, mișcându-se prin peisajele minții ei în timp ce dormea, ca un duh, ceea ce, se gândea Rilla, era exact ce era el acum. Un mic duh drag. Se ținea de somnul ei, ori de câte ori apărea Mark, știind cumva, chiar în timp ce se desfășura visul, că *era* un vis și avea să dispară în momentul în care deschidea ochii. Uneori, după aceea, la mult timp după ce era trează de-a binelea, stătea întinsă în pat foarte liniștită, silind visul să se întoarcă, de parcă în capul ei ar fi existat un videorecorder, care putea fi cumva pornit din nou prin forța dragostei, a dorului ei.

Se ridică în coate, brusc temătoare. Iată-l din nou, acel plâns și o voce strigând: „Mami, mami”. Nu își imaginase asta. Dădu așternutul la o parte și fugi la ușă și o deschise. Covorul roșu ca sângele din coridor se întindea în liniște în fața ei. Clipi. Uitase, uitase de tot de micul Douggie. Bineînțeles, el o striga pe Fiona. Nu Mark. Nici măcar spiritul lui Mark. Rilla închise ușa și se așeză pe marginea patului. „Să nu îndrăznești să plângi, își spuse. Te vor durea ochii mâine și vei arăta ca moartea înviorată.” Întinse mâna după poșetă și scotoci după ciocolata care știa că era acolo pe undeva. „Mulțumescu-ți, Doamne, pentru micile consolări”, se gândi, închizând ochii și lăsându-se pe spate pe perne. Oare avea să doarmă din nou? Două lacrimi îi ieșiră pe furiș de sub pleoape și ea le șterse.

Vineri,
23 august 2002

Vocile o treziră pe Beth. Voci de bărbați vorbind tare. Un vehicul mare întorcând pe prundișul aleii. Ciocănit. Nu își putea imagina ce era zgomotul acela, și apoi își aminti că o auzise pe Gwen spunându-i lui Efe că instalația de iluminat pentru pavilion avea să fie livrată în dimineața aceea și își dădu seama că pesemne asta era: se muncea intens în spațiul verde, secerau și se aranjaseră toate materialele electrice înainte de sosirea florilor și a decorațiunilor.

Se dădu jos din pat și se duse la fereastră să vadă ce se întâmpla. Urma încă o zi fierbinte, iar ea era trează de-a binelea. Nu avea rost să încerce să mai doarmă, așa că își luă halatul de casă și merse să facă duș.

Când se întoarse în dormitorul ei, se îmbrăcă în blugi, într-un tricou alb și își puse adidași albi. Pe perete se afla o fotografie care o înfățișa pe ea cu Efe și Alex, copii fiind, și o privi cu atenție în timp ce își pieptănă părul și îl strânse într-o coadă de cal. De ce hotărâse Leonora, sau Gwen, sau oricine că fotografia asta merita să fie înrămată? Ei i se părea destul de mohorâtă – Efe și Alex în pantaloni scurți, cu ochii încrețiți spre soare și o Beth pe care de-abia o putea recunoaște, tot în pantaloni scurți, dar cu o bluză cu mâneci bufante și cu codițe. „Oare eu unde eram?” Se uită după indicii și observă colțul foișorului și macii care îi ascundeau pantofii. „Trebuie să fi fost în zona sălbatică a grădinii. Probabil voiau să se joace de-a exploratorii sau ceva de genul ăsta. Efe, se gândi, putea să creeze lumi întregi, ca prin farmec. Trebuia doar să ne spună, mie și lui Alex, și noi îl credeam. Credeam fiecare cuvânt pe care îl spunea.” Se apropie și urmări cu degetul micul cerc palid al feței lui. Micuța Beth îl sorbea din priviri, iar Beth cea matură zâmbi. Nimic nu se schimbase.

Pe vremuri, micul dejun la Willow Court era o masă simandicoasă. Una dintre primele amintiri ale lui Beth legate de casă, de viața ei cu Rilla ca noua ei mamă, era Leonora, căreia nu îi plăcea să fie numită buna sau buni, care îi spunea unde trebuia să stea și cum să taie cu dibăcie capacul oului fiert. Își amintea chiar și suportul de ou care era din porțelan și avea o pereche de picioare în pantofiori cu buline roșii și albe ca să îl echilibreze pe farfurie. Beth era fascinată de el. Făcea parte

dintr-un serviciu de ceramică pentru copii, și toate aveau picioare și diferite feluri de încălțări. Al lui Efe avea pantofi maro legați cu șireturi, iar al lui Alex avea cizme verzi.

Zilele astea, când casa era plină de vizitatori, fiecare cobora când avea chef și se servea din bucătărie, apoi mergea să mănânce în sufragerie. Leonora era singurul punct fix. Ea se afla întotdeauna pe scaunul ei obișnuit, la ora opt în fiecare zi, luând masa obișnuită, un grepfruit, cojit și tăiat în bucăți mici și presărat cu puțin zahăr, urmat de două felii mici de pâine prăjită integrală unse cu unt și gem de portocale. Margarina îi amintea de război, îi spusese odată lui Beth, și deși Gwen și James ascultau reclamele publicitare care le promiteau colesterol mai redus și o multitudine de avantaje pentru sănătate și erau pasionați de creme și paste moderne, ea nu voia să lase chestia aia unsuroasă, lipsită de gust, să treacă de buzele ei. Bea întotdeauna ceai Earl Grey dintr-o ceașcă de porțelan translucid și o farfurioară decorată cu flori roz pal și albastre.

Beth își luă cana de cafea și o banană în sufragerie. Era opt și un sfert și nu era nici urmă de altcineva. Gus, cel mai leneș motan din lume, era în locul lui obișnuit pe scaunul de la fereastră și ea îl mângâie în drum spre masă. El își ridică scurt privirea, scoase un zgomot de tors adânc din gât și închise din nou ochii. Beth se așeză și coji fructul, mâncându-l încet. Unde era Leonora? Era oare posibil ca ea să fi terminat deja? Să își fi luat micul dejun și să fi ieșit undeva? Gwen probabil că se sculase cu ore în urmă și începuse cu unul dintre cele o mie de lucruri pe care susținea că trebuia să le facă înainte de petrecere, James, asta știa, era afară în grădină, supraveghindu-i pe electricieni.

Stătu singură în sufragerie și se zgâi la coaja de banană de pe farfurie, simțind ceva ca o mică șoaptă de îngrijorare în fundul minții. Anunțul lui Efe de cu o seară înainte o șocase pe Leonora în mod evident. Poate că era bolnavă. Poate că era… nu, bineînțeles că nu, Beth, nu fi așa de a naibii de alarmistă! Își scutură capul ca să scape chiar și de cea mai mică urmă a posibilității că Leonora să fi suferit un atac de cord fatal.

Își luă vesela, o duse până în bucătărie și o spălă. „Am să merg în grădină, se hotărî, să văd ce fac în pavilion. Și poate să îl văd pe Efe, haide, recunoaște. Poate că are să fie acolo. Cu siguranță că Leonora e în regulă.”

Aproape trecuse pragul în lumina caldă a soarelui care începea să se strecoare prin ceața timpurie, când pașii o conduseră în schimb la scări și se trezi la jumătatea lor, înainte de a-și da seama. „Am să merg doar să văd ce face, se gândi, și apoi am să ies afară. Ea nu întârzie niciodată la micul dejun. Absolut niciodată.”

La capătul scărilor se opri. Douggie, încă în pijama, era în fața camerei copiilor cu mâna pe mânerul ușii. Nici Fiona, nici Efe nu se vedeau nicăieri, iar Leonora, Beth știa asta, ar fi făcut o criză dacă un puști ar fi intrat neînsoțit în cameră. Probabil că voia să se joace cu căsuța păpușilor, dar cineva ar fi trebuit să îi fi explicat că nu era permis.

Beth ezită. Nu era chiar sigură de ce simțea pentru Douggie. Pe de o parte, îl iubea pentru că era fiul lui Efe, dar era totodată un memento constant al căsniciei lui Efe, al relației acestuia cu soția lui. Acum că Fiona era din nou însărcinată, Beth se pomeni gândindu-se mai mult ca de obicei la ei doi și trebui să facă un efort să își îndrepte atenția spre altceva. Micuțul Douggie nu semăna câtuși de puțin cu Efe, dar părea genul de copil liniștit și serios, nicidecum zburdalnic și gălăgios. Pe când ea se apropia, el zâmbea nesigur, și spuse:

— Intru acum.

Beth se duse și îngenunche lângă el. Îi îndepărtă mâna de pe mânerul ușii.

— Nu, dragule, spuse cât de blând putu. Nu acolo înăuntru. Nu e voie. Vino cu mine să te duc înapoi la mami a ta.

— Nu vleau mami! spuse el hotărât și arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. Vleau casa păpușele.

— Nimeni nu are voie acolo fără Leonora, explică Beth, întrebându-se dacă Douggie știa la cine se referă.

Poate Fiona îi dăduse străbunicii copilului un cu totul alt nume. *Leonora* era un pic cam greu de rostit pentru un copil așa mic, se gândi, înainte de a-și aminti că ea și Efe, și Alex, și Chloë reușiseră toți cât se poate de bine.

Tocmai când încerca să se hotărască dacă să bată sau nu la ușa dormitorului Fionei și al lui Efe, aceasta se deschise și Fiona însăși ieși să se uite după fiul ei.

— Aici erai, Douggie! exclamă ea. Băiat neastâmpărat! Am spus, nu-i așa, că nu ai voie să hoinărești prin toată casa fără

mine. Îmi pare rău, Beth. Nu te-a supărat, nu-i așa?

— Deloc, zise Beth. E în regulă. Tocmai voiam să îl aduc înapoi.

— Mersi tare mult. Fiona făcu un efort să zâmbească, dar Beth fu surprinsă de cât de extenuată și distrusă arăta. Luă mâna lui Douggie și îl trase spre ea. Haide acum, iubitule! Imediat e timpul pentru micul dejun, nu-i așa?

Douggie se auzi suspinând; scâncind că voia să vadă căsuța păpușilor, dar Fiona închise ușa după ei, și liniștea se lăsă de-a lungul coridorului. După părerea lui Beth, era limpede că suferea de grețuri. Trebuia să fie greața de dimineață. Ori de câte ori se gândea la noul bebeluș, Beth avea senzația că i se legaseră mari greutăți de inimă. Într-o vreme fusese posibil să și-l imagineze pe Efe părăsind-o pe Fiona, dar absolut fiecare lucru care i se întâmplase în ultimul timp (logodna, nunta, nașterea lui Douggie, acum sarcina asta) era ca încă o bandă de oțel aruncată în jurul lui și al Fionei, legându-i laolaltă. „Nici nu vreau să mă gândesc la asta acum”, decise Beth, și se îndreptă spre dormitorul Leonorei.

Ezită un moment. Asta era încă o regulă nescrisă la Willow Court: copiii nu o deranjau pe Leonora dacă nu era vreo urgență. Bătu cu hotărâre la ușă și vocea afurisit de puternică a Leonorei strigă tare:

— Intră!

Acum că o auzise, Beth avea chef să fugă, dar bineînțeles că asta era cu totul imposibil. „Haide, se gândi intrând, nu o să te mănânce.”

Leonora stătea lângă fereastră. Era îmbrăcată elegant în pantaloni gri pal și un pulover de cașmir albastru de zambilă. Chiar și la ora asta matinală, machiajul și perlele ei erau imaculate. Rilla le numea mereu: „Perlele de lucru ale mamei”, colierul și cerceii pe care Leonora îi purta mereu, când nu făcea niciun efort deosebit. Patul era atât de frumos făcut, încât ai fi putut jura că nu dormise nimeni niciodată în el. Bertie, motanul de la etaj, cu ochii închiși și torcând ușor, era întins ca o pernă mare roșcată imediat sub grămada de perne. Îi era pe deplin devotat Leonorei și atâta timp cât ea era în teritoriul lui, el încerca mereu să se plaseze undeva aproape de ea.

— Bună, Beth dragă, zise Leonora. Ce s-a întâmplat? Arăți

puțin îngrijorată.

— M-am gândit, adică, m-am gândit că trebuie să fie ceva în neregulă cu tine pentru că nu erai la micul dejun.

— Drăguț din partea ta. Leonora zâmbi și merse să se așeze în fotoliul de lângă măsuța de toaletă. Sinceră să fiu, nu aveam dispoziția să vorbesc cu nimeni și am avut impresia că nu puteam să o rog pe Mary să îmi aducă o tavă sus, când toată lumea e atât de ocupată să pregătească petrecerea.

— Merg eu, spuse Beth. Ce ai dori? Ar fi trebuit să spui. Aș fi adus eu sus o tavă, sau Chloë ți-ar fi adus.

— Aș muri de foame dacă ar trebui să mă bazez pe ea pentru micul dejun. N-ar apărea până la ora ceaiului. Știi că doarme toată ziua.

Beth se așeză pe scaunul de lângă fereastră.

— Mă bucur că ești în regulă. Credeam că ești teribil de tulburată. Supărată. Nu știu. Ceva.

— Nu sunt încântată de Efe, sinceră să fiu. Tânărul ăsta uită uneori ce am făcut pentru el. Leonora tresări. Urăsc să mă aud spunând asta. Urăsc și să mă gândesc la asemenea lucruri. E exact genul de observație despre care mi-am promis că nu îmi va ieși niciodată din gură. Nu aveam de gând să fac niciodată treaba aia groaznică părintească: uite ce am sacrificat pentru tine și așa mai departe.

Clătină din cap.

— Sunt sigură că nu o spui în sensul ăsta, zâmbi Beth încurajator.

— Ai dreptate, Beth. Nu. Dar hai să nu vorbim despre asta acum. Hai să coborâm pur și simplu și să luăm micul dejun. La urma urmei sunt cam flămândă.

Beth se ridică și o urmă pe Leonora afară. Oare ce voia să spună? În timp ce coborau încet scările, Beth întrebă:

— Ai de gând să vorbești cu Efe?

— Atunci când o să socotesc de cuviință, zise Leonora. La urma urmei, el cunoaște reacția mea la sugestia lui și sunt sigură că va informa pe oricine va fi cel care trebuie informat în America.

În bucătărie, Beth spuse:

— Stai jos, Leonora, și eu o să îți pregătesc ceaiul și pâinea

prăjită. Am să ți le aduc în sufragerie.

— Nu, am să mănânc aici la masa de bucătărie. E atât de târziu! Beth simți ochii Leonorei urmărind-o în timp ce umplea oala de ceai și scotea ceașca și farfuria din bufet.

— Te zgâiești la mine, Leonora. E ceva ce n-am făcut?

— Nu, nu, draga mea. Doar că arăți atât de tânără. Exact cum arătai atunci când veneai aici în vacanță.

— Nu te lăsa păcălită de jeanși și de un tricou! zise Beth râzând. Peste doi ani împlinesc treizeci, știi asta. Sunt pe bară, așa sunt.

— Ce prostie, copilă! La treizeci ești încă o fată, aproape. Pe bară, ce să zic! Totuși, sunt multe de spus în favoarea barelor.

Beth știa din felul în care o spusese că perla asta anume de înțelepciune era una care îi plăcea Leonorei și pe care trebuie să o fi folosit de un milion de ori, probabil pentru a-și consola prietenele nemăritate. În altă zi s-ar fi gândit să înceapă o dispută cu ea, dar acum nu era timpul, așa că puse două felii de pâine în prăjitor și se întrebă ce putea spune pentru a schimba subiectul.

James stătea în mijlocul pavilionului, conștient de faptul că nu avea nimic special de făcut. Totul era sub control, iar lui îi plăcea să se creadă un fel de șef. Când întoarse capul, o zări pe Chloë, cu un bloc pentru schițe în mână.

— Am vedenii? zise râzând. Cu siguranță că nu poți fi tu, iubito, la ora asta. Nu credeam că dimineața face parte din ziua ta.

— Bună, tată. Nu face, zise Chloë, parând, și James era bucuros să observe asta, destul de prietenoasă. Dar voiam să merg să văd sălciile.

— Absolut, zise el, de parcă ăsta ar fi fost cel mai firesc lucru din lume de făcut la o oră atât de matinală.

Nu ar fi recunoscut asta niciodată față de Gwen, dar el știa, și Chloë știa că exista o legătură între ei doi. Se plăceau. James nu făcea un secret din faptul că admira munca lui Chloë, și chiar ținea una dintre sculpturile ei mai puțin inteligibile pe o masă în biroul său. Avea mare grijă să nu facă niciodată comentarii cu privire la înfățișarea ei exterioară, ceea ce, își dădea seama, era o modalitate benignă de a rămâne în grațiile ei. Uneori, de-abia își putea ascunde un zâmbet când Gwen, probabil înghițind

momeala lui Chloë, nu se abținea să critice vreo ținută mai ciudată de-ale ei. El nu discutase niciodată cu fiica lui, dar bănuia că reacția lui Chloë, în mare măsură, avea drept scop să o agaseze pe mama ei. Odată, când avea cam zece ani, rostise cu glas tare ceea ce și James gândea, iar el se simțise oarecum vinovat.

— Mama e mereu de partea lui Efe, nu-i așa? îl întrebase Chloë, iar când el ezitase, ea adăugase: Dar nu contează, nu-i așa, pentru că tu ești de-al meu.

— Păi, da, răspunsese. Cred că da, dar să nu mergi să-i spui asta mamei.

— Nu sunt naivă, tată.

Și afișase zâmbetul care îi topea inima de fiecare dată. Iubita lui… asta era ea, și James era mândru că pe ea nu o deranja niciodată că el o numea așa. Nu ar fi tolerat așa ceva din partea altcuiva. Ce treabă avea cu sălciile, așa, deodată? Probabil că se uitase la ele de mii de ori.

— Atunci, sper că te vom vedea mai târziu, zise el.

— Presupun că da, ciripi ea voioasă și îi făcu cu mâna în timp ce se îndrepta spre lac.

Alex își aruncă pe umăr aparatul de fotografiat și se îndreptă înapoi spre casă. Se trezise de ore întregi și ieșise când păruseră a se ivi zorii, de fapt era doar în jur de ora șapte, ca să-i fotografieze pe oamenii care mișunau de-a lungul segmentelor strălucitoare de schelărie, cărând lumini de scenă ca să le fixeze pe scheletul de metal din interiorul pavilionului, pregătindu-l pentru petrecere. Apoi la lac, pentru a fotografia nuferii. Lebedele se aflau pe malul celălalt și nu avu energia să meargă acolo fără să fi băut măcar o ceașcă de cafea. „Am să iau micul dejun, se gândi, și am să mă întorc mai târziu.” Alex își închipui că erau probabil o mie de sarcini pe care tatăl lui ar fi vrut ca el să și le asume, și își pregăti scuzele în timp ce traversa terasa. „Am să îi spun că lucrez la cadoul pentru Leonora, și asta nici măcar nu ar fi un pretext, ci purul adevăr.”

Pe când se apropia de ferestrele franțuzești ale salonului, auzi vocea lui Efe venind din seră. Mustrând pe cineva cu severitate, după cum suna. Alex rămase complet nemișcat o clipă, întrebându-se dacă să plece și să lase pe oricine era în voia sorții sau să arunce măcar o privire să vadă ce se întâmpla.

Poate că Efe striga la telefon și nimeni nu încasa de fapt toată mustruluiala în persoană. Se uită înăuntru de la fereastră.

Fiona era chircită – ăsta era singurul cuvânt potrivit – lângă ușă, ținându-l pe Douggie aproape de ea. Brațul ei îl strângea pe băiețel în fusta ei, apărându-l de forța furiei tatălui său, deși sărmanul copil era evident îngrozit.

— *Nu pot.* Tu nu înțelegi cât de imposibilă e toată treaba asta pentru mine, Fiona? Tu ești prima care cheltuiește toți nenorociții de bani pe care îi aduc, pe deasupra a tot ce are grijă tatăl tău să ai, așa că nu cred că ești în măsură să-mi spui tot rahatul ăsta despre neglijare și așa mai departe. Isuse, casa e plină ochi cu o șleahtă de rude nenorocite! Cum se face că tocmai azi trebuie să fiu bărbatul perfect? Știi care e problema ta, Fiona? Ești o proastă! N-ai încotro. Ai fost dintotdeauna îndrăznesc să spun că așa vei fi mereu și e doar ghinionul meu că sunt căsătorit cu tine, dar sincer... azi. Cum ai putut? Când știi cât de mult înseamnă asta pentru mine? Când știi cât de multe depind de asta. Și cum Leonora, doar fiindcă e atât de a naibii de încăpățânată, îmi poate distruge cariera pentru totdeauna?

Rămase fără suflu. Alex se uită pe fereastră și avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu se năpustească înăuntru și să-l lovească pe Efe. Mare scofală ar fi! Își dorea să-l lovească pe Efe din când în când, de mai bine de douăzeci de ani, dar de câte ori încercase, se alesese el însuși cu vânătăi. Îi era rușine să admită că parte din reacția lui la această ultimă demonstrație de cruzime a fratelui său îl surprindea. Fiona era atât de supusă în tot ce era legat de Efe, îi repeta fiecare părere atât de atent, încât Alex era șocat de această evidență fizică a vreunei neînțelegeri. Cumnata lui își dădea atât de mult silința ca să-i facă pe plac lui Efe, încât orice ceartă probabil că o afecta peste măsură.

Sărmana Fiona arăta pe punctul de a izbucni în lacrimi, și lui Alex îi trecu prin minte că ar putea crea o diversiune. Bătu în geam și zâmbi, de parcă tocmai ar fi privit înăuntru pe fereastră în acel moment.

— Ce vrei? se răsti Efe la el.

— M-am gândit că poate i-ar plăcea lui Douggie să meargă să se uite cum instalează oamenii luminile în pavilion.

Fiona fugi să deschidă ușa de la seră spre terasă.

— O, Alex, ai face asta? Ar fi super, nu-i așa, Douggie? Te duci cu Alex să te uiți cum lucrează oamenii în pavilionul cel mare?

Douggie dădu solemn din cap și îl luă pe Alex de mână.

— Mersi, Alex, zise Fiona. E atât de drăguț din partea ta!

Ea purta o bluză cu mâneci lungi, dar manșeta i se ridică în momentul în care își dădu o buclă de păr de pe frunte și Alex observă vânătăi pe parte inferioară a brațului, pete închise, vinețiii ca de degete, sau doar își imagina el? Era oare Efe capabil de asta? Deodată, lui Alex i se făcu frig, deși soarele urca pe cer și urma să fie o zi fierbinte.

— Haide, Douggie! Trebuie să îmbuc ceva la bucătărie și apoi mergem. Pariez că ți-ar plăcea un biscuit, așa-i?

Beth se întoarse să meargă spre casă. Plecase din bucătărie și ieșise să vadă dacă Efe era pe undeva în apropierea pavilionului. Se învârtise o veșnicie în jurul lui, dar el nu apăruse. Alex și Douggie (ce făcea Alex cu băiețelul? Unde era Fiona?) ajunseră chiar atunci când ea hotărâse să înceteze să se mai prefacă interesată de amplasarea reflectoarelor, și, deși observă că lui Alex i-ar fi prins foarte bine puțin ajutor ca să vadă de copil, nevoia ei de a da pur și simplu cu ochii de Efe era prea puternică.

— Mă duc în casă, Alex, spusese cât de politicos putuse și simți privirea dezamăgită urmărind-o, în timp ce se îndepărta. „Îmi fac mai mult rău decât bine, se gândi. Trebuie să îl văd. De ce nu sunt așa la Londra?” Știa răspunsul. Acolo avea o viață întreagă care să o distragă. Acolo era serviciul și erau alți oameni. Alți bărbați care o scoteau în oraș și îi plăteau cina și împărțeau uneori și patul cu ea.

Nu îndrăznise să îl întrebe pe Alex unde era Efe. Voia să își păstreze demnitatea și părea oarecum nedemn și copilăros să urmărești așa pe cineva; să îl cauți peste tot la Willow Court.

Când păși înăuntru, umbra holului părea rece și tăcută după lumina și zarva din jurul pavilionului de pe peluză. Își dădu brusc seama unde putea fi Efe. Ori de câte ori voia să lucreze aici, Gwen îl lăsa să folosească laptopul ei în seră. Avea să fie acolo corespondând probabil prin e-mail cu Reuben Stronsky, pentru a-i povesti despre reacția Leonorei. Dacă nu cumva aduna toate datele laolaltă, ca să i le arate mai târziu. Lui Beth îi părea

oarecum rău de el. El nu își dădea seama cât de încăpățânată era bunica lui și cât de neînduplecată putea fi când era vorba de picturile tatălui ei.

Îi auzi vocea. Oare era cineva cu el în seră? Exista un loc pe coridor, unde puteai sta și privi în cameră, fără să fi văzut de cine se afla înăuntru. Ea și cu Efe stătuseră deseori exact în locul ăsta, ascultând conversațiile dintre Gwen și James sau dintre Leonora și Rilla; acestea erau adesea certuri sau dezacorduri de vreun fel, care o făcuseră pe Beth cea mică să roșească și să se simtă jenată, și să vrea să fugă de acolo și să se ascundă. Efe o făcea să rămână și să asculte. Uneori izbucnea în lacrimi și atunci el era supărat pe ea ore în șir.

Acum se uită să vadă cu cine discuta Efe și văzu că vorbea la telefonul mobil. Nu putea să audă bine ce spunea, dar remarcă tonul din vocea lui. Era seducător, și din când în când râdea așa cum râzi de ceva ce-ți spune o persoană iubită. Beth încremeni și se forță să prindă un cuvânt sau un nume. Cine era persoana care îl transforma pe Efe în dimineața asta anume într-o făptură iubitoare, aproape duioasă? Vocea lui deveni puțin mai puternică.

— Nu mult, draga mea... Auzi... Împreună... Și eu... Urmă o tăcere lungă, apoi: Nu acum, pentru numele lui Dumnezeu, Melanie! Nu pot suporta. Încetează! Te rog încetează!

Beth bănui ce îi spunea Melanie. Singura Melanie pe care o cunoștea Beth era o prietenă de-a lui Gwen, care avea un magazin de antichități în satul vecin. Melanie Havering, așa se numea. Însă nu se putea ca Efe să stea de vorbă cu *ea.*

Se trezi la fel de geloasă pe această Melanie cum era și pe Fiona. Și în mod mai surprinzător, îi părea rău de Fiona, și asta nu înțelegea deloc. Totuși, senzația cea mai surprinzătoare, cea care le depășea pe toate celelalte, era dezamăgire. Nu crezuse niciodată că Efe era un bărbat din cale-afară de moral sau de manierat, dar ceva din conversația asta șoptită, purtată într-un loc unde soția și copilul lui puteau intra în orice clipă, i se păru impardonabil.

Beth așteptă până când el își puse telefonul mobil înapoi în servietă și apoi intră în seră.

— Bună, Beth, zise el. Te-ai trezit devreme.

— E ora zece, Efe. Sunt trează de ore întregi. Tu ce ai făcut? Aș fi zis că ești afară, dând ordine muncitorilor.

— Am treburi mai importante pe cap, nu-i așa? Am vorbit cu Reuben aseară și vine încoace cu avionul.

— Cu avionul?

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să repeți tot ce spun, Beth! Fiona face asta și îmi vine să mă urc pe pereți. Da, vine încoace să o convingă pe Leonora să fie rezonabilă. Să nu spui niciun cuvânt nimănui! Absolut niciun cuvânt! Nu vreau să stric petrecerea sau ceva de genul ăsta.

Beth se așează într-un fotoliu de ratan.

— Am auzit bine? Nu vrei să strici petrecerea, dar nu accepți un *nu* drept răspuns și îl pui pe individul ăsta Stronsky să vină și să o constrângă pe Leonora? Nu crezi că asta duce puțin lucrurile la extrem?

— Reuben Stronsky nu e genul de om care să constrângă pe nimeni. Nu în felul în care crezi tu. E destul de fermecător și de calm, iar Leonorei îi va plăcea foarte mult de el. În orice caz, mă gândeam că tu ai să fii de partea mea, zise Efe încruntându-se și semănând atât de mult cu un băiețel, încât Beth aproape râse.

— Ei bine, nu sunt. Cred că picturile arată foarte frumos aici. Fac parte din peisaj, nu-i așa?

— Nu te uiți mai niciodată la ele. Și Leonora, cu toată vorbăria ei despre cum va deschide casa pentru public, nu le exploatează nici pe departe atât de bine pe cât ar putea fi exploatate. Oamenii sunt înnebuniți să le vadă. Ethan Walsh e unul dintre artiștii secolului trecut de care se vorbește cel mai mult.

— Vorbești ca dintr-o broșură. Nu te-ai gândit că poate chiar faptul că trebuie să faci puțin efort ca să ajungi aici sporește dezirabilitatea? Le face mai la modă?

Efe zise:

— Nu pot sta aici să sporovăiesc cu tine, dacă ai de gând să fii la fel de încăpățânată ca și Leonora! Am crezut că mă pot baza pe tine, deci sunt un pic dezamăgit, dacă vrei să știi.

O parte din ea tânjea să spună: „Da, Efe, te rog zâmbește din nou și am să fiu de acord cu orice vrei tu, întotdeauna.” Dar își aminti conversația cu Melanie și deodată nu se mai simți atât de dispusă să aplaneze situația.

— O, dragule, zise, tot zâmbind. Îmi pare foarte rău să te

dezamăgesc, Efe. Sper să treci peste asta.

El se năpusti afară din seră mânios, iar Beth clipi încercând să-și rețină lacrimile. Urâse întotdeauna să se certe cu Efe, și faptul că avea aproape treizeci de ani nu schimbase deloc situația. „Trebuie să găsesc ceva de făcut, se gândi. Trebuie să încetez să fiu atât de obsedată de el.”

Beth oftă și părăsi confortul fotoliului. „Am să merg să o caut pe Rilla, se gândi. Să văd ce crede despre planul ăsta al lui Efe. Și când Alex va înceta să fie dădacă pentru Douggie, am să îl întreb și pe el. Chloë probabil mai doarme încă.”

Alex se întrebă de ce i se părea atât de greu să se concentreze. Era ghemuit în tufiș, fotografiind de aproape ciupercile pălăria-șarpelui care creșteau în jurul rădăcinilor de rododendron. Mary obișnuia să le prăjească la micul dejun când locuia acasă, iar Alex nu știa dacă trebuia să le culeagă. În final, se hotărî să le lase să crească liniștite, acolo unde nimeni nu se gândise vreodată să le caute. După ce făcu suficiente fotografii, se mută chiar lângă rădăcinile tufelor, unde se aflau frunzele care căzuseră în timpul verii. Dacă te uitai destul de atent, erau lumi întregi în natură, care existau pur și simplu, fără ca nimeni să le acorde vreo atenție.

Alex era obișnuit să își analizeze sentimentele. O făcea mai mult decât majoritatea cunoscuților lui, trecând tot mereu peste vorbele pe care le scoteau oamenii și ceea ce voiau să spună cu ele, și de asemenea peste ce simțea el în legătură cu anumite evenimente și ce putea face ceva pentru a schimba lucrurile, și, mai ales, dacă să vorbească deschis sau să tacă. În majoritatea cazurilor tăcea, pentru că, sincer, nu vedea cum ceva cu care ar contribui el ar fi de vreun interes pentru cineva sau de vreun folos pentru a face lucrurile mai clare sau mai bune.

Dar chiar trebuia să stea de vorbă cu Beth, asta devenea evident. O parte din el știuse dintotdeauna că ea îl iubea pe Efe, dar abia cu o zi în urmă avusese o mică bănuială că acest sentiment ar putea fi mai intens decât crezuse el și diferit de afecțiunea frățească pe care fusese dintotdeauna conștient că i-o purta. Aseară la cină, de exemplu, se uitase tot timpul la Efe, fără să se deranjeze să se întoarcă și să îl privească în față pe cel care vorbea cu ea. De asemenea, îl urmărea peste tot. Astăzi ar fi putut jura că îl căuta pe Efe, gata să se țină după el, exact așa cum obișnuia să facă atunci când erau cu toții copii.

Erau două întrebări pe care Alex și le punea întruna. Ar fi de vreun folos să îi spună cum se purta Efe cu femeile? Să o țină la distanță prin avertizări? Dacă ar face asta, probabil că ea ar nega că simțea ceva pentru el. Se gândea că Beth trebuia să se simtă oarecum stânjenită din cauza devotamentul ei față de Efe. Erau veri, pentru numele lui Dumnezeu! O voce mică, atât de departe în fundul minții lui Alex, încât o putea ușor ignora, prefăcându-se că nu vorbise deloc, spunea: „Nu e adevărat. Ea nu e rudă de sânge cu tine și cu Efe. Nimic nu o poate împiedica să-l iubească pe Efe. Nici pe Efe să o iubească pe ea, dacă are chef”. Următorul gând care îi veni fu atât de devastator, încât preț de o clipă nici măcar nu îl acceptă: „Beth nu e nici verișoara ta. Nu e deloc înrudită cu tine”.

Se ridică. Își puse aparatul de fotografiat înapoi în husă și merse încet înspre casă. Se întreba de ce acel gând, revelația aceea despre Beth, pe care o știuse toată viața și care nu îl afectase până atunci, dintr-odată îl copleșise.

Fiona se uita de la fereastră la mulțimea adunată pe peluză. Terminase acum de plâns, și se simțea exact ca un pulover stors. Ochii îi erau injectați, și pielea, pielea de porțelan (așa o numise Efe, când începuseră să iasă împreună), îi era plină de pete roșietice. Deși se fardase, tot se puteau observa. „Arăt oribil, se gândi Fiona autocompătimindu-se. Nu-i de mirare că Efe vrea să mă lovească.” Ochii i se umplură din nou de lacrimi și clipi repede într-un efort de autocontrol.

„Încetează să gândești așa, își spuse. Asta îl face pe Efe să pară pur și un simplu un bărbat care-și bate nevasta sau așa ceva, și el nu e așa”. Doar că ea știa asta, se afla sub o presiune enormă, și lucrurile îl copleșeau uneori. El nu ar răni-o cu adevărat. O iubea, iar ea era soția lui. Ei nu aveau aproape niciodată păreri diferite spre deosebire de alte cupluri pe care le cunoștea, care se certau în mod constant, deci nu aveau *de ce* să se certe. Aseară își ieșise din fire cu ea doar pentru câteva clipe, dar nu era de mirare, după ce toată lumea se arătase atât de dezinteresată de planul lui cu picturile.

Fiona oftă. Petrecuse o veșnicie cu corector și pudră și fond de ten, și acum arăta practic normal, numai dacă ar fi trecut petele. Știa că trebuia să se calmeze pentru că, în afară de toate celelalte, nu îi făcea niciun bine copilului pe care îl purta dacă se agita.

Era aproape ora prânzului, iar ea va trebui să coboare și să dea ochii cu toată lumea, și ultimul lucru pe care îl dorea era ca lumea să știe că petrecuse jumătate de dimineață plângând. Acolo lângă pavilion, îl vedea pe Douggie pe umerii lui Alex, cu picioarele atârnând de ambele părți ale gâtului lui. Chiar și de la distanța asta, știa că râdea de bucurie. Pur și simplu își dădea seama de asta. Era și Chloë, care se îndrepta spre ei. Oare chiar de-abia se trezise? Cu siguranță arăta de parcă ar mai fi purtat încă pijamaua. Fiona strâmbă din nas la vederea pantalonilor bleumarin ai cumnatei ei, care arătau, de acolo, de parcă ar fi fost din satin. Mai purta o cămașă bărbătească dintr-un material țipător în carouri, cu mânecile suflecate. Fata nu știa deloc cum să se îmbrace, chiar dacă înțelegeai că era încă studentă.

Bărbatul acela de la televiziune, Sean, mergea de-a lungul aleii. Poate că vorbise cu Nanny Mouse. Efe îi spusese că avea de gând să o filmeze. Cine era cu el? Oare Rilla? Da, și ceva din felul în care pășeau o făcu pe Fiona să se uite mai atent. Se țineau de mână? Nu observă însă că păreau foarte apropiați, căci Rilla avea fața întoarsă în sus ca să se uite la Sean și zâmbea, iar apoi izbucniră amândoi în râs.

Unde era Efe? Se uită după el printre muncitori și prin toată grădina și nu îl văzu nicăieri. Beth tocmai ieșea din casă și mergea spre Alex și Douggie. Nici Leonora nu se afla acolo, deci probabil Efe se dusese să vorbească cu ea. Oare ce avea ea să-i spună? Nu-și dădea seama cât de nemaipomenit ar fi fost dacă picturile ar fi fost expuse în vreo clădire albă, strălucitoare, într-un oraș unde o mulțime de oameni ar putea să vină să le vadă, și unde toți ar putea să bea o ceașcă de cafea cu o prăjitură, după ce vor fi făcut turul expoziției, și apoi să cumpere vederi și reproduceri din magazinul muzeului? O viziune plăcută cu ea la deschiderea unui asemenea loc, în vreo rochie sclipitoare și dând mâna cu toți vizitatorii importanți, îi trecu fulgerător prin minte. Aproape că putea vedea cu ochii minții fotografiile în reviste.

Fiona scutură din cap. Asta era ceva foarte îndepărtat, și, dacă nu erau atenți, Leonora avea să facă după capul ei, iar Efe avea să fie permanent supărat. Apoi era problema banilor. Niciodată nu păreau sa ajungă destul timp, indiferent cât de mulți erau. Serviciul lui Efe părea să înghită tot mai mulți, și Fiona nu înțelegea cu adevărat de ce. Apoi, bineînțeles, cu noul

bebeluș pe drum, aveau să apară, negreșit, cheltuieli suplimentare. Poate exista ceva ce putea face ea ca să o convingă pe Leonora? Își dădea seama că asta era cam improbabil, dar avea să îl întrebe pe Efe cu proxima ocazie. Când va vedea cât de dornică era să îl ajute, avea să înceteze să fie atât de supărat și de enervat pe ea, de asta era aproape sigură.

Se uită în oglindă ca să se asigure că părul îi era aranjat și nu avea ruj pe dinți sau așa ceva. Cel puțin cămașa pe care o purta avea exact nuanța potrivită de roșu-rozaliu, ceea ce o măguli și o făcu să arate ceva mai puțin extenuată. Cât plătești atât primești, spunea mama ei mereu, și avea dreptate. Cămașa asta costase aproape două sute de lire, dar își merita fiecare bănuț. Efe spusese odată că arăta ca o piersică atunci când o îmbrăca, și numai gândul la asta o făcea fericită. Deschise ușa și coborî, gata să înfrunte orice era de înfruntat.

Beth stătea la un capăt al mesei și asculta conversația dintre Leonora, Gwen și Rilla. Toți ceilalți se deciseseră, în mod misterios, să se afle altundeva la ora prânzului, iar Beth își dori oarecum să li se fi alăturat, oriunde vor fi fost. Cu siguranță că lui Chloë ar trebui să îi fie foame acum. Efe și James plecaseră cu mașina în oraș. Se oferiseră să discute cu Bridget, furnizoarea, despre aranjamentele de ultim moment, ceea ce Gwen considera că era drăguț din partea lor. Beth își închipui că doriseră să fie cât de departe posibil de orice foc de artilerie pe care Leonora decidea să îl declanșeze în această zi. Fiona ciugulise ceva și avusese grijă ca Douggie să nu devasteze totul în jurul lui, apoi se scuzase că trebuia să-și ducă fiul să doarmă de după-amiază. Alex putea fi oriunde. El nu mânca niciodată la prânz și era probabil în vreun colț al grădinii, fotografiind lucruri la care nu se gândise nimeni vreodată să se uite. Sean se alăturase echipei lui, care instala echipamentul în atelier. Planul era ca Leonora să îl conducă prin încăperea în care fuseseră pictate tablourile, și camerele să filmeze interviul. „Mai rămânem noi”, se gândi Beth, și hotărî să se ferească de privirile lumii și să iasă discret de îndată ce i se oferea ocazia.

— Sunt foarte bucuroasă că suntem între noi, zise Leonora, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Beth. Mă interesează să aud ce are fiecare de spus, dar în cele din urmă e decizia mea.

— Da, mamă.

Gwen sorbi o gură din paharul ei cu apă minerală și căută sprijin din partea Rillei, a cărei atenție părea să fie fixată pe tarta cu sparanghel și bucățile de frunze de salată din farfuria ei.

— Eu chiar cred, continuă Gwen cu curaj, că ar trebui să îl asculți pe Efe, mamă. Poate că nu a expus totul cum trebuie aseară. A fost nepoliticos din partea lui să te ia prin surprindere, dar tu ai putea să descoperi că nu e o ofertă chiar așa de groaznică. Și gândește-te la bani!

Leonora privi cu dispreț și pufni într-un fel care, după părerea lui Beth, dădea de înțeles că nu trebuise niciodată să își facă griji pentru bani.

— Asta nu are nimic de-a face cu banii, explică Leonora cu blândețe. Am – noi toți avem – suficienți bani pentru nevoile noastre și în cea mai mare parte asta nu are nimic de-a face cu picturile, după cum știți, ci este rezultatul unei investiții destul de înțelepte din partea bunicului meu și a răposatului meu socru. Casa, tablourile acestea sunt un fel de lume aparte. Vizitatorilor le place să vină aici. Le place faptul că văd totul laolaltă. Locul unde au fost pictate tablourile, dar și tablourile. Dacă nu puteți înțelege că acest lucru este pe departe preferabil unei monstruozități de beton undeva în America, atunci sunteți mai nesăbuiți decât am crezut.

Leonora se uită la Rilla, care încă se concentra asupra mâncării, și i se adresă pe un ton iritat:

— Dragă, fii bună, ridică-ți capul din farfurie pentru o clipă și spune-ne ce crezi.

Beth o urmări pe Rilla înghițind repede și tamponându-și gura cu un șervețel. „E jenată, se gândi ea. Ce surprinzător să-ți vezi mama prinsă pe picior greșit, aproape ca pe un copil.” Asta era specialitatea Leonorei: să facă pe toată lumea să se simtă tânără și cumva *mai mică* decât era. Deși o adora mult pe bunica ei, Beth știa că nu era niciodată o idee bună să-i intri în dizgrație.

Rilla zise:

— Cred că ai dreptate, mamă, dar înțeleg și punctul de vedere al lui Gwen. Poate ar fi bine pentru picturi să fie mai… ei bine, să fie văzute de mai mulți oameni. Nu știu bine de ce e așa, dar cumva toată lumea pare mai dispusă să viziteze muzee

în State decât o vilă la țară în Wiltshire.

— Ethan Walsh a fost un pictor englez și opera lui e strâns legată de locul ăsta, zise Leonora, și asta i se păru lui Beth ultimul cuvânt pe tema asta, cel puțin pentru moment.

Leonora se ridică și spuse:

— Cred că nu mai mult de o duzină de lucrări de-ale lui fac parte din alte colecții, și acelea foarte timpurii. Toate celelalte sunt aici și ăsta e locul unde trebuie să rămână. Sunt așteptată sus în atelier, dar când se întoarce Efe, vă rog să îi spuneți că vreau să vorbesc cu el imediat.

În momentul în care Leonora părăsi încăperea, Rilla se mai servi cu încă o felie de tartă.

— Pfu! exclamă. Acum putem ieși toate din vizuinile noastre. Nu a fost nici pe departe atât de periculos pe cât ar fi putut fi, nu-i așa Gwennie?

— Efe e vizat, zise Gwen. El o să o ia pe coajă, sunt sigură. Și nu prea știu de ce pari atât de al naibii de fericită, Rilla.

„Gwen are dreptate, se gândi Beth. Chiar arată mult mai fericită decât a arătat de o veșnicie. Ceva bun i s-a întâmplat.” Așteptă până când Gwen își termină prânzul și plecă pe unde avea treabă, apoi spuse:

— Haide, Rilla, mie poți să-mi spui. Ce s-a întâmplat? Arăți ca o pisică după ce a mâncat smântână.

— Nu spun niciun cuvânt în faza asta, roși Rilla. Se ridică de pe scaun și îi zâmbi fiicei ei. S-ar putea să nu fie nimic.

— Nu ți se potrivește să fii enigmatică, Rilla. Haide, spune-mi ce se întâmplă.

— De îndată ce se va întâmpla ceva, cum zici tu, vei fi prima care va afla, iubita mea. Singurul lucru pe care am să ți-l spun e că nu sunt supărată pe Gwen. Mă așteptam la asta. Mă gândeam că, deși arată extenuată, dar nu m-a rugat să o ajut în vreun fel, mă va afecta, dar nu s-a întâmplat asta.

În timp ce ieșea din cameră, Beth o urmări cu privirea, oarecum nedumerită. Oare să fi primit un telefon de la Ivan? Beth se îndoia că ar fi avut efectul ăsta asupra Rillei. Gus se îndreptă alene spre masă și se încolăci în jurul picioarelor lui Beth. Ea se aplecă, îl ridică și își îngropă fața în blana lui.

— Gus, dacă ești în căutare de puțină șuncă, ai ghinion. Au mâncat totul, până la ultima bucățică.

— Tata, îi spuse Leonora peste umăr lui Sean, obișnuia să petreacă ore în șir aici sus. Eu nu am avut niciodată voie să trec pragul, bineînțeles. Nu putea suferi să îl privească cineva lucrând.

— Dar ce e cu toate portretele tale? Trebuie să-i fi pozat, cu siguranță.

Leonora se uită mult timp afară pe fereastră și ceva o făcu să se cutremure. „Ți se face pielea de găină” obișnuia să spună Nanny Mouse cu ani în urmă. Nu avea de gând să-i mărturisească lui Sean, dar atelierul o făcea să se înfioare și o făcuse întotdeauna. Ura liniștea de aici de sus, departe de viața casei. Locul părea rece, deși acum exista încălzire centrală peste tot în Willow Court. Își aminti cât de supărat fusese tatăl ei când o găsise în șezlongul în care stătea Sean chiar în acest moment, luând notițe înainte de începerea filmării.

— Nu, răspunse în sfârșit. Nu am pozat niciodată pentru el, din câte îmi amintesc. Presupun că a pictat portretele acelea după schițe.

— Ți-l amintești făcând schițe cu tine? întrebă Sean.

— Nu, nu prea. Mama făcea, uneori. Cu toate acestea, nu arăta niciodată cuiva schițele, și le băga într-o mapă de-a ei. Habar nu am ce s-a întâmplat cu ele.

— Se poate ca tatăl tău să fi folosit schițele mamei?

— Presupun că ar fi putut, dar mi se pare extrem de improbabil. El… el nu avea o părere foarte bună despre ea, nu cred.

— Ca artist, vrei să spui?

Din nou, Leonora se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Nici ca artist, nici ca femeie. Eu nu am avut niciodată… se uită în jos la podea… impresia că o iubea foarte mult. Deși, firește, eu nu știam prea multe despre viața lor de cuplu. Totul era altfel pe atunci, sincer. Eu nu îmi cunoșteam părinții în felul în care și-i cunosc tinerii în ziua de azi. Nici măcar în felul în care Gwen și Rilla mă cunosc pe mine. Viața era plină de reguli. Era totul foarte formal. Și, de asemenea, deși nimeni nu vorbea despre asta, Nanny Mouse susținea mereu că tata nu a mai fost niciodată același după ce s-a întors din Franța, la sfârșitul războiului. Mă refer la Primul Război Mondial. Ceea ce îmi amintesc totuși e cât de deznădăjduit a fost tata după moartea

mamei. Cu certitudine nu a mai fost aceeași persoană după aceea.

Echipa era gata, adunată lângă ușă, discutând probleme tehnice. Luminile erau deja aprinse, dar prea puternice. Soarele strălucea, deci de ce aveau nevoie de ele? se miră Leonora, dar nu întrebă pentru că presupunea că ei trebuie să știe mai bine ce au de făcut.

— În regulă, Leonora, întoarce-te puțin spre mine. Eu am să îți pun câteva întrebări și tu răspunzi și te prefaci că vorbești doar cu mine. Am să te întreb ceva despre moartea tragică a mamei tale. Nu băga în seamă aparatul de filmat sau microfonul. Dădu din cap spre echipă și apoi spuse: Povestește-mi puțin despre mama ta. Aveai o relație bună cu ea?

— Drept să spun, mă cam irita. Leonora îi zâmbi. Știi cât de cruzi sunt copiii. Cred că simțeam că permanenta ei indispoziție și faptul că stătea foarte des întinsă în dormitorul ei erau modalități de a mă evita, de a evita să aibă ceva de-a face cu mine. Totul absurd, bineînțeles, după cum a demonstrat moartea ei timpurie. Se pare că fusese grav bolnavă tot timpul.

— Îți aduci aminte de înmormântarea ei? spuse Sean cu blândețe.

— Toată perioada aceea e foarte confuză. Și eu eram bolnavă la vremea aceea. Din cauza asta nu m-am dus la înmormântare. A fost îngropată acolo sus în cimitirul bisericii din sat. Bineînțeles, vizitez mormântul ei când merg și… Leonora închise ochii și păru să își adune forțele. Merg să văd monumentul lui Peter, bineînțeles, și așa am grijă ca… toți ceilalți să aibă de asemenea un mormânt curat. Am grijă de flori.

Își întorcea întruna verigheta pe deget, pierdută în amintiri. Apoi își îndreptă umerii și își concentra întreaga atenție din nou spre Sean.

— Scuză-mă, Sean. Mă gândeam la… n-are importanță. Vorbeam despre copilăria mea. Când mă gândesc acum la ea, e ca și cum aș privi printr-o perdea de ceață. Pot să disting niște umbre și lucruri pâlpâind la colțuri, dar nimic nu e clar. Absolut nimic. Dar îmi aduc aminte că la puțin timp după moartea mamei a fost prima dată când am venit aici sus.

— Și ce fel de viață ai avut după aceea? A fost o copilărie normală?

— Cred că da. Nu am observat cu adevărat o mare diferență, zi de zi. Nanny Mouse avea grijă de mine, exact așa cum o făcuse întotdeauna. Mergeam la școală, și prietenii mei au fost deosebit de drăguți cu mine o vreme, ca urmare a nenorocirii mele. La fel și profesorii. Și tata, ei bine, el a devenit ca personajul din povestea *Crăiasa Zăpezii.* Rece, de parcă i-ar fi intrat o așchie de gheață în inimă.

— Taie! strigă Sean, iar Leonorei îi spuse: A fost minunat, Leonora! Îți mulțumesc foarte mult. Cred că acum avem destul, de aici de sus. Pot să te însoțesc din nou jos?

— Nu, nu, mulțumesc. Cred că am să rămân aici sus o clipă dacă nu te deranjează.

Nu ar fi putut spune de ce voia să facă asta. Cuvintele îi ieșiră pur și simplu din gură înainte de a se gândi la ele. Urmări cum echipa își strânge echipamentul și părăsește camera și cum pleacă și Sean. Rămase singură.

Fusese destul de cald aici în timpul interviului, dar acum, când se așeză pe catifeaua decolorată a șezlongului, i se făcu răcoare. „Camera asta e rece pentru că nu intră nimeni niciodată aici și pentru că e goală, își spuse. Nu e absolut nimic sinistru la ea.” Pereți albi, nicio perdea la fereastră, tavan înalt. Șevaletul gol, dar stând în colț de parcă cineva avea să intre și să înceapă să picteze. Paleta, paleta lui Ethan Walsh, acolo pe masă. Vizitatorilor casei le plăcea s-o vadă așa, acoperită de culori uscate. Le plăcea să se uite și la pensulele din borcanul de pe masă.

Motanul Bertie împinse ușa întredeschisă și intră în cameră. Cercetă locurile unde putea să se instaleze și alese poala Leonorei.

— Vino, Bertie, zise. Hai să stăm aici un minut.

Mângâie blana portocalie și deodată își aminti de Domnul Nibs, pisoiul alb cu negru care locuise la Willow Court în timpul războiului și imediat după aceea. Nanny Mouse îl botezase. Leonora închise ochii și ascultă liniștea. Nimeni nu avea să îi ducă lipsa, dacă mai rămânea aici o vreme. Numai de nu ar fi fost atât de frig…

Ianuarie 1947

Focul din salon nu schimba cu nimic lucrurile. Flăcările săreau și străluceau și se luptau să încălzească mai mult decât spațiul din imediata apropiere a căminului, dar era atât de rece, încât Leonora își vedea propria respirație ridicându-se ca niște fâșii albe și plutind dinaintea feței ei. Domnul Nibs, motanul, de-abia se mișca de pe carpeta din fața flăcărilor. Era bătrâior acum, și își petrecea cea mai mare parte a timpului dormind.

Leonora stătea la fereastră, uitându-se afară la grădina ninsă. Interiorul fiecărei ferestre avea o margine de chiciură dantelată în jur, iar ea purta două pulovere tricotate și șosete de lână peste ciorapi, ceea ce o făcea să se simtă din nou copil. Mănușile croșetate pe care și le pusese ca să evite să înghețe complet aveau degetele tăiate, dar tot îi era destul de greu să deseneze. Ținea foaia de hârtie pe coperta tare a atlasului cu o mână și schița cu cealaltă.

Treptele terasei, urnele de piatră și peluza înghețată în fundal nu-i ieșiseră așa cum voise ea. Hașura. Poate asta ar ajuta ca umbrele să apară în locurile potrivite, să facă totul să pară mai solid. Începu să miște creionul fără întrerupere pe suprafața de hârtie.

Înainte de prânz era momentul cel mai prielnic pentru desenat. Astăzi, o lumină firavă, pală venea de la un soare care părea secat de căldură. Fiecare fir de iarbă era acoperit cu o crustă albă; copacii erau țepeni, iar ramurile lor lipsite de frunze ieșeau în relief negre pe fondul de cer gri metalic. Pe la ora ceaiului, întunericul acoperea totul, și nu mai era nimic de făcut, în afară de a merge devreme la culcare și a tremura sub pături, încercând să îți amintești cum era primăvara și rugându-te să vină.

Tatăl Leonorei stătea foarte aproape de foc, înfășurat într-un șal. Ea îi simțea prezența în spatele ei, deși el nu spunea nimic. Vorbea foarte puțin în momentele cele mai bune, și acestea cu certitudine nu erau cele mai bune. Deloc bune, de fapt. Tatăl ei devenise tot mai supărat și tăcut în ultimul timp și indiferent ce făcea Leonora ca să încerce să îl înveselească nu ajuta. Se uita uneori lung la ea, de parcă nu prea își aducea aminte cine era. Ochii lui erau la fel de albaștri cum fuseseră întotdeauna, dar părul îi încărunțise. Când se întâmplase? Leonora nu părea foarte sigură. Ea încă se gândea la tatăl ei ca fiind brunet și

frumos, și o șoca și o întrista să-l zărească zilele astea adus de spate și mult mai nesigur pe picioare.

Trebuie să fim singurii oameni din toată țara, se gândea ea, cărora le lipsește războiul. Willow Court fusese o casă de convalescență pentru ofițeri și, timp de cinci ani, în salon se amenajase un dormitor comun și coridoarele mișunau de soldați râzând, țipând, gemând uneori din cauza durerii rănilor, dar în orice caz, dând viață casei.

Leonora avea paisprezece ani în 1941, când fuseseră aduse înăuntru paturi de fier. Servitorii rulaseră covoarele și luaseră toate tablourile de pe pereți, mutându-le în atelier. Nimeni nu le pusese înapoi, iar acum salonul arăta ciudat de gol și de rece, cu urmele ramelor pe fiecare perete, și niciun pic de culoare nicăieri. Covoarele erau la locul lor și câteva dintre scaune și canapeaua, dar un spațiu ca de deșert se întindea între o piesă de mobilier și următoarea. Leonora aducea adesea vorba despre picturi și cerea să fie expuse, dar Ethan Walsh nu permitea asta.

— Nimic altceva decât obturatoare de praf, tablourile alea, spunea. Stau mult mai bine acolo unde sunt.

— Dar, tată, nu ești mândru de ele? Nu vrei să le vadă toată lumea? Să le admire?

Atunci el se uita la ea foarte ciudat și spunea:

— Eu o duc mai bine fără ele. Și tu la fel.

Uneori Leonora deschidea gura ca să obiecteze; să spună: „Cum putea cineva să o ducă mai bine fără să aibă la ce să se uite pe pereți?”, dar curajul o părăsea și nu spunea nimic.

Ea însăși nu fusese sus în atelier de ani și ani de zile. De când era o fetiță. Aproape că uitase acele vremuri, dar își amintea că Ethan Walsh o prinsese acolo sus și o speriase atât de tare, încât încercase să își scoată din minte toate gândurile legate de cameră (și odată cu ea, de picturile tatălui ei). Gândindu-se acum la asta, își dădu seama șocată că de fapt nu mai lucrase nimic de atunci. Oare putea fi adevărat? Leonora își frământă creierii să își amintească vreo schiță sau pânză – orice – ceva care să-i indice că tatăl ei încă mai picta. Nu își putu aminti nimic.

Bineînțeles, războiul împiedicase multă lume să își vadă de viața normală, dar oare ea avea vreo amintire legată de tatăl ei lucrând înainte de război? Nu, nu era nimic. Era aproape sigură că nu mai picta. *Aproape,* pentru că bineînțeles că era posibil ca

el să se furișeze sus în atelier când ea dormea și să muncească intens acolo toată noaptea, dar ea se îndoia de asta. Vreuna dintre servitoare ar fi spus ceva. Nu, adevărul trist era că moartea soției sale și izbucnirea războiului se uniseră să încheie cariera lui Ethan Walsh. El nu *fusese* niciodată nevoit să picteze ca să își câștige existența, pentru că banii moșteniți de la tatăl său îi asigurau un venit generos. Se lăuda din când în când că picturile lui valorau o avere, dar deoarece nu încercase niciodată să vândă vreuna, Leonora bănuia că acesta era unul dintre capriciile lui.

Războiul fusese în fundal în toți anii ei de creștere. Lupta, bătăliile, bombele, exploziile și clădirile ruinate erau toate departe, atât de departe, încât îi fusese greu să și le imagineze, deși ascultase în fiecare seară știrile la radio împreună cu tatăl ei și Nanny Mouse.

La început, când soseau soldații răniți, nu suporta să se uite la unele dintre rănile lor. Picioarele și brațele lipsă, în special, îi bântuiau visele și se trezea leoarcă de sudoare, și scârbită, și rușinată că putea fi atât de fandosită, în timp ce soldații erau atât de curajoși. Râdeau foarte mult și le plăcea să stea la palavre cu ea ori de câte ori intra în secția de spital. Așa numea personalul de îngrijire salonul și locul unde erau aduși bărbații la început, atâta timp cât aveau cea mai mare nevoie de îngrijire. Mai târziu, când erau pe cale de vindecare, se mutau sus, într-unul dintre dormitoarele mai mari.

În sufragerie se afla o masă de biliard și, când era vreme bună, terasa era plină de scaune cu rotile și cârje sprijinite de perete în timp ce posesorii lor se tolăneau pe bănci la soare, înzdrăvenindu-se.

Leonorei îi plăcuse foarte mult casa, când fusese plină de soldați. Toți o simpatizau și o înconjurau cu o atenție zgomotoasă.

— Le amintești de copiii lor, probabil, remarcă Nanny Mouse.

— Nu sunt cu mult mai mari decât mine unii dintre ei, răspunse Leonora.

— Nu-ți băga nimic în cap, domnișoară. Nanny Mouse se încrunta. Majoritatea sunt departe de casă și singuri. Acum, nu-i duce de nas. Sunt foarte ușor de amăgit tinerii.

— Vorbești prostii! zise Leonora, roșind. Ei nu se gândesc

deloc la mine ca la o iubită. Locotenentul Gawsworth a spus că îi amintesc de sora lui mai mică.

Nanny pufnise și Leonora schimbase subiectul. Parte din ceea ce îi plăcea la bărbați era admirația pe care o vedea în ochii lor. Ea studiase la un liceu de fete, unde nu avusese prea multe prietene din cauza timidității pe care contemporanele ei o luau drept răceală, dar avea două prietene speciale care locuiau în apropiere, Bunny Forster și Grace Wendell. Ele se plângeau întruna de înfățișarea lor („părul meu e prea creț, picioarele mele sunt prea scurte, uită-te numai la tenul meu…") și Leonora își dădu repede seama că era la modă să pretinzi că nu ești frumoasă, chiar dacă erai.

„Și eu eram", se gândi. Un măcăleandru apăruse pe terasă, și Leonora îl incluse repede în schiță. „*Eram* frumoasă și încă mai sunt. Am piele fină și ochii albaștri ai tatei, iar părul meu e la fel de negru și strălucitor cum era al lui. Poate că frumoasă e cuvântul greșit. *Splendidă.* Peter obișnuia să spună asta. Destul de ridicol. Leonora clipi. Nu am voie să mă gândesc la Peter, își spuse. Nu are rost. Nu se mai întoarce. Au trecut mai mult de trei ani de când am primit o scrisoare de la el și cinci ani de când l-am văzut ultima dată. Se poate să se fi hotărât că nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine, pentru că a găsit pe cineva mai interesant. O femeie pe care o iubește mai mult decât pe mine."

Leonora se simțea groaznic de vinovată, dar în secret prefera opțiunea înfiorătoare a morții lui Peter în misiune și, ori de câte ori îi trecea prin minte ideea asta, se ruga numaidecât: „O, Doamne, nu asculta. N-am vrut să spun asta. Te rog, fă ca el să nu fie mort".

Păstra scrisorile de la el, duzini întregi, într-o cutie veche de biscuiți, și în fiecare seară o deschidea și scotea vreun mesaj scurt sau altul, ca să citească înainte de a se duce la culcare. Tatăl ei nu știa de scrisori, bineînțeles. Soseau în plicuri adresate lui Nanny Mouse, care se prefăcea a fi ușor dezaprobatoare, dar Leonora știa că ea considera corespondența asta romantică. Poate că pe tatăl ei nu l-ar fi deranjat ca un soldat să îi scrie fiicei sale, dar ea nu putea risca să îi stârnească supărarea. Dacă i-ar fi interzis să răspundă? Ea nu ar fi fost niciodată în stare să îl înfrunte.

Râse în timp ce citi. Peter nu era un scriitor prea priceput, dar

ea prefera cuvintele lui oricăror altora în lume.

> Nu mai e mult până când mă întorc la tine, Leonora, iubita mea... Uneori închid ochii și îmi imaginez chipul tău, iar asta mă face să mă simt mai bine... Nu pot spune multe, dar tu știi ce vreau să scriu, nu-i așa?

Trei dintre scrisori erau altfel decât celelalte. Leonora habar nu avea de ce, și uneori se gândea că Peter fusese beat când le scrisese, dar era ca și cum ceva s-ar fi dezlegat în el. Ea știa mesajele astea pe de rost și se întreba dacă nu ar fi fost mai înțelept să le rupă sau să le ardă, dar nu le putea distruge, așa cum nu putea să înfigă o foarfecă în propria carne. Le ascunsese în căsuța păpușilor, sub mocheta pe care tatăl ei o întinsese în fiecare cameră. Nimeni nu s-ar gândi vreodată să caute acolo. Așa că Leonora scoase cu o pilă de unghii cuișoarele cu care era fixată mocheta, ridică un colț și recuperă hârtia strâns împăturită.

> Vreau să te sărut peste tot pe pielea ta albă. Îmi imaginez cum te ating, sânii tăi, gâtul tău și gura ta deschisă sub a mea. Mă gândesc la asta până când aproape înnebunesc de dor. Ne vom trezi împreună, Leonora, și nu vom fi în stare să spunem unde se termină trupul unuia și unde începe celălalt... Sunt alte femei aici, iubita mea, și nu suport să mă uit la ele. Tu ești singura. Așteaptă-mă, Leonora! Nu vom face nimic altceva decât dragoste, cât e ziua de lungă, când am să mă întorc. Cât e ziua de lungă.

„Încetează, își spuse, tremurând. Nu te gândi la asta acum! Gândește-te la altceva!” Închise ochii și își permise luxul de a asculta vocea lui Peter în minte. Prima dată când vorbise cu ea era singură în bucătărie, curățând niște cartofi pe care Tyler, bătrânul grădinar, reușise să îi scoată din grădina de legume.

— Ascultă, îmi pare îngrozitor de rău, dar cred că sunt puțin derutat. O caut pe sora Coleridge.

— Am să te conduc, vrei? Leonora văzu că tânărul de la ușă se lupta cu geanta lui de voiaj. Brațul stâng îi era fixat într-o eșarfă și avea capul bandajat. Pot să duc și geanta, dacă nu te descurci.

El zâmbise, și ochii lui, care aveau o culoare între maro și gri, se uitaseră direct în ai Leonorei, iar ea simțise ceva în piept, un fel de fâlfâit sub coaste. El avea păr roșcat. Leonora, Bunny și

Grace discutaseră pe larg despre părul roșu și deciseseră că era minunat la fete, dar un pic bizar la băieți. O privire aruncată acestui soldat îi schimbase părerea pentru totdeauna. Era înalt și slab și arăta, se gândi Leonora, ca o vulpe foarte frumoasă, transformată prin vreo vrajă într-o ființă umană. Zâmbetul lui făcea să i se lumineze ochii de culoare ciudată, iar dinții lui străluceau, albi pe o față oarecum bronzată. Părul de culoarea cuprului îi cădea peste frunte, iar el, neputându-și folosi mâna, scutură din cap ca să îl dea înapoi.

— Nu, mă descurc, mulțumesc. Nu sunt așa un prăpădit, încât să pun o domnișoară minunată să îmi care echipamentul. Cum te cheamă?

— Sunt Leonora Walsh.

— Și eu sunt Peter Simmonds. Încântat de cunoștință. Walsh. Ăsta nu e numele tipului căruia îi aparține casa? E un om cumsecade dacă a pus-o la dispoziția armatei. Foarte frumos, de fapt. Nu știu dacă mi-ar plăcea să văd militari umblând nestingheriți pe pământurile mele străbune.

— Soldații sunt foarte drăguți și nu umblă nestingheriți, sincer. Dau gramofonul cam tare, e adevărat, dar mie îmi place muzica. Și uneori fac prea mult zgomot la orele de masă, dar nu mă deranjează. Ethan Walsh e tatăl meu.

— Atunci e un om fericit, zise Peter.

Zâmbea spre ea când sora Coleridge veni din salon și se îndreptă spre ei.

— Sper să te faci bine foarte repede, zise Leonora și se întoarse la curățatul cartofilor.

— Salut! zise Peter. Mulțumesc pentru ajutor.

Din momentul acela, Leonora știu că îl iubea. Nu era chiar dragoste la prima vedere. Îi trebuiseră cam două minute să se decidă. „N-am să spun nimănui, se gândi, nici măcar lui Bunny și lui Grace, pentru că ele nu mă vor crede. Vor spune că sunt moartă după el, sau așa ceva. Toată lumea crede că nu știu copiii ce înseamnă dragostea adevărată, dar ei știu. Iubire pentru câței, pentru viței – adulții au dat sentimentelor nume prostești ca să le facă să pară mai puțin importante, mai puțin interesante, mai puțin adevărate.” Voia cu ardoare ca Peter Simmonds să rămână la Willow Court luni întregi, și se simți imediat vinovată pentru că își dorea un lucru atât de îngrozitor.

Auzi, să își dorească să nu se facă bine! Cât de egoistă era!

„Nu am încotro”, se hotărî, și se întrebă ce trebuia să facă pentru ca Peter Simmonds să se îndrăgostească de ea. Era cu mult mai mare decât ea. Poate că avea să fie imposibil, dar ea avea să își dea toată osteneala.

Se făcuse indispensabilă: citindu-i lui Peter când era deprimat; jucând cărți cu el și cu camarazii lui, Georgie, Freddy și Mike; ascultându-l vorbind la nesfârșit despre lucrurile groaznice pe care le văzuse. Se plimbaseră ore în șir în Grădina Liniștită, unde trandafirii pali plănuiți de mama ei creșteau pe zidul încălzit de soare, și marginile erau pline cu nemțișori și lupini, nalbe și gura leului roz și mov și albastru foarte pal, și cu o bordură de alyssum alb.

— Mama ura culorile aprinse, îi spuse Leonora, și se așezară pe o bancă de sub magnolie, bucurându-se de atmosfera tihnită în timp ce el îi povestea detaliile oribile legate de tot ce văzuse întâmplându-se în jurul lui.

— N-ar trebui să îți vorbesc despre asta, Leonora. Nu e drept. Tu ești doar o copilă și nu ar trebui să auzi despre, ei bine, despre ce se petrece acolo în lume.

— Nu sunt o copilă! ripostă Leonora, și aproape se contrazise, izbucnind în lacrimi pentru că el credea asta despre ea după toate aceste săptămâni.

Ea intenționase de sute de ori să îi spună ce simțea și apoi îi fusese grozav de frică. În schimb, stătea întinsă în pat în fiecare noapte, prea încinsă sub așternut, și visa cu ochii deschiși să îl sărute și cum avea să fie. Sărutase un băiat la Crăciunul trecut, la o petrecere – Nigel Drake, care era destul de drăguț, dar nu o făcea să tremure sau să roșească atunci când se gândea la el. Sărutul fusese în regulă, dar în mod evident, Nigel nu era obișnuit cu fete și nu știuse ce să facă cu mâinile, care atârnau pur și simplu pe lângă el. Leonora știa din filmele pe care le văzuse că el trebuia să își pună brațele în jurul ei, dar era atât de preocupată întrebându-se ce părere avea despre faptul că avea buzele lui umede, oarecum elastice, strânse pe ale ei, încât nu credea că ar putea pomeni asta.

Săruturile lui Peter aveau să fie altfel, de asta era sigură. Când nu era lângă el, Leonora petrecea ore întregi jucându-se cu căsuța păpușilor. Încetase să facă asta de o veșnicie, dar de la sosirea lui la Willow Court, era un mod de a aduce la viață

fanteziile ei cele mai intime și mai dragi.

Își imagina că acea casă era casa lor, a ei și a lui Peter, după ce se vor fi căsătorit, și mișca păpușile prin ea, visând cum avea să fie traiul cu el. Într-o zi, foarte îndrăzneață, puse păpușa bărbat și păpușa femeie împreună sub pătură în cel mai mare pat. De îndată ce făcu asta, închise ochii și își închipui că erau ei, ea și Peter, goi sub așternut, apoi atingându-se, și avu o senzație ciudată, toropitoare, undeva în ea, pe care nu o mai avusese niciodată, ceva ce aproape durea, deși nu durea.

— Ești puțin prea mare ca să te joci cu asta, aș zice, o mustră Nanny Mouse, intrând pe neașteptate în cameră.

Ochii Leonorei se deschiseră repede și mută păpușa femeie din pat într-o altă cameră, înainte ca Nanny să o descopere.

— Nu mă joc cu ea, nu chiar, zise Leonora, ridicându-se. Mă asiguram doar ca totul să fie în ordine, asta-i tot.

Nanny Mouse se uită la ea cu o privire iscoditoare și schimbă subiectul.

— Tatăl tău te așteaptă la masa de prânz, spuse. Știi că nu îi place să fie lăsat să aștepte.

Apoi, într-o zi, în timp ce stăteau în seră, Peter spuse:

— Îmi va fi dor de vremurile astea cu tine, Leonora. Când am să plec. Mi-ai salvat viața.

Ea se uită la el și ar fi vrut să spună atât de multe lucruri, dar cuvintele i se uscară și se ofiliră pe buze. Nu putu să vorbească. Ar fi trebuit să spună ceva precum: „E o veste minunată că te simți destul de bine ca să pleci”, dar singurul lucru la care se putu gândi fu: „Nu pleca. Rămâi cu mine. Dacă vei fi trimis din nou la război și vei fi ucis? Ce se va alege de mine? Oh, rămâi… te rog, te rog, rămâi!”

În cele din urmă reuși să îngaime:

— Când? Când va trebui să pleci?

— În seara asta, presupun. Poate mâine. Mama trimite o mașină să mă ia. Chiar ar trebui să merg acasă să mă refac. Eu sunt tot ce i-a rămas acum, după moartea tatei, și nu se simte prea bine. Îmi… îmi va fi foarte dor de tine, Leonora…

Vocea îi pieri, de parcă nu s-ar fi putut gândi la cuvintele potrivite. Stăteau unul lângă celălalt pe canapeaua veche care fusese mutată în seră din salon, ca să facă loc pentru paturi. El se întoarse spre ea. Leonora observă că șovăia. Liniștea umplea

tot spațiul din jurul lor, în timp ce soarele bătea cu putere în geamuri și desena pătrate aurii pe podeaua cu gresie. Cineva care s-ar uita de pe hol în cameră nu i-ar vodca, Leonora știa asta. Plantele erau în cale. Erau complet singuri. Dacă nu o făcea acum, dacă mai ezita chiar și o clipă, el avea să plece și ea nu avea să-l mai vadă niciodată. Întinse ambele mâini și îi trase fața mai aproape de a ei.

— Aș vrea să poți rămâne, zise, și apoi: Te rog, sărută-mă, Peter! Te rog!

Ochii lui se măriră. Fața îi era atât de aproape de a ei, încât aproape că îi putea număra genele. O sărută, și ea inspiră mirosul lui, și simți pura lui pe a ei, și simți brațele lui pe spatele ei, trăgând-o spre căldura trupului său. Mai mult. Ea voia mai mult. Voia să nu se termine niciodată sărutul ăsta, dar se termină, și ea se trezi plângând. Deodată Peter se trase înapoi, sări în picioare și se îndreptă spre ușă.

— Îmi pare rău, spuse și își dădu la o parte părul de pe frunte. Foarte rău. Ești doar o copilă, Leonora. Nu aveam niciun drept. Te rog să mă ierți. Nu știu ce m-a apucat. Acum am să îmi iau rămas-bun. Atât de rău.

Plecă înainte ca ea să poată răspunde și fugi după el.

— Peter! Te rog, Peter, oprește-te! Unde te duci?

Erau în hol. În orice moment putea cineva – alt pacient, soră, chiar și tatăl ei – să îi întrerupă. Ea îi luă mâna.

— Haide, zise. Hai să mergem în foișor!

Aproape îl trase afară pe ușa principală și păși împreună încet peste pajiște.

— Am putea fi văzuți, știi asta, zise Peter, cu răsuflarea tăiată și rezemându-se de peretele de sticlă.

— Nu-mi pasă, răspunse Leonora. Tu pleci și s-ar putea să nu te mai văd niciodată. Nu te puteam lăsa să pleci așa. Vino înăuntru!

În momentul în care fură în siguranță în foișor, ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui Peter și izbucni în lacrimi.

— O, Peter, nu pleca! Ce am să fac eu? Am să mor. Pot să vin cu tine? O, te rog spune că nu ai să pleci! Te rog… Ea îi simțea respirația; îi simțea brațele înconjurând-o și rămaseră lipiți unul de celălalt până când plânsul ei se liniști puțin. Îmi pare rău, șopti Leonora în cele din urmă. Presupun că tu crezi că sunt un

bebeluș îngrozitor. Știu că trebuie să te întorci la regimentul tău. Doar că e îngrozitor, pentru că te iubesc atât de mult. N-am să mai iubesc absolut niciodată pe, absolut nimeni, așa că n-am să suport dacă nu te mai întorci. Se opri din vorbit și se uită în jos la podea. N-ar fi trebuit să spun asta, bănuiesc. Ai să crezi că sunt foarte obraznică.

— O, Leonora, dacă ai ști numai! Îi întoarse fața în sus spre a lui. Dacă ai ști cât de mult te iubesc *eu* pe *tine.* Cât de greu mi-a fost să nu îți spun, în tot acest timp.

— Trebuia să-mi fi spus. De ce nu ai făcut-o? O, Peter! Aproape că începu să plângă din nou.

— M-am gândit că dacă ți-aș spune ar fi, ei bine, ca și cum aș aprinde un fitil. Nu știu dacă aș fi fost în stare să mă controlez. Ești atât de tânără, Leonora! Nu ai nici măcar cincisprezece ani, iar eu sunt cu șapte ani mai mare. Râse cu tristețe. A trebuit să mă port frumos, nu înțelegi? Tu nu ești decât un copil.

— Nu sunt. Nu sunt un copil și, chiar dacă sunt, nu voi fi mereu. Am să fiu adultă în curând. Am să te aștept, Peter. Și vreau să îți scriu. Pot să îți scriu?

— Vrei? Chiar? Și vrei să mă și aștepți? O, iubita mea! Am să mă întorc indiferent de ce-mi rezervă războiul ăsta nenorocit, dacă pot să cred asta. Am să-ți scriu în fiecare zi. Am să-ți scriu de acasă și de oriunde mă vor trimite când voi fi sută la sută în formă. O, Leonora, sărută-mă din nou!

Rămaseră în foișor până când sosi timpul ca Peter să își strângă bagajele și să aștepte mașina. Leonora avea gura umflată de la sărutat și se duse din foișor direct în dormitorul ei. Când Nanny Mouse veni să o cheme la cină, spuse că nu se simțea bine și rămase în pat până când fu sigură că Peter plecase. Sărea din pat de fiecare dată când auzea o mașină, și îl urmări plecând. Auzi doar pe jumătate piesa pe care o pusese cineva jos, dar remarcă faptul că era *Mood Indigo* a lui Duke Ellington, și lacrimile pe care și le stăpânise începură în sfârșit să curgă. Își îngropă fața în pernă și plânse și plânse. Cum avea ea să mai poată asculta vreodată sunetele acelea fără să își aducă aminte? Când îndrăzni în sfârșit să coboare, Georgie îi dădu o scrisoare pe care Peter o lăsase pentru ea. Aceasta fu prima scrisoare pe care o învățâ pe de rost și prima pe care o ascunse în căsuța păpușilor. „Nimeni nu știe ce se va întâmpla,

Leonora iubită. Dacă am să supraviețuiesc războiului, am să mă întorc și o să ne iubim pe veci. Promit.”

Ea putu să îndure trecerea timpului. Putu să înfrunte fiecare zi datorită scrisorilor. Apoi, cu trei ani în urmă, încetaseră să mai sosească. Leonora refuza să se gândească la motivele pentru care el nu îi scria, și trăia ca să trăiască. Întâlnea alți tineri, dar toți păreau proști și neinteresanți în comparație cu Peter. Mergea la dans, la partide de tenis vara, și se trezea visând la Peter, chiar și când vorbea cu alte persoane. Nu era deloc bine. Nu va mai iubi niciodată un alt bărbat, și i se confesase odată lui Bunny, într-un moment de neatenție. Bunny nu credea asta.

— Prostii, îi spuse Leonorei. Cineva o să-ți rețină privirea într-o bună zi. A trecut o veșnicie de când n-ai mai auzit de Peter, și ar trebui să accepți asta, știi și tu. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată. Presupun că s-ar putea să-ți ia mai mult să găsești pe cineva, pentru că ești mai deosebită decât noi, celelalte, dar sunt sigură că vei găsi în cele din urmă.

Leonora nu spusese niciun cuvânt, dar știuse că Bunny nu avea dreptate. Dacă Peter nu avea să se întoarcă niciodată, ea avea să devină o fată bătrână zbârcită, fără să fi aflat cum era să faci dragoste cu un bărbat, să ai copii, să împărți o viață cu altcineva.

Era atât de absorbită în amintirile ei, încât tresări când îl auzi pe Ethan vorbind chiar în spatele ei.

— Ce faci acolo? spuse.

— E îngrozitor de greu, tată, răspunse ea. Încercam doar să fac totul bine și temeinic. Se pare că nu pot face lucrurile să pară reale. Poate dacă mi-ai arăta…

— Nu are rost, Leonora, spuse și ridică din umeri. Nu ai talent, și asta e tot. Lumea e plină, a naibii de plină, de fapt, de amatori. Nu are niciun sens să li te alături cu fleacurile tale. Ai duce-o mai bine dacă ai învăța să gătești și să cârpești ciorapi. Poate că ar trebui să îi scriu tânărului aceluia al tău și să îi spun să vină să te ia de pe capul meu. Adică, dacă încă mai e dornic.

— Care tânăr? întrebă Leonora.

Desigur că nu se putea referi la Peter. Nu aflase niciodată, nu-i așa, ce simțea ea pentru el?

— Peter Simmonds. Nu te preface că nu știi despre ce vorbesc, Leonora. I-am scris. I-am spus că nu trebuia să aibă de

a face cu tine, înainte ca tu să ajungi la majorat.

Leonorei i se făcu brusc foarte cald, în ciuda frigului din încăpere. Trebuia să înțeleagă asta, cuvintele pe care le spunea tatăl ei.

— Când i-ai scris, tată?

— Trebuie să fie acum mai mult de trei ani.

— De ce ai crezut că trebuia să faci asta?

— De ce? Oh, nu face pe inocenta, Leonora. Am interceptat una din scrisorile lui. Nanny Mouse a lăsat-o pe undeva. Nu era genul de scrisoare pe care un individ ar trebui să o scrie unei fete tinere care nu e majoră și, prin urmare, am interzis orice comunicare ulterioară. Orice tată bun ar fi făcut același lucru.

— Mie nu mi-ai spus niciun cuvânt! strigă Leonora. Cum ai putut face un lucru atât de îngrozitor de crud! Oh, ești un monstru! Un tiran! Cum îndrăznești? Dacă ai citit una dintre scrisorile lui, trebuie să fi aflat cât de mult ne iubeam.

— Erai prea mică să știi ceva despre dragoste, zise Ethan, respingând-o printr-o nouă ridicare din umeri.

— Te urăsc! țipă Leonora la el. N-am să te iert niciodată! Niciodată! Poate că Peter e mort. Poate să fi murit. Cum i-ai putut face una ca asta propriei fiice?

— Vorbești prostii, Leonora! Eu urmăream interesele tale. Așa cum urmăresc interesele tale când descurajez ideea să te dedici artei.

— Nu are nimic de-a face cu tine. Tu nu îmi poți spune ce pot și ce nu pot face.

Se întoarse și se uită la pagina pe care desenase. Poate că avea dreptate cu asta. Era o prostie să se creadă un fel de artistă, când tatăl ei era Ethan Walsh, ale cărui picturi erau atât de frumoase, încât toată lumea care le vedea rămânea uluită în fața lor, întrebându-se cum de nu observaseră niciodată că lumea arăta chiar așa. Ridică desenul și îl rupse o dată și apoi încă o dată.

— Așa, zise. Sper că ești mulțumit. Acum că mi-ai ruinat viața în toate felurile posibile, ca un tiran victorian. E toată făcută bucăți.

Zgomotul hârtiei rupte îi răsună în urechi, ochii i se încețoșară de lacrimi și ea continuă să rupă și să rupă, până când desenul

ei ajunse confetti. Ar fi vrut să calce în picioare fluturașii albi de hârtie, să îi distrugă, dar gesturi de genul ăsta nu dădeau bine de față cu tatăl ei. „El e singura persoană de la Willow Court, se gândi Leonora, care are voie să se poarte ca un copil răsfățat.” Merse la coșul de gunoi și lăsă hârtiile să cadă înăuntru ca o mulțime de petale de flori.

— Mă duc afară. Trebuie să fiu singură ca să mă gândesc.

— Pe vremea asta? Ai să mori de frig. Nu ai ce să faci afară.

— Ba am. Lacul e înghețat. O să iau patinele lui mami din cufăr și am să merg să patinez.

În minte adăugă: „Și încearcă numai să mă oprești și ai să vezi ce se întâmplă”. Aproape își dorea ca el să încerce să o împiedice, ca să poată țipa din nou la el; să îi spună că era aproape majoră și nu era absolut deloc treaba lui ce făcea ea, și dacă nu o trata mai bine, avea să părăsească Willow Court și să vadă cât de bine se descurca el fără ea. El nu spuse niciun cuvânt. Leonora se gândea uneori că ea putea dispărea de pe fața pământului și el nici măcar nu ar observa.

— Nu a trecut complet peste moartea mamei tale, obișnuia să spună Nanny Mouse, ori de câte ori încerca să-i scuze comportamentul, iar Leonora răspundea:

— Ei bine, ar fi trebuit să o facă. Totul s-a întâmplat cu ani și ani în urmă. Eu am trecut peste asta și a fost mai rău pentru mine. Nu crezi că e mai rău, Nanny? Să pierzi o mamă?

De fiecare dată când punea întrebarea, știa că nu putea fi cu adevărat mai rău în cazul ei, pentru că mama ei nu se ocupase de ea mai deloc. Nanny Mouse o crescuse. Leonora de-abia își putea aminti de persoana numită Maude Walsh. Se jucaseră cu căsuța păpușilor, și acele momente petrecute împreună erau singurele amintiri care îi rămăseseră. În copilărie trebuise deseori să o roage pe Nanny Mouse să îi amintească lucruri pe care obișnuia să le facă sau să le spună mama ei și ajunsese la concluzia că Maude Walsh fusese o persoană distantă, mai degrabă tăcută. Leonora nu putea spune cu toată sinceritatea că îi era dor de ea. Tatăl ei, în ciuda firii lui arțăgoase, umplea tot peisajul copilăriei ei și de-abia îi lăsa loc pentru amintiri legate de mama ei. „Când voi avea copii, se gândea ea, o să am singură grijă de ei și ne vom juca împreună și vom vorbi tot timpul, îi voi iubi mai mult decât orice. Și nu am să mă opun

deloc când vor fi îndrăgostiți. Nu am să mă amestec niciodată în viețile lor, în felul în care s-a amestecat tatăl meu în a mea.” Lacrimi de furie îi țâșniră încă o dată în ochi când intră în hol.

Își puse haina, o pereche de cizme de cauciuc până la genunchi, mănușile, o căciulă croșetată și un fular, și, ținând patinele mamei în mână, ieși afară pe ușa principală. Era un frig atât de năprasnic, încât respirația îi rănea pieptul. De câte ori se gândea la ceea ce făcuse Ethan, furia clocotea în ea. Apoi se mai calmă puțin și se întrebă dacă ar fi posibil ca ea să descopere unde se afla Peter. Ar putea să îi scrie colonelului regimentului și să afle dacă era în viață. Soarele molatic asfințea la orizont. Fiecare fir de iarbă de sub picioarele ei era alb și înghețat, iar cerul deasupra crengilor negre ale copacilor părea un capac ce zdrobea totul. Acum vedea lacul, argintiu în lumina puțină a zilei, cu lebedele înghesuite laolaltă pe malul îndepărtat. Băieții grădinarului trebuiau să spargă în fiecare zi gheața din apropierea cuibului lor, pentru ca păsările să aibă unde să înoate. „Trebuie să fiu singura persoană din lume căreia îi place lacul complet înghețat, când nu seamănă deloc cu el însuși”, reflectă Leonora. Nu cobora decât rareori să se plimbe în jurul lui vara, și nu își dădea cu adevărat seama de ce era așa. Totuși, peisajul părea selenar acum că apa se transformase în gheață.

Leonora se așează pe o buturugă ca să își pună patinele. Asta îi luă mult mai mult timp decât ar fi trebuit, pentru că nu îndrăzni să își dea jos mănușile. Totuși, în cele din urmă reuși să lege șireturile și ieși pe gheață, lunecând pe suprafața ei. Se uită în jos și observă că apa lacului se transformase într-o masă de bule alb-albăstrii, netede și impenetrabile. Singurul sunet de pe lume părea a fi doar scârțâitul lamelor de oțel pe gheață și, din când în când, strigătul unei păsări.

„Nu am să mă gândesc la tata”, își propuse, și cum era atât de frig, îți venea ușor să îți scoți toate celelalte gânduri din minte și să continui să te miști. Să îți pui sângele în mișcare. Dacă patina suficient de mult timp, mâhnirea și dezamăgirea aveau să dispară. Cel puțin așa spera.

Se gândi la tatăl ei, și deși în continuare faptul că îi scrisese lui Peter i se părea de nescuzat, era posibil ca el chiar să fi crezut că acționa în interesul ei. „Nu-mi pasă, își spuse Leonora. N-am să îl iert niciodată pentru asta, indiferent care au fost

motivele lui. Mi-a călcat în picioare toate visurile. Oare își dăduse seama cât de mult avea să o rănească, și o făcuse totuși, sau chiar nu își imaginase ce efect avuseseră cuvintele lui asupra ei? Și ce trebuia ea să facă cu viața ei? Nu-și dorise niciodată cu adevărat să devină artistă, dar acum, că știa că acest lucru era exclus, simțea un gol pe care nu îl putea explica.

Ceva îi atrase privirea, cineva care venea către ea peste pajiște, prin grădina sălbatică. Cine era? Nu recunoscu persoana la prima vedere, dar oricine ar fi fost, era înfofolit în palton și fular și purta pălărie. Un bărbat, asta era sigur, dar nimeni din casă. Poate că era tatăl ei, venind să își ceară scuze. Alungă imediat ideea. Nimic nu l-ar face să se urnească de lângă foc. Din câte știa ea, nu ieșise din casă de săptămâni întregi, și nu îl auzise niciodată spunând că îi părea rău de ceva.

— Leonora! Persoana o striga. Leonora… Eu sunt!

Ea patină spre copacul cel mai apropiat și încremeni. De când auzi vocea și până știu, simți cui îi aparținea dură o clipă, care i se păru atât de lungă, încât avu senzația că se prăbușește în gol, unde dăinuia un ecou care venea de cu ani în urmă. Un ecou care poate fusese aici lângă lac, prins între ramuri de salcie, încercând să o atingă, ajungea acum la ea, zburând prin aerul rece, trezind amintiri, umplând-o de speranță și dragoste și căldură: vocea lui Peter. Se uită cu atenție și recunoscu numaidecât conturul umerilor, mersul lui Peter, felul în care-și ținea capul. El era. „S-a întors, nu e mort, s-a întors.” Toate celelalte gânduri dispărură, iar ea patină spre locul unde se oprise el, lângă un alt copac, aproape de marginea gheții, sigură că era el, totuși de-abia îndrăznind să spere.

— Peter? Tu ești? Cu adevărat?

În timp ce vorbea, aerul respirat i se ridică sub formă de abur în față și își mișcă mâinile ca să îl dea la o parte, să vadă mai clar. Da, chiar *era* Peter, mai în vârstă, cu pielea mai palidă acum iarna și cu pistruii mai vizibili, cu nasul lung și drept deasupra buzelor puțin crăpate de ger. Altfel, era exact cum și-l amintise în toți acești ani – privirea aceea strașnică, aerul acela oarecum neîmblânzit.

— Am spus că voi veni, nu-i așa?

Acum că era acolo, în fața ei, Leonora nu știa ce să facă, ce să spună, încotro să meargă, și o șterse din nou pe gheață, tot mai repede, ca să se poată gândi, ca să își adune sentimentele.

Vocea lui o urmă:

— Leonora! Nu pleca! Întoarce-te la mine! Te rog, întoarce-te le mine! Leonora!

Ea veni, oprindu-se din patinat chiar în fața lui. El o prinse ca să o țină să nu cadă.

— Tu ești. Ești cu adevărat tu, Peter, șopti. Nu pot să cred. Am visat atât de des că te întorceai, încât mă aștept ca și ăsta să fie un vis. *Ești* real?

Peter nu spuse nimic, ci întinse o mână înmănușată, iar Leonora o strânse.

— Vino încoace, zise el. Putem vorbi mai târziu. Nu pot să cred că după toate câte s-au întâmplat sunt din nou cu tine. Și ești atât de frumoasă, iubita mea!

— Oh, Peter! Leonora voia să spună atât de multe lucruri, dar tot ce reuși fu să-i repete numele întruna. Peter… Peter… am crezut că ai murit.

— Nu, nu aș fi făcut-o, nu aș fi putut muri fără să te revăd. Am așteptat, asta e tot. Am așteptat ca tu să fii aproape majoră. Tatăl tău mi-a scris și mi-a spus să stau deoparte până atunci. Să nu scriu. Presupun că ți-a spus totul despre asta.

— Nu. De-abia adineauri am aflat. Am venit aici pentru că eram atât de supărată, încât nu puteam nici măcar să mă uit la el. Nu puteam să-l suport, stând acolo atât de încrezut, după ce făcuse asta. Să te împiedice pe tine să-mi scrii! Și eu am continuat să trimit întruna scrisori, așa credeam, luni de zile. Bănuiesc că le-a găsit și pe acelea și le-a distrus. Oh, e prea oribil! Trebuie să fi crezut că am încetat să mă gândesc la tine. Dar nu am făcut-o. Mă gândesc tot timpul la tine.

— Oh, biata mea iubită. E groaznic, e prea înfiorător pentru a fi exprimat în cuvinte.

— Nu contează. Nimic nu mai contează acum că ești aici.

El o trase spre el și o strânse în brațe.

— Sărută-mă, Leonora! Sărută-mă!

— Sunt puțin nesigură pe patine.

— Am să te țin bine, promise Peter și își încolăci brațele în jurul ei. N-am să te las să cazi.

Se sărutară îndelung și apoi Peter păși la o parte.

— Nu mai contează scrisorile. M-ai așteptat. Și acum ești o

femeie matură, nu-i așa?

Leonora dădu din cap.

— Foarte matură. Am visat timp de cinci ani că ai să te întorci. Sunt atât de fericită!

— Ar trebui să îți dai jos patinele, Leonora. Ar trebui să ne întoarcem în casă, altfel vom muri de frig.

Peter îi dădu mâna și ea se așeză pe o buturugă, iar el o ajută să își dezlege șireturile de la patine și să își încalțe din nou cizmele de cauciuc. El stătea în genunchi în fața ei, astfel încât tot ce putea vedea ea era vârful pălăriei.

El ridică puțin capul, se uită la ea și spuse:

— Acum că ești majoră, iar eu, după cum vezi, stau în genunchi la picioarele tale, pot să te întreb ce am vrut să te întreb de atâta vreme. Vrei să te măriți cu mine, Leonora?

— Da! strigă ea. Bineînțeles că vreau. Cât de curând posibil. Oh, Peter, te iubesc atât de mult! Ai să mă iubești în vecii vecilor?

— Absolut! râse și se ridică. În vecii vecilor și chiar mai mult. Vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți, ca personajele acelea din basme.

Un gând îi trecu Leonorei prin minte.

— Tata nu știe că ești aici, nu-i așa? Nu ai fost mai întâi sus la Willow Court?

— Nu, am venit direct la lac. Am văzut pe cineva patinând în timp ce mergeam pe alee și am știut că ești tu. Ne ducem acum să îl căutăm și îi voi cere oficial mâna ta. Genul de lucru care i-ar plăcea, bănuiesc.

— Da, zise Leonora. Bănuiesc că da. Dar tot mai sunt furioasă pe el, și am să mă căsătoresc cu tine, indiferent dacă el ne dă binecuvântarea sau nu. Anul viitor împlinesc douăzeci de ani.

Mergeau prin grădina sălbatică îndreptându-se spre Willow Court. Picioarele lor făceau un zgomot scrâșnit în zăpadă și lăsau urme în spațiul alb, cele mici, ale ei, ținând pasul cu ale lui. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună lui Peter, dar nu putea vorbi. Toate cuvintele pe care voia să le strige îi blocau gâtul, traheea, astfel încât de-abia putea să tragă aer în piept. Chiar înainte de a ajunge la casă, Peter se aplecă și o sărută din nou. Ea simțea cum se dezgheța, simțea cum anii și anii de așteptare și de dorință înăbușită se evaporau.

„Nu am mai respirat”, se gândi. Cinci ani de zile nu am trăit deloc. Nu așa cum trebuie. Am să fiu fericită acum. Pentru totdeauna. Am să fiu afectuoasă și fericită în vecii vecilor.

În timp ce cobora la prânz, Leonora încercă să își aducă aminte unde exact în casa asta, ai cărei pereți erau acoperiți de picturi, pusese fotografia tăiată din paginile revistei *Illustrated London News,* cu atâția ani în urmă. „E în garderoba de la parter”, se gândi, simțindu-se mulțumită de cât de repede își amintise. Se trezi grăbindu-se, vrând brusc să se uite din nou la ea și sperând să nu fie nimeni în jur căruia să trebuiască să îi dea explicații. Garderoba de la parter era în mod normal rezervată oaspeților casei, iar Leonora nu intra acolo aproape niciodată.

Intră în încăperea mică și încuie ușa după ea. Era acolo, pe dosul ușii, o fotografie mare de culoare sepia, înfățișând câțiva tineri zâmbind larg, și toți aliniați în scaune cu rotile sau sprijiniți în cârje sau bandajați la cap. Erau patru infirmiere, două la fiecare capăt al rândului, și câțiva medici, aplecați asupra pacienților lor. Ethan Walsh, posomorât, stătea în spatele tuturor. Bărbații, care erau cu toții soldați, Leonora știa asta, arătau surprinzător de binedispuși. Stăteau cu toții în jurul unei bănci de pe terasa de la Willow Court, și se vedeau ferestrele întunecate ale salonului în fundal. Ea își apropie capul de fotografie, ca să poată citi titlul de dedesubt: „Artistul Ethan Walsh fotografiat cu câțiva dintre militarii care se refac în conacul său, Willow Court”.

Unul dintre ei era Peter. Acela, al doilea de la stânga, și chiar și după toți acești ani, Leonora se trezi cu lacrimi în ochi. Peter. Chiar și în fotografia sepia se vedea cum lumina o încăpere doar intrând în ea. Ea își aminti cum Ethan însuși, la doar douăzeci de minute după ce Peter o ceruse în căsătorie, păruse a se schimba din bătrânul ursuz, tăcut, pe care îl lăsase când ieșise să patineze pe lacul înghețat, în cineva care aproape semăna cu tatăl cumsecade din prima parte a copilăriei ei.

— Înțeleg foarte bine, domnule, spusese Peter, cu un zâmbet timid și dându-și la o parte părul de pe frunte, că scrisorile mele către Leonora trebuie să fi fost puțin… ei bine, cred că nu tocmai genul de lucru pe care un tată ar fi fericit să îl citească, așa că am înțeles când mi-ați interzis să îi mai scriu. Dar vă asigur că în luptă, când nu știam dacă a doua zi aveam să fiu viu

sau mort, nu mă gândeam la nimic altceva decât la cât de mult o iubeam. Nesăbuit, așa m-ați putea numi dumneavoastră. Nu îmi pot cere scuze pentru sentimentele mele, domnule, deși mărturisesc că îmi doresc ca dumneavoastră să nu le fi văzut.

— Unde ai fost în timpul serviciului militar? întrebă Ethan, încântat să fie numit „domnule”. Părea mai vioi decât fusese ani de zile, la menționarea întâmplătoare a vieții și a morții și a războiului și a tuturor lucrurilor pe care el reușise să le înlăture din gândurile sale în timp ce se furișa prin Willow Court. Peter se așeză pe scaunul din partea cealaltă a focului, și începu să spună povești din linia întâi. Leonora asculta și vedea totul – întunericul și declanșarea bruscă a focului de artilerie. Auzea țipetele muribunzilor și ale răniților în relatarea cumpătată și lipsită de senzațional a lui Peter.

— Și Leonora a fost cea care m-a ținut teafăr, zise. Gândul la ea, la casa asta și la bunătatea cu care am fost tratați cu toții aici, ei bine, gândurile acelea erau ca niște stele deasupra capului meu, care știam că aveau să mă aducă acasă. Zâmbi spre Ethan și continuă: Sper că îmi veți permite să mă căsătoresc cu Leonora și să numesc Willow Court casa mea.

— Cu siguranță, fiule, zise Ethan. Bineînțeles. Nici nu aș visa să stau în calea voastră, a amândurora. Cred că ocazia asta cere o sticlă de șampanie de dinaintea războiului, nu-i așa?

Firește, odată cu trecerea timpului, Ethan redeveni la fel de prost dispus și de aspru ca întotdeauna, dar dacă cineva putea aduce un zâmbet pe buzele lui, acela era Peter.

Ea își sărută degetele și atinse sticla și se simți imediat jenată de propriul sentimentalism. „Ești o bătrână proastă”, își spuse pe când părăsi încăperea. Totul s-a petrecut cu atât de mult timp în urmă, și a dispărut pentru totdeauna. Undeva departe auzi pe cineva fluierând *Nu-ți pot da nimic altceva, decât dragoste,* care fusese melodia lor, a ei și a lui Peter. Leonora se cutremură. Cine să o fluiere astăzi? Scutură din cap, încercând să-și limpezească mintea. „Mă gândesc prea mult la acele vremuri, își spuse. Nimeni nu fluieră. Melodia e pur și simplu în capul meu, dintr-odată. Probabil pentru că mi-a adus aminte de Peter. Melodiile chiar se fixează uneori pe creier.” Își dorea să nu se fi gândit să se uite din nou la acea fotografie și se întreba dacă nu trebuia poate să o ia jos și să o pună numaidecât într-un loc unde nu o putea vedea nimeni. Nu, asta nu ar ajuta.

Chipul lui era mereu acolo, ori de câte ori închidea ochii. Ori de câte ori își permitea să își amintească de tot ceea ce pierduse.

Leonora îl urmări pe Efe traversând pajiștea și îndreptându-se spre ea. Știa foarte bine că o căutase toată dimineața, și ea îl evitase intenționat. Avusese grijă să servească un prânz ușor înainte ca toți ceilalți să vină, și apoi ieșise la locul ei preferat, sub magnolia din Grădina Liniștită, și se uitase la cartea din brațele ei fără să o vadă. Efe va ști unde să o găsească și, bineînțeles, iată-l. Nu se schimbase. Mai avea încă aceeași combinație de bravadă și timiditate pe care i-o cunoștea din copilărie, iar zâmbetul său era același amestec de temere față de modul în care avea ea să reacționeze și multă încredere în șarmul său, în propria abilitate de a ieși din încurcătură.

— Știam că aveai să fii aici, Leonora, zise, și se opri în fața ei.

Leonora îi zâmbi.

— Și ție îți place locul acesta din grădină, nu-i așa? Nu ai de gând să te așezi lângă mine? Obișnuiai să faci asta întotdeauna când erai mic și intrai în vreo încurcătură.

— Totuși, acum nu sunt în încurcătură, zise. Am venit să fac puțină muncă de convingere, sincer. Nu trebuia să te fi luat așa pe nepusă masă de față cu toată lumea și îmi cer scuze. Cred că sunt doar nerăbdător. Dar cred că nu ai reflectat îndeajuns. Ar fi atât de multe avantaje pentru tine în planul ăsta. Tu ai fi persoana care ar avea cel mai mult de profitat.

— Din punct de vedere financiar, probabil că da, dar asta nu e singura considerație, nu-i așa? Willow Court e casa mea. Cum îți poți imagina că la anii mei aș fi dispusă să o văd deposedată de toate picturile Walsh, care sunt, la urma urmei, nu doar pur și simplu niște picturi Walsh pentru mine, ci tot ce a fost mai bun la tatăl meu. Îmi amintesc de el. E o dovadă de sentimentalism să vreau să le păstrez aici?

— Păi, dacă tot întrebi, eu cred că e un pic. Efe se încruntă. Lumea artei nu s-a prea înghesuit spre ușa ta, nu-i așa? Deși a existat mereu un interes pentru tablourile lui Ethan Walsh. E doar prea izolată, și tu ai lăsat ca toată chestiunea să devină prea confortabilă și domestică.

Leonora deveni rigidă.

— Dacă ai de gând să devii obraznic, Efe, atunci nu avem absolut nimic de discutat. Confortabil și domestic, într-adevăr!

Doar pentru că nu îmi plac tehnicile agresive de marketing pe care sunt sigură că tu le-ai recomanda, nu înseamnă să spui că nu slujesc interesele colecției. Uiți că eu am condus Willow Court ani de zile. Am fost în comitetele de conducere ale multor muzee și galerii de artă și știu despre ce vorbesc. Senzația mea e că oricine e cu adevărat interesat de Ethan Walsh reușește să găsească drumul încoace fără prea multe probleme. Domnul Stronsky al tău știe destule ca să fie pasionat, nu-i așa? Și, la urma urmei, cine a aranjat să se realizeze de către o televiziune de prestigiu un documentar despre tata și opera lui?

— Da, foarte bine, dar eu nu vorbesc doar despre cei care sunt cu adevărat interesați de Ethan Walsh. Eu vorbesc despre toți cei care l-ar putea descoperi, numai dacă li s-ar da o șansă. Îmi pare rău, Leonora. Sincer, nu intenționez să fiu nepoliticos, dar încearcă să îți imaginezi cât de minunat ar fi să aibă un muzeu construit anume pentru el! Știi că nu e loc la Willow Court ca să expui toate tablourile, și câteva comori adevărate sunt aproape întotdeauna izgonite în atelier și sunt scoase doar la ocazii speciale. Nici cele care *sunt* expuse aici nu sunt prezentate în lumina cea mai bună. Ai putea să păstrezi câteva dintre picturi, sunt sigur, și să le împrumuți noului muzeu prin rotație sau așa ceva. Am aranja totul ca să îți convină, știi asta. Reuben Stronsky e genul de om foarte rezonabil. Sincer.

Leonora se uită la Efe și izbucni în râs.

— Asta e expresia pe care o aveai întotdeauna când te țineai după mine pentru ceva, pe vremea când aveai vreo opt ani. Entuziast. Agitat. Uite, îți muști până și buza exact în același fel. Scutură din cap. Îmi pare rău, Efe, dragule. Știu că asta înseamnă foarte mult pentru tine, dar nu o pot face. Tata m-a pus să promit că voi păstra tablourile aici, la Willow Court. Nu mi-aș recunoaște propria casă dacă cineva le-ar lua de aici. De asemenea, s-ar simți străine și neiubite dacă ar fi expuse în alt loc. Crezi că sunt naivă? Nu sunt o persoană sentimentală, Efe, după cum bine știi, dar picturile acelea sunt pentru mine ca niște ființe și pur și simplu nu mi le pot imagina undeva departe în America, și nici măcar undeva în Londra, unde să nu le pot vedea zilnic. Te rog, spune-i lui Reuben Stronsky că îmi pare rău să îl dezamăgesc, dar sunt hotărâtă.

Efe luă mâna Leonorei și o strânse.

— Vrei să aștepți? Vrei, te rog, să aștepți puțin și să îmi dai

răspunsul final după petrecere? Nu am vrut... nu vreau să o stric. E ziua ta specială și chiar vreau cu adevărat să fie o zi pe care să ți-o amintești întotdeauna, dar vrei să faci lucrul ăsta pentru mine? Să aștepți până după petrecere? Te rog!

— Nu îmi pot imagina ce s-ar putea schimba într-un timp atât de scurt, dar foarte bine, dacă asta o să te facă mai fericit, am să îți spun din nou duminică seară. Hotărârea mea nu va fi schimbată.

— Nu știi, Leonora. Orice s-ar putea întâmpla.

— Orice în afară de asta, sincer. Pur și simplu nu îmi pot imagina nimic ce m-ar face brusc să vreau ca picturile să iasă în lume. I-am promis tatei, și dacă te bântuie vreun gând de genul „poate că putem face toate astea când bătrâna doamnă va fi moartă”, atunci scoate-ți-l imediat din minte. Condițiile testamentului meu sunt la fel de clare ca și cele ale tatei. Picturile rămân la Willow Court.

Leonora se uită la Efe și observă că starea lui de spirit se înrăutățea. El era genul de om care își purta nefericirea în jur ca pe un nor personal și reușea să îi influențeze pe toți cu toanele lui. Când era copil, ea adopta uneori o atitudine fermă, rațională. Poate că dacă încerca și acum, avea să mai funcționeze. Spuse:

— Efe, nu trebuie să fii îmbufnat. Nu ai pentru ce să fii îmbufnat. Uită toată treaba până după petrecere. Încearcă să te distrezi puțin. Tu știi, nu-i așa, că am făcut întotdeauna tot ce am putut ca să te ajut. Odată, după cum știi, te-am ajutat, când poate că nu ar fi trebuit, și am avut mai mult decât câteva nopți nedormite din cauza asta, crede-mă, dar m-am iertat pentru că, orice s-ar fi întâmplat, puteam spune: „Efe va fi în regulă. Am făcut-o pentru el”.

Acea zi îi reveni în minte. Putea aproape să simtă gustul groazei și al durerii. Își aducea aminte de lacrimile pe care le vărsase și cum șterse lacrimile lui Efe și îi repetase întruna că ea avea să aibă grijă de el. Că totul avea să fie în regulă și că el nu trebuia să își facă griji. Îi promisese atunci că nu avea să mai pomenească niciodată despre ceea ce făcuse el. Ea nu avea să discute niciodată, așa îi spusese, despre ziua aceea, nici cu el, nici cu nimeni altcineva, iar acum încălcase acea promisiune. Se uita la el acum cu un fel de groază. Trebuia să fi fost mai atentă.

El nu spunea nimic, dar ea observă că, în spatele zidului de tăcere pe care el îl construise în jurul său, era furios, rănit, supărat pe ea. Și el, îi trecu prin minte Leonorei, retrăia exact aceeași scenă și o găsea dureroasă:

— Îmi pare rău, Efe, spuse ea. Știu că am promis că nu am să pomenesc asta niciodată, și nu ar fi trebuit să spun niciun cuvânt. Nu am vrut să… îți amintesc.

Efe se ridică.

— Ei bine, mi-ai amintit al naibii de bine, nu-i așa?

— Efe! Nu mă ocărî, te rog. Știi că nu îmi place! Vocea Leonorei era surprinzător de ezitantă. Știu… Știu că ai dreptate, dragul meu, și ai perfectă dreptate să fii furios pe mine…

Efe o întrerupse.

— Nu mai pot rămâne aici. Nu știu cum să vorbesc despre asta. Și nu vreau. Nu vreau niciodată. Ai promis să nu îmi amintești și ai făcut exact asta, și nu știu ce să spun.

— Îmi pare rău, Efe. Sincer.

Leonora vorbea cât de blând putea. O venă pulsa pe fruntea lui Efe și mâinile îi erau strânse în pumni. „Dacă nu aș fi bunica lui, se gândi ea, probabil că m-ar lovi.”

— Nu îți dai seama ce mari eforturi fac să nu mă gândesc la toate astea? Chiar nu? Și reușesc în cea mai mare parte a timpului, dar bineînțeles că e mai greu să uiți toată chestia aia veche din copilărie când sunt aici, și acum tu ai pus capac. Scutură din cap, de parcă o imagine de care încerca să scape cu disperare i-ar fi venit brusc în minte. Se prăbuși pe bancă lângă Leonora și își sprijini capul în mâini. Voiam mereu să îți mulțumesc, știi asta. Stăteam întins treaz, gândindu-mă la lucruri pe care le-aș putea face în schimb pentru tine.

În timp ce vorbea, vocea lui era plină de lacrimi înăbușite.

Leonora își puse brațul în jurul lui și el se întoarse spre ea și își îngropă fața în umărul ei, exact cum obișnuia să facă atunci când era un băiețel. Obișnuia să vină să o caute ori de câte ori visa urât, iar ea și-l amintea plângând cu suspine și rugând-o să nu spui nimănui. Să nu spună că a plâns.

Acum ea zise:

— Nu trebuie să faci nimic în schimb, Efe. Am făcut-o și pentru mine, nu doar pentru tine. Hai să nu mai vorbim despre asta, vrei? Uite, vine mama ta, și Douggie e cu ea.

De îndată ce băieţelul îl zări pe tatăl lui, îşi trase mâna din a lui Gwen şi începu să fugă prin iarbă spre Efe.

— Tata! strigă. Tata!

Efe se ridică şi îl prinse şi îl săltă până la faţa lui şi îi dădu un sărut apăsat pe obraz. Douggie se instală imediat în braţele lui Efe şi începu să vorbească.

— Vleau văd casă păpuşi, tata. Vleau casă păpuşi. Tata duce Douggie. Acum.

— Trebuie să o întrebăm pe Leonora, Douggie, zise Efe. E casa ei de păpuşi.

Douggie începu să se vânzolească şi Efe îl lăsă uşurel jos. Băiatul se duse direct la locul unde stătea Leonora şi începu să tragă de fusta ei.

— Casă păpuşi! Log du-mă casă păpuşi! Acum!

— Fiul tău, îi spuse Leonora lui Efe, a moştenit firea ta insistentă. Lui Douggie îi spuse: Hai, vino, Douggie. Vom merge să vizităm casa de păpuşi, dacă asta te va face fericit.

— Felicit! Douggie fu de acord, punându-şi mânuţa roz în cea a Leonorei. Hai mergem casă păpuşi. Acum.

Leonora se ridică şi Douggie începu să o tragă, prin iarbă, spre casă. Ea zise:

— Eu sunt mult, mult mai bătrână decât tine, Douggie. Eu merg şi mai încet decât tine, aşa că trebuie să mă aştepţi. Şi când ajungem la casa de păpuşi, trebuie să fii băiat bun şi să atingi totul foarte încetişor. Casa de păpuşi e foarte specială. Trebuie să avem grijă de ea.

Douggie dădu solemn din cap şi încetini ca să păstreze acelaşi ritm cu Leonora.

— Ai nevoie de ajutor, mamă? o întrebă Efe pe Gwen în timp ce ea păşea cu grijă de-a lungul potecilor din Grădina Liniştită. Nu ştiu foarte sigur ce treabă ai, dar te ajut cu plăcere. De fapt, nu prea am ce face.

— Verific florile ca să fiu sigură că toate cele pe care le vreau duminică pentru aranjamentele din casă vor fi pregătite. Gwen îi zâmbi fiului ei. Dalia asta se numeşte Episcopul din Llandaff. Îi merge destul de bine şi are o culoare atât de minunată! O iubesc.

— Episcopul din Llandaff? Nu e un nume fermecător, nu-i

așa?

— Nu, nu cred, dar numele adesea nu sunt. Nu mă băga în seamă, dragule. Știu că nu ești cel care trebuie consultat în asemenea probleme, nu-i așa?

— Dumnezeule, nu, rânji Efe. O floare e o floare pentru mine. Sunt foarte frumoase și miros bine, dar eu nu văd rostul lor, sincer. Într-un minut înfloresc și în următorul le cad petalele sau îngălbenesc sau... Și OK, nu vreau cu adevărat să vorbesc despre aranjamente florale, ci doar să te rog să discuți puțin cu Leonora pentru mine. Chiar contează, mamă.

— Doar nu îți imaginezi că sunt de partea ta în toate astea, Efe? Cred că un muzeu foarte departe de Willow Court e o idee îngrozitoare.

Efe lovi supărat cu piciorul în pietriș.

— Nu gândești corect, mamă. Sincer. Chiar vrei să îți petreci restul zilelor ca menajeră ideală pentru niște tablouri? Îți imaginezi cât de liberă ai fi dacă nu ai fi îngrijitoare și un fel de însoțitoare pentru Leonora.

— Acum chiar că ajunge, Efe! Gwen se întoarse ca să îl privească în față. Satisfacția pe care o simțise cu o clipă în urmă, văzând că toți crinii ei înfloreau într-o spumă de alb și roz exact la momentul potrivit, dispăru la auzul cuvintelor lui. Tu nu te gândești decât la tine. Nu știu ce e atât de important pentru tine, dar asta nu îți dă dreptul să... Căută cuvântul potrivit... Minimalizezi întreaga mea viață. Asta fac eu, Efe. E ceea ce am făcut dintotdeauna: să am grijă de Willow Court, de mama și de picturi, și asta înseamnă o muncă asiduă, de asta te pot asigura, și nu mă plâng niciodată, pentru că îmi place foarte mult. Iubesc Willow Court și, deși e dificilă uneori, recunosc, o iubesc pe mama. Nu am observat niciodată ca tu să fi vrut să călătoresc și să mă folosesc de libertatea asta când locuiai aici. Era bine pe atunci să nu ies din voia voastră, a copiilor.

— Pe mine nu m-ar fi deranjat să fi avut o slujbă departe de casă. Nu m-ar fi deranjat să nu locuiesc la Willow Court. Efe părea nesigur, și în clipa în care cuvintele îi ieșiră din gură, clătină din cap. Nu, mamă, asta nu a ieșit cum trebuie. Îmi pare rău. Bineînțeles că mi-a plăcut mult să trăiesc aici și probabil că ovar fi deranjat groaznic dacă nu ai fi avut grijă de noi. Știu cât de incredibil de norocoși am fost noi toți să avem o asemenea

copilărie, și totuși, acum s-a terminat și noi toți am plecat de acasă și în viitor tu ai putea face tot felul de lucruri minunate, în loc de…

— Lucruri plictisitoare, cum ar fi să văd care flori se potrivesc cu care și câte sunt și dacă o combinație sau cealaltă va arăta bine în salon și dacă vom avea nevoie de vazele de cristal sau de cele de ceramică? La asta te referi? Gwen se enervase și își simțea sângele invadându-i chipul. Să am grijă ca toate mesele să fie organizate pentru familia mea? Să mă joc de-a v-ați ascunselea cu Douggie, pentru că Fiona e extenuată de sarcină, iar tu ești tot la telefon sau trimiți un e-mail pentru serviciu, deși ar trebui să te distrezi la țară?

— OK, OK. Îmi pare rău, mamă, nu la asta m-am referit. *Chiar* știu ce faci pentru noi și apreciez asta, la fel și Fiona, iar lui Douggie îi place foarte mult aici. Ai dreptate. Doar că afacerea asta înseamnă enorm pentru mine.

Gwen își reluă plimbarea de-a lungul cărării, cercetând daliile și controlând câți dintre trandafiri mai aveau încă flori care meritau un loc într-una dintre vaze. Certurile cu copiii ei o făceau întotdeauna să sufere și trecură câteva clipe până când inima ei bătu din nou normal. Efe păși în tăcut pe lângă ea. Ea nu își dăduse niciodată seama foarte bine ce făcea exact fiul ei cel mare pentru a-și câștiga existența. Lucra pentru o firmă de relații publice, dar rolul lui în companie nu îi era clar. Ziua lui de lucru părea să implice un mare număr de mese la restaurante și mult vorbit la telefonul mobil.

— De fapt, voiam să te întreb, zise ea. Ce-ți iese din afacerea asta? De ce ești dintr-odată atât de interesat de soarta picturilor?

Efe se încruntă.

— Sunt în situația de a face bani, asta-i tot. Și am nevoie de ei acum, crede-mă pe cuvânt. Avem niște încurcături financiare la firmă, și asta ne-ar scoate din orice problemă. Nu te uita așa, mamă. E prea plictisitor de explicat, crede-mă, și nu e nimic pentru care tu să îți faci griji. Nu am să mă las terfelit prin tabloide sau așa ceva, dar niște bani ar fi al naibii de folositori. Ca să nu mai spun că Reuben Stronsky ne-ar angaja probabil să ne ocupăm de publicitate, dacă ar *fi* să existe un muzeu Ethan Walsh.

— Cred că e o speranță deșartă, dragule, zise Gwen. Chiar cred. Știi ce încăpățânată poate fi Leonora. Și de data asta sunt de acord cu ea. Ai fi mai câștigat dacă l-ai aborda pe tatăl tău. Din câte mi-a spus aseară, deși nu mare lucru, el e destul de dornic. Cred că îi place oarecum ideea de a zbura peste Atlantic o dată la câteva luni. Știi cum e el.

Efe zâmbi.

— Totuși, Leonora nu o să asculte niciodată de tata, nu-i așa?

— Nu, zise Gwen. Așa e. Și nu ar asculta de nimeni legat de subiectul acesta, te asigur.

— Nu voi înceta să o bat la cap, insistă Efe.

Gwen își strecură brațul sub al lui și se îndreptară înapoi spre casă.

— Nu, dragule, zise. Nu m-am gândit nicio clipă că ai să o faci.

„Poți să îți pierzi antrenamentul, reflectă Leonora, și să uiți cum să le vorbești copiilor foarte mici.” Douggie nu venise des la Willow Court, ca să se familiarizeze complet cu el, iar ea era puțin dezorientată când trebuia să se ocupe de el. Era un copil ciudat, pătimaș. Efe fusese așa, vrând totul *acum, chiar în clipa asta,* și făcând mare tărăboi dacă i te împotriveai. Dar Efe fusese guraliv, iar Douggie era opusul. Nu exista un cuvânt pentru cineva care nu scotea o vorbă în cea mai mare parte a timpului. Alex fusese întotdeauna liniștit, dar gânditor, și cel mai nepretențios copil din lume. Acum se pomeni menținând un curs aproape constant de vorbire, ca să atenueze puțin tăcerea, și trebuia să facă un mare efort ca să se abțină de la a folosi același ton pe care îl adopta când se adresa pisicilor ei.

— Am ajuns, dragule, zise când sosiră la ușa închisă a camerei copiilor. Hai să intrăm!

Perdelele fuseseră trase parțial peste fereastră și soarele după-amiezii nu era mai mult decât o strălucire slabă ce cădea peste straturile de praf care se depuseseră peste toate piesele de mobilier, făcând umbre întunecate printre faldurile albe. Căsuța păpușilor se contura nedeslușit pe un perete și, preț de o clipă, Leonorei i se păru că vede pe cineva stând lângă ea, aplecându-se peste ea, atingând locul în care stătea ascuns acoperișul sub învelitoarea sa protectoare. O femeie, purtând un veșmânt lung și alb, ca o cămașă de noapte.

Leonora clipi și se uită din nou, dar nu era nimic acolo. Inima îi hătea cam tare, iar ea închise ochii și inspiră adânc de două ori pentru a se calma. „O umbră, asta-i tot. Nu e absolut nimic acolo. Îmbătrânesc și ochii mei nu mai sunt ce au fost.”

Douggie trăgea de ea.

— Casa păpușilor? Unde-i? Unde?

— Aici. Leonora fu surprinsă să constate că îi tremura vocea. Vom trage perdelele. Nu e întuneric aici? Ca noaptea, aproape. Apoi dăm pânza jos și ne uităm dacă păpușile sunt acasă.

În timp ce vorbea, trase perdelele într-o parte și lumina se împrăștie în fiecare colț al încăperii. Apoi se duse la căsuța păpușilor și ridică imediat pânza de pe ea, punând-o cu grijă jos, pe unul dintre fotoliile învelite. Douggie îngenunche pe podea și își apropie fața de camerele în miniatură.

— Asta e păpușa mamă, zise Leonora, aplecându-se ca să îi arate, întrebându-se dacă să riște să îngenuncheze lângă el. „Mai bine nu, se gândi. Atâta îmi trebuie să stric ceva chiar înainte de petrecere.” Și acesta e tata, și aceia sunt copiii. Acum joacă-te cu grijă cu ele.

Douggie nu se jucă mai deloc cu păpușile din lemn, nu în felul în care se jucaseră Gwen și Rilla. Leonora își amintea cum discutaseră despre acțiunile și sentimentele păpușilor și cum fuseseră veșnic disperat de bolnave și îngrijite să se însănătoșească sau gătite să meargă la petreceri. Rilla și Gwen vorbiseră întruna despre purtarea lor. Nu fuseseră nici măcar în stare să se pună de acord cum să le numească. Efe, Alex și Chloë le răpiseră, le atârnaseră de picioare de acoperiș și în general fuseseră mult mai brutali decât îi plăcuse Leonorei. Trebuise să fie atentă la casă pentru a avea grijă să nu se strice ceva. Beth era singura nepoată care se jucase cu păpușile într-un mod pe care Leonora îl considera adecvat. Le respecta pe ele și trecutul lor și o ruga mereu pe Leonora să-i spună cum tatăl ei făcuse casa pentru ea, iar mama ei o decorase și confecționase primele păpuși; cele pe care nu avea niciodată voie să le atingă, dar pe care Leonora le scotea uneori ca să i le arate, ca o tratație specială.

Douggie se uita doar. Din când în când, mânuța lui durdulie se strecura într-una dintre camere și mișca un scaun sau mângâia fața uneia dintre păpuși.

— Ar trebui să mergem acum, Douggie, spuse Leonora cu blândețe, pregătindu-se pentru o dispută și întrebându-se dacă îl putea tenta să iasă din camera copiilor dacă îi promitea că aveau să meargă să îl caute pe motanul Bertie. E aproape ora ta de masă.

Spre surprinderea ei, Douggie dădu din cap și se ridică. Se aplecă deasupra acoperișul căsuței păpușilor și spuse:

— Copeliș.

— Corect, e un acoperiș. Deștept băiat!

El își trecu mâna peste hârtia pictată ca să arate ca țiglele.

— Copeliș de hâltie, zise și zâmbi în sus spre Leonora.

În acel moment, ea îl văzu pe Efe copil, după ochii și felul în care se uita la ea. Avea zâmbetul încântător al lui Efe. Ce ciudată era transmiterea asta a unor părți din tine, peste ani. Zâmbetul nu era doar al lui Efe. Fusese și al tatălui ei, și iată-l acum pe fața aceasta mică de copil. Exact la fel. Leonora ridică pânza și o aranjă din nou pe căsuța păpușilor.

— O acopăr ca să rămână frumoasă și curată, explică ea în timp ce Douggie o privea fără să spună un cuvânt.

— Noapte-noapte, casă, îl auzi șoptind, când pânza albă căzu peste acoperiș. Noapte-noapte.

Rilla se trezi târziu vineri dimineața, după o noapte agitată cu vise, și apoi petrecu o jumătate de oră probând haine în fața oglinzii, aruncându-le pe cele nepotrivite pe pat cu dezgust, ca orice adolescentă care se pregătește pentru o primă întâlnire.

Bluza roz era prea roz și vulgară, cea neagră, inutil de funebră pentru o dimineață caldă de vară. Să îmbrace oare o fustă? Sau pantaloni? Lucrul cel mai important era să arate excelent, fără să lase impresia că își dăduse vreo osteneală pentru alegerea ținutei, că acesta era felul în care arăta ea în mod firesc, în absolut fiecare zi.

Rilla se privi cu atenție și se simți grasă și agitată. „Pe cine păcălești?” își spuse. „Cine spune că Sean are să te observe măcar? El probabil că filmează ceva pe undeva, și femeile de vârstă mijlocie cu chipuri roșii de la prea mult efort sunt ultimul lucru care l-ar putea interesa.

Totul mergea prea repede. „Nu sunt obișnuită cu asta, reflectă Rilla. Cu siguranță că sunt prea bătrână pentru prostia asta de dragoste la prima vedere după care mă dădeam cândva

în vânt. Trebuie să chibzuiesc și să întorc lucrurile pe toate fețele, să cântăresc argumentele pro și contra și chestii din astea plictisitoare.” Îi veni în minte că poate băuse un pic prea mult vin în seara dinainte și că tot ceea ce simțise afară pe terasă nu era altceva decât o iluzie. Totuși, nu era. Sean și perspectiva de a-l revedea o făceau să se gândească în mod categoric la dragoste la prima vedere, la fel și frământarea.

Unde mai pui că îi era din ce în ce mai foame și, dacă nu îi dădea zor, nu mai găsea nimic de mâncare. Își puse pe ea primul lucru pe care îl probase, o bluză largă de crep maro vaporoasă și pantaloni moi dintr-un material cu un imprimeu abstract de culori autumnale. Cercei de chihlimbar. Părul desfăcut. Rilla decise că asta era probabil varianta cea mai bună și coborî să ia micul dejun.

După ce mâncă, nu se sfii să plece în căutarea lui Sean. Ideea era să dea peste el ca din întâmplare și, inițial, Rilla se gândi că nu avea să funcționeze, dar apoi auzi echipa vorbind în salon. Ieși pe ușa principală și ocoli nonșalant casa până ajunse la terasă. Acolo se uită pe fereastră la cameraman și la Sean, care supraveghea filmarea unor picturi ale lui Ethan Walsh, și se prefăcu surprinsă. Nu trebui să se prefacă încântată, pentru că inima îi tresăltă când el îi făcu semn să intre și să urmărească filmarea.

— Nu durează mult, zise în timp ce ea se așeză pe un scaun.

— Nu mă deranjează să aștept, zise Rilla și se pregăti să-l urmărească pe Sean la lucru.

Constată cu uimire că nu doar tinerele puteau dezvolta un interes pasional pentru orice făceau prietenii lor.

Se uită la tablourile Walsh de pe peretele opus scaunului pe care ședea și dintr-odată i se părură cele mai fascinante picturi pe care le văzuse vreodată. Locuise în casa asta ani și ani de zile și își dădu seama acum că nu le apreciase până atunci așa cum trebuia, poate pentru că nu se uitase niciodată cu adevărat la el. Încercă să își întoarcă privirea de la tablourile care înfățișau lacul, dar camera asta era plină de ele.

„Sunt doar tablouri, își spuse, uitându-se în jos la mâinile ei. Nu e lacul adevărat. Te poți uita la lebede. Ridică-ți numai privirea și uită-te la lebede.” Rilla inspiră adânc și se uită la pictura din fața ei. Două lebede, pe jumătate ascunse de frunze de salcie, și în prim-plan cărarea care șerpuia de-a lungul

malului, răsucită ca un S și pierzându-se sus în colțul din dreapta. Verdele sclipitor și umbre, și aripi albe, și gâturi lungi apăreau ca de după o cortină de frunze. „E frumos, se gândi Rilla, iar eu îl urăsc. Nu mă pot uita la el.”

Examină peretele căutând altceva pe care să se concentreze. „Nu am de gând să mă pierd cu firea din pricina unui tablou. Vreau să rămân.” Se trezi uitându-se la o pânză mică, în care cineva – trebuia să fie Nanny Mouse – stătea cu spatele la artist, cârpind ceva la lumina lămpii. „Trebuia să-i recunoști meritele lui Ethan Walsh, se gândi. Nimeni nu picta lumina în acest fel.” Era atât de aurie și de plăcută lumina acestei lămpi, încât practic îți puteai încălzi mâinile la ea. Părea să strălucească dincolo de tablou, și umbrele din fundal păreau pline de o amenințare tainică, de parcă liniștea scenei putea fi spulberată în orice moment.

„Mă las în voia imaginației, își spuse. Asta mă va învăța să încerc să fiu serioasă.” Își întoarse gândurile spre Sean. Se simțea foarte bine stând aici cu brațele încrucișate, dar cât era decent să aștepte? Se întrebă ce să facă atunci când el va veni lângă scaunul ei și va îngenunchea.

— Bine că ai așteptat, zise. Voiam să te întreb dacă ai vrea să vii cu mine la Nanny Mouse după-amiază. Ești ocupată?

— Nu, bineînțeles că nu. Mi-ar plăcea foarte mult. A trecut o veșnicie de când n-am mai văzut-o și aveam și eu de gând să merg.

— Grozav! Se ridică și își dădu părul de pe frunte cu un gest care îl lucea să arate mult mai tânăr. Zâmbi. Am ceva treabă afară acum, dar ne vedem la prânz, cu siguranță.

— Da, zise Rilla.

Îl privi urmându-și echipa afară din salon, peste care păru deodată să se așternă o tăcere aproape reverberantă. Se duse la fereastră și îi văzu pe bărbați dispărând în grădina sălbatică. Erau în drum spre lac și Rilla se întoarse brusc de la fereastră. Îi veni brusc să plângă și începu și i tremure, deși era cald. „Nu am să mă gândesc la lac. Nu mă voi gândi deloc la trecut, își spuse. Refuz. Am să fiu fericită.” Intră în hol și se întrebă cum să-și omoare timpul până la douăsprezece și jumătate.

Fotoliile din căsuța lui Nanny Mouse păreau mici, deși nu erau, decise Rilla. Nu se dădea în vânt după dralonul verde-gri

care pretindea a fi catifea și arăta foarte bine, dar nu era deloc confortabil. Răcoritoarele aduse de domnișoara Lardner pentru ea și Sean erau mai potrivite pentru o petrecere de păpuși sau un picnic de ursulețidepluș sau așa ceva: bomboane fondante în culori pastelate și ceai Earl Grey, care ar fi trebuit numit Pale Grey[1] deoarece asta era culoarea lui. Ceștile erau frumoase, dar și ele aveau ceva miniatural, cu tortițele lor decolorate de trandafiri roz pal.

„Nu-mi pasă”, se gândi Rilla, mușcând într-un pătrat glazurat dureros de dulce. Era fericită să stea pur și simplu aici în compania lui Sean, fericită că o rugase să îl acompanieze, fericită că tot ceea ce îi șoptise Chloë la prânz („Chiar te place, Rilla. Ascultă-mă pe mine…”) putea să fie adevărat. În stadiul ăsta, ezita să recunoască, chiar și față de sine, cât de atrasă se simțea de el, dar toată evidența era acolo și ea o judecă acum, în timp ce Sean vorbea cu Nanny Mouse cu blândețe.

Când stătea lângă el, de-abia putea respira. Când nu îl vedea nicăieri, îl căuta. Când era singură, se lăsa în voia fanteziilor despre care crezuse că erau domeniul exclusiv al celor sub douăzeci de ani. Când era cu alți oameni, mintea ei rătăcea. Când era lângă el, simțea că se topește, și când mergea alături de el, uita complet de picioare și ar fi putut merge ore în șir și l-ar fi urmat oriunde voia el.

„Oh, Doamne, recunosc că sunt vinovată, reflectă Rilla. M-a prins rău. M-a prins îngrozitor, și dacă nu iese nimic din asta? Pot să suport durerea?” Acest gând o dezmetici, făcând-o să pună deoparte ceașca de ceai. Se servi cu încă o fondantă, una mov, în timp ce se gândea la posibilitatea înfiorătoare ca nepoata Chloë să se înșele și ca semnalele pe care ea le remarcase începând din seara precedentă să fie doar… nimic. Doar Sean care era șarmant și nu și faptul că ar plăcea-o în mod deosebit. Dacă el se purta așa cu toate femeile pe care le întâlnea? „Adevărul e, își spuse, că nu îl cunoști mai deloc și te comporți ca o adolescentă. Și, în plus, cum rămâne cu Ivan?” Se gândi la el, încercă să și-l amintească așa cum era el la Londra, și i se păru foarte dificil, foarte îndepărtat. În starea de spirit actuală, de-abia își putea da seama ce îi plăcuse la el, și din clipa în care îi venea în minte, îi scăpa din nou, de parcă ar fi fost o persoană lipsită de orice însemnătate. „Am să mă ocup de

1 Gri Pal

toată treaba asta, se gândi, atunci când va trebui, și s-ar putea să nu trebuiască niciodată.”

Rilla se uită împrejur la toate fotografiile lui Nanny Mouse. Ceremoniile de botez erau bine reprezentate pe polița de deasupra căminului. „Iată-mă, în brațele Leonorei, iar aceea trebuie să fie chiar Leonora, împreună cu Maude și cu Ethan Walsh.” O imagine, înrămată și atârnată pe perete, îi atrase atenția. „E tata cu Gwen în brațe, la botezul ei. Doar o arătare învelită în dantelă albă. Tata era atât de frumos!” Rilla nu îl văzuse niciodată pe tatăl ei în realitate, dar din fotografii chiar avea un șarm hâtru. Era o fotografie alb-negru, bineînțeles, așa că nu îi putea deslușI culoarea părului, dar știa că fusese roșcat pentru că așa era al ei, și încă din copilărie toată lumea îi spusese că semăna cu el. O invidiase întotdeauna pe Gwen pentru părul ei negru. Majoritatea oamenilor pe care îi cunoștea credeau că să fii roșcată era un fel de binecuvântare și, deși acum Rilla se obișnuise cu buclele ei roșcate, îi creaseră ceva probleme în tinerețe. Toată lumea se aștepta să fie irascibilă.

Sean îi zâmbi din partea cealaltă a camerei, iar ea se emoționă. „Oh, poartă-te ca o femeie de vârsta ta”, își spuse. Își îndreptă atenția spre ceea ce spunea Nanny Mouse. Bătrâna domnișoară părea a fi mai mult persoana pe care Rilla și-o amintea, reușind să rămână în prezent, cel puțin în cea mai mare parte a timpului. Poate asta se întâmpla pentru că Sean știa atât de bine să ia un interviu.

— Îmi aduc aminte de nuntă. Nu venise nicio rudă din partea miresei. Erau goale toate scaunele în biserică. M-au lăsat să particip. Pe atunci eram doar o fată în casă, dar domnul Walsh a spus că puteam să fiu camerista doamnei. A domnișoarei Maude. Eu o numeam așa înainte de a se căsători și se părea că nu puteam să mă dezobișnuiesc. Era o făptură frumoasă, dar tăcută. „Eu sunt un șoarece ca și tine”, mi-a spus odată. Și chiar era. De-abia deschidea gura.

— Și Ethan Walsh o iubea foarte mult, zise Sean, vocea sa făcând din cuvinte mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

Spera să schimbe subiectul cu remarca lui. Nanny Mouse încurca nunțile. Ethan și Maude fugiseră pe ascuns. Probabil se gândise la nunta lui Leonora cu Peter, imediat după moartea lui Ethan.

— Ciudat mod avea de a arăta asta!

Nanny Mouse rosti asta cu atâta fermitate, încât păru să o obosească. Se opri din vorbit și începu să se uite în gol și să își frământe cu o mână materialul fustei. Când vorbi din nou, vocea ei era complet schimbată, șovăitoare și nesigură, și memoria ei alunecase printre ani de la o nuntă la alta. Rilla asculta cu atenție pentru a prinde niște indicii. „Domnul Peter.” Asta era tatăl ei, deci probabil că se gândește la Leonora. Sean îi aminti cu blândețe de Maude și de începuturile ei la Willow Court.

— Maude? Da, o vei găsi foarte probabil în grădină. Plantează ceva. Fără galben, urăște florile galbene. Bănuiesc că te surprinde, pentru că în general oamenilor le plac florile galbene, nu-i așa?

Rilla își simți ochii plini de lacrimi. „Sărmana Nanny! Doamne, sper să nu trăiesc să ajung atât de confuză! Acum face conversație politicoasă. Mă întreb dacă știe cine e Sean.”

— Leonora a fost foarte bolnavă, știi tu, zise Nanny Mouse confidențial, aplecându-se spre el și coborând vocea. S-a udat leoarcă, vezi tu, și a căpătat o răceală îngrozitoare, care s-a transformat în pneumonie, așa cred că a spus doctorul. Avea febră mare, zile în șir am șters-o cu cârpe umede. Și la înmormântare n-am știut cu cine să stau. N-am știut. A fost atât de greu de ales, dar l-am ales pe bebelușul meu, pentru că el era încă în viață. Era la mintea cocoșului că viii veneau înaintea celor morți. Oh, Doamne, dar nu-mi plăcea să mă gândesc la Maude a mea închisă complet în sicriul ăla.

Din ochii lui Nanny Mouse curgeau lacrimi și ea clipi.

Sean îi dădu batista lui curată și murmură ceva, să nu se mai frământe. Apoi schimbă subiectul.

— Ce făcea Maude în timp ce Ethan picta? Îl ajuta vreodată? Îi dădea sfaturi? Doar era și ea artistă, nu-i așa? Înainte de a se căsători?

Nanny Mouse părea speriată. Se lăsă înapoi în fotoliu și deveni palidă și începu să mormăie în șoaptă, clipind și ținându-și ambele mâini înaintea feței, de parcă Sean ar fi fost pe punctul de a o lovi.

— Nu te chinui, Nanny, zise el repede. Își puse mâinile pe ale ei și i le mângâie ca s-o liniștească. E în regulă. Nu vom vorbi despre asta dacă nu vrei. Poți să-mi povestești orice vrei despre Maude. Tu alegi. Povestește-mi din nou despre grădină.

Nanny Mouse se uită la Sean, de parcă nu avea habar ce voia de la ea. Își trase mâinile din ale lui și se îndreptă de spate.

— El trebuie să o aibă lângă el. Nu crezi că asta e ciudat? Eu cred că e ciudat. Ce fel de bărbat are nevoie de soția lui acolo în fiecare clipă în timp ce lucrează? Bucătăreasa spune că îl aude aruncând lucruri. Eu nu sunt o bârfitoare, știi tu. Eu nu vorbesc pe nimeni de rău, fără un motiv bun. Numai că felul în care intră în tăcerile alea lungi și nici măcar nu petrece ziua cu ea... ei bine, e de mirare că e așa slabă și palidă? Nu vrea să se uite aproape deloc la copil. Nefiresc, așa numesc eu asta. Bine, se uită, bineînțeles, se uită tot timpul într-un anume fel. Stă acolo cu cartea aia binecuvântată a ei și mâzgălește, și mâzgălește, și eu știu ce se întâmplă. Totuși, nu îndrăznesc să spun. El m-a avertizat. M-a luat aseară deoparte în bucătărioară și am urmele degetelor lui pe braț, uite...

Își trase mâneca rochiei și îi arătă lui Sean antebrațul ei zbârcit, însemnat cu nimic mai sinistru decât urme de bătrânețe.

Această izbucnire o obosi pe Nanny Mouse și capul îi căzu pe piept.

— Asta-i minunat! Mulțumesc foarte mult, zise Sean. Nu-ți face griji, am să te las să te odihnești acum. Vom veni să te vizităm mâine și vom aduce o cameră de filmat ca să poți apărea la televizor.

Nici chiar cuvântul magic „televizor” nu reuși să o deștepte pe Nanny Mouse. Ochii îi erau închiși, și domnișoara Lardner, care stătuse liniștită într-un colț, ascultând conversația, se ridică și spuse:

— Mi-e teamă că domnișoara Mussington trebuie să se odihnească acum. A fost puțin prea mult pentru ea.

— Înțeleg, zise Sean și adăugă: Nu vă faceți griji, găsim drumul spre ieșire.

Rilla spuse:

— Mulțumesc pentru ceai, domnișoara Lardner. Totul a fost foarte delicios. Se duse la Nanny Mouse și se aplecă să o sărute. La revedere, Nanny, zise.

Ochii bătrânei domnișoare se deschiseră și preț de o secundă păru nedumerită, încercând să înțeleagă cine stătea ghemuită în fața ei. Apoi zâmbi.

— Rilla! Ce minunat că te văd, dragă! Ești o adevărată doamnă acum, nu-i așa? Nu mai ești o fetiță.

— Nu, nu mai sunt o fată. O să vin în curând să te vizitez din nou.

Nanny Mouse o trase de mâneca pe Rilla.

— N-ar fi fost niciodată de acord, dacă nu i-ar fi fost frică de moarte. Înțelegi? Trăia cu teamă. Tot timpul. Teamă de el. Da.

Când ieșiră în față la Lodge Cottage, Sean expiră ca și cum și-ar fi ținut mult timp respirația.

— Ei bine… zise. La cine crezi că se referea? Maude? Sau Leonora?

— Maude. Ea trebuie să fie. Leonora subliniază mereu că nu se teme de nimic. Pe deasupra, tata a murit foarte tânăr, și ea a fost văduvă cea mai mare parte a vieții. Ce a descris Nanny Mouse părea un bărbat cu adevărat brutal.

— Probabil ai dreptate. Ethan Walsh începe să se contureze ca un fel de tiran al familiei. Sean clătină din cap. Sigur că nu poți afla foarte multe despre caracterul unei persoane din arta pe care o produce.

Porniră împreună de-a lungul aleii spre casă, și opera lui Ethan Walsh și relația lui cu soția erau ultimul lucru la care să se gândească. Ea își dorea ca aleea străjuită de stejarii stacojii să se întindă la nesfârșit. Se întreba ce ar putea spune. Dacă tăcerea continuă va deveni apăsătoare sau ei erau două persoane care își vedeau liniștite de drum împreună.

— Vreau… începu Sean, chiar când ea spuse:

— Cred… Râseră și Rilla zise: începe tu.

— Bine. Voiam să spun mulțumesc că ai fost acolo în timp ce filmam de dimineață. Mi-am dat seama prea târziu că unele dintre tablourile din salon probabil că nu sunt Walsh-urile tale favorite. Toate scenele acelea de pe malul lacului. Îmi pare rău dacă ți-a fost greu să le privești.

— Nu, deloc. Nu mă deranjează să văd tablourile. Rilla se uita la vârfurile pantofilor ei în timp ce mergea pe pietriș, asculta sunetele pe care le făceau pașii lor. Își ridică privirea spre Sean. Doar în circumstanțe reale nu le pot suporta.

— Totuși…

Sean se opri și o luă de mână.

Rilla se întoarse cu fața spre el, brusc conștientă că inima ei bătea foarte repede.

— Nu am să vin la cină diseară, zise. Am promis echipei că o să merg să mănânc cu ei la cârciumă. Aș vrea să nu fiu nevoit.

— Nu, e-n regulă. Înțeleg. Rilla zâmbi. Va fi încă un circ în familie, sunt sigură. Nu cred că vei pierde prea multe. Majoritatea timpului vorbim toți fie despre aranjamentele pentru petrecere, fie despre planul lui Efe și ce ar trebui să se facă în legătură cu asta. Era conștientă că vorbea pentru a ascunde cât de dezamăgită era.

— Totuși, zise Sean, bănuiesc că vei avea nevoie de încă o țigară, nu-i așa? Ca aseară?

Rilla simți mâna lui încordându-se peste a ei și îi fu greu să răspundă cu o voce calmă.

— O, da, întotdeauna am nevoie. Deși, de data asta s-ar putea să-mi fumez țigara în foișor. Știi unde e asta?

— Da. Zâmbi spre ea. Voi fi acolo. Cam pe la miezul nopții, să zicem? Reziști să rămâi trează până atunci? E îngrozitor de târziu.

Rilla dădu din cap, neîndrăznind să vorbească. De-abia putea crede că avusese atâta curaj. Cum avea să își țină emoția sub control pentru încă șase ore? Unde era Beth? Ea ar înțelege cât de palpitant era rendez-vous-ul ăsta. Da, decise Rilla, ăsta era cuvântul de modă veche potrivit: rendez-vous. O porniră din nou în sus spre casă, dar el nu îi dădu drumul la mână. Nu-i dădu drumul decât când ajunseră aproape de scările principale.

— Mă asculți, mamă? Și tu, tată, cred, dar mai ales mama.

Gwen își ridică privirea din caietul de notițe mare cartonat, deschis în fața ei pe masa de bucătărie și dădu absentă din cap spre Chloë. James stătea lângă ea și citea ziarul. Cum de găsea timp de citit, când erau atâtea de făcut? Ea era prea preocupată de lista curentă (verificând aranjamentele pentru parcare în ziua petrecerii și dacă îi anunțase pe toți care trebuiau să știe) ca să perceapă detaliile veșmintelor lui Chloë, dar avea o impresie generală de negru și de metal și își dori ca fiica lui să se îmbrace ca Beth. Simțea că era cumva nedrept ca fiica Rillei să arate elegantă chiar și în tricou și jeanși, în timp ce a ei ar fi făcut treabă bună dacă ar fi stat într-un lan de porumb ca să sperie ciorile. Instantaneu se rușină de acest gând și făcu un efort să îi

zâmbească lui Chloë și să nu arate ca și cum ar fi fost nemulțumită de ea în vreun fel.

— Parcurg doar listele mele, zise. Sunt atât de multe! Presupun că după petrecere voi ajunge la stadiul în care totul e tăiat de pe fiecare dintre ele, și atunci va fi prea târziu să mai remediezi dezastrele.

— Nu va fi niciun dezastru, mamă, nu-ți face griji.

Chloë își întinse brațele deasupra capului. Philip intrase odată cu ea în bucătărie, iar acum se rezema de perete. James puse ziarul deoparte.

— Ce urmărești, iubito? Văd că vrei ceva, zise el. Ai privirea aia. O cunosc bine. N-ai probleme cu banii, nu-i așa?

— N-are nimic de-a face cu banii, tată. Voiam doar să știu ce ați hotărât în legătură cu cadourile, asta-i tot.

Gwen își trecu o mână prin păr și oftă.

— Sinceră să fiu, mi-a trecut prin minte doar săptămâna trecută că ar trebui prezentate. Noi îi vom oferi cadourile, doar familia, sâmbătă după cină, dar, în ce privește toate celelalte cadouri, am hotărât că, pe măsură ce ajung oamenii, cineva poate pune cadourile pe masa din sufragerie sau undeva și apoi Leonora le poate deschide după petrecere, când suntem doar noi. De ce?

— Pentru că, zise Chloë, aplicându-se peste masă spre Gwen, mi-a venit o idee strălucită. Au sosit câteva pachete astăzi și vor mai fi și alte câteva mâine, și toți care vin vor aduce ceva și vor fi prea multe ca să încapă pe masa din sufragerie, nu crezi?

— Nu prea știu. La asta nu m-am gândit.

Gwen se încruntă.

— Atunci ce zici de asta? spuse Chloë. Eu și Philip vom aduna câteva crengi de salcie și vom face un copac în hol și vom aranja toate cadourile dedesubt, exact cum facem cu bradul de Crăciun. L-aș decora cu adevărat spectaculos, te asigur. Putem pune cadourile pe care le-a deschis deja Leonora cel mai aproape de trunchi și apoi toate cele împachetate pot fi așezate în niște cercuri de jur-împrejur. Va fi chiar grozav. Te rog, mamă, te rog, zi că putem face asta!

Gwen se gândi o clipă.

— Cred că da, zise în cele din urmă, și Chloë sări de pe scaun și fugi în jurul mesei ca să o îmbrățișeze pe mama ei.

— Fantastic! N-ai să regreți, îți promit! strigă și, apucându-l pe Philip de mână, alergă afară din bucătărie, aproape ciocnindu-se de Rilla și Sean, care tocmai intrau.

— Chloë pare a fi în formă, zise Rilla. Arăta de parcă ar fi fost în drum spre ceva cu adevărat important.

— A avut una dintre ideile ei strălucite, zise James. Totuși, nu cred că din asta poate veni vreun rău.

Rilla râse. Ideile lui Chloë duseseră de-a lungul anilor la câteva catastrofe spectaculoase. Odată hotărâse să încerce să facă o fântână în mijlocul podelei din seră și întreaga încăpere trebuise să fie remochetată.

— Stai jos, Sean, zise Gwen. Dorești o ceașcă de ceai?

— Nu, mulțumesc, Gwen, zise Sean. Am luat ceaiul adineauri.

— Ce sugera Chloë? întrebă Rilla, și James îi povesti.

— Asta sună grozav! zise ea. Va arăta splendid, Gwen!

— Sper. Și sunt încântată că vrea să facă ceva special pentru petrecere. E puțin cam în ultimul moment, bineînțeles, dar asta e tipic pentru tineri, nu-i așa? Mi-aș fi dorit să se fi gândit să mă întrebe acum câteva săptămâni dacă putea să mă ajute cu ceva, în loc să se năpustească asupra noastră în ultima clipă cu toată chestia asta artistică improvizată. Are legile ei, fata asta.

— Dar e foarte talentată, nu-i așa? Va funcționa de minune, Gwen, știi asta. Rilla se ridică și se duse la chiuvetă lângă sora ei. Ești doar obosită, asta-i tot, și nu-i de mirare. Nu încetezi niciodată să lucrezi, asta-i problema ta. Vino și stai jos cu noi la o șuetă. Tocmai am fost la ceai la Nanny Mouse.

Gwen o fulgeră pe Rilla cu o privire pe care ea nu o putu interpreta. Oare invidia îi încrețea gura lui Gwen? „Se putea oare să fie ofensată că mă vede împreună cu Sean? Sărmana Gwen! Se crede albina regină la Willow Court; persoana care dirijează totul, inclusiv filmarea, așa că atunci când oricare altul vrea să se alăture sau să contribuie în vreun mod semnificativ, ca și Chloë în urmă cu o clipă, e pus oarecum cu botul pe labe.” Rilla se simți supărată pe sora ei și în același timp îi părea rău pentru ea. Spuse:

— Nanny Mouse a sugerat ferm că Ethan Walsh obișnuia să o lovească pe soția lui.

— E derutată, zise Gwen. Nu își poate aminti nici ce a mâncat

la micul dejun, așa că eu nu m-aș gândi că te poți bizui pe ea în legătură cu ceva de genul ăsta. Poate că se gândește la ceva ce a văzut la televizor. Se întoarse spre James. Am nevoie de o baie lungă și fierbinte după ziua pe care am avut-o. Ne vedem sus.

— Asta sună ca o somație, le spuse James lui Sean și Rillei, în timp ce își urmă soția și ieși din bucătărie. Am să închin pentru ea un Pimm's bun și rece. În vremuri ca astea, ce ne-am face fără alcool, eh?

Mai făcu odată cu mâna în direcția lor și închise ușa după el.

Era încă destul de devreme, dar James se schimbase deja pentru cină și stătea întins pe patul lor. Gwen stătea la masa de toaletă, sorbind ultima picătură de băutură, în timp ce își tampona niște pudră pe nas. Zise:

— Nu-mi pot imagina cum are Rilla răbdarea să treacă zilnic prin rutina ei de fardat. M-ar înnebuni. „Slap" o numește ea. Zice că e cuvântul folosit în teatru pentru asta.

— Tu nu ai nevoie de ajutor de la pudre și vopseluri, iubito. Ar însemna să împodobești un crin.

Gwen se întoarse să se uite la el.

— Ai nevoie de ceva? Ce-i cu lingușelile astea?

James râse.

— N-are voie un tip să-i facă soției un compliment? În seara asta arăți deosebit de atrăgător.

— Mulțumesc, zise Gwen și își luă peria de păr.

Înainte să se aștearnă tăcerea între ei, vorbi din nou. Tăcerile care durau prea mult nu erau o idee bună pentru că îi dădeau ocazia să își amintească de vremurile când nu putea avea încredere în James. Acum totul era lăsat în urmă, iar el îi jurase atunci că o iubea, că o iubea cel mai mult și cu ardoare și că nu avea niciodată, niciodată, în vecii vecilor să... Și așa mai departe. Ea îi spusese foarte răspicat că încă o infidelitate din partea lui însemna că nu mai avea să calce niciodată pragul de la Willow Court, și nici să mai schimbe vreun cuvânt cu ea. Asta fusese sfârșitul problemei. Niciunul din ei nu mai menționase asta de atunci, dar James știa că ea avea grijă să îl supravegheze și să îi urmărească venirile și plecările discret, dar temeinic. Acum spuse:

— Cred că Rilla și-a pus în gând să-l cucerească pe Sean. Pare destul de îndrăgostită, nu-i așa?

— Pare un tip cumsecade, zise James. Și sunt amândoi adulți și așa mai departe. Nu văd niciun rău în asta.

— Cred că ai dreptate, zise Gwen, dar sper ca Rilla să nu fie rănită.

— Doamne, Dumnezeule, de ce să fie? Îți faci prea multe griji, draga mea.

— Cred că da, zise Gwen. N-am ce face. Totuși, sper să fie în regulă.

În timpul verii, cea mai bună parte din zi: era cu o oră sau două înaintea amurgului, când soarele era jos pe cer, dar nu apusese încă. Beth se îndrepta spre lac și se întreba de ce lumina sidefie și căldura și priveliștea fluturilor plutind deasupra macilor în grădina sălbatică, care în mod normal îi ridicau moralul, nu aveau efectul lor obișnuit. Ziua nu decursese cum visase când era la Londra.

Acolo i se păruse simplu să țeasă fantezii cu ea și Efe plimbându-se împreună prin iarba înaltă, prin care avea în curând să se plimbe de una singură. De asemenea, în planurile ei pentru weekend uitase să includă pâlcurile de oameni care mutau scaune și mese în pavilion, și veneau și plecau întruna peste peluzele din spatele casei. Reușise să omită de asemenea echipa de filmare. Continuau să apară pe neașteptate, oriunde mergeai în casă, când te așteptai mai puțin. Și cumva nu pusese la socoteală restul familiei – Fiona mândră de noul bebeluș; Douggie zburdând peste tot; Leonora întruchipându-se în felul liniștit caracteristic; Rilla ascunsă în mod misterios în dormitorul ei jumătate din dimineață și apoi dispărând cu Sean Everard; Alex de nevăzut în cea mai mare parte a timpului; și Efe, focarul principal al sentimentelor și atenției ei, deloc într-o dispoziție însorită de vacanță, ci arătând mohorât și supărat ori de câte ori îl zărea.

Nu știuse despre planul Reuben Stronsky înainte de seara trecută, și pentru moment își dori cu fervoare ca discuția despre milionarul american și afacerile lui să fi putut fi amânată câteva zile. Efe nu era el însuși. Nu, asta nu era tocmai adevărat. Când nu arăta ca un nor de furtună, era un Efe în exercițiul funcțiunii, calculat, prea puțin șarmant, și nu prietenul ei din copilărie. Beth ura să recunoască asta, dar bărbatul pe care îl văzuse în ultimele douăzeci și patru de ore nu era deloc genul de

persoană care îi plăcea.

Se enervase pe Fiona la prânz pentru un lucru ridicol de neînsemnat de genul că nu îi dăduse felul de carne rece care trebuia, și Beth fu surprinsă să descopere că ar fi vrut să îi ia apărarea sărmanei femei. „Dacă ar fi vorbit cu mine așa, se gândi, aș fi luat nenorocita aia de șuncă și i-aș fi îndesat-o pe nas.” Fiona roșise doar și spusese „Da, Efe” cu vocea aia absurdă a ei, și îi făcuse pe plac; îi urmase instrucțiunile întocmai.

Beth observă de asemenea (cum de nu observase asta niciodată până acum? Poate că nu îi vedea împreună destul de des) că Efe nu îi aruncase nici măcar o privire soției lui în timpul cinei. Nu îi adresase nicio remarcă, deși îi flatase cu generozitate pe toți ceilalți. „Dacă ar fi vorba de altceva, aș crede că e meschin, dar sunt îngăduitoare.” Se uitase la el din partea cealaltă a mesei, și el îi zâmbise înapoi, de parcă erau aliați în legătură cu ceva. Un zâmbet conspirativ, asta fusese, și având în vedere că nu aveau niciun secret, după câte știa ea, putu doar să conchidă că o făcuse ca să o supere pe Fiona, care interceptase zâmbetul, se albise și își fixase privirea în jos la farfurie. Beth se simți brusc rușinată. Împinse scaunul înapoi și plecă de la masă scuzându-se.

Își aruncă privirea spre pavilion și îl văzu acolo, adâncit în discuție cu tatăl său. James se ocupa de toate aranjamentele exterioare, dar se smulsese de la dificila sarcină de a supraveghea sosirea inginerilor de lumină și instalarea și controlul luminilor pentru că Efe îl acaparase într-o conversație despre tablourile Ethan Walsh. Chiar și de la distanță, Beth observă că James dorea să scape de fiul său și să se întoarcă la sarcina mai ușoară de a avea grijă ca pavilionul să fie căptușit cu folie impermeabilă și gata pentru sosirea meselor și a scaunelor a doua zi dimineață. Rămase nemișcată o clipă, întrebându-se dacă Efe o putea zări și, dându-și seama că ea era în drum spre lac, să i se alăture. Slabe speranțe! El nici nu observă măcar că ea stătea acolo, fixându-l insistent cu privirea, într-un efort de a-l face să se întoarcă în direcția ei.

O porni pe pantă în jos. Odată ce ajunse în grădina sălbatică, știu că nimeni de lângă pavilion nu o vedea. Putea să se elibereze de frustrare, înaintând prin iarba înaltă cât de repede o țineau picioarele, fugind aproape, strivind flori sub pantofi,

epuizându-și forțele ca să își scoată din minte toate gândurile despre Efe.

— Ai grijă pe unde mergi! zise o voce la picioarele ei, și Beth tresări.

— Alex! Ce naiba faci acolo jos?

Stătea întins pe pământ cât era de lung, cu aparatul de fotografiat ridicat în dreptul feței, și preț de câteva clipe nu spuse nimic, îndreptând obiectivul când într-o direcție, când în alta, înainte de a face câteva fotografii rapide. Beth oftă și se așează lângă el.

— Fotografiezi pământul, nu-i așa? Sau niște fire de iarbă uimitor de frumoase?

— La drept vorbind, da, răspunse Alex, și se rostogoli pe spate. Am câteva fotografii bune cu lacul printr-un fel de cadru de iarbă și flori.

— Pare artistic, zise Beth, și smulse o floare albastră din pământ.

— Nu-ți vărsa mânia pe mine, zise Alex.

— Ce mânie?

— Știi foarte bine ce. Nu ești mulțumită de felul cum decurg lucrurile în acest weekend și se vede. Nu știu ce credeai că o să se întâmple.

— Nu credeam că o să se întâmple nimic deosebit, zise Beth și se întrebă cât de multe știa Alex.

El nu spunea niciodată ce gândea, dar era foarte atent la tot ce se întâmpla în jur și, deși nu îi mărturisise niciodată ce simțea pentru Efe, uneori era sigură că el ghicise adevăratele ei sentimente. Într-o secundă de nebunie, îi trecu prin minte să îi spună totul, apoi decise că viața ar fi mai ușoară, cel puțin deocamdată, dacă ar schimba subiectul.

— Ador lacul, zise. Nu arată grozav în lumina asta? Ar trebui să faci mai multe fotografii cu el. Vino cu mine acolo jos. Lebedele sunt din nou pe partea asta, uite!

Alex continuă să se uite spre cer.

— Am făcut filme întregi cu locul ăsta nenorocit, zise. Pentru că Leonora se aștepta la asta, dar…

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer.

Beth se cutremură. Încerca întruna să uite după-amiaza morții

lui Mark, dar îi era încă atât de vie în memorie și îi venea des în minte, mai ales noaptea. Fusese o zi furtunoasă, vântul sufla tăios și rece deasupra apei, iar ea îl vedea pe Efe, de parcă ar fi fost ieri, aplecându-se în lacul negru ca să ridice trupul lui Markie, și cum picura apa din hainele frățiorului ei în timp ce era dus înapoi la malul lacului. Alex era pe marginea apei, plângând încet în timp ce Efe încerca întruna să readucă puțină viață în trupul frățiorului ei, scuturându-l și întorcându-l pe o parte și pe cealaltă. Nu îi trebui mult să o facă să își amintească groaza cumplită care se strecurase în sufletul ei când își dăduse seama că Mark nu avea să mai respire niciodată. Se întorsese atunci și fugise spre casă, nefiind în stare să suporte gândul. Țipând și plângând.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, Alex, rosti ea cu blândețe, scuturând din cap ca să scape de acele imagini. Mama nu a mai privit de atunci lacul, știi asta?

— Nu da vina pe ea, murmură Alex. Beth...?

— Da?

— Pot să-ți spun ceva? Nimeni altcineva nu știe că eu știu asta. Nu sunt sigur că ar trebui să spun ceva, dar... Vocea lui păli.

Beth dădu din cap. Știa că Alex era foarte rar dispus să se confeseze.

— În ziua aia, ziua în care a murit Mark, ne jucam un joc anume. Vânătorii cu capcane. Obișnuiam să ne jucăm asta des. Îți aduci aminte?

Beth închise ochii. Se vedea alergând la vale prin grădina sălbatică spre malul lacului și apoi mergând de-a lungul potecii. Băieții erau deja în apă. Nu aveau voie. Mark stătea sub o salcie.

— Tu erai de partea cealaltă a copacilor, continuă Alex. Efe striga la Markie.

„Taci din gură, Markie! Sunt ocupat. Trebuie să ajung la capcana mea.” Beth se cutremură. Închise ochii și vocea clară a lui Efe ajunse la ea de parcă ar fi vorbit acum, strigându-l pe Markie la el.

— La naiba, voi doi! Chloë își făcu apariția înaintea ei, cu brațele pline de crengi de salcie. Stați la pândă în iarbă, gata să prindeți pe picior greșit oameni care nu bănuiesc nimic? Aproape că am scăpat toate astea din mână.

Beth ar fi vrut să o sugrume pe Chloë. De ce naiba trebuise să apară chiar în momentul acela? Alex se ridicase deja, își aduna echipamentul și îl îndesa într-o geantă. Era încruntat. Beth întinse o mână și îl atinse pe umăr.

— Nu pleca, Alex, zise, și apoi, întorcându-se spre Chloë: Și noi am putea spune același lucru. Ce faci *tu*?

— Am să fac un copac. Ca un pom de Crăciun, dar din crengi de salcie. Un pom de zi de naștere. Am să îl decorez și am să expun toate cadourile Leonorei sub el. Bună idee, nu?

— Super! zise Beth, încercând să pară la fel de entuziasmată ca și verișoara ei. Va fi grozav!

— Veniți spre casă? întrebă Chloë, pornind-o deja în sus pe pantă spre Willow Court.

— Într-o secundă, zise Beth. Suntem în spatele tău.

De îndată ce Chloë se afla la o distanță de la care nu îi putea auzi, Beth se întoarse spre Alex.

— Îmi pare atât de rău, Alex. Hai, continuă cu ceea ce spuneai.

— N-are a face, nu era important, zise ridicându-se în picioare. Beth se ridică și ea, și el continuă: Uită asta, OK?

— Nu-i deloc OK! Nu poți face asta, Alex, e o cruzime. M-ai lăsat în ceață. Urăsc când lumea face asta.

— Nu era nimic, insistă el. Te tachinam doar, bine? Îmi pare rău.

Beth se uită la el și înțelese numaidecât două lucruri. Unu, era destul de sigură că Alex avea să îi spună ceva despre ziua aceea, ceva important. Dar chiar mai important decât să îi spună despre asta era nevoia lui de a da înapoi, de a se preface că glumea, că nu avea niciun secret de împărțit cu ea. Și arăta cu adevărat îngrijorat din cauza asta. De fapt, transpira.

— Bine, hai să o lăsăm baltă și să urcăm spre casă, spuse ea.

— Ne vedem acolo, Beth, zise. Mai am încă de fotografiat câteva locuri înainte să se întunece.

Ea observă cât de ușurat se simțea. Umerii i se relaxară și întreaga poziție a corpului său se schimbă vizibil. Ea îl urmări cum călca cu pași mari prin iarbă, înalt și slab, cu cămașa albastră de blugi fluturând deasupra pantalonilor, și ultimele raze de soare făcând un fel de halo în jurul capului său. Bietul

Alex! Niciodată nu și-a putut exprima gândurile foarte bine. Dacă ar fi fost mai aproape, dacă ar fi rămas nemișcat o vreme lângă ea, l-ar fi îmbrățișat. L-ar fi îmbrățișat, vrând totodată să îl lovească, pentru că era atât de vulnerabil și atât de imposibil în același timp. Știa ceva despre ziua aceea, ziua în care se înecase Markie, și Beth era dispusă să aștepte până când el avea să îi povestească. Într-o bună zi avea să îi povestească, pentru că el nu mai putea suporta secrete vinovate de niciun fel.

Cuvintele se învălmășeau în capul lui Alex. „O, Doamne, o, Doamne și drăcia dracului și la naiba și de două ori la naiba și fir-ar să fie și la dracu' și o, Doamne, de ce am deschis gura?" Gândul ăsta îi umbla prin minte, ca într-un fel de buclă maniacă, un gen de înregistrare interminabilă pe bandă, care îi împingea orice altă idee afară din cap. Păși cât de repede putu, vrând să rămână fără suflu; vrând să se extenueze, vrând să ia înapoi fiecare cuvânt pe care i-l spusese lui Beth. Oare ce pusese stăpânire pe el? Trebuie să fiu nebun! La ce bun să scoată la suprafață toată chestia aia veche?

Se trezi în fața căsuței lui Nanny Mouse, de lângă poartă. „Nu vreau să fiu aici", se gândi. Vreau să fiu departe de Willow Court și de terenurile lui și departe de absolut fiecare persoană care locuiește aici. Ieși pe poartă și o apucă pe șoseaua care ducea spre sat, fără să vadă nimic în jurul lui. Nu vedea decât fața lui Beth în momentul în care el începuse să vorbească despre ziua aceea. N-ar fi trebuit să facă asta defel. Firește că ea va dori să știe exact ce fusese cât pe ce să-i povestească.

Alex se mai liniști. Poate că Beth nu avea să mai aducă vorba despre asta. Trebuie să fi observat cât de abătut era, chiar înainte de a-și face Chloë apariția. Slavă Domnului! Ce ar fi făcut, ce ar fi spus dacă nu ar fi apărut, habar nu avea. Nu i-ar putea spune niciodată adevărul lui Beth.

Alex nu știa dacă Efe vorbise vreodată cu cineva despre ceea ce se întâmplase cu Mark. Era foarte sigur de un lucru: fratele lui era convins că Alex nu văzuse nimic. Știa asta pentru că minți din prima clipă. Chiar și la vârsta de șase ani, un instinct îi spunea lui Efe că trebuia să facă asta.

— „N-a fost vina mea, Alex. Nu-i așa?

— N-ar fi trebuit să vină. N-ar fi trebuit să țipe.

— Eu n-am observat. Eu eram acolo. Ce s-a întâmplat, Efe? Ce s-a întâmplat cu Markie?

— Nimic. Taci din gură. Trebuie să mă gândesc. Unde-i Beth?

— S-a dus s-o aducă pe mami.”

Fusese ultima dată – pe care și-o amintea Alex – în care îl văzuse pe fratele lui înlăcrimat. Stătuse lângă Markie, legănând capul băiețelului în brațe, plângând ca o fată. Plângând mai mult decât orice fată pe care o văzuse Alex vreodată, înainte sau de atunci încoace. Fața lui Efe era roșie și umedă și ochii îi erau umflați de atâta plâns.

Alex închise ochii ca să șteargă imaginea fratelui său mai mare, eroul lui, persoana pe care o iubea mai mult decât pe oricine altcineva din lume, băiatul cel mai curajos, mai puternic și mai neînfricat, redus la nenorocitul ăsta jalnic, smiorcăit, ud leoarcă. În momentul acela nu știuse ce să facă și, chiar și după atâția ani, gândul la cât de inutil fusese îl făcea să se simtă rușinat.

Eram doar un băiețel, și totuși aș vrea să fi știut ce să spun, se gândea Alex. Ce să fac să îl consolez. Nu obișnuiam să ne îmbrățișăm, dar cu siguranță că într-un asemenea moment ar fost fi potrivit. Poate că dacă aș fi făcut-o, poate că dacă i-aș fi spus atunci exact ceea ce văzusem și apoi l-aș fi îmbrățișat și i-aș fi spus să nu plângă, l-aș fi ajutat și totul ar fi altfel acum. Efe însuși ar fi putut să devină un alt gen de persoană. Lui Alex îi trecu prin minte că poate chiar *din cauza* că Efe suprimase evenimentele acelei zile devenise genul de persoană care era, cineva care se simțea în largul lui înșelând; cineva care nu își permitea să arate prea multă afecțiune, nici chiar oamenilor la care ținea.

În timp ce mergea, Alex reflecta la ce avea să facă. Dacă Beth îl întreba din nou ce intenționase să spună, avea să născocească el ceva. Putea inventa orice, chiar orice, atâta timp cât nu era adevărul. Mai exista posibilitatea ca Beth să nu mai deschidă deloc vorba. Dacă suspecta că povestea pe care fusese pe cale să i-o spună arunca o lumină proastă asupra dragului ei Efe, poate că pur și simplu nu dorea să știe.

Se opri brusc lângă un ulm bătrân. „Asta e, se gândi. Am început să îi povestesc lui Beth despre ziua aceea pentru că voiam ca ea să aibă o părere mai puțin bună despre Efe. Voiam să îl iubească mai puțin decât o face.” Alex își rezemă capul de trunchiul ulmului și închise ochii. „Îl iubește prea mult pe Efe, își spuse. Ăsta-i adevărul. Am știut asta dintotdeauna, sincer, chiar

dacă se poate să nu o fi recunoscut.”

Se întoarse și începu să meargă înapoi spre Willow Court, fără să fie sigur de ce își făcea atâtea griji pentru Beth. Poate pentru că știa că nu putea ieși nimic bun din dragostea ei pentru Efe, care era capabil să o rănească în atâtea moduri diferite, încât Alex se întreba dacă trebuia să o avertizeze sau să facă exact ceea ce făcea în general, și anume să tacă din gură. Încerca să se gândească la un cuvânt care să descrie cum se simțea, și cel mai potrivit i se păru „stânjenit”. Sau poate „răvășit” era mai aproape. Orice ar face s-ar dovedi probabil a fi greșit. „O, fir-ar să fie! se gândi. Nu are să fie deloc ușor.”

Beth aruncă o privire în seră, în drum spre etaj, ca să se schimbe pentru cină, și fu răsplătită cu imaginea lui Efe, care scria ceva pe laptopul lui Gwen. Ezită în hol, întrebându-se dacă să intre să stea de vorbă cu el și decise să nu o facă. Nu-i plăcea să fie întrerupt. Mai mult de o dată, copii fiind, strigase la ea pentru că se băgase, cum spunea el, în timp ce mintea lui era la altceva. Unde mai pui, se gândi în timp ce se îndrepta fără tragere de inimă spre camera ei, că nu prea vreau să mă vadă arătând așa. Părul îi era răvășit de vânt; tricoul, după o zi întreagă de căldură, i se părea soios și nu era deloc machiată.

„Mă simt murdară pe dinafară și pe dinăuntru.” Vorbind despre Mark, Alex stârnise în ea sentimente pe care le ținea în general bine ascunse. Erau nopți în care încă mai visa întâmplările din vremea aceea, dar în cea mai mare parte reușise să acopere toate gândurile despre zilele acelea cu alte amintiri, mai bune. Se petrecuse totul cu mult timp în urmă, își spunea. Învățase să nu pomenească anumite lucruri ca să nu o rănească pe Rilla, și astfel nici măcar ea nu mai îndrăznea să se gândească la ele.

Auzi zgomote de plescăit venind din baie, pe coridor imediat după camera ei. Era ora de baie a lui Douggie și casa răsuna de țipetele lui. Beth știa că în mod normal nu ar fi făcut comparația, dar în seara asta îi aminti de orele de baie ale ei cu Mark, și de cum Rilla le fredona cântecul cu rățușca cea urâtă în timp ce ei se luptau pentru rața galbenă de plastic și cine să se joace cu ea. Beth se trezi cu lacrimi în ochi. „Ce prostie! se gândi. Cu siguranță am fi putut avea fiecare câte o rață. Sau poate că eu eram prea mare pentru o jucărie în vană, sau credeam că eram.”

Pe când se apropia de baie, deslușI un cu totul alt zgomot. Cineva plângea. „E Fiona”, se gândi. Încerca să nu facă gălăgie, dar ușa era deschisă, și Beth auzi suspine înăbușite și, pe deasupra sunetelor acelora, pleoscăitul și flecăritul lui Douggie. Pentru o fracțiune de secundă se gândi să treacă în liniște mai departe și să își închidă ușa de la dormitor, prefăcându-se că nu auzise, dar apoi curiozitatea amestecată cu dorința de a fi cumsecade o făcură să intre.

Fiona stătea pe taburetul jos de lângă vană ștergându-și ochii și nasul cu o mănunchi de șervețele. Douggie mișca o barcă mică de jucărie, roșie, cu un coș albastru și o față veselă pictată pe proră, prin valuri imaginare. Chipul Fionei era palid și umflat, iar ochii injectați a scăldați în lacrimi.

— Fiona… scuză-mă! Am auzit doar un zgomot și m-am gândit că ar fi bine să intru să văd… Vocea lui Beth se stinse. Tuși și spuse mai cu hotărâre: Vrei să îl șterg eu pe Douggie?

Fiona dădu din cap.

— Vrei? Mă simt atât de groaznic. Mai bine m-aș spăla pe față, cred. Uite prosopul lui. Mersi tare mult, Beth. Nu știu ce e cu mine. E sarcina, bănuiesc, deși nu am fost așa până acum.

— Haide, dragule, îi spuse Beth lui Douggie. Acum e timpul să mergi să îți iei pijamaua.

Băiețelul arăta de parcă ar fi avut de gând să obiecteze, apoi păru să se răzgândească.

— Beff uscă, zise, ridicându-se în picioare în vană și părând destul de fericit de schimbarea rutinei. Vleau Beff!

Beth îl ridică pe Douggie și îl puse ud leoarcă pe preșul din baie, apoi îl înfășură într-un prosop și îl luă în brațe.

— Da, zise. Am să te șterg eu. Și apoi mergem să te pregătim de culcare.

Se uită peste micul trup care se agita în brațele ei spre Fiona, care era mai calmă acum și se străduia să zâmbească.

— Mersi, Beth, zise. Nu mă băga în seamă, serios. Doar că mi se pare dintr-odată prea mult pentru mine. Hai să mergem în camera mea. Fiona o luă înainte pe coridor și ținu ușa deschisă. Mi-e teamă că e un pic cam dezordine, spuse. Nu am avut chef să fac ordine și Efe se enervează așa…

— După ce îl îmbrac pe Douggie, te ajut să strângem lucrurile.

Nu-i dădu ocazia Fionei să mai adauge ceva, sporovăind vesel cu Douggie. Semăna atât de mult cu Efe și atât de mult cu Markie, încât Beth se simți ca și cum cineva punea o lingură uriașă de lemn în sentimentele ei și le amesteca. Nu își permisese niciodată să iubească acest bebeluș din toată inima, nefiind dispusă să recunoască evidența fizică a relației lui Efe cu Fiona, dar acum își afundă nasul în pielea moale a gâtului lui, dorindu-și ca acest moment de apropiere să dureze.

Beth își dădu seama că nu mai știa ce să creadă. N-avea cum să nu îți pară rău de Fiona, și totuși nu suporta să și-o imagineze cu Efe, chiar acolo în patul dublu, fără să se simtă copleșită de gelozie și de antipatie. Cu cât încerca mai mult să își îndrepte gândurile spre alte lucruri, cu atât mai vii deveneau imaginile. „Gândește-te la altceva, își spunea. Vorbește cu Fiona!”

— Vrei să vorbești despre asta? Adică despre ce s-a întâmplat?

Beth trase în sus pantalonii de pijama ai lui Douggie. „Nu spun ce trebuie, se gândi. Aș vrea să știu cum să fac asta. Nu mă pricep deloc.

I-ar fi mai bine dacă ar vorbi cu aproape oricine altcineva.”

— Nu știu ce să spun, mai ales ție, răspunse Fiona. Adică, tu și Efe sunteți atât de apropiați. Uneori sunt chiar geloasă când stați de vorbă.

Beth se arătă atât de uimită de revelația asta, încât Fiona zâmbi.

— Nu știai asta, nu-i așa? Îmi pare rău. Nu e vina ta, dar eu chiar sunt proastă, când e vorba de Efe. Știu asta. Bănuiesc că el ar vrea să fiu alt gen de persoană, dar nu pot fi.

— Nu, sunt sigură că nu ar vrea, zise Beth. Îți e devotat. Știu asta.

— A spus el? întrebă Fiona, iar Beth auzi disperarea din vocea ei.

Se trezi mințind fără ezitare.

— Oh, da, zise, și apoi se depărtă imediat de la acest neadevăr spre ceva care o făcea să se simtă mai sinceră. Am văzut felul în care se uită la tine. „Sunt o vacă, se gândi. Nu îi spun cum se uită Efe adesea la ea, de parcă ar fi complet nebună.”

Fiona păru să se lumineze vizibil la aceste cuvinte.

— Eu chiar încerc, știi. Să fac ceea ce vrea el să fac. Încerc tot timpul.

— Poate că nu ar trebui, spuse Beth, luându-l pe Douggie în brațe și strângându-l la piept în timp ce vorbea. Poate că ar trebui să te impui mai mult.

Ochii Fionei se măriră.

— Nu îndrăznesc, zise. Se supără atât de tare dacă cineva e de altă părere. Uite.

Își trase mâneca înapoi până deasupra cotului și întinse brațul ca Beth să îl examineze. Erau vânătăi pe pielea albă, urme vineții de degete înfipte în carne. Degetele lui Efe pe pielea soției lui. Efe, supărat și arătând acest lucru. Un Efe despre care nu voia să știe. Era șocată și revoltată, dar, în mod uluitor, nu complet surprinsă de această evidență de brutalitate. Sigur că trebuia să fie uimită.

Înghiți și îi spuse Fionei:

— Ar trebui să spui cuiva. Nu ar trebui să i se permită să îți facă asta.

— Și-a pierdut cumpătul. Și-a cerut scuze imediat, sincer. I-a părut teribil, teribil de rău. De-adevăratelea. Îți arăt doar pentru că ai sugerat că ar trebui să îl înfrunt. E doar mai simplu să fii de acord, asta-i tot.

Beth mângâia părul lui Douggie.

— Te-a mai rănit vreodată până acum? Spune-mi, Fiona. N-am să spun o vorbă nimănui, promit.

Fiona dădu din cap.

— O dată sau de două ori. E mereu vina mea. Și îi pare întotdeauna rău. Nu înseamnă că nu mă iubește. Asta îmi tot replică. Nu înseamnă asta.

— Nu, bineînțeles că nu, zise Beth dezgustată.

Se ridică. Ce putea spune? „Nu trebuie absolut niciodată să accepți asta? Trebuie să îl părăsești?” Dintr-odată își dori să fie singură în camera ei, să reflecteze. „Trebuie să fiu la fel de proastă ca Fiona, își spuse, dacă faptul că știu că Efe e capabil de așa un comportament nu mă face să îmi schimb impresia despre el.”

— Acum trebuie să merg să mă pregătesc pentru cină, Fiona, zise. Totul o să fie în regulă?

— Da, bineînțeles că am să fiu, Beth. Mersi tare mult că m-ai ajutat cu Douggie. Totul devine doar prea mult, dintr-odată, știi.

— Bineînțeles că știu, zise Beth. Merse spre Fiona și o sărută pe obraz. Ai grijă de tine.

Aruncă o privire spre măsuța de toaletă în timp ce vorbea. Ceea ce îi atrase privirea era o fotografie într-o ramă de piele, pe care Fiona trebuie să o fi adus cu ea și să o fi pus lângă farduri. În poză erau o familie, ea și Efe și Douggie. Băiețelul stătea pe umerii tatălui său și îl trăgea de păr. Fiona se uita în sus spre amândoi, cu părul răvășit pe chip. Radia. Se plimbau de-a lungul unei plaje undeva, cu nimic altceva decât cerul albastru în spatele lor.

Lumina soarelui de după-amiază târzie schița desene în formă de diamant pe covorul roz ca zmeura. În dormitorul Leonorei era liniște, cu excepția unui murmur de tors ce venea de la motanul Bertie. O urmase pe stăpâna lui sus și acum era încolăcit pe pat lângă ea, cu o labă sprijinită pe coapsa ei. Leonora stătea întinsă, cu ochii închiși, trecând în revistă. Așa denumea ea asta în sinea ei, și dându-i numele ăsta oarecum de afaceri, o făcea să pară mai puțin o doamnă bătrână care se odihnea înainte de cină și mai degrabă un magnat care evalua evenimentele zilei în sediul unui enorm imperiu de afaceri. Willow Court nu putea fi numit așa, bineînțeles, dar ea se simțea din ce în ce mai mult ca un jongler care era cu ochii în patru pe multe mingi colorate care zburau prin aer, având grijă ca niciuna dintre ele să nu cadă pe pământ.

Succesul ei ca jongler, se gândea adesea, consta în a nu lua deloc în seamă treburi care nu o priveau; bunăoară, plânsul cuiva, pe care îl auzise înainte de a se întinde. Cunoștea acustica acestei case și indiferent cine era persoana, ea se afla în baie și, pentru că Leonora deslușise și flecăreala unui copil, deduse că trebuia să fie Fiona înlăcrimată. Ei bine, asta era de așteptat. Era însărcinată, și Leonora își amintea foarte clar cât se smiorcăia când fusese însărcinată cu Rilla. Prima ei sarcină fusese o fericire de la început până la sfârșit, dar asta era probabil neobișnuit, își dădea seama acum. Și supărarea Fionei trebuia să aibă de-a face cu Efe. Era nevoie de o femeie de o inteligență considerabil mai mare decât manifestase până acum Fiona, ca să îi facă față. El era, după toate probabilitățile, ca un urs rănit din pricina hotărârii pe care o luase ea în ce privește

tablourile. El o numea „încăpățânare”, bineînțeles, dar așa era Efe. Nu putea suporta să nu își impună voința, și aici semăna cu tizul lui, tatăl Leonorei, dar trebuia să îți pierzi cumpătul când aveai de-a face cu astfel de bărbați. „Eu am știut, dar Fiona nu știe, și asta-i toată povestea”, se gândi Leonora. Căsnicia lui Efe, așa simțea ea, nu era treaba ei. Își îndreptă atenția spre alte lucruri.

Revăzu în minte lista cu lucruri care trebuiau făcute pentru petrecerea de duminică și constată că toate fuseseră puse la punct. Se felicită pentru felul în care pavilionul fusese ridicat cu succes și fără agitație. Arăta deja minunat –, cu luminile la locul lor și pânza verde pal frumos întinsă –, exact ca un cort de circ, doar mai mic. Începuseră să instaleze decorațiunile, și ea cuprinsese cu privirea imaginea a ceea ce părea o armată de tineri mișunând în sus spre acoperișul pavilionului pe scări, cu o senzație crescândă de satisfacție și plăcere. Mâine aveau să sosească scaunele și mesele și aveau să fie adăugate ultimele detalii: flori și fețe de masă verde pal pentru a se asorta cu pânza pavilionului. Leonora bănuia că poate la șaptezeci și cinci de ani nu trebuia să te emoționezi la ideea unei petreceri, dar ea nu se putea stăpâni.

„Asta e pentru că petrecerile de ziua mea de naștere din copilărie nu au fost memorabile, se gândi. Ethan și Maude nu știau să le organizeze. În astfel de ocazii exista întotdeauna o atmosferă reținută, ideea că lucrurile trebuiau ținute sub control, pentru a nu-l deranja pe tata în niciun fel.” Nanny Mouse și alte servitoare se ocupau adesea de ea, și Leonora se simți retrospectiv plină de resentimente. Cu siguranță că mama ei, cel puțin, ar fi putut face efortul de a veni în camera ei. Oricât de timidă era, oricât de mult îi displăcea să apară în public, era datoria unei mame să fie acolo la ziua de naștere a fiicei ei.

Petrecerile de aniversare încetaseră după moartea lui Maude, deși Leonora încă își mai amintea acea vară anume pentru că se îmbolnăvise și ratase complet ziua ei de naștere. Avusese grijă, când Gwen și Rilla erau mici, să le facă petreceri de care să-și amintească toată viața. Efe, Alex și Chloë, de asemenea; se simțiseră bine sub acoperișul ei.

Jonglerie. Mai erau și alte lucruri de luat în seamă. Rilla părea tot mai prietenoasă cu Sean Everard. Poate că intra în relație

cam prea repede. Oare la vârsta ei n-ar fi trebuit să fie un pic mai demnă? Leonora se hotărî să discute cu ea mai târziu. Fusese uimită să constate că purtarea mezinei ei o deranja mai puțin decât de obicei, poate pentru că Rilla încerca să îl impresioneze pe Sean. Fără îndoială că părea mai liniștită și mai feminină decât altădată și nu arătase prea mult din ceea ce considera Leonora a fi partea ei boemă. „Trebuie, se gândi, să fiu recunoscătoare pentru micile compromisuri pe care le face și pentru că se străduiește atât de mult să îmi facă pe plac.”

Chloë, de asta era sigură Leonora, punea ceva la cale. Alex nu era nicăieri de văzut în cea mai mare parte a timpului, dar asta nu era nimic neobișnuit. Gwen și James erau ocupați, ocupați, ocupați cu rezolvarea problemelor domestice, iar Efe, ei bine, ea însăși îi cam stricase weekendul. Nu se putuse altfel. Totuși, ea nu ar fi trebuit să pomenească niciodată ceea ce făcuse în trecut ca să îl ajute. Fusese o greșeală să își încalce promisiunea; deloc genul ei. La vremea aceea, explicațiile lui fuseseră destul de convingătoare, dar acum nu era atât de sigură.

Pentru un moment, în timp ce stătea întinsă în pat și recapitula evenimentele zilei se întrebă care era oare motivul pentru care refuza cu atâta înverșunare propunerea lui Efe. Nu ar fi inteligent să profite de ocazie și să facă opera lui Ethan Walsh și mai cunoscută? O merita, știa asta, dar mai erau testamentul tatălui ei și faptul că îi promisese că picturile nu aveau să părăsească niciodată Willow Court. „Altora li s-ar putea părea ușor să nesocotească promisiunile, dar nu mie, se gândi Leonora. Eu mă țin de cuvânt, își spuse, și apoi, amintindu-și conversația cu Efe, roși. Ei bine, îmi țin promisiunile de cele mai multe ori; în nouăzeci și nouă la sută din cazuri; cu certitudine mai mult decât majoritatea celorlalți oameni.” Totuși, era o parte din ea (doar o parte mică, firește, dar era ceva) care regreta oarecum că nu avea să fie niciodată fotografiată la inaugurarea unui muzeu nou ce ar fi purtat numele lui Ethan Walsh.

Bertie se așeză într-o poziție mai confortabilă, profitând de ocazie ca să își lângă labele din spate. Leonora îi mângâie capul în timp ce se întindea pe cuvertură și se gândi la toți oaspeții care aveau să vină duminică la Willow Court. Unul dintre ei era fiul lui Jeremy Bland, omul care o ajutase să decidă soarta

picturilor după moartea lui Ethan Walsh. „Singura persoană, se gândi cu tristețe, care nu va fi aici, e dragul meu Peter.” Furia la gândul acestei nedreptăți o năpădi brusc și închise ochii. Peter. Încerca să nu se gândească prea des la el, dar acum își permise să își amintească totul.

Iunie 1948 – martie 1954

Leonora se trezi foarte devreme a doua zi după nunta ei. Se luminase deja, păsările cântau în fiecare copac de pe alee, iar ea era o persoană diferită de cea care se dusese la culcare cu o seară în urmă. Se întoarse să se uite la capul lui Peter pe perna de alături și se întrebă cum era posibil să fii atât de aproape de o altă ființă umană și să o găsești totuși misterioasă. Pe Peter treaz, Peter vorbind cu ea sau sărutând-o, putea spune că îl cunoștea, dar pe acest bărbat dormind, al cărui umăr alb se afla la câțiva centimetri depărtare de al ei; al cărui păr castaniu-roșcat îi cădea peste frunte în timp ce dormea și îl făcea să pară mult mai tânăr decât arăta cu ochii deschiși, ei bine, el era cineva cu totul străin și minunat. Voia să întindă o mână și să îl mângâie pe față. Voia ca el să se trezească și să o strângă în brațe așa cum făcuse în seara trecută.

Zâmbi, gândindu-se cum încercase Nanny Mouse – și eșuase complet – să îi vorbească despre ce avea să se întâmple când noul ei soț o să o ducă în pat. Leonora era prima dintre semenele ei care se mărita. Ea și prietenele ei discutaseră adesea despre sex, deși niciuna dintre ele nu vorbise atât de deschis precum ar fi dorit Leonora. „Niciuna dintre noi nu avea vreo idee foarte clară despre la ce să se aștepte, asta era problema. Eram toate teribil de lipsite de experiență.” Ideea despre importanța enormă a actului și fericirea extraordinară care le aștepta pe acelea care reușeau să descifreze ce să facă atunci când se aflau prima dată în pat cu un bărbat provenea din filme și cărți. Informații detaliate, pe de altă parte, informații *practice,* erau mult mai greu de găsit.

Nanny Mouse poate să fi avut niște pseudoaventuri amoroase în tinerețe, dar pentru Leonora era evident că și cunoștințele ei despre acest subiect erau extrem de vagi.

— Cred că trebuie să menționez lucrurile astea, spusese ea cu câteva zile înainte de nuntă. Mi-aș dori ca sărmana ta mamă să fi trăit și să fi putut să discute cu tine despre îndatoririle unei soții.

Capul îi era întors ca să examineze bucata de țesătură cu care se îndeletnicea și era atentă să nu întâlnească privirea Leonorei în timp ce vorbea.

— Îl iubesc pe Peter, Nanny.

Leonora încerca să o ajute, încerca să sugereze că această

conversație era destul de inutilă, cu adevărat, dar Nanny Mouse se încăpățâna să conțină.

— Bărbații au anumite necesități, draga mea. E de datoria unei soții să se supună acelor nevoi, și cred că la început actul în sine poate fi destul de dureros. Deși se spune că te obișnuiești.

Leonora își înăbuși un chicot.

— E-n regulă, Nanny, zise. Chiar știu totul despre asta. Serios.

Asta nu era întru totul adevărat, dar Nanny Mouse se relaxa în mod vizibil și reuși chiar să se uite la Leonora și să îi zâmbească.

— Bine, draga mea. Am vrut doar să fiu sigură că nu te vei teme.

— Nu, nu m-aș putea teme niciodată de Peter. Îl iubesc.

— Cred că toată lumea e de acord că iubirea e importantă, zise Nanny Mouse.

„Cel puțin, reflectă Leonora în timp ce stătea întinsă lângă soțul ei, nu am fost șocată de trupul gol al unui bărbat.” Erau avantaje în a crește înconjurată de cărți pline de reproduceri generoase ale sculpturilor eleniste și renascentiste: știai cum arată totul. Închise ochii și se gândi la Peter, stând pentru prima dată dezbrăcat în fața ei. Poate că dacă nu te-ai aștepta deloc la asta, imaginea ar putea fi puțin surprinzătoare! Ea nu avusese timp nici măcar să se gândească, și era recunoscătoare pentru asta.

Pe de o parte, totul se întâmplase prea repede pentru ca ea să se poată gândi la ceva, iar pe de alta, atât de încet, încât crezuse că pământul trebuie să fi încetat să se rotească. Poate că avea un talent special pentru dragoste pentru că nu simțise nicio durere, sau poate că fluxul acela de senzații dintre picioare, de pe piele, din păr, din fiecare celulă – era ceea ce ceilalți considerau dureros. „Nu pentru mine, se gândi Leonora. Nu pentru mine.”

Ore întregi, așa i se păruse, Peter respirase în părul ei, o sărutase peste tot, o atinsese, îi șoptise cuvinte în ureche care o excitau și o făceau să se topească. Nu își dăduse niciodată seama cât de apropiate puteau fi două ființe. Un singur trup. Asta deveniseră ei și acea parte a acelui singur trup care era Leonora tânjea încă o dată după acele senzații.

Întoarse capul să vadă dacă Peter se trezise. Pleoapele lui

erau albăstrui și avea vinișoare pe frunte pe care nu le observase niciodată. Ar fi vrut să întindă mâna să îl atingă, să îl tragă înspre ea, dar în loc de asta închise ochii. Dacă adorm din nou, atunci el mă va trezi cu un sărut. Am să fiu ca Frumoasa-din-Pădurea-Adormită.

Ațipi și cuvintele de la ceremonia de cu o zi înainte îi răsunară în cap, amestecate în mod ciudat cu cele de la slujba funerară. „Care dă acestei femei… să iubești și să prețuiești… țărână din țărână… în speranță sigură și neîndoielnică în înviere… omul să nu despartă.” „Când o să fiu bătrână, se gândi Leonora, va fi o poveste pe care o voi putea spune. Cum tata a murit în ajunul nunții mele.” Trecuseră trei săptămâni bune de la moartea lui, iar Leonora încă se aștepta să îl vadă pe Ethan în fiecare zi și, la început, când se trezea dimineața, o șoca faptul că el nu mai era la Willow Court.

Nanny Mouse spunea că avusese noroc. Își alesese prost momentul, iar moartea fusese lipsită de durere. Murise în după-amiaza de dinaintea nunții Leonorei. Doamna Darting, bucătăreasa-menajeră, îi dusese ceaiul la ora patru și îl găsise prăbușit în fotoliul lui preferat. Ea tocmai făcuse aperitive cu coniac, care îi plăceau în mod deosebit tatălui ei. Ziarul îi căzuse la picioare, pe covor. Doctorul afirmase că trebuie să fi avut un atac de cord și repeta întruna: „Probabil că nu a știut ce se întâmplă. Trebuie să nu fi știut deloc ce s-a întâmplat. S-a terminat totul într-o secundă”.

Leonora știa că asta trebuia să o consoleze, dar nu putu să nu se simtă frustrată că nu-și luase rămas-bun de la tatăl ei. Plânsese și plânsese, și se simțise rușinată că măcar în parte era supărată că moartea lui Ethan Walsh îi stricase nunta. Biserica era închiriată; mormane de căpșune așteptau în bucătărie, pregătite pentru prânzul festiv, și acum totul părea în zadar. Oaspeții trebuiau să fie anunțați să se aștepte la doliu mai degrabă decât la veselie. Ea însăși trebuia să poarte costumul ei negru trist și o pălărie în locul rochiei care atârna în dulapul ei, învelită în muselină – satin alb în stilul pe care îl numeau New Look; cu fusta largă până la glezne și cu corsaj strâmt brodat cu mici perle naturale.

— Nu-i nimic, iubito, o consolase Peter. Vom face nunta peste câteva săptămâni. Vei fi la fel de frumoasă atunci. Sunt fericit să te aștept.

Și acum, iat-o aici, exact cu trei săptămâni mai târziu, și era măritată. Nunta, pentru că era încă în doliu, fusese mai liniștită decât planificase, dar ea purtase rochia și prietenii ei fuseseră acolo ca să sărbătorească.

Cu ajutorul lui Peter, începuse să schimbe unele lucruri la Willow Court de îndată ce tatăl ei fusese îngropat. Domnul Edmunds, avocatul familiei, lămurise problema banilor. Ea nu acordase niciodată multă atenție lucrurilor de genul acesta cât timp trăise Ethan, dar acum Peter o ajută să înțeleagă treburi pe care înainte le respinsese ca plictisitoare, cum ar fi investițiile și venitul. Fu surprinsă să descopere că era bogată, deși, după cum spunea Peter: „Trebuie să fi știut că urma să moștenești toți banii și averea părinților tăi”.

Știuse, dar faptul acesta nu însemnase nimic până atunci, când banii puteau fi folosiți pentru a înfrumusețea Willow Court. Nu fusese încă timp pentru renovări sau decorare, dar discutaseră mult despre casă și cum aveau să dea jos perdelele vechi, demodate, și să pună altele noi, și să zugrăvească în culori pastelate camerele, și să ret apeleze camera copiilor, și să cumpere covoare turcești, și să pună parchet nou în câteva încăperi, și să înlocuiască o parte dintre plăcile de gresie negre și albe din hol, care se crăpaseră odată cu trecerea anilor. Planurile lor erau ambițioase și gândul la ele o făcu pe Leonora să mai uite tristețea care o împiedica să fie pe deplin fericită.

Pentru prima dată de când Willow Court încetase să fie o casă de convalescență pentru soldații răniți, se punea muzică. De îndată ce Peter intra în casă, punea un disc la gramofonul din sufragerie. Glenn Miller, Duke Ellington, Lester Young, Billie Holiday și minunatul Louis Armstrong: erau cei care îi plăceau ei cel mai mult. Numele inscripționate erau la început necunoscute, dar melodiile se insinuaseră destul de prost, e drept, în mintea și în inima Leonorei. *String of Pearls, Mood Indigo, The Man I Love,* și *I Can’t Give You Anything But Love,* cântecul pe care obișnuia să i-l cânte Peter, imitând – destul de prost, e drept – vocea răgușită a lui Armstrong și făcând-o să râdă.

Grădina se afla deja într-o stare mai bună. În primele zile după moartea lui Ethan, Leonora descoperi că plantele și pământul îi aduceau consolare. Pentru că asociase mereu grădinăritul cu imaginea mamei sale, nu mai auzea vocea

tatălui ei în timp ce săpa, plivea sau se uita la cataloage pentru a alege tufe și flori noi pe care să le comande. Se hotărâse cu ceva vreme în urmă să inițieze reproiectarea Grădinii Liniștite. Avea să se îngrijească de plantele întinse pe spalier și intenționa să dezrădăcineze unele dintre lucrurile mai puțin interesante care creșteau la margini și să pună în loc azalee, gutui japonezi și bujori roz și albi.

Uneori, când Peter era la serviciu, sau în oraș ocupându-se de problemele financiare și legale, Leonora stătea pe banca de sub magnolie cu Nanny Mouse, care îl cunoscuse pe Ethan chiar mai multă vreme decât ea. Zise:

— E ciudat, Nanny. Tata nu a fost cea mai vorbăreață persoană din lume, și totuși, am impresia că îi aud tot timpul vocea în urechi.

— Ei bine, draga mea, nu mai era el însuși de ceva vreme, nu-i așa? Nu chiar. Nu era bărbatul care fusese.

Asta era adevărat. De la sfârșitul războiului, Ethan Walsh devenise din ce în ce mai capricios și mai distant, iar în lunile care îi precedaseră moartea, ajunsese o prezență sobră, tăcută în casă. Pe timpul iernii, stătea ore întregi uitându-se la foc, iar vara se plimba kilometri întregi în jurul lacului.

— Știu, răspunse Leonora. Dar mi-e dor de el, pentru că a fost tot timpul aici, toată viața mea și...

Nu știu cum să continue. „E tatăl meu, ar fi vrut să spună. Singura mea familie, și acum s-a dus, și mai sunt doar eu și nimeni altcineva.”

— Nu vei fi singură mult timp, draga mea, zise Nanny Mouse consolator. Vei avea un soț în curând și copiii tăi. O adevărată familie.

— Trezește-te, iubito, zise o voce în urechea Leonorei. Trezește-te, doamnă Simmonds!

— Sunt trează de o veșnicie, șopti Leonora. Mă gândeam la tot felul de lucruri și așteptam să te trezești și tu.

— La ce te gândeai? Spune-mi!

Atunci începu să o sărute, și ea vru să spună: „Nu-mi amintesc. Nu-mi aduc aminte de nimic. Tu ești singurul lucru la care mă pot gândi. Doar tu.” Dar cuvintele începeau să se rostogolească și să se amestece prin capul ei și în curând nu mai putu gândi deloc.

Gwendolen Elisabeth Simmonds se născu în dormitorul părinților ei de la Willow Court pe 7 februarie 1952. Regele George al VI-lea murise cu o zi înainte, și toate ziarele publicaseră fotografii cu noua regină, fosta prințesă Elisabeta, împreună cu mama și bunica ei, purtând negru și acoperite cu voaluri grele la funeraliile regelui. Travaliul Leonorei durase doar șase ore și, deși fusese în agonie și țipase ca o zână a morții ani de zile, după cum i se păruse ei, moașa îi spusese că născuse ușor și se dovedi perfect adevărat, căci, la doar câteva minute după naștere, orice durere fu uitată și înlocuită de bucuria de a o întâlni pe fata pe care ea o făcuse împreună cu Peter.

Toată țara era tristă, dar Leonora și Peter arătau mai fericiți decât fuseseră vreodată și se simțeau puțin vinovați de bucuria lor. Botezarea bebelușului după noua regină, chiar și numai ca al doilea prenume, reprezentă felul lor de a arăta cât de rău le părea că îl pierduseră pe rege, care fusese mult prea tânăr pentru a muri.

Primul nume al lui Gwendolen o onora pe bunica răposată a lui Peter. Leonora se gândise să fi numit copilul după mama ei, dar fură amândoi de acord că, datorită lui Tennyson, Maude suna prea de modă veche și victorian.

Spre sfârșitul sarcinii, Leonora își făcuse griji dacă avea să fie în stare să iubească copilul când se va fi născut. Ea și Peter erau atât de atașați unul de celălalt, încât i se părea că oricine altcineva venea în viața lor avea să primească în mod sigur porții mici.

Petrecuseră trei ani împreună, și Leonora putea spune că îl iubea pe Peter mai mult decât atunci când se căsătoriseră. Nu numai atât, dar lor încă le era greu să își înfrâneze pasiunea. Leonora descoperi aproape de îndată ce devenise soție că reticența care (combinată cu ignoranță) le împiedicase pe prietenele ei să vorbească liber despre sex dispăruse de îndată ce se căsătoriseră.

În prezent, toate păreau destul de fericite să împărtășească detaliile vieții lor intime. Bunny, care se căsătorise la o lună după Leonora și dăduse naștere primului ei copil după un an, îi mărturisi Leonorei că deseori era cu mintea în altă parte în timp ce era, după expresia ei, „la treabă”.

— Sau mai degrabă, îi zisese chiar cu o săptămână în urmă când venise la ceai, în timp ce Nigel e la treabă, de fapt. Eu nu

par a fi *acolo,* ca să fiu foarte sinceră. Știi la ce mă refer? E acolo, sărmanul de el, lucrând din răsputeri, iar eu sunt la kilometri depărtare, preocupată de o grijă casnică sau alta, cum ar fi, bunăoară, dacă vom avea pui fript la cină când vor veni miercuri pe la noi colonelul și soția sa. Nu pot să mă abțin deloc să văd totul din punctul de vedere al altcuiva. Imaginează-ți! E o postură atât de absurdă, dacă stai să te gândești. Nu ești de acord?

Zâmbi senin și servi încă un biscuit.

Leonora rămânea tăcută când Bunny sau una dintre celelalte prietene ale ei continuau în spiritul ăsta. Toate făceau asta și uneori se întreba dacă nu cumva era doar o prefăcătorie și spuneau asemenea lucruri pentru că se rușinau să-și mărturisească sentimentele adevărate. Ea nu se angaja niciodată în astfel de conversații. Îi zâmbea înapoi lui Bunny și nu rostea aproape nimic, făcând tot efortul să schimbe subiectul spre ceva mai ușor de discutat.

Nu existau cuvinte prin care să poată exprima ceea ce simțea pentru Peter, niciun mod de a povesti cuiva despre transformarea care îi copleșea pe amândoi când erau singuri. Cum se preschimbau din oameni normali, destul de obișnuiți, care mergeau să lucreze la o firmă de agenți de asigurare, sau administrau casa și proprietatea, sau supravegheau decorarea camerei de copii, sau luau cina și ceaiul cu prietenii și beau gin cu apă tonică și cești de ceai, în creaturi gâfâinde nepăsătoare, care mușcau și sugeau și sărutau fiecare parte din trupul celuilalt ore întregi, și totuși sfârșeau prin a se dori și mai mult. Patul lor era un univers separat, unde niciuna dintre regulile cotidiene nu era aplicabilă și unde chiar și vorbirea era de nerecunoscut; unde cuvintele și propozițiile se sfărâmau și se despicau într-un limbaj al lor, privat, intim.

Acum apăruse făptura asta micuță cu degetele ei roz care se agitau și cu ochii strâns închiși, și Leonora privi în jos la ea și își dădu seama că dragostea pe care o nutrea pentru acest bebeluș era altfel decât orice simțise vreodată până atunci, dar, în mod miraculos, nu mai puțin puternică. Peter, observă ea, era încântat de fiica sa și stătea lângă pat, uitându-se fix la ea, aproape incapabil să vorbească.

— E cel mai frumos bebeluș din toată lumea, zise, și zâmbi imediat. Pariez că toți tații spun asta, dar în cazul ăsta e

adevărat. Seamănă perfect cu tine.

— Arată ca un bebeluș, zise Leonora, uitându-se insistent la fiica ei, și simțind dragostea literalmente curgându-i prin trup exact în același fel cum laptele îi umplea sânii.

Aruncă o privire rapidă de la Peter la Gwendolen și îi trecu prin minte că, dacă ar fi să înceteze să respire în acel moment, ar muri perfect fericită.

— Sunt atât de fericit, iubita mea! zise Peter. Vă iubesc atât de mult pe amândouă!

Ochii Leonorei se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, spuse ea. Și eu vă iubesc pe amândoi, și nu vreau să plâng. Și eu sunt fericită, sincer. Nanny Mouse spune că proaspetele mămici plâng tot timpul.

Peter se aplecă peste copil și o sărută pe Leonora pe gură.

— Voi sunteți iubitele mele. N-aș putea nicidecum să vă iubesc mai mult decât atât, și acum Gwendolen are să fie cel mai adorat bebeluș din lume.

Leonora nu putu găsi nimic potrivit pentru a exprima ceea ce voia să spună. Închise ochii și se sprijini pe pernele din spate.

Gwendolen Elisabeth deveni în curând Gwen. Era bebelușul cel mai cuminte. Îi plăcea să doarmă; nu înceta niciodată să zâmbească; nu o deranja ca Nanny Mouse să aibă grijă de ea când mama ei era ocupată cu altceva; gângurea spre tatăl ei ori de câte ori acesta o lua în brațe, și toți căzură de acord că era cel mai vesel copil pe care îl văzuseră vreodată. Băiețelul lui Bunny și al lui Nigel, care se numea Richard, era un cu totul alt gen de copil, și Leonora se cam temea când Bunny venea la ceai, aducându-și fiul, după cum spunea ea, „să se joace”. Richard nu se juca niciodată, nu cu adevărat, și oricum, Gwen era mult prea mică să se joace cineva cu ea.

Reamenajările continuau la Willow Court, și nici Leonora, nici Peter nu se săturau să facă lucrurile mai frumoase. Într-o zi de mai, chiar înainte de încoronare, Peter spuse:

— A sosit timpul, iubito. Hai să mergem sus în atelier și să aducem jos toate picturile. Hai să le agățăm peste tot.

La început, Leonora nu-și putea da seama cum va fi să vadă tablourile tatălui ei peste tot prin casă, dar după ce se gândi la asta o vreme, știu că avea să fie fericită să le aibă din nou în jurul ei.

— Mi-a trebuit puțin timp să-mi dau seama de asta, îi spuse lui Peter la cină, dar Willow Court nu arăta bine fără ele, nu-i așa? Și merită să fie văzute, nu?

Peter ridică paharul și luă o gură de vin.

— De fapt, zise, cred că e păcat că nu putem vinde măcar câteva. Era tipul ăla, nu îți aduci aminte? Cel care a venit să te vadă după moartea lui Ethan? Zicea că sunt foarte valoroase, nu-i așa? Voia să îți plătească o sumă considerabilă de bani, după câte îmi amintesc, pentru portretul tău în rochia liliachie.

— Nu am voie, Peter. Știi asta. Testamentul tatei a stabilit asta foarte clar. Picturile trebuie să rămână la Willow Court.

Peter știa foarte bine de ce nu putea ea să vândă picturile. El înțelegea mai bine decât ea clauzele legale complicate, care prevedeau că urmașii ei nu puteau moșteni domeniul averii dacă se vindeau picturile. Totul era prea derutant, dar ea nu făcuse niciodată efortul să înțeleagă detaliile pentru simplul motiv că nu avea absolut nicio intenție de a vinde tablourile pe care le pictase tatăl ei. Făceau parte din el, cea mai bună parte, și acum că le putea vedea din nou, își dădu seama cât de mult îi plăceau. Cât de mult avea să-i placă să se le privească în fiecare zi.

— Vreau să mi-l imaginez pe tata așa cum era când le-a făcut și să încerc să uit cum devenise spre sfârșitul vieții. În orice caz, i-am dat cuvântul meu.

Se gândea la tatăl ei în timp ce Peter îi turna cafeaua. Văduvia nu fusese deloc bună pentru el. Încetase să mai picteze, și nimic din ceea ce spunea sau făcea Leonora nu îl impresiona. Ea trebuia să își aleagă momentul cu atenție, dacă voia să discute ceva cu el. Dacă momentul lui era potrivit, el se putea înfuria la culme, ceea ce însemna că se retrăgea în dormitorul lui cu sticla de coniac și toată lumea trebuia să umble în vârful picioarelor prin casă și să se roage ca el să nu iasă pe coridoare să se dezlănțuie și să urle la ei.

Când ieșea soarele: acesta era momentul cel mai bun pentru conversație. Plimbându-se prin Grădina Liniștită, stând sub magnolie, Leonora îndrăznea uneori să întrebe cu grijă:

— Oare asta nu ar putea fi subiect pentru o pictură, tată? Nu e frumos?

— Fleacuri sentimentale, flori, răspundea el. Nu e genul meu.

Nu acum.

— Dar picturile cu nuferi, tată?! Și tabloul cu trandafirii pe masă. Tu pictezi florile atât de frumos! Și toată lumea le iubește. Am putea face o mulțime de bani, știi tu, dacă ai vinde câteva dintre ele.

O greșeală. Era întotdeauna o greșeală să pomenești ceva de vânzarea pânzelor. Tatăl ei se încruntă, dar de data asta nu spuse decât:

— Peste cadavrul meu. Tablourile rămân aici, la Willow Court. Se aplecă brusc și se uită fix în ochii Leonorei. Promite-mi, Leonora, zise. Promite-mi că nu vor fi vândute niciodată. Nici când voi fi mort. Promite!

„Și am promis, se gândi Leonora. A trebuit. Tata își impunea întotdeauna voința și iată că încă o mai făcea, la mai mult de patru ani după moartea sa.” Îi spuse lui Peter:

— Am păstrat cartea de vizită a acelui bărbat. Bărbatul de la galerie. A lăsat-o și eu am pus-o undeva. O să îi telefonez și o să îi cer sfatul. Se numește Jeremy Bland. O să îl rog să vină să arunce o privire și să îmi spună ce crede despre picturi. Putem face bani din ele, nu crezi? Am putea lăsa publicul să vină la Willow Court să le vadă. Dacă într-adevăr sunt atât de bune, toată lumea își va dori să vină, nu-i așa?

— Dar ai vrea ca fiecare Tom, Dick și Harry să hoinărească prin casă? Gândește-te la muncă! La noroiul pe care îl vor aduce pe covoare. Nu știu dacă e o ideea atât de bună, iubito. Chiar nu știu.

— Prostii, Peter! Am deveni celebri. Asta ți-ar plăcea, nu-i așa? Și nici nu trebuie să deschidem casa în fiecare zi. Putem să alegem când lăsăm lumea să intre. Vărul lui Bunny cunoaște pe cineva care lucrează pentru *Tatler.* Am să îl sun și sunt sigură că va fi serviabil. Imaginează-ți că ar putea apărea fotografii cu noi într-o revistă! Sau poate un articol. Și o să iau legătura cu Institutul pentru femei și am să le pun la dispoziție Willow Court pentru chermeza lor anuală. Poate că mă vor lăsa să țin o prelegere sau ceva despre picturi.

— Oh, bine, zise Peter, dacă înseamnă atât de mult pentru tine, n-am să te împiedic.

— Ești un drăguț! Leonora îi zâmbi. Nu îmi dădusem seama cât de mult mi-au lipsit picturile. Tata ar fi încântat, nu-i așa? I-

ar fi plăcut ideea ca oamenii să umble de colo-colo admirându-i meșteșugul. Am să îl sun pe domnul Bland de îndată ce vom fi expus totul într-un loc bun.

După câteva ore de muncă istovitoare, era gata. Picturile fuseseră aduse jos din atelier în sufragerie. Tyler și cei doi tineri asistenți ai lui veniră din grădină ca să ajute la mutat. Țarcul lui Gwen fusese așezat în hol și ea se uita în jur cu mare interes. Peter stătea la birou, iar Nanny Mouse venise acolo ca să ajute. Pânzele fură stivuite la perete.

— Doar până putem să sortăm care încotro merg, zise Leonora. Am tot încercat să îmi amintesc unde obișnuiau să fie. Nanny, sigur că trebuie să îți amintești. Erau tablouri peste tot de-a lungul coridorului, sus, nu-i așa?

— Da, da, erau. Cred că le-aș putea recunoaște pe unele dintre ele dacă le-aș revedea, deși, sinceră să fiu, după o vreme nu mai observi lucrurile pe pereți, nu-i așa? Eu nu, sunt sigură.

Leonora începu să tremure. Preț de o fracțiune de secundă, ceva ce putea să fi fost un vis pe care îl avusese odată (când?) îi reveni în minte, dar îl uită numaidecât înainte să fi avut timp să îl examineze. Ea, coborând în fugă scările din hol, și tablourile conturându-se amenințător deasupra ei, enorme, mult mai mari decât erau în realitate. Un portret al unei persoane pe care nu o cunoștea – cineva cu o pălărie care îi ascundea fața. Un peisaj ce reprezenta aleea exact așa cum era în momentul acesta, cu fiecare frunză din stejarii stacojii de culoarea sângelui proaspăt, asta era tot ce își putea aminti clar, dar rămăsese cu un sentiment că mai exista ceva acolo, ceva ce pierduse din vedere, ce ar putea zări – dar dispăruse și tot ce rămăsese era un fel de stânjeneală. Leonora își scutură capul ca să alunge asemenea gânduri și îi spuse lui Nanny Mouse:

— Trebuie să fi trecut pe lângă toate tablourile astea de o mie de ori. E ca și cum ai revedea prieteni vechi. Iată ceainicul albastru... Îl ador! Cu siguranță că împreună putem găsi aceleași locuri pentru majoritatea dintre ele, nu-i așa?

— Eu nu aș avea încredere în memoria mea, după atâta vreme, zise Nanny Mouse. Cred că ar trebui să pui pur și simplu totul unde crezi că e mai bine.

— E o colecție foarte interesantă, doamnă Simmonds, zise domnul Bland, aruncând o privire peste umărul Leonorei la

pictura de pe peretele din spatele ei, un peisaj ce reproducea priveliștea de la fereastra lângă care ea îl atârnase. Și admir felul inteligent în care ați plasat unele dintre aceste tablouri, în așa fel încât oricine se uită la ele vede alături originalul, ca să zic așa.

Leonora zâmbi.

— Va fi o potrivire doar pentru o parte a anului, bineînțeles, dar am crezut că ar putea fi amuzant.

— Într-adevăr.

Domnul Bland, care nu o rugase să i se adreseze pe numele mic, nu era mult mai în vârstă decât ea, dar comportamentul său oficial și modul de a se îmbrăca o țineau oarecum la distanță. Astăzi vizita Willow Court ca să adune niște informații biografice pentru o broșură pe care galeria sa era dornică să o scoată. Inițial, Leonora nu putu să înțeleagă de ce o galerie de artă care nu îl reprezenta pe tatăl ei ca artist era atât de dornică să facă asta, și îi pusese domnului Bland această întrebare.

— E gloria reflectată, răspunsese el. Vom face publicitate pentru galeria noastră în paginile ei, bineînțeles. Și nu se știe niciodată ce poate aduce viitorul, nu-i așa? Poate că lucrurile se vor schimba în ceea ce privește aceste tablouri.

— Este extrem de improbabil, zise Leonora. Termenii testamentului tatălui meu sunt foarte clari.

Intrară în sufrageria mică, unde domnul Bland scoase un carnețel și începu să îi pună întrebări în timp ce ea turna ceai din ceainicul albastru care apărea într-una dintre picturile lui Ethan Walsh despre care bărbatul afirmase că îi plăceau cel mai mult.

— Tatăl dumneavoastră făcea parte din generația de artiști care au activat imediat înainte și imediat după Primul Război Mondial, zise, și Leonora dădu din cap. A murit acum patru ani, am impresia…

Leonora zâmbi.

— Da, și a fost ceea ce se numește o moarte ușoară, dar bineînțeles că moartea nu e niciodată ușoară, nu-i așa? Cu certitudine nu pentru oamenii care rămân în urmă.

— Vă rog să acceptați condoleanțele mele, zise domnul Bland calm.

Leonora se uită la el.

— Mulțumesc. Moartea tatei nu a fost doar tristă, a fost și foarte nepotrivită. S-a întâmplat în ajunul nunții mele.

— Ce groaznic de trist! Domnul Bland reuși să ia o mușcătură dintr-una dintre chiflele pe care le pregătise doamna Darting, în timp ce își balansa carnețelul pe genunchi. Dar cred că nu există nicio lucrare de-a lui datată mai târziu de 1935. Asta înseamnă că în ultimii treisprezece ani de viață nu a mai pictat nimic. E corect?

— Foarte corect, mi-e teamă, zise Leonora. Mama a murit în 1935 și el… ei bine, nu a mai fost niciodată el însuși, sincer.

— Totuși, există un număr considerabil de lucrări. Sunt cincizeci și patru de pânze și câteva duzini de schițe și acuarele. Considerabil mai multe decât ne-au lăsat mulți artiști. Și sunt foarte sigur că oamenii vor fi fascinați să vină să le vadă. O atracție în plus – zâmbi spre Leonora – veți fi dumneavoastră însevă, bineînțeles, *in situ*, ca să mă exprim așa. Vizitatorilor le va plăcea să întâlnească originalul portretelor din tinerețe.

Leonora zâmbi.

— Am crezut că am să aștept asta cu nerăbdare, zise. Dar constat că la urma urmei sunt puțin emoționată. Voi ști oare ce să spun? Poate este cineva care ar putea să o facă mai bine decât aș putea eu? Care ar ști mai multe?

— Probabil, consimți domnul Bland. Dar, dacă îmi permiteți să spun asta, dumneavoastră sunteți bunul cel mai de preț de la Willow Court. Prezența dumneavoastră ar face dintr-o vizită pentru a vedea aceste tablouri un eveniment cu adevărat special.

Leonora spuse:

— Presupun că o să îmi placă într-adevăr, dar sper că nu vor fi prea mulți oameni cu care să vorbesc în același timp. Nu cred că aș fi prea fericită să am de-a face cu cete de vizitatori. De asemenea, trebuie să mă gândesc la soțul și la fiica mea. Aceasta e și casa lor, bineînțeles.

— Bineînțeles că da. Atunci trebuie să avem grijă ca nicio ceată să nu vină să vă deranjeze pe dumneavoastră și familia, dragă doamnă! zise domnul Bland.

Pentru cineva atât de așezat cum era el, se gândi Leonora, arăta cam tulburat.

— Vom limita numărul. Asta va face toată treaba mai…

exclusivă. Publicul obișnuit va trebui să dea telefon anticipat la galeria noastră și să facă o rezervare pentru zilele în care Willow Court e deschis. Și după părerea mea, nu ar trebui să fie prea multe. O anumită dificultate, un acces oarecum limitat nu va face decât bine, cred.

— Sunt de acord, zise Leonora, mult mai relaxată acum că știa că nu va fi nevoită să-și petreacă fiecare zi prezentând minunatele lucrări ale lui Ethan Walsh unor mase întregi de oameni. Să însoțești grupuri mici prin casă din timp în timp de-a lungul anului era o cu totul altă problemă. Îmi va face plăcere. Cred.

Domnul Bland se ridică.

— Va fi o plăcere să mă ocup de detalii pentru dumneavoastră, doamnă Simmonds.

— Oh, Leonora, vă rog, zise ea. Dacă urmează să fim asociați atât de apropiați.

— Sunt onorat, spuse domnul Bland. Și tu va trebui să îmi spui Jeremy.

Mai târziu, ea și Nanny Mouse aveau să râdă când îi descria roșeața care se ridicase de la gulerul rigid al cămășii domnului Bland în sus până la rădăcinile părului său încărunțit.

— Am să fiu o adevărată femeie de afaceri, Nanny! zise Leonora. Nu e palpitant?

— Foarte emoționant, draga mea, zise Nanny, ocupată cu cusutul de pliseuri pe corsajul unei rochii frumoase pentru Gwen. Willow Court va fi în centrul atenției, nu-i așa?

Leonora și domnul Bland – Jeremy – aleseseră joia ca Zi a Porților Deschise la Willow Court. Asta urma să fie în timpul anului, iar în lunile de vară avea să se adauge și marțea. Putea intra în calcul și sfârșitul de săptămână în mod ocazional, dar asta depindea de ceea ce Jeremy numea „disponibilitatea ta personală”.

— El își imaginează că trăim o viață de plăceri și trândăvie, Nanny, zise. Știi tu, oaspeți la fiecare sfârșit de săptămână sau umblat haihui, la petreceri și câte și mai câte. Când noi suntem așa niște iubitori de casă, zău. El nu-și dă seama că noi preferăm compania noastră oricărei alteia.

Nanny Mouse nu spuse nimic, dar în taină se gândea că domnul Bland era un gentleman inteligent, care o cunoștea pe

Leonora mai bine decât se cunoștea ea. Era foarte adevărat că ea și Peter erau devotați unul celuilalt, dar totodată le plăceau și distracțiile și umblau pe la casele altora. O viață de plăcere era exact expresia potrivită pentru asta, după părerea ei.

— Uite! Uite, Gwen, iubito! Leonora arătă înspre micul ecran al televizorului, unde o trăsură cenușie (despre care știa că era aurie în realitate) care o ducea pe noua regină înapoi de la Westminster Abbey se vedea parțial prin ceea ce părea o furtună de zăpadă. Nu era cu adevărat o furtună de zăpadă, ci doar o imagine cam neclară, și totuși, toată lumea se adunase în salon să urmărească desfășurarea evenimentelor regale.

— Ce nenorocire cu vremea ploioasă! zise Bunny.

Richard era în brațele ei. Gwen se afla în brațele Leonorei, ceea ce însemna că pentru moment era protejată de stângăcia băiețelului.

— Gina! strigă Gwen și toată lumea râse.

— Vorbește atât de bine pentru vârsta ei, nu-i așa?

Bunny nu arăta tocmai încântată când spuse asta. Richard nu vorbea prea bine, și Leonora se gândi că asta se întâmpla probabil din cauză că folosea cea mai mare parte a talentului său alergând de colo-colo și punând aranjamentele oamenilor în pericol.

— Da, e noua regină, scumpete, șopti Leonora în urechea fetiței ei. Atenția lui Bunny era fixată pe ecran. Îi vezi coroana?

Gwen dădu solemn din cap.

— A fost o zi cu totul deosebită, zise Peter, care venise de la birou special ca să urmărească această ceremonie la televizor.

Era și Nigel acolo, și ocazia se transformase într-un fel de petrecere. Nu în fiecare zi se încorona un monarh, la urma urmei.

Totuși, în cele din urmă, după ce vesela de ceai fusese strânsă, Bunny și Nigel și Richard plecară acasă, și, la scurt timp, Nanny Mouse o duse pe Gwen sus să îi facă baie.

— Știu ce ai de gând să spui, îi spuse Leonora lui Peter, lăsându-se înapoi pe pernele canapelei.

— Nu, nu știi.

— Ba știu. Ai să spui: „În sfârșit, liniște”. Sau ceva de genul ăsta.

— Ai ghicit bine, dar nu complet. De fapt, aveam de gând să spun „În sfârșit singuri”!

— Pari surprins. Suntem adesea singuri.

— Nu destul de des pentru mine.

El veni spre canapea și se așeză lângă Leonora și o îmbrățișă.

— Oh, iubitule! Suntem un cuplu de bătrâni căsătoriți. Suntem cu certitudine mult prea bătrâni ca să ne giugiulim pe o canapea. Există un loc adecvat pentru asemenea lucruri, știi tu.

Ea nu vorbea deloc serios. O vreme nu avea să-i deranjeze nimeni, și erau amândoi conștienți de asta, dar și de atmosfera festivă specială care colorase întreaga zi. Băuseră destul de multă șampanie la prânz („Nu avem o încoronare în fiecare zi, nu-i așa?”) și Leonora era puțin amețită.

Totul se întâmplă foarte repede. Fusta și furoul ei de mătase decorat cu dantelă, pe care îl purta pe dedesubt, ridicate, și chilotul ei cumva (cum?) pe covor, și Peter făcând dragoste cu ea și sărutându-i părul, și groaza delicioasă că cineva i-ar putea auzi sau vedea, așa că trebuiau să se grăbească, și era ușor să se grăbească pentru că nu se puteau opri, nu se puteau opri deloc, și toate sunetele înălțate în gâtul lor și înăbușite, și apoi nimic altceva, decât tăcere întreruptă de gâfâit de parcă ar fi fugit multă vreme.

După aceea își aranjară hainele în liniște și se lăsară pe spate pe perne.

— E timpul să mergem să îi dăm lui Gwen sărutul de noapte bună, cred, zise Peter în cele din urmă.

— Du-te tu primul, murmură Leonora, cu ochii încă închiși. Vin și eu într-un minut.

Ar fi putut merge cu el, dar nu voia. Voia să stea pe canapea și să țină minte data asta. Să țină minte cât de mult îl iubea. Cât de grele îi erau picioarele. Cât de puțin chef avea să se mai ridice și să se miște vreodată.

— Iubitule? Iubitule, mă auzi? Leonora vorbea cât de clar putea la telefon; încă o frapa ca o invenție oarecum magică.

— Te aud, Leonora, zise Peter.

Părea amuzat, dar Leonora era conștientă că avea probabil de lucru, dar era prea drăguț ca să i-o spună. „Nu contează, se gândi. Va uita totul când îi voi da vestea.”

— Am vrut ca tu să știi imediat. Aveam de gând să aștept

până vii acasă, numai că tocmai a fost pe aici doctorul Benyon și vreau să îi spun lui Nanny Mouse, dar nu îi pot spune înainte de a-ți spune ție și așa că m-am gândit să te sun. Îmi pare foarte rău dacă te-am deranjat, iubitule.

— Pot să ghicesc?

Vocea lui Peter suna altfel acum. „Știe, se gândi Leonora. Sigur că știe. Doar aude cât sunt de fericită.”

— Cred că da. Vom avea încă un copil. Oh, Peter, ce mult aș vrea să fii aici!

— Iubito! O, iubito, asta e cea mai minunată veste! Absolut cea mai bună veste! O, Doamne, acum nu mai pot sta aici. Am să vin acasă. Lasă-mi o oră să rezolv o problemă la care tocmai lucram și apoi mă voi grăbi cât pot de tare. O, Leonora, ești comoara mea! Tu și Gwen. Am să fiu la voi înainte să-ți dai seama. Pot să le spun aici? Vor fi atât de încântați. Presupun că vor vrea să toasteze în cinstea ta, iubito. Dar n-am să zăbovesc mult.

— Promiți?

— Promit. Pupici!

— Pupici, zâmbi Leonora în timp ce punea receptorul înapoi în furcă.

„Dacă ne-ar auzi cineva, se gândi, ar crede că nu suntem în toate mințile. Ei bine, probabil că așa e.” Se uită împrejur și se întrebă ce să facă de atunci și până sosea Peter. Nanny Mouse o dusese pe Gwen pentru somnul de după-amiază. După-amiaza de septembrie era caldă și însorită. „Am să merg la o plimbare. Am să mă plimb în jurul lacului și când o să mă întorc acasă, s-ar putea ca Peter să fie aici să mă întâmpine.”

„Copacii știu că toamna e aproape”, reflectă Leonora, deși e la fel de cald ca vara. Stejarii stacojii de pe alee începeau se transforme, și se vedeau deja frunze roșii printre cele verzi. Trandafirii târzii erau frumoși anul acesta și hortensiile mai minunate ca oricând. Majoritatea oamenilor credeau că unul dintre tufișuri era zambilă albastră, dar acesta purta capete enorme de flori roz și albe și mov.

Se plimbă încet în jurul lacului, zâmbind spre lebede și cu toată atenția concentrată pe persoana care creștea în pântecul ei. Își puse mâna pe burta încă perfect plată și se întrebă dacă copilul pe care îl purta era băiat sau fată. Nu înțelegea deloc,

cum putea să îi pese cuiva despre asemenea lucruri. Dacă copilul era sănătos și fericit, asta era suficient. Știa că ea era un caz neobișnuit printre prietenele ei, neavând probleme cu sarcina. Grace petrecuse șase luni, după expresia ei, „îndoită deasupra toaletei”, și nici chiar Bunny nu putuse să bea cafea și renunțase la tot felul de alte lucruri. De asemenea, amândouă se și umflaseră ca niște baloane, dar când ea fusese însărcinată cu Gwen, nimeni nu observase până când fusese aproape în luna a șasea.

Cât era ora? Leonora se uită la ceas și începu să meargă mai repede. Rămăsese afară și visase cu ochii deschiși mai mult de o oră. „Chiar dacă Peter nu e încă acasă, se gândi, Gwen trebuie să se fi trezit deja și să vrea să mă vadă. Își croi drum prin grădina sălbatică și apoi traversă peluza spre terasă. Două mașini de poliție erau parcate lângă ușa de la intrare și la început Leonora se uită la ele întrebându-se oarecum absentă (pentru că mintea ei era la alte lucruri, mai importante) oare ce puteau să caute la Willow Court. Intră în hol și îi văzu; doi ofițeri de poliție și o femeie sergent ținându-și chipiurile în mână și stând într-un mod nefiresc, așa i se păru ei, de parcă participau la o scenă. Totuși, ea ar fi găsit o explicație, vreun motiv pentru prezența lor acolo care nu o afecta, dacă nu ar fi fost Nanny Mouse. Fugi spre Leonora, cu fața udă de lacrimi și încă mai plângea, și o strânse în brațe, zicând:

— Oh, Leonora, Leonora scumpă. Fii curajoasă, iubita mea! Oh, e atât de îngrozitor, sărmana mea scumpă. Nu-i nimic, nu-i nimic.

Leonora simți cum tot trupul îi devenea rece ca gheața. O împinse pe Nanny Mouse destul de dur și o parte din ea voia să se oprească și să se întoarcă și să spună „scuză-mă, n-am vrut să te împing”, dar și cuvintele i se blocară în gura care îi era uscată și plină de ceva amar și nu putu îngăima decât sunete, ca un bebeluș.

— Doamnă Simmonds, zise femeia sergent, vă rog să veniți să vă așezați, doamnă Simmonds.

O luă pe Leonora de cot și o conduse spre un scaun. „Nu avem scaune în hol, se gândi Leonora. L-au adus special încoace.” Nu vru să se așeze. Cum îndrăznea femeia asta să îi spună să stea jos.

— Nu știu de ce sunteți aici, dar dacă sunteți dispuși să

așteptați puțin, soțul meu va veni acasă și sunt sigură că el va fi încântat să vă răspundă la orice întrebare doriți să-i adresați.

În spatele ei, Nanny Mouse scoase un strigăt și apoi și-l înăbuși imediat. Cel mai în vârstă dintre ofițerii de poliție – se vedea pentru că era cărunt și arăta ca unchiul sever al cuiva – veni spre ea și o rugă cu blândețe să se așeze.

— Mi-e teamă că avem o veste foarte proastă, doamnă Simmonds. Într-adevăr foarte proastă.

Durerea o învălui pe Leonora ca o ceață groasă și zile întregi după acea după-amiază îngrozitoare când ascultase cu toată impresia de calm ceea ce ofițerii de poliție îi spuseseră („conducea mult prea repede… un copac… moarte instantanee”), și apoi leșinase la picioarele femeii sergent, petrecuse ore în șir în pat, plângând și iar plângând până când simți că nu îi mai rămăsese nici o singură lacrimă. După ce termină cu plânsul, se chinui să se ridice din pat, și absolut fiecare lucru pe care îl vedea o umplea de o furie pe care nu o putea stăpâni. Se plimbă kilometri întregi fără să vadă ceva, de jur-împrejurul lacului. Ascunse discurile care îi plăcuseră lui într-o cutie în colțul atelierului. Luă scrisorile de dragoste pe care le ascunsese în căsuța păpușilor cu ani în urmă și le puse împreună cu toate celelalte în cutia de biscuiți și le împinse în fundul sertarului de jos. Poate avea să le ardă. Nu putea nici măcar să arunce o privire la scrisul lui de mână, fără să îi vină să izbucnească din nou în lacrimi. Când o privea pe Gwen, durerea o copleșea, pentru că absolut totul i-l aducea pe Peter în minte. Nu că i-ar fi semănat vreun pic, doar că însăși prezența ei în lume era un rezultat al iubirii lor, al pasiunii lor, și gândul la asta, la trupul fizic al lui Peter, la cum obișnuia să fie și cum era acum devenea literalmente insuportabil, și ea simțea un țipăt de suferință ridicându-i-se în gât, făcând gemetele pe care se trezea uneori scoțându-le să pară ridicole, inadecvate, deloc proporționale cu durerea pe care o avea de îndurat.

Somnul dispăruse din viața ei. Cel mai bun lucru pe care îl reușea în fiecare noapte era să stea întinsă în patul lor *(patul lor!)* într-o stare de semitrezie, cu mintea plină de amintiri, cu trupul tânjind după atingerea lui Peter, întreaga ei ființă sângerând de parcă ar fi vârât cineva un cuțit în ea și i-ar fi jupuit pielea. Stătea uitându-se fix la tavan, strigând în gând numele lui Peter și poate și cu voce tare, și respingând orice

ajutor din partea cuiva.

Nanny Mouse încercă. O amăgi, o consolă, îi tamponă fruntea cu o cârpă rece, umedă, după ce ore de lacrimi o transformaseră pe Leonora într-o creatură cu ochii roșii și fața umflată, care semăna din ce în ce mai puțin cu eleganta doamnă Simmonds. În cele din urmă, iată cum o făcu Nanny Mouse să se adune suficient pentru a lua parte la funeralii.

— Leonora, dragă, mâine dimineață sunt funeraliile lui Peter. Am scos costumul tău negru și l-am periat, și pălăria cu voal. Dar acum, știi tu, va trebui să te stăpânești puțin.

— Cum îndrăznești, Nanny? Să mă stăpânesc… cum poți vorbi de asemenea lucruri. Nu îți dai seama… nu îți dai seama ce am pierdut? Totul. Toată viața, toată fericirea, totul.

— Prostii! zise Nanny Mouse. Am să trec cu vederea ceea ce tocmai ai spus, pentru că, desigur, nu ești tu însăți, Leonora. Dar ți-aș aminti că ești mamă. Gwen are nevoie de tine. Va avea nevoie de tine chiar mai mult, acum că a rămas fără tată, sărmana micuță.

Leonora se uită fix la Nanny Mouse și se întrebă dacă să țipe și să-și smulgă părul sau să-i strige obscenități femeii ăsteia proaste, proastă care îi spunea să prindă curaj și să-și adune puterile, când știa, știa doar, că nu avea să mai fie în veci în stare să înfrunte viața. „Nu trebuie, se gândi deodată. Pot să mor. Pot să iau pastile cu mult whisky și să nu mă mai trezesc niciodată.” Închise ochii și se gândi la asta o clipă, dar vocea aceea, vocea aceea a lui Nanny pe care o auzise din ziua în care se născuse, continua să vorbească. Spunea:

— Știu că tu nu ai face niciodată ceva nesăbuit. Știi, la urma urmei, mai bine decât oricine cum e pentru o fată să crească fără mamă. Și gândește-te la micuța Gwen și la cât de mult te iubește. Și gândește-te la ce ar spune Peter dacă ar ști că i-ai abandonat fiica.

Pronumele acela posesiv fu cel care o făcu să-și recapete luciditatea. Gwen era într-adevăr fiica lui Peter. Leonora deschise ochii, inspiră adânc și spuse:

— Mulțumesc, Nanny. Am să fac o baie acum. Și da, voi fi perfect în regulă pentru funeralii. Nu te voi face de rușine. Sau pe Peter. Să îi rostească numele cu voce tare – să fie asta oare prima dată de la moartea lui – era o tortură, dar scrâșni din dinți

și continuă: – Îmi doresc să nu îi fi spus. De-aș fi așteptat. Of, Doamne, e prea târziu să îmi doresc orice, dar o fac pentru că dacă eu nu i-aș fi spus...

— Ce să-i spui, draga mea?

Nanny Mouse arăta cu adevărat nedumerită și Leonora zâmbi.

— N-ai ghicit. Credeam că poate ți-ai dat seama. Sunt din nou însărcinată. Voi avea un copil în martie anul viitor. Îl sunasem pe Peter să îi spun. De asta se grăbea acasă. Cred că a murit din cauza asta. Oh, Nanny, Nanny, ce am să mă fac fără el? Cum mă voi descurca?

— Te vei descurca făcând față fiecărei zile. Nu trebuie să te gândești la viitor. Și trebuie să încerci să nu te gândești nici la trecut. Nu încă. Va fi timp pentru asta mai târziu. Haide să trecem numai de înmormântare.

Mica biserică din vârful dealului care domina lacul de la Willow Court era plină pentru funeraliile lui Peter. Toți prietenii pe care și-i făcuseră în zonă din ziua nunții lor, toți colegii lui de la serviciu și foști camarazi din armată se îngrămădiră în strane. Leonora o lăsase pe Gwen în grija lui Libby, o tânără din sat, care venea des să ajute atunci când lucrurile erau, după expresia lui Nanny Mouse, „claie peste grămadă”. Nanny Mouse însăși, în cea mai bună rochie neagră a ei, cu o pălărie neagră de fetru trasă bine în jos peste păr, stătea lângă Leonora, gata să o prindă dacă leșina. Era, la urma urmei, aproape în a treia lună de sarcină.

Leonora își făcuse puțin curaj cu ajutorul sticlei. O dușcă scurtă din carafa cu whisky și se simțea oarecum mai bine. Ceva mai puțin tremurătoare. „Dacă descoperă Nanny Mouse, se gândi, se va supăra. Nu e bine pentru tine în starea asta, ar spune. Și eu nu aș putea spune ce vreau să spun, nici ei, nici nimănui. Nu m-ar deranja nimic din ce mi s-ar întâmpla. Nu vreau copilul ăsta. Copilul ăsta l-a făcut pe Peter să moară. Nu-l vreau. Nu vreau să îl am. Îmi doresc să moară. Uite, se gândi, am spus-o, chiar dacă mi-am spus-o doar mie. Aș vrea să nu se nască niciodată. Poate că nu se va naște. Poate voi pierde sarcina. Li se întâmplă multora, așa că de ce nu și mie? Am să mă rog pentru asta în timp ce voi fi în biserică. Oh, Doamne, nu! Ce vorbesc? Sărmanul meu bebeluș! Oh, Peter, nu mă asculta. Nu sunt eu. Nu sunt. Sunt nebună de durere și spun lucruri și gândesc lucruri la care nu ar trebui să se gândească nimeni

vreodată. Dar ce n-aș da să fi așteptat să îți spun. Ai fi condus încet. Ai fi încă în viață, și eu la fel.”

Cuvintele de la slujba funerară trecură pe lângă urechile ei ca niște frunze în vânt. Urmări coșciugul afară până la locul de sub tisă, unde aștepta o groapă. Peter – acolo înăuntru. Își mușcă buzele până simți sânge. Voalul, voalul negru de pe pălărie era lăsat jos și îi acoperea puțin fața, dar ea știa că toți se uitau la ea; o urmăreau ca să vadă dacă se ținea pe picioare; cât de curajoasă era. „Nu sunt curajoasă, voia să strige. Vreau să mor și eu. Vreau să sar înăuntru și să las pământul să-mi umple gura și să mă acopere și atunci nu ar mai trebui să sufăr niciodată. Gwen, se gândi. Gândește-te la Gwen. Gândește-te la mânuțele ei, la vocea ei, la cât de mult o iubea Peter și cât de supărat ar fi dacă ar ști că ai părăsit-o.” închise ochii. „Să se termine odată, își spuse, în timp ce vocea preotului se spulbera în vânt… toată i urnea e ca iarba… «Țărână din țărână». Oh, Peter, iubitul meu. Unde te-ai dus?”

Leonora dădu naștere celei de-a doua fiice într-o zi remarcabilă din martie 1954. Travaliul fu lung și dureros, iar când se termină și bebelușul îi fu așezat în brațe, era epuizată. Se uită în jos la creatura cutată, cu față roșie, învelită într-o pătură, și începu să plângă, lacrimi amare de durere și oboseală.

— Ce bebeluș drăguț! zise moașa. Te-ai gândit la un nume pentru ea!

— Nu tocmai, zise Leonora. Sunt sigură că am să mă gândesc la ceva.

Nanny Mouse o aduse pe Gwen să o vadă pe sora ei.

— Babba! zise Gwen și întinse un deget ca să mângâie părul fin roșcat de pe capul bebelușului.

Leonora închise ochii, dorindu-și să nu mai trebuiască să îi deschidă niciodată. Se împlineau șapte luni de la moartea lui Peter și toată lumea credea că ea ar fi trebuit să fi trecut până acum peste asta, măcar într-o anumită măsură. Se conformase rugăminților prietenelor ei și ale lui Nanny Mouse. Avusese grijă de Gwen, îi citise povești și îi dăduse peticul ei de pământ ca să sape în grădină și așteptase sosirea celui de-al doilea copil copleșită de furie intensă și resentimente, pe care nu avea voie să le exprime.

Acum se gândi la bebeluș și se întrebă cum să îl numească. Medicul pe care îl consultase ca să o ajute în durerea ei, pentru

că nu dorise să meargă la doctor Benyon, era un om cumsecade care se chema Cyril Rotherspoon și avea un cabinet la Swindon. Fusese doar de două ori să-l vadă, pentru că își dăduse seama că tot ce putea face era să supraviețuiască dificultăților, dar acum își aduse aminte de el. „De ce nu, se gândi. Nu vreau să o numesc nicicum, așa că ăsta va fi bun. Cel puțin e neobișnuit. *Cyrilla.* Sună ca eroina unei povești de dragoste.” Bebelușul începu să caute sânul, iar Leonora oftă și permise gurii lacome să se prindă de sfârcul ei. Nu era nimic de făcut. Plânse din nou. Se simțea ca și cum suferința ei va continua la nesfârșit.

Sean studia lista din fața lui și își dădea toată osteneala să se concentreze. Petrecuse ore întregi înainte de începerea filmărilor la Willow Court cercetând încăperile și hotărând care dintre pânze intrau în categoria „absolut obligatorii”. Ethan Walsh nu fusese cel mai prolific dintre pictori, și totuși existau cel puțin cincizeci de tablouri aici pe pereți, ca să nu mai vorbim despre desene, schițe și lucrări neterminate aflate sus în atelier. Sean cunoștea deja tablourile atât de bine, încât fie numai și titlurile lor îi puteau aduce câte unul în minte, aproape în toată splendoarea lui, și petrecuse zile întregi înainte de a veni la Willow Court, adunându-le după placul inimii, reflectând cum avea să îl includă pe acesta sau pe acela și scriind un scenariu de filmare pentru programul care avea să spună tot ce voia el să spună despre artist și despre viața și opera lui.

Cu cât afla mai multe, cu atât îi plăcea de fapt mai puțin de Ethan Walsh. Ceea ce aflase astăzi despre cruzimea lui era de asemenea interesant. „Va trebui să vorbesc cu Leonora despre asta”, se gândi și puse fără tragere de inimă inventarul lucrărilor lui Walsh înapoi în dosarul său. „Nu te poți baza pe Nanny Mouse, care e tulburată în mare parte a timpului, sărmana de ea.” Revăzu cu ochii minții unele dintre picturile lui favorite și se minună de contrastul între ceea ce începea să afle despre caracterul artistului și calitatea lucrării. Luminozitatea, eleganța, culorile fosnitoare și aerul de tristețe care păreau să-l străbată chiar și cele mai însorite dintre pânze nu se potriveau cu caracterul masculin, dur care i se dezvăluia. Ei bine, arta era adesea surprinzătoare și existau o mulțime de pictori care nu se comportaseră deloc bine.

Sean era conștient că trebuia să facă un efort deosebit să acorde atenție obligațiilor de serviciu. „Rilla”, se gândi, și de

îndată ce permise ca numele ei să vină în prim-planul minții sale, se simți invadat de un entuziasm pe care și-l amintea vag din adolescență, când o întâlnire cu o anumită fată îl făcea să rămână fără glas de emoție și dorință. „Nu m-am mai simțit așa de ani de zile”, se gândi, și zâmbi când își dădu seama că nu-i făcea deloc plăcere că trebuia să meargă în sat în seara aceea, să mănânce cu echipa.

Se ridică și începu să se dezbrace ca să facă un duș înainte de cină. „Vreau să fiu cu ea tot timpul, își spuse. Oare ce face acum? Și care cât de curând mă pot scuza ca să mă întorc aici?” Se gândi la foișorul din fier forjat și sticlă și cum avea să arate pe întuneric. Și-o imagină pe Rilla, așteptându-l acolo, pe unul dintre scaunele de ratan, cu părul desfăcut. Avea să aibă oare părul desfăcut? Voia să îl atingă. Oare avea să fie în stare să spună toate lucrurile pe care voia să le spună? Poate că o căsătorie ratată și un divorț și toate relațiile vag nesatisfăcătoare din ultimii câțiva ani îl vor fi transformat într-un idiot stângaci care nu știa cum să facă trecerea de la flirtul inofensiv la stadiul următor și apoi la următorul. Prin geam vedea soarele jos deasupra copacilor din spatele lacului. „Treci, întunericule”, se gândi, dorindu-și ca timpul să treacă mai repede, pentru ca el să fie din nou cu ea. Rilla.

Încă de la începutul căsătoriei, Leonora se schimba întotdeauna pentru cină. Așa era obiceiul pe atunci, deși aproape nimeni nu mai insista asupra lui în ziua de azi, dar nimeni care venea la Willow Court nu se plângea de asta. Chiar și nepoții, pentru că ei nu cunoscuseră niciodată nimic altceva, își dădură seama că, atunci când erau aici, ea se aștepta de la ei să renunțe la orice ținută ciudată cu care se maimuțăreau toată ziua și să îmbrace ceva mai acceptabil pentru masa de seară.

Leonora admitea deschis că unul din motivele pentru care savura ritualul era că altfel ar fi fost perfect posibil ca ea să treacă prin viață îmbrăcată în doar câteva fuste și pantaloni purtați cu bluze ori cu un pulover, în funcție de anotimp. „Și sunt vanitoasă, se gândi, chiar și la vârsta mea. Oare e normal?” Îi plăcea la nebunie să aleagă pe, care dintre numeroasele ei rochii avea să o poarte și care colier sau broșă și cercei.

Se așeză la masa de toaletă, încă îmbrăcată în halatul de casă de mătase albastru-închis. Pe peretele din stânga ei atârna o fotografie înrămată făcută cu ocazia primului ei bal și, ori de

câte ori se simțea deosebit de bătrână și obosită, se uita la ea ca să își amintească de vremurile trecute, când fusese ceea ce se numea „o tipă care-ți ia ochii”. Rochia arăta albă în fotografie, dar ea își amintea limpede că fusese de fapt albastru glacial. În jurul gâtului erau perlele pe care încă le mai purta adesea, un cadou primit de la tatăl ei când împlinise optsprezece ani. Și pantofii din fotografie o făcură să zâmbească. Încă ar mai fi fost în mare vogă dacă i-ar fi purtat astăzi. Și diadema era frumoasă, dar nimeni nu purta asemenea lucruri acum, ceea ce era un mare păcat, după părerea ei. Fusese foarte mândră de a ei, care îi aparținuse lui Maude și acum se afla într-un seif de bancă în oraș. Își întoarse gândurile înapoi la problema iminentă a ținutei pentru această seară. Poate în bej cu colierul de jad. Reflexia ei nu îi displăcea. Zâmbi gândindu-se la cât de surprinse ar fi fiicele ei dacă ar și i cât de des se mai gândea încă la sex. „De parcă aș fi fost bătrână dintotdeauna și nu mi-aș putea aduce aminte cum era.” O imagine a lui Hugh Kenworthy îi veni deodată în minte. După-amiaza pe care o petrecuse cu el ar fi putut deveni atât de ușor… ei bine, nu face nimic. Era una dintre întâmplările care încă mai reușeau să o facă să se simtă vinovată, așa că se strădui să alunge toate gândurile legate de el. Ce naiba o făcuse să-și amintească de el?

Întinse ușor fard peste pomeți, având grijă să nu exagereze cu machiajul. Nimic mai rău decât o femeie în vârstă gătită ca o tinerică. Nu, așa era în regulă. Destul de subtil ca să o facă să arate sănătoasă. Poate din cauză că o vedea pe Rilla din nou surescitată. Cu toate sentimentele pentru Sean foarte evident etalate, cu gura deschisă, exact cum fusese cu Hugh. Ciudat cum copiii tăi nu își dau niciodată seama cât de transparenți sunt. Leonora se opri cu peria de argint în mână. Era oare posibil ca părinții să fie la fel de bine înțeleși de către copiii lor? Gândul o făcu să roșească, pentru că se gândise la Hugh, și începu să își perieze părul mai viguros decât era necesar.

Leonora se întreba dacă era imaginația ei sau dacă discuția din seara asta șchiopăta mai mult decât de obicei. I se părea că toți își măsurau cuvintele, de parcă le-ar fi fost teamă de ce putea ieși dacă le dădeau frâu liber. Fiona nu își lua ochii de la Efe. El îi zâmbi o dată sau de două ori, când ea reuși să îi atragă privirea, și era destul de mișcător și oarecum trist să îi vezi fața

deschizându-se ca o floare la soare. În cea mai mare parte a cinei, Efe fusese neobișnuit de tăcut, vorbind doar când cineva i se adresa direct.

Beth se străduise cel mai mult. Nu îndrăznea să deschidă subiectul ofertei pe care o făcuse el în seara precedentă. Asta ar fi putut provoca o ceartă, iar Leonora interzisese categoric certurile în timpul mesei. Fuseseră ocazii în trecut care ar fi fost insuportabile dacă cineva și-ar fi permis să se certe la masă. În felul acesta, certurile și supărările erau treburi private între două persoane și nu ceea ce ea considera „încăierare generală”.

Beth încerca să îl înveselească pe Efe. Așa arăta, dar nu avea mult succes.

Leonora se întoarse spre fiica ei cea mare:

— Pari puțin preocupată, Gwen dragă. S-a întâmplat ceva?

Luă o mușcătură de plăcintă cu mere. Într-adevăr, aveau mare noroc că Mary se pricepea atât de bine la prăjituri. Era foarte delicioasă și cu greu o putea învinui pe Rilla pentru că mânca cu atâta poftă, de vreme ce și ei îi plăcea atât de mult.

— Nu, mamă, revăd în gând lista mea. Sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să le verific mâine. Îmi cer scuze. Am pierdut ceva din conversație?

— Nu, deloc. Nu cred că am avut prea mult din ceea ce s-ar numi „conversație” în seara asta. Leonora observă că toate fețele se întoarseră brusc înspre ea și ea zâmbi ca să arate că nu învinuia pe nimeni. Rilla, cred că tu și Sean ați mers jos să o vizitați pe Nanny Mouse. Cum se simte?

— Era destul de bine, de fapt, zise Rilla, tamponându-și gura cu un șervețel. În cea mai mare parte a timpului părea să știe cine eram. Dar… se opri. A fost un lucru oarecum interesant. Părea să spună că Ethan Walsh se purta cu cruzime cu Maude. La un moment dat, a crezut efectiv că Sean era Ethan și a părut să se tragă înapoi în scaun, ele parcă ar fi avut impresia că avea să o lovească. Arăta destul de îngrozită, sărmana Nanny.

— Nu cred că ar trebui să îi dai prea multă crezare lui Nanny Mouse, nici chiar când e cu mintea mai limpede. Eu nu îmi aduc aminte de nimic de genul ăsta, adăugă Leonora repede, dar descoperi că inima începuse să îi bată mai repede și gura i se uscase brusc.

Luă o sorbitură de apă.

Remarcile Rillei animaseră oarecum conversația, și asta fusese ceea ce intenționase. Era vag conștientă că Chloë, Philip și Beth, chiar și Efe vorbeau toți în același timp. Subiectul violenței bărbaților asupra femeilor era evident unul despre care toată lumea avea opinii ferme. Leonora lăsă discuția să continue, ascultând doar frânturi din ea. „Nu se schimbă niciodată… nu știu de ce vreo femeie suportă asta… n-avem încotro… nu înseamnă că nu iubesc… ciudat mod de a arăta… nu m-ar prinde… eu l-aș lovi imediat înapoi… masochism… ar trebui să fie închis… își pierd cumpătul și regretă… nu e destul de bună… nicio scuză… iubirea… iubirea… nemernici toți.

Își fixă privirea pe umbrele din spatele scaunului Rillei, la capătul îndepărtat al mesei. Luminile în camera aceasta nu erau prea puternice, pentru că Leonora nu putea suporta lumina albă orbitoare și voia să recreeze o strălucire aurie de lumânare. Nu se considerase niciodată cu adevărat bătrână până atunci, dar în ultimul timp, lumea fizică se comporta atât de ciudat, încât începuse să creadă că așa erau lucrurile când erai pe punctul de a împlini șaptezeci și cinci de ani.

Uite ce se întâmpla, de exemplu, la celălalt capăt al mesei. Rilla – știa că era Rilla, deși nu o putea vedea bine – silueta ei, cămașa pe care o purta, care era de culoarea penelor de bâtlan, se dizolva. Asta era singurul cuvânt potrivit. Rilla sclipea și se schimba și când Leonora încercă să o identifice cum se cuvine, ea nu era acolo. Dispăruse și altcineva stătea pe scaunul ei. Leonora se cutremură și clipi. „E Maude”, se gândi. Deschise gura să spună „mama” și își dădu brusc seama că trebuia să fie singura persoană din cameră care vedea ceea ce ea presupunea că trebuia să numească un duh de vreun fel.

— Te simți bine, Leonora? o întrebă James, aplecându-se spre ea, arătând îngrijorat.

— Da, da, bineînțeles. Nu e nevoie să te agiți. M-am simțit doar un pic slăbită pentru un moment. Prea multă plăcintă cu mere, cred.

— Hai să mergem în salon pentru cafea, mamă, propuse Gwen. Ceilalți ne pot urma. Am să îți povestesc despre florile pentru pavilion.

Leonora împinse scaunul înapoi și se ridică.

— Da, o ceașcă de cafea ar fi foarte bine-venită. Mulțumesc,

draga mea. Își strecură brațul sub al lui Gwen și, când ieșiră în hol, Leonora spuse: Nu mi-a plăcut sufrageria niciodată cu adevărat, știi tu. E un loc atât de rece.

— Era, îi dădu Gwen dreptate. Când eu și Rilla eram mici. Dar acum ai făcut-o să arate minunat. Nu mai e deloc rece.

Când ajunseră în salon, Leonora se așeză în fotoliul ei preferat, în timp ce Gwen intră în bucătărie să aducă tava cu cafea. „Aproape că uitasem, se gândi Leonora, de ce urăsc camera aceea. Văzând-o pe Maude acolo – purta rochia liliachie cu gulerul de dantelă – mi-am adus aminte. Mă lăsau să intru uneori acolo, ca o tratație specială, și eu nu puteam suporta asta și nu le puteam spune de ce. Poate că nu știam nici eu, dar îmi amintesc acum că simțeam că în fiecare moment mama s-ar fi putut sfărâma și tata ar putea să țipe, sau să fie foarte supărat. Pe mine sau pe ea."

Leonora închise ochii. „Nu-i de mirare că nu îmi place sufrageria." Obișnuia să fie plină de tăceri, și asta nu însemna doar oameni care nu vorbeau, ci goluri glaciale uriașe în aer, pline de resentiment și furie și un alt simțământ pe care nu îl putea identifica exact, nici chiar după atât de mulți ani. Se ridică brusc, trăgând cu urechea la Gwen și avu impresia că aude pe cineva oftând și înăbușindu-și un suspin. Acolo lângă canapea. Camera era aproape în întuneric.

— Fiona? Tu ești? șopti Leonora.

Fiona plânsese înainte de cină, era aproape sigură de asta. Nimeni nu îi răspunse la întrebare și se auzi un fâsâit în întunericul de lângă ea și se simți un parfum de lăcrămioară.

— Poftim, mamă! Gwen puse jos tava și aprinse lampa. Leonora se uită peste tot în jurul ei. Lumina electrică magică împrăștiase fantomele.

— Nu simți ceva? Parfum… lăcrămioare.

— Nu, mi-e teamă că nu. De fapt, nu e deloc un parfum care îmi place, zise Gwen prozaic. Poate Fiona? Ea se dă un pic cam mult uneori, dar trebuie să admit că nu observasem că era de lăcrămioare.

Leonora clătină din cap.

— Nu contează, draga mea. Cred că îmi închipuiam doar.

Gwen era ocupată cu aranjatul ceștilor și al farfurioarelor și nu răspunse. „Oare *puteai* să îți imaginezi un miros? se întrebă

Leonora. Poate un parfum să stăruie în aer mai mult de șaizeci de ani? Încep să devin prostuță și visătoare la vârsta mea înaintată, decise ea. O ceașcă de cafea mă va reface.”

— Fără cofeină, te rog, îi spuse lui Gwen și închise ochii.

Era ceva ca o ușă în mintea ei, pe care se străduia cu disperare să o țină închisă, în timp ce ceva sau cineva, o împingea din partea cealaltă. „Fleacuri, își spuse. Concentrează-te pe ziua de mâine. Și pe ziua următoare.”

Sâmbătă,
24 august 2002

„Sunt Cenușăreasa, se gândi Rilla și chicoti. Doar că ies după miezul nopții, în loc să mă întorc acasă. E deja sâmbătă și am băut prea mult vin, își spuse. Sunt nesigură pe picioare, sau poate e din cauza pantofilor.” Îi azvârli, se aplecă să îi ridice, dar îi lăsă unul lângă celălalt pe cărare. „Am să îi culeg la întoarcere, se gândi. Nu am nevoie de ei acum.” Noaptea era sufocant de caldă, și luna, apărând și dispărând după trâmbe de nori, îmblânzea întunericul și îl făcea neamenințător. Ea vedea limpede toată grădina, scăldată într-un fel de lumină gri, neclară. Una din pisici – imposibil de spus care – era și ea pe acolo, furișându-se după un colț al casei.

Porni din nou peste peluză spre foișor, întrebându-se câți ani trecuseră de când simțise ultima oară iarba moale, răcoroasă, sub picioarele goale. Era pesemne un indiciu de vârstă înaintată să crezi că exista ceva remarcabil și ciudat în a te plimba fără pantofi.

Când era mai tânără, obișnuia deseori să meargă desculță. Aceasta era exact cărarea pe care o urma în zilele în care Hugh venea să rămână și nu puteau sta împreună propriu-zis, pentru că Leonora era mereu cu ochii în patru. Rilla zâmbi. Era un miracol, într-adevăr, ce căi găsiseră să o păcălească; să meargă undeva unde ea nu avea să fie. Unul dintre locurile lor preferate fixate pentru întâlnire era foișorul. Hugh îl numise „loc de întâlnire”. Rilla se simțea prost, chiar și numai gândindu-se doar la asta, ca un personaj dintr-un film de duzină cu cavalerii mesei rotunde.

Era ciudat că se gândea acum la Hugh. Până să îl întâlnească pe Sean, ori de câte ori îi venea în minte primul ei iubit, simțea un asemenea resentiment față de Leonora pentru că distrusese acea relație, încât amintirea nu îi producea nicio plăcere. „Totuși, acum, se gândi Rilla, e ca și cum ar fi încetat o migrenă.” Spre surprinderea ei, descoperi că vorbise cu Leonora fără să se supere și putea rosti numele lui Hugh fără să se simtă copleșită de regret și de mânie. Rilla zâmbi când se gândi de cât de puțin fusese nevoie, la urma urmei, pentru a l alunga pe Hugh, pe care îl considerase dintotdeauna iubirea vieții ei, în siguranța trecutului îndepărtat.

Păși în foișor. Era destul de frumos și singurul loc la Willow

Court pe care Rilla îl iubea fără reținere, pentru că amintirile legate de el erau frumoase. Copil fiind, nu îl băgase în seamă. Nu prea îi vedea rostul pe atunci. Pentru că pereții erau din sticlă, nici măcar nu era un loc bun de ascunzătoare, și nu era nimic interesant în el, doar scaune de ratan cu perne albe în mijlocul încăperii și o bancă vopsii a în alb, care se întindea de jur-împrejurul pereților. Clădirea era un hexagon făcut din fier forjat și sticlă, prea mic pentru a fi folosit pentru orice altceva decât pentru citit sau gândit în liniște de către nu mai mult de două persoane odată.

Pentru citit și gândit în liniște fusese plănuit inițial. Ethan Walsh îl construise pentru soția sa la aniversarea a doi ani de la nuntă. Așa spunea Leonora. Spunea de asemenea că și-o amintea pe mama ei făcând exact asta, stând acolo ore în șir, privind lung în jur. Cu cât Rilla afla mai multe despre bunica ei din partea mamei, cu atât aceasta părea mai ciudată.

„Noi am găsit tot felul de lucruri pe care să le facem aici, se gândi, eu și Hugh." Deschise ușa și intră conștientă că noaptea catifelată o ascundea acum, așa cum o făcuse atunci. Se așează cu privirea întoarsă dinspre lac. Luna era ascunsă pentru moment după un nor gros, dar Rilla nu voia să riște să își ridice privirea și să vadă o sclipire de apă argintie undeva dincolo de copaci. Închise ochii. Unde era Sean?

La cină nu își făcuse nicio clipă griji pentru asta. Știuse că el avea să vină și de-abia putuse să vorbească sau să asculte, nerăbdătoare să plece de la masă și să vină aici – unde el urma să ajungă, așa spusese, cât de curând cu putință. Dar unde era? Poate se răzgândise. Rilla tremură și împinse cu hotărâre gândul ăsta deoparte. Liniștea care o înconjura în colivia asta mică de sticlă era diferită de oricare alta; te puteai auzi respirând și chiar și zgomotul aripilor insectelor și mișcările creaturilor nocturne erau întru totul imperceptibile.

„Va veni, își spuse. Trebuie. Nu mă întorc în casă. Nu încă." Închise ochii, își sprijini capul pe spătarul scaunului și încercă să se gândească la altceva. Hugh. Veniseră odată aici după ce înotaseră goi în lac. Era cam trei dimineața și vremea era și pe atunci caldă și sufocantă. El o adusese în brațe până aici sus, înfășurată în nimic altceva decât cămașa pe care o purtase. Nici nu intraseră bine în foișor, că el o lăsase jos și îi trăsese cămașa de pe sâni și începuse să o sărute peste tot. Se afundaseră

într-unul dintre scaune, uitând de tot în afară de necesitățile pielii și ale cărnii, și ale gurilor deschise, gâfâinde. Leonora însăși, împreună cu întreaga gospodărie, ar fi putut să stea să îi privească de pe partea cealaltă a geamului, și ei nu ar fi aflat asta niciodată.

Rilla zâmbi. „Doamne, când erai tânără nu îți păsa de nimic. Nici de confort, nici de rușine, de nimic.” Focul din sânge mistuia tot ce-i stătea în cale și nu ținea seama de consecințe. Hugh. Practic îi putea simți gustul, chiar și după toți acești ani.

Iulie/august 1971

„O urăsc. O urăsc. Îmi doresc să nu fi trebuit să trăiesc în locul ăsta oribil cu oameni oribili, care nu știu nimic. Absolut nimic. Nici despre mine, nici despre ceea ce se întâmplă în lumea reală, departe de casa asta ridicolă cu iarba și florile ei infinite și lacul stupid despre care toată lumea crede că e atât de minunat și care de fapt e atât de plictisitor pentru că tot ce poți face e să mergi în jurul lui și, odată ce ai făcut asta, ei bine, nu mai e chiar nimic altceva. Îl urăsc. Urăsc totul. Ei nu înțeleg nimic, niciunul dintre ei. Nici mama, nici Nanny Mouse, și nici Gwen pentru că ea oricum nu e, la dracu', niciodată aici, ci în nenorocita de Elveție în cea mai mare parte a timpului, învățând cum să împăturească șervete sau ceva la fel de vital, și vine acasă doar pentru câteva weekenduri în timpul verii, cu James la remorcă, pentru că e cu doi ani mai mare și poate face orice vrea, fără să aibă pe cineva care să o critice…"

Gândurile i se învârteau Rillei întruna prin cap, și de-abia putea să vadă printre lacrimi. Totuși, mărșăluia pe aleea cu stejari stacojii în jos, înspre poartă și libertate. Totul avea să fie bine odată ce scăpa de Willow Court. Era ora cinci într-o după-amiază care amenința cu ploaie și ea nici nu se sinchisise să își ia o jachetă. „Nu-mi pasă dacă mă ud leoarcă, se gândi. Nici ei nu are să îi pese. Își închipuie că dacă face caz de felul cum mă îmbrac și de ceea ce fac arată că mă iubește, dar nu e așa. Ei îi pasă doar de ceea ce vor crede oamenii." Rilla râse aproape, deși era atât de supărată. Care oameni? Unde erau?

— Nu ieși din casă, spusese mama ei, chiar când era pe punctul de a deschide ușa și a pleca, arătând așa.

— Arătând cum? răspunsese Rilla. Nu știu la ce te referi.

— Bineînțeles că știi, draga mea. Nu te prosti!

Leonora (Rilla îi spunea așa ori de câte ori era supărată) avea un mod de a se exprima care reușea, în același timp, să-ți dea de înțeles că erai prea prost dacă nu înțelegeai despre ce trăncănea, și că era atât de superioară, încât ar fi trebuit să fii cumva recunoscător că se deranjase să te bage în seamă.

— Ba nu știu, insistă Rilla, deși avea o idee destul de clară despre ce o făcea pe mama ei să vadă roșu în fața ochilor.

— Ei bine, atunci am să-ți spun. Leonora o măsură pe Rilla din cap până-n picioare. Fusta e prea scurtă. Bluza, prea strâmtă. Ai

mult prea mult fard pe pleoape și pantofii cu asemenea tocuri sunt nepotriviți pentru o excursie în sat. Te rog, du-te înapoi în camera ta și îmbracă-te cu ceva mai potrivit. Arăți chiar ridicol.

— Nu e deloc treaba ta cum arăt, zise Rilla, și se îndreptă cu pași mari spre ușa de la intrare.

Din păcate era atât de grea, încât nu exista niciodată opțiunea de a o trânti la închidere, dar ea făcu tot posibilul să plece într-un fel care să transmită cât de furioasă era. Mama ei avea să fie tăcută și distantă la întoarcerea ei, dar pentru moment nu îi păsa.

De îndată ce coborâse scările în fugă spre alee, începu tumultul în capul ei. Acum că aproape ajunsese la poartă, se potolise cât de cât și gândea mai obiectiv.

Încetini puțin pe drumul spre sat și o parte din ea trebuia să admită că o dureau picioarele de la pantofi. „Nu-mi pasă, își spuse. Sunt frumoși. Și Hugh o să adore felul în care arăt cu ei, știu asta.” Inima începu să îi bubuie cu putere în piept. „Nu mă voi gândi la mami sau la altcineva. Urmează să mă întâlnesc cu el. Hugh. Urmează să mă întâlnesc cu Hugh.”

Rilla era îndrăgostită. Se îndrăgostise exact la ora unsprezece într-o marți dimineață, cu trei săptămâni în urmă. Își amintea asta pentru că în timp ce se afla în magazin și vorbea cu el pentru prima dată, bătuse clopotul bisericii. El era în spatele ei la rând și, de îndată ce ea se întorsese și îl văzuse, începuse să tremure din tot trupul. Dăduse nas în nas cu el când se întorsese să plece și se împiedicase cumva de picioarele lui. El trebuise să o prindă de brațe ca să nu cadă.

— Îmi pare teribil de rău! spuse el și avea o voce de crainic la radio.

— E-n regulă, zise ea. E vina mea. Nu mă uitam pe unde mergeam.

El întinse mâna.

— Bună. Eu sunt Hugh Kenworthy. Tocmai m-am mutat în căsuța de acolo. Pentru un pic de pace și de liniște.

— Eu sunt Rilla Simmonds, zise ea. Locuiesc la Willow Court.

— Atunci ești cu adevărat foarte norocoasă, zise el. Toate tablourile acelea minunate! Am vizitat Willow Court cu câțiva ani în urmă. Walsh-urile acelea sunt cu totul uimitoare. Zâmbi. Totuși, pe tine nu te-am văzut. Sunt sigur că mi-aș fi amintit.

Rilla se strâmbă.

— Trebuie să fi fost la școală. Merg la Greenbanks. E o închisoare oarecum elegantă, lângă Bristol. Sunt internă, ceea ce înseamnă că vin acasă doar la sfârșit de săptămână. Dar Ethan Walsh a fost bunicul meu.

Hugh se uită la ea și ochii i se măriră.

— Ce uimitor! Sunt cu adevărat încântat să te cunosc, Rilla… Și ce nume neobișnuit.

— E prescurtarea de la Cyrilla, îl lămuri ea.

Ce făcea oare? Ea nu spunea asta niciodată, niciodată cuiva, dacă nu era întrebată. Nu se putea gândi decât: „Îmi doresc să putem sta așa de vorbă pe veci”. Ceilalți oameni de la rând deveneau agitați. El o luă de braț, și, înainte ca ea să își dea seama ce se întâmpla, erau în fața magazinului și se îndreptau împreună spre căsuța lui.

Nu semăna câtuși de puțin cu bărbații pe care îi întâlnea de obicei, ci mai mult cu cineva care ar putea apărea pe coperta revistelor pe care le cumpăra uneori, ca să poată admira creaturile ciudate care populau o lume de magazine de îmbrăcăminte și de încălțăminte, cinematografe și teatre, restaurante și discoteci, și să se imagineze printre ei.

Părul lui era lung, căzându-i aproape până pe umeri. Era de culoarea unei coame de leu, un maro-gălbui, și avea ochii de un albastru atât de pal, încât păreau aproape argintii. Avea degete lungi și purta cămașă și pantaloni de blugi. În picioare avea cizme de cowboy din piele și în jurul gâtului își înfășurase un batic mătăsos, făcut din mii de fâșii de culori diferite. Rilla nu își dădea seama câți ani avea, dar un lucru era sigur: nu era doar un băiat.

Ea știa totul despre băieți. De fapt, la școală, ea era oarecum expertă în materie. Se sărutase cu mai mulți decât o făcuseră majoritatea din clasa ei, și mai mult decât o dată aproape că mersese până la capăt… așa se exprimau ea și prietenele ei… dar ceva împiedicase ca asta să se întâmple. Acum, mergând alături de Hugh, era bucuroasă că așteptase. Pielea lui ar fi mai aspră. Mâinile lui arătau aproape călite. Corpul lui, puternic. Rilla inspira și expira încet, așa încât el să nu observă ce simțea.

— Am ajuns, zise el, deschizând ușa de la intrare a unei căsuțe de la capătul străzii satului, nu foarte departe de

magazin. Avantajos, nu-i așa? Pentru magazine, vreau să spun. Centrul comercial al salului. Acolo unde e toată acțiunea. Intră o clipă să bei o ceașcă de cafea. Sau ești așteptată acasă? Poate ar fi mai bine să o suni pe mama ta sau ceva de genul ăsta.

— Nu, e în regulă, zise ea, supărată pe el pentru o clipă, înainte ca recunoștința pentru invitație să o copleșească. Am șaptesprezece ani. Sunt destul de mare să ies singură.

O spuse cochetând. Rilla se pricepea să flirteze. Știa exact ce trebuia să facă cu ochii și cu capul, ca să le dea băieților de înțeles... ei bine, că era interesată. El arătă înspre canapea și zâmbi.

— Bine. Grozav! Atunci, ia loc, iar eu am să văd dacă găsesc niște căni care nu sunt murdare.

Rilla nu văzuse niciodată o cameră de zi care să fie atât de dezordonată și atât de încântătoare în același timp. Era ticsită cu mai multe lucruri decât văzuse ea vreodată laolaltă într-o cameră, și erau împrăștiate peste tot. Cărți stivuite pe podea, haine grămadă pe scaune, discuri pe masă lângă un borcan deschis cu gem de căpșune și, în chiuvetă, farfurii și cești și farfurioare murdare, în teancuri instabile care se revărsau afară pe suprafața de scurgere. Pe polița de deasupra căminului erau invitații, vederi, un ceas și o vază conținând un aranjament de pene de păun și lunaria. În șemineu, în loc de bușteni, grătarul era încărcat cu pietre de toate mărimile și culorile. Oare pentru ce erau gândite? se întreba Rilla. Pe un perete se afla o oglindă uriașă, cu rama aurie decorată cu îngeri rotofei și ghirlande de trandafiri.

— Îmi place asta! zise ea.

— A bunicii, zise Hugh. Cu zahăr? La cafea mă refer.

— Da, te rog. Două.

El amestecă în cană și i-o înmâna, apoi se așeză pe un scaun așezat în fața canapelei. Rilla luă o înghițitură și spuse:

— Îmi place căsuța ta. E foarte neobișnuită, nu-i așa?

— O harababură, vrei să spui. Îmi pare rău. Nu am știut că urma să primesc oaspeți. Mi-aș fi dat mai mult silința, sincer.

— E OK, zise Rilla. Îmi place.

Și era adevărat. Nu ai fi putut găsi contrast mai mare cu Willow Court în tot ținutul, și asta îi plăcea la ea. I-ar fi plăcut, indiferent cine ar fi locuit în ea, dar, bineînțeles, era casa lui

Hugh, și asta o făcea cu atât mai specială.

— Ești actor? îl întrebă ea, iar el scutură din cap.

— Nu, sunt ceramist. Am un cuptor într-un șopron din grădină. Am lucrat cu normă întreagă într-o agenție publicitară din Londra, dar a devenit prea mult, știi la ce mă refer? Competiția și așa mai departe. Așa că am trecut la jumătate de normă, iar căsuța asta, ei bine, e un fel de ascunzătoare. Un loc în care să evadez, unde pot să fiu eu cu adevărat. Și să văd dacă am succes cu vasele.

— Mi-ar plăcea foarte mult să locuiesc la Londra, zise Rilla. Cred că mi-ar face plăcere concurența. După vacanță, tot ce am eu sunt săptămâni în șir de școală la care să mă aștept. Dar plec anul viitor și apoi mă duc la școala de teatru. Mama nu voia inițial, dar acum a cedat. Bine, Gwen, sora mea, ea face un curs de științe domestice în Elveția, așa că mama nu prea putea să spună nu, nu-i așa? Ard de nerăbdare să ajung acolo. E atât de liniște pe-aici. Nu există absolut nimic de făcut și nimeni cu care să vorbești.

Hugh făcu o față tristă și Rilla râse.

— Adică până când te-am întâlnit pe tine nu era nimeni.

— Sper să simți că poți vorbi cu mine, zise el. Altminteri voi fi la fel de singur ca și tine și asta nu mi-ar plăcea. Ai să vii uneori în vizită?

— Da, zise Rilla. Bineînțeles că am să vin. Mi-ar face mare plăcere.

Puse jos ceașca în micul spațiu rămas între o plantă în ghiveci și trei sau patru carnețele care ocupau cea mai mare parte a măsuței de lângă canapea. până la urmă nu băuse mai nimic din ea. Apoi se ridică.

— Acum ar trebui să merg acasă, zise. Mama se va întreba unde sunt dacă mai rămân. Îmi pare rău că nu mi-am terminat cafeaua. A fost grozav, serios!

— Plăcerea mea! zise Hugh. Să revii în curând.

Rămăsese la ușa de la intrare și îi făcuse cu mâna în timp ce ea se îndrepta spre poartă. Doamna Pitchard, care locuia lângă cârciumă, și care era una dintre partenerele de bridge ale mamei ei, trecea pe trotuarul de vizavi. „Poate să se holbeze cât vrea, se gândi Rilla. Nu-mi pasă dacă nu se cuvine să mergi să bei cafea cu bărbați care trăiesc singuri. Nu-mi pasă dacă

doamna P îi spune mamei. Nu-mi pasă de nimic.” Puțin a lipsit să nu se întoarcă să ciocăne din nou la ușa lui și să strige: „Lasă-mă să intru! Vreau să rămân cu tine. Cu nimeni altul, niciodată”.

Așa începuse. Acum, totul se schimbase, complet. Acum era o ființă total diferită și pășea prin viață într-un fel de confuzie, cu tot trupul palpitând și fremătând și tânjind după Hugh în fiecare clipă în care erau despărțiți.

Prinsese obiceiul de a merge să îl viziteze în după-amiezile când nu era la Londra. Mamei ei îi spunea că merge să o viziteze pe câte o prietenă din școala generală… câteva dintre ele încă mai locuiau în apropierea satului. În a treia ei vizită urcară în dormitor, care era surprinzător de curat, cu un așternut roz pal minunat și perdele imprimate cu un model de iederă și flori albe, și Rilla își pierdu virginitatea de bunăvoie, cu bucurie și cu durere mult mai mică decât se așteptase.

— N-am mai vorbit niciodată cu cineva așa, zise Rilla, întorcându-se să se uite la profilul lui Hugh pe perna de lângă ea. Nu-mi dădeam seama că se poate. Te iubesc. Îmi place asta; să stai doar aici întins așa, cu soarele bătând înăuntru…

Închise ochii. Fumul de la țigara răsucită a lui Hugh avea un miros minunat. Din când în când îi dădea și ei un fum din ea, și asta o făcea să se simtă plutind și fermecător, de parcă trupul ei s-ar fi putut contopi cu patul. Chicoti. Ce ar spune mama, sau Gwen, dacă ar ști că era aici, fumând marijuana? Oare ar fi mai șocant decât faptul că era cu un bărbat în pat? Sau mai puțin șocant? Cele două lucruri împreună ar fi, de asta era sigură, culmea ticăloșiei, după părerea Leonorei. Rilla nu se putu abține să nu zâmbească la fățărnicia asta. „Îi place ginul cu apă tonică, nu-i așa? Practic e obsedată de el, ăsta era gândul amețit care îi trecu prin minte. Nu are niciun drept să îmi spună ce să fac. Absolut niciun drept.” Deschise ochii, și el era acolo, uitându-se încă la ea și zâmbind.

— Cred, spuse Rilla, că m-am născut în familia greșită. Știi ce vreau să spun?

El trasă cu degetul o linie de la tâmplă, pe frunte și pe nas în jos, până ajunse la gură. Când ea simți că îi atinse buzele, îl sărută, scoase limba și linse degetul, simțind gustul pielii.

— Când sunt mici, copiii cred că sunt în familia greșită, nu-i așa? zise el. Au fost răpiți dintr-o casă regală sau așa ceva. Asta

vrei să spui?

— Nu, nimic de genul ăsta. Doar că în familia mea toată lumea e așa de, nu știu cum să o numesc, rigidă? Formală, poate. Mama e mereu îmbrăcată cum se cuvine. N-am văzut-o niciodată într-un halat de casă, de exemplu. Se îmbracă de îndată ce se trezește. Nu stă niciodată la taclale la o ceașcă de ceai, la masa de la bucătărie. Și cu sora mea e aproape la fel de rău.

— E mai mare, nu-i așa?

— Da. Se va întoarce înapoi la Londra în curând, când se termină cursul ei din Elveția, și atunci va face încă și mai multă bucătăreală și chestii din astea, ceea ce sună chiar foarte plictisitor. Și are un logodnic în regulă și toate astea. Când sunt împreună, fac toate lucrurile cuviincioase de cuplu logodit, deși nu au de gând să se căsătorească prea curând. Știi tu, alegerea de ustensile pentru oameni căsătoriți. Cuțite și furculițe.

Asta li se păru amândurora teribil de hazliu și se rostogoliră în așternutul răvășit, râzând în hohote.

— N-am nicio idee despre ce vorbesc ei, continuă Rilla, când își mai reveni puțin. Se culcaseră împreună, atâta știa, dar Gwen refuzase să discute despre asta. Era de părere că asemenea lucruri sunt personale și intime și nu trebuia să se vorbească despre ele. „Poate că are dreptate, se gândi Rilla. Nici mie nu mi-ar plăcea ca ea să știe despre mine. Despre asta.” Continuă. El e străin. Bine, nu chiar străin, doar că ai lui vin din Spania. Se numește James Rivera. De fapt, e destul de drăguț. Arătos și toate astea. Nu-nțeleg ce vede la Gwen.

— Dacă seamănă câtuși de puțin cu tine, zise Hugh, nu e niciun mister.

Rilla scutură din cap.

— Ea e cea bună în familie. Ea face întotdeauna doar ce vrea mama să facă, și e foarte liniștită și deloc ca mine. Eu sunt peste tot. N-ai idee cât de greu e la școală cu profesorii zicând: „Oh, nu semeni deloc cu Gwen… De ce nu poți fi mai mult ca Gwen…”, până mă satur de moarte să aud asta. Ea e genul acela de persoană, știi tu, de încredere, și cumsecade, și bună cu animalele și… Și ea se împacă mult mai bine cu mama decât mine. Nu prea știu de ce. Înțeleg că o supăr uneori pe mama. Ea își dă toată silința să o ascundă, serios, dar iese la suprafață din

când în când.

— Nu-mi pot imagina pe nimeni care să nu te adore. Pur și simplu nu îmi pot imagina, zise Hugh.

— Oh, ea mă adoră, bănuiesc, zise Rilla. Și totuși se supără. E cum ți-am spus. Nu sunt în familia potrivită. Poate sunt un d-ăla, un copil schimbat. Zânele au venit și i-au furat bebelușul adevărat și m-au lăsat pe mine în schimb. Sunt adesea roșcați, nu-i așa? Copiii schimbați?

Hugh își stinse țigara cu marijuana și se lăsă pe spate, pe perne. De îndată, începu să sforăie ușor. Întotdeauna făcea așa, reflectă Rilla. Bărbații pur și simplu adorm imediat după sex. Citise despre asta în cărți. „Sunt bună la asta, își spuse. Sunt bună la pat.” Gândul o făcea fericită. Devenea o altă persoană când era cu Hugh, și nu era doar din cauza sexului, care, ei bine, era splendid, și pe care nimic din ce citise vreodată nu îl descria nici pe departe cum se cuvine. Îi plăcea mai mult decât orice alt lucru pe care îl făcuse vreodată. Se simțea strălucitoare peste tot, de parcă trupul îi era traversat de electricitate ori de câte ori o atingea Hugh. Chiar și când nu era cu el, gândul la ceea ce făcuseră împreună, în timp ce, bunăoară, stătea la micul dejun cu mama ei de partea cealaltă a mesei, o făcea să roșească. O dată sau de două ori, Leonora o întrebase dacă se simțea bine, iar ea trebuise să găsească o scuză pentru roșeața bruscă ce îi inundase obrajii și gâtul. În timp ce dormea, îl visa și se trezea transpirând. Într-o noapte, îl dori cu o asemenea disperare, încât de-abia putu să își recapete răsuflarea. Sărise efectiv din pat și începuse să se îmbrace, gata să se furișeze din casă la primele ore ale dimineții și să fugă de-a lungul aleii și prin sat și în căsuța lui, și pe scări în sus, și în pat lângă el, înainte ca el măcar să se fi trezit. Dar se afundă înapoi în patul ei, deznădăjduită, conștientă de tărăboiul pe care l-ar isca dacă nu ar fi la locul ci la micul dejun.

O mai înnebunea faptul că în unele zile în care ar fi putut fi cu el trebuia să se plimbe de colo-colo prin Willow Court, pentru că el era la Londra. Venea pentru două sau trei nopți pe săptămână și din când în când pentru un weekend, și asta era tot. În curând vacanța avea să se termine, și nu mai avea să îl vadă aproape deloc. Cum o să se concentreze ea să ia note de 10, știind că el se afla la doar câțiva kilometri depărtare? Oare putea să plece acum? Pur și simplu să nu se mai întoarcă la universitate? Tot ce

voia să facă era să meargă la școala de teatru, dar, deși o tot implorase pe mama ei, Leonora nu era deloc convinsă că actoria era o carieră adecvată, și insista ca fiica ei să rămână la școală suficient timp, ca să adune ceea ce ea numea „competențe respectabile”.

În zilele lipsite de Hugh – așa se gândea ea la ele – descoperi că de fapt îi era dor de Gwen. Nu era nimeni cu care să vorbească și petrecea ore întregi măsurând terenul din jurul casei, plimbându-se de jur-împrejurul lacului, uneori recitând monologuri din Shakespeare cu voce tare.

— „Ți-aș fi trimis prin nopțile tăcerii, / Și numele ți-aș fi strigat pe dealuri, / Cu ele-odată să te chem: Olivia!”[2] declama ea lebedelor care apăreau și dispăreau dintre ramurile de salcie, dar ele nu prea ascultau.

Nimeni nu o asculta așa cum o făcea Hugh.

Rilla își dădu repede seama că nu discutase cu nimeni până atunci așa cum o făcea cu Hugh. Vorbeau despre tot: cărți, muzică, munca lui. El îi spunea lucruri. Îi cerea părerea și era adesea de acord cu ea. El credea că era deșteaptă. Ei îi plăcea să se uite la el când își făcea vasele. Arunca lutul pe roată și îl modela în forme frumoase până când ea își dorea nebunește să îl atingă. El o îndepărta, avertizând-o.

— Știu la ce te gândești, tânără Rilla, spunea și continua să mângâie forma udă, trăgând-o și apăsând-o, până când o transforma în ceea ce voia el să fie. Ai puțină răbdare. Va fi bine, îți promit.

Și când o săruta acolo, în micul șopron din spatele căsuței, unde era roata, mâinile lui – cenușii și aspre de la lutul ce se usca – pe părul sau pe spatele ei, ea se cufunda în propria plăcere și simțea cum se pierde ametită și înnebunită de cât de mult îl dorea.

Rilla se dădu jos din pat și merse la fereastră. Se trase de îndată în spatele perdelei pentru că o văzu din nou pe gălăgioasa aceea de doamnă Pritchard. Părea ca venea intenționat prin apropierea căsuței când Rilla se afla acolo. „Oare mă spionează, se întrebă. Oare știe ceva? Nu, bineînțeles că nu. Dacă am să mă întâlnesc vreodată cu ea și va spune

---

2 W Shakespeare, A *douăsprezecea noapte,* act I, sc. V traducere de Mihnea Gheorghiu, editura Adevărul holding, 2009

ceva, voi găsi eu o scuză. Am să spun că vreau să cumpăr o vază sau ceva pentru ziua de naștere a lui Gwen. Bătrână proastă!” De fapt se uita în sus la fereastra dormitorului lui Hugh. Ce obrăznicie! Nu era nimic rău în ce făcea ea. Unii oameni ar spune că Hugh era prea bătrân pentru ea, dar cum putea fi când se iubeau atât de mult? Când trupurile lor se potriveau de parcă vreun creator le-ar fi sculptat din același bloc de carne, așa încât atunci când făceau dragoste deveneau o singură persoană? Zece ani nu erau deloc mult. De fapt, tatăl ei fusese mult mai bătrân decât mama ei, așa încât mama nu putea obiecta în vreun fel, nu-i așa? Bineînțeles că nu putea. Așa că, de ce nu îl lua pe Hugh sus la Willow Court să i-l prezinte Leonorei? Nu prea știa, dar era ceva minunat în faptul că Hugh era secretul ei și voia să îl păstreze tot pentru ea, cel puțin pentru încă o bucată de vreme. Bineînțeles, odată ce o cerea în căsătorie, trebuia să fie prezentat întregii familii, dar până la ziua aceea, era doar al ei și al nimănui altcuiva. Se strecură din nou în pat și începu să sărute partea de sus a brațului lui Hugh, aproape de umăr. Pielea lui era aurie și netedă. El deschise ochii și zâmbi.

— Știi ceva? murmură.

— Ce?

— Ești o fetiță foarte lacomă, asta e.

— Nici n-ai idee cât de lacomă sunt. De-abia putea vorbi.

— Atunci arată-mi, zise el și se întoarse să o sărute, acoperindu-i chipul cu al lui.

Hugh încetă să fie secretul Rillei la biserică, de Sărbătoarea Verii. Încercase să găsească un pretext să nu meargă, dar nu putea insista prea tare, altfel mama ei ar fi devenit cu siguranță suspicioasă. Poate, se gândea, în timp ce mergeau încet de jur-împrejur, în soarele fierbinte, de la un stand la altul, poate că el nu va veni. Poate se va gândi doar că toată situația e prea tâmpită pentru a fi exprimată în cuvinte, la fel ca mine, și nu va veni.

Mergea ușor în spatele Leonorei și zâmbea, salutându-i pe toți pe care îi întâlneau în timp ce își croiau drum prin grădina casei parohiale. „Mama cunoaște pe toată lumea din sat, se gândi, și pur și simplu *trebuie* să stea la palavre cu ei și să îi lase pe toți să ne plictisească la nebunie cu aiurelile lor. Cui îi pasă de

mărimea dovleceilor lui Bill, sau cât de *inspirat* e standul Elefantul Alb anul ăsta?”

Și, de necrezut, doamna Pritchard ținea standul de prăjituri, care era favoritul Rillei. Zăbovi în fața lui puțin mai mult decât ar fi trebuit și tocmai era pe punctul de a-i plăti doamnei Pritchard pentru meringul care arăta excelent, când se întâmplă totul dintr-odată, de parcă toată treaba fusese regizată. Mama ei apăru în stânga, Hugh, în dreapta, și doamna Pritchard trebui doar să spună: „Oh, Leonora dragă, ce coincidență nemaipomenită! Iată-l! Tânărul despre care îți spuneam. Cel care a luat căsuța Albertonilor. Tu îl cunoști pe domnul Kenworthy, Rilla, nu-i așa?”

Apoi urmară tot felul de prezentări stângace, cu Leonora spunând cât de încântată era să îl cunoască, iar Hugh, de asemenea, mințind cu nerușinare și mormăind despre cum avusese de gând să o roage pe Rilla să îl ducă la Willow Court pentru că era un mare admirator al lui Ethan Walsh etc. etc., până când Rilla simți că amețește. Apoi Hugh plecă într-o direcție, iar Leonora și Rilla într-alta, și ea nici măcar nu își mâncase meringul.

Tipic, Leonora nu spuse nimic despre Hugh până când ajunseră acasă. Rilla nu știa ce să facă. Oare ar fi mai bine dacă ar spune ceva? Sau să tacă pur și simplu și să o lase pe Leonora să întrebe? Decise să aștepte până la ora cinei și să vadă ce se întâmplă și, cum era de bănuit, de-abia apucă să ia o îmbucătură din salata rece de somon, când Leonora spuse:

— E foarte arătos, nu-i așa, tipul acela care a luat căsuța Albertonilor. I-am uitat numele.

— Hugh Kenworthy, zise Rilla, gândindu-se: „Mincinoaso! Ai făcut asta doar ca să auzi cum îi rostesc eu numele.”

Continuă să își mănânce somonul într-o manieră minunat de nepăsătoare, acordându-și note maxime pentru simulare.

Leonora continuă:

— Îl cunoști foarte bine? Nu l-ai pomenit niciodată, nu-i așa?

— Nu, zise Rilla. Nu-l cunosc prea bine. E olar. Mi-a vorbit despre tablouri la magazin și am fost la cafea cu el de câteva ori, asta-i tot.

Leonora nu spuse nimic, dar se uită iscoditor la fiica ei. „Cumpănește lucrurile, se gândi Rilla. Toate acele ore și ore în

care am fost plecată de acasă. Oare poate ghici? Nu trebuie să par agitată. Trebuie să schimb subiectul.”

— Ar trebui să îl inviți pe aici, zise Leonora. De ce nu îl inviți duminică la prânz? S-ar putea să vină Gwen cu James atunci, cred, și ați putea juca o partidă de tenis sau altceva.

— În regulă, zise Rilla. Am s-o fac. E o idee bună, însă nu știu dacă joacă tenis sau nu. Totuși, am să-l întreb.

Restul mesei decurse fără incidente și, când se termină, Rilla se duse în camera ei. Jeffrey, una din pisicile noi, care îl înlocuise pe îndrăgitul lor Cinders, dormea pe scaunul tapițat cu catifea. Era un motan tărcat frumos, iar tovarășul și fratele lui, George, era negru. George era genul de pisică de exterior, care nu venea niciodată sus. Rilla stătu la fereastră și se uită la lac, argintiu în lumina soarelui de început de seară. Își imagină cum ea și Hugh se plimbau pe malul lui, el ținând-o de talie, iar ea sprijinindu-și capul pe umărul lui. Închise ochii, încercând să-și amintească gustul sărutului lui. Întorcându-se de la fereastră, se prăbuși pe pat, imaginându-și că trupul lui se afla între al ei și țesătura mătăsoasă, aproape rechemându-l, atât de pătimașă era dorința ei.

— A fost josnic! Ai fost josnic! N-am urât în viața mea o zi mai mult. De ce a trebuit să…

Rilla țipa la Hugh. O parte din mintea ei înregistra faptul că era chiar prima lor ceartă, dar asta nu conta. Era atât de supărată, încât nici măcar dragostea nu o putea opri.

— Încetează, Rilla! Hugh încerca din greu să o împace, dar de fapt înrăutățea lucrurile. Faci din țânțar armăsar. Chiar, de ce ești așa de turbată?

— Nu știi? Îmi spui că nu știi?

Erau în holul căsuței. De obicei, în momentul în care intra pe ușă începeau să se sărute și ajungeau la jumătatea scărilor înainte să fi rostit vreun cuvânt, dar nu și de data asta.

— Nu văd bine. Nu știu ce să cred. Nu pot să cred că nu ți-ai dat seama.

— Că nu mi-am dat seama de ce mai exact? zise Hugh.

Părea plictisit. Cum îndrăznea să pară plictisit?

— Nu ți-ai dat seama că mă răneai când te gudurai pe lângă mama și sora mea? Nici măcar nu te-ai uitat la mine toată ziua. Am fi putut fi străini, doar niște oameni care nu înseamnă nimic

unul pentru celălalt. N-am putut suporta. Cum vorbeai întruna cu mama, de parcă ar fi fost cea mai fascinantă persoană din toată lumea, iar eu eram un nimic. Chiar ai dispărut cu ea ore întregi. Ce ați făcut? Cum crezi că m-am simțit? Nu mi-ai adresat un singur cuvânt din momentul în care ai sosit și până ai plecat. A trebuit să trec printr-o zi întreagă cu tine și să nu te ating nici măcar o dată...

Nu mai putu continua și izbucni în lacrimi.

— Vino încoace, zise Hugh și o strânse în brațe. Ești o prostuță mică, Rilla scumpă. Chiar voiai ca toată lumea să știe ce simt pentru tine? Asta voiai? Nu crezi că mama ta ar putea fi puțin – cum să spunem? – supărată să descopere de ce a fost în stare fetița ei în timp ce ea nu se uita? Mama ta, în mod foarte amabil, m-a dus sus să văd atelierul lui Ethan Walsh, pentru că îmi exprimasem interesul față de opera lui. Asta-i tot.

— Nu mi-ar păsa dacă oamenii ar ști despre noi! zise Rilla. Aș striga-o în gura mare dacă aș putea. Mi-ar *plăcea* enorm. I-aș spune doamnei Pritchard. Tuturor. Nu mi-e rușine. Câtuși de puțin.

— Știu, știu, murmură el, sărutând-o pe buze, pe gât, făcând-o să uite de mânie, să-i fie imposibil să mai gândească limpede. Știu că nu ți-e rușine. Totuși, e mai bine să nu ne punem în pericol, nu crezi? Nu sunt lucrurile în regulă așa? Nu e bine așa?

Rilla nu spuse nimic. Simți cum îi trece furia. Trupul ei încerca să i-o scoată din minte. „Nu-i nimic, se gândi. Se prefăcea că era drăguț cu ei. Mă iubește. Simt că mă iubește, oh da, da, chiar mă iubește și am să leșin pentru că îl iubesc atât de mult.”

— Rilla dragă, zise Leonora. Cred că trebuie să vorbim.

Rilla fu atât de surprinsă să o audă pe mama ei spunând asta, să *ceară* efectiv să îi vorbească, încât se opri în drum spre ușă. Să fi avut oare cineva un accident? Urma să îl viziteze pe Hugh, totuși, poate era vreo urgență.

— Bineînțeles, mamă, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nu în sensul la care te referi. Dar vino pentru câteva minute în seră.

Rilla se simți puțin înspăimântată când se așeză. Peste tot în jurul scaunului ei erau ghivece enorme și vaze, din care se revărsau și se cățărau plantele luxuriante ale mamei ei, împrăștiindu-și frunzele verzi pe pereții din sticlă. Ce voia

Leonora de la ea? Nu putea fi (nu-i așa?) ceva legat de Hugh? Nu, cu siguranță nu. Unul dintre lucrurile cele mai bune care se întâmplaseră vara asta era cât de bine se integrase Hugh în viața de la Willow Court.

De la prima lui vizită, venise adesea aici. Într-un fel, Rilla era încântată, pentru că însemna că și ea, ca și Gwen, avea un prieten, deși al ei nu era recunoscut de toți ca fiind oficial cu ea. Dezavantajul de a-l avea în mod constant la Willow Court era că petreceau mai puțin timp singuri. Mai puțin timp pentru sex, își spunea Rilla, deși mai era noaptea în care merseseră în foișor după ce înotaseră în lac și stătuseră acolo până la ivirea zorilor. Uneori se întreba dacă era normal să îți dorești atât de mult să faci sex. Nu era nimeni pe care l-ar putut întreba efectiv, în afară de Hugh, care râdea întotdeauna de ea și spunea ceva stupid, de genul „n-ai putea fi în niciun fel prea dornică pentru gustul meu”, sau așa ceva. Nimic care să îi spună dacă era normal. Nu întreba niciodată de alte prietene pe care le avusese înainte de a o cunoaște pentru că nu voia să audă de ele. El nu pomenise nimic despre căsătorie. De fapt, nici măcar nu-i spusese că o iubește, ceea ce o îngrijora uneori, deși auzise că unor bărbați pur și simplu nu le place să rostească cuvintele, indiferent care ar fi sentimentele lor. Din lectura atentă a revistelor, Rilla aflase că nunțile nu erau un subiect ușor de abordat, așa că nici ea nu spunea nimic, dar bineînțeles că aranjase deja mobilierul casei lor până la ultimul detaliu, în imaginația ei.

— E în legătură cu Hugh, mă tem, zise Leonora.

— Ce s-a întâmplat? E în regulă? A avut un accident?

— Nu, nu, draga mea. Nimic de genul ăsta. Te rog, așază-te din nou.

Rilla sărise de pe scaun. Se așează și se uită fix la mama ei.

— Ce e cu Hugh? zise.

— Am să te întreb ceva, Rilla, ce nu aș întreba în mod normal, dar te rog să nu crezi că mă amestec. Pur și simplu trebuie să știu, în aceste împrejurări. Te-ai culcat cu el?

Rilla roși și știu că roșeața o dăduse de gol. „Nu mi-e rușine, își spuse. Nu are de ce să-mi fie.” Își ridică privirea spre Leonora și spuse cu mult curaj:

— Da, da, am făcut-o.

Așteptă să izbucnească fulgerul, vreun fel de cataclism care să se potrivească cu enormitatea veștii, dar Leonora oftă doar.

— Oh, draga mea, zise. Mi-am închipuit eu. Asta are să fie greu de înțeles pentru tine, iubita mea, dar mi-e teamă că toate astea s-au terminat acum.

— Ce s-a terminat? Nu înțeleg. Cum poate să se fi terminat? Tocmai voiam să îl vizitez. Ce? Cum?

— Nu o să fie acolo. A plecat la Londra. Nu se va mai întoarce.

Ochii Rillei se împăienjeniră. „Nu-ți pierde controlul! Păstrează-ți calmul…” își repeta întruna. Când vorbi, vocea ei ieși ca un scârțâit sugrumat pe care îl ura, dar făcea un efort uriaș să se țină tare, să nu plângă. Zise:

— Mamă, dacă ai de gând să îmi spui lucruri dureroase, trebuie să-mi explici. Nu poți să stai pur și simplu acolo și să anunți că nu se va mai întoarce. El nu m-ar părăsi. Mă iubește. Știu asta. Ne iubim.

Leonora scutură din cap.

— A profitat de tine, Rilla. Nu e ușor să spui asta, dar el e… e necinstit. Nu e ceea ce pare a fi. Sincer. În primul rând, câți ani ți-a spus că are?

— Știu câți ani are. Are douăzeci și șapte. Și nici tu nu poți spune nimic pentru că și tată era mai mare decât tine.

— Hugh are treizeci și patru. Arată mai tânăr, e adevărat, dar chiar atât are.

— Nu-i adevărat. Oricum, de unde știi tu? Ți-a spus el? De unde știi că nu te minte pe *tine,* zicând că ar fi mai în vârstă. Nu că ar conta. L-aș iubi oricum.

— A fost o remarcă pe care a făcut-o despre faptul că își amintea o petrecere de stradă care a avut loc la sfârșitul războiului. Tu probabil nici nu ai observat că el a spus asta, dar eu da. Mi-am dat seama imediat că trebuie să aibă cel puțin treizeci și doi de ani. Și apoi am făcut niște investigații, la prieteni din Londra. Are treizeci și patru de ani, Rilla, dar asta nu e tot. Ești pregătită pentru ce urmează?

— Pregătită pentru ce? Nu-mi pasă ce ai scos tu la lumină. E un negustor alb de sclavi? Un vânzător de droguri? Eu îl iubesc oricum. Vom fugi împreună dacă lumea îl va blama. Vom merge

unde nimeni nu ne va găsi vreodată.

— Nimic așa de dramatic, mă tem. Doar faptul destul de banal că e deja însurat. Are doi copii, iar unul din ei e o fată doar cu trei ani mai mică decât tine.

Rilla se simți ca și cum o piatră s-ar fi prăvălit peste ea și ar fi privit-o storcând-o de vlagă. Deschise gura să vorbească, dar nu putu. Încercă din nou.

— E... sunt... adică, poate sunt despărțiți. Asta trebuie să fie. De asta probabil vine la căsuță. Ca să scape de ea. Probabil că se gândesc la divorț. Am să vorbesc cu el. Am să îl întreb ce se întâmplă. Îmi va spune adevărul. Trebuie. Nu va mai trebui să ascundă nimic de mine. Mă iubește.

— Asta poate că e adevărat. Poate te iubește, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Și bineînțeles că nu ți-a spus. De ce ar face-o? Se distra de minune cu tine, de ce ar strica asta? Dar a vorbit cu mine, când l-am rugat să îmi spună adevărul.

— Ce a spus? Repetă absolut fiecare cuvânt pe care l-a spus. Fiecare cuvânt, ține seama! Te rog, mamă, povestește-mi totul. Când ai vorbit cu el? Unde?

— Aici. Alaltăieri, când a venit la prânz. În timp ce tu erai afară în Grădina Liniștită și vorbeai cu Gwen și James, cred.

Era adevărat. Fusese o oră – fusese chiar atât de mult? – în care ea nu fusese cu Hugh. Gwen și James ziceau că probabil bea încă o ceașcă de cafea cu Leonora, și chiar remarcaseră cât de bine se împăcau. Rilla închise ochii. Tot timpul în care ea stătuse întinsă pe iarbă și admirase frunzele magnoliei, el îi povestise Leonorei toate lucrurile acelea oribile. Era insuportabil. Tot corpul o durea, de parcă ar fi bătut-o cineva. „Nu îmi va trece niciodată, se gândi. Mă va durea veșnic. Întotdeauna. Nu va înceta niciodată să mă doară.” Inspiră adânc și se uită la mama ei.

— Te rog, spune-mi totul, zise. Fiecare cuvânt.

— Mi-a mărturisit că e mai în vârstă, exact cum bănuisem eu. A recunoscut că ar fi trebuit să aibă mai multă minte și să nu cadă în mrejele unei fete tinere, dar că nu a avut încotro. A spus că e... sensibil. Sensibil la farmecele fetelor tinere. Părea să știe că asta nu era ceva de care să fii mândru. A privit mult în pământ, Rilla, în timp ce a vorbit cu mine. L-am întrebat despre soția lui. Ea nu știe nimic, se pare, niciun amănunt legat de

aventurile lui, când nu e cu ea. Au unul din acele... cum se numesc? Mariaje deschise. El e un tată devotat. Căsuța de aici, ei bine, aceea era pentru olăritul lui. Asta i-a spus soției sale. M-a implorat. M-a implorat să nu îi spun nimic despre tine. Nu pentru că ai fi amanta lui, înțelegi, pentru că amantele sunt o constantă în viața lui, ci pentru simplul motiv că ești atât de mult mai tânără decât – și astea sunt cuvintele lui – *iubitele lui obișnuite.* E sincer cu privire la ele, chiar dacă nu e în nimic altceva. I-am spus că trebuie să plece din căsuță și a fost de acord. A plecat ieri, cred. A promis să nu ia niciodată legătura cu tine, și tu nu ai voie să îl mai contactezi, Rilla. E cea mai bună cale, cu adevărat. M-a asigurat că nu vei rămâne însărcinată pentru că a făcut vasectomie. Lucru pentru care trebuie să fim profund recunoscătoare.

Rilla nu spuse niciun cuvânt. Se ridică de pe scaun și plecă din seră fără să știe prea bine unde mergea. Privirea i se încețoșă, iar inima... ce se întâmpla cu ea? Era ca și cum cineva, ceva i-o storcea, și ea și-o putea imagina, chiar în spatele coastelor, pulsând însângerată și sfâșiată, nimic mai mult decât o rămășiță de carne și izvorul tuturor sentimentelor. Se împletici pe scări în sus și merse direct în camera copiilor.

Se așeză în fața căsuței păpușilor și se uită în încăperile în care micile siluete întruchipându-i pe Lucinda și Lucas încă mai trăiau, deși ea încetase să se mai joace cu ele cu ani în urmă. Viețile lor erau minunate. Ei locuiau în Vila Paradisului și nimeni nu venea să îi rănească și să le sfâșie micile trupuri. „Nu-l voi mai vedea niciodată”, se gândi. Cuvintele mamei ei se învârteau întruna în capul ei. „Căsătorit. Treizeci și patru de ani. Alte iubite, alte iubite, alte iubite.” Ticălos. Era un ticălos nenorocit și trebuia să îl urască. Atunci cum de încă îl mai iubea cu fiecare celulă a întregului ei corp? „N-am să o iert niciodată, se gândi, ridicând-o pe Regina Margarita. E numai vina ei. Nu ar fi trebuit să îl întrebe toate astea. Nu era deloc treaba ei. În final și-ar fi părăsit soția pentru mine. Știu că ar fi făcut-o.” Rilla simți primele lacrimi curgându-i pe obraji și nu-i păsa dacă nu se opreau niciodată din curs. S-a amestecat în viața mea și mi-a distrus-o pentru totdeauna. „A distrus-o, distrus-o, distrus-o.”

— Rilla? Rilla, dormi?

Sean. Vocea lui Sean. Rilla se urni cu greu în picioare, netezindu-și părul cu o mână.

— Nu. Nu, sincer, zise. Doar mă gândeam cu ochii închiși. Eram pe punctul de a te abandona. Nu e foarte târziu?

— În jur de unu, zise Sean. Nici nu-ți pot spune cât de rău îmi pare. Am stat ca pe jar, crede-mă pe cuvânt. Câte un rând de băuturi după celălalt, și eu, acolo, căutând o scuză ca să scap. Știi cum e. Nu voiam să arăt prea dornic să plec. Mâine trebuie să lucrez cu toată lumea. Râse. Bine, de fapt astăzi.

— Nu contează, zise Rilla. Nu sunt deloc obosită. Tu?

Sean scutură din cap.

— Deloc. Și am adus niște vin. Îl întinse ca să i-l arate. Am avut prezența de spirit să scot dopul înainte de a veni încoace, dar am uitat paharele. Are importanță?

— Nu, bineînțeles că nu. O vom topi pur și simplu.

Sean se așeză pe bancă și se rezemă de peretele de sticlă al foișorului. O liniște începu să crească între ei. „Oare să vorbesc eu prima? se gândi Rilla. Ce să spun?” Căuta o remarcă potrivită, respingând frenetic subiect după subiect, când Sean vorbi:

— Am repetat tot felul de lucruri pe care voiam să ți le spun, și acum, că sunt aici, nu-mi amintesc niciunul singur.

— Și eu, zise Rilla ușurată. Se așeză lângă el și ridică sticla. Pot?

— Sigur.

Luă o înghițitură din vinul sec, rece ca gheața și se gândi că nicio băutură din lume nu avusese vreodată un gust mai bun. Îi dădu sticla înapoi lui Sean, care o puse jos, lângă picioarele lui.

— La ce te gândeai? întrebă. Ai zis că te gândeai. Nu spune dacă nu vrei. Dacă e confidențial.

— Nu e deloc confidențial. Mă gândeam la un bărbat pe care l-am cunoscut. Primul meu iubit, de fapt. Se numea Hugh.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Oh, Doamne, a fost atât de plictisitor, atât de banal! Exact ca o carte proastă, drept să spun. M-am îndrăgostit de el și s-a dovedit că era căsătorit. O chestie foarte comună, mă tem. Mama a descoperit și l-a trimis la plimbare.

— Și bănuiesc că nu ai iertat-o niciodată pentru asta.

Rilla râse.

— Cum de ai ghicit? E atât de evident? Nu, bineînțeles că a

făcut ce trebuia, dar la vremea aceea nu părea așa. Uneori cred că încă se mai uită la mine ca la fetița neascultătoare care credea că eram atunci. Simt că nu mă aprobă, în mare parte a timpului. Din nou, treburi plictisitoare. Scuză-mă. Hai să schimbăm subiectul.

— Nimic ce are legătură cu tine nu e plictisitor, Rilla, zise Sean, și ea descoperi că mâna lui îi mângâia încheietura, tandru, încet, făcând-o să se înfioare de plăcere. Totuși, ești tristă. E evident. Și știu de ce, pentru că mi-ai spus. Am petrecut toată ziua gândindu-mă cum ai suferit când a murit fiul tău. Erau atât de multe lucruri pe care voiam să le știu, aveam atâtea lucruri să te întreb, și nu consideram că puteam să o fac.

— Nu mă deranjează. Întreabă orice.

— Unde era Jon Frederick când s-a întâmplat?

Rilla se uita la podea.

— Era acolo. Nu când s-a întâmplat efectiv, dar a venit numaidecât. A făcut tot ce a putut, dar bineînțeles că a fost la fel de îndurerat ca și mine și, foarte sincer, nu cred că doi oameni atât răniți și de distruși mai pot construi ceva împreună. Noi nu am putut, în orice caz. Și el era supărat pe mine.

— Asta e de neiertat! zise Sean. Complet de neiertat. Nu a fost vina ta. A fost un accident, cu siguranță. Un accident tragic, tragic. Te-a învinuit pe tine? Cum a putut?

Rilla nu răspunse o vreme. I se puse un nod în gât. Ochii i se umplură de lacrimi ce i se prelingeau pe obraji în jos în timp ce vorbea.

— Avea dreptate să fie supărat, sincer. Așa cred eu. Asta am crezut din ziua aceea încoace. *A fost* vina mea. Ar fi trebuit să fiu aici și nu am fost. I-am lăsat pe alții să aibă grijă de copilașul meu și nu ar fi trebuit. Nu ar fi trebuit să-mi iau ochii de la el. Nicio clipă.

Sean își puse brațul în jurul umerilor Rillei, iar ea își îngropă fața în curbura gâtului lui și plânse de parcă nu ar fi avut de gând să se mai oprească vreodată. Cel puțin, după ceea ce i se păru foarte mult timp, suspinele se domoliră și ea își ridică fața, se uită la Sean și zâmbi.

— Oh, Sean, nu am vrut ca noaptea asta să fie așa! Uită-te la noi. Eu sunt mânjită de fard, îmi curge nasul și am ochii roșii, iar tu ești ud până la piele. Și cămașa ta trebuie să fie distrusă. Îmi

pare atât de rău! Oh, Doamne, numai când mă gândesc cât de îngrozitor mă simt pentru asta îmi vine să o iau de la capăt cu plânsul.

Sean își luă brațul din jurul umărului Rillei, scoase o batistă din buzunar și i-o dădu fără niciun cuvânt. Ea își tamponă ochii și nasul.

— Nu, asta nu ajută la nimic, zise el cu blândețe. Trebuie să sufli tare.

— Conversația asta devine tot mai fermecătoare cu fiecare minut, zise, dar făcu așa cum îi sugerase. Uite. Așa e un pic mai bine.

— Mai ia o înghițitură de vin și o luăm de la capăt, zise Sean. E rândul meu. Am să îți povestesc despre căsătoria mea eșuată. Cum fosta mea soție spunea că sunt un ratat care nu va realiza niciodată nimic, și ce dreptate avea! Cum am suferit când a avut aventuri cu câțiva dintre colegii mei cei mai renumiți, eu fiind ultimul care a aflat ceva despre asta. Probabil că nici nu te poți măsura cu mine când vine vorba de povești plictisitoare și banale.

— Cum a putut? Rilla era indignată. Ești un regizor renumit. Ce voia să fii?

— Nu știu. Câștigător de premii. Vizibil. Strălucitor. Tot ce nu sunt, sincer. Mie îmi place doar să fac programele pe care vreau să le fac, asta-i tot. Trebuie să fiu pasionat de subiectele mele, așa cum sunt de Ethan. Mi-au plăcut întotdeauna foarte mult picturile lui, știi asta. De când eram adolescent, în orice caz. M-am îndrăgostit de ele de când le-am văzut pentru prima dată. Tăcerea se lăsă din nou între ei. Apoi Sean continuă: Nu există niciodată un scenariu potrivit pentru genul ăsta de conversație, nu-i așa? Știi ce urmează, Rilla. Știi ce vreau să spun, numai că nu sunt sigur că o pot spune bine. Va suna plănuit. Sunt foarte bun în a recunoaște capcane în ceea ce spun oamenii, inclusiv eu.

— Ce voiai să-mi spui, Sean? Spune-mi. N-o să râd. N-o să cred că e ceva nepotrivit, promit.

— Aveam de gând să spun că m-am îndrăgostit de picturi de când le-am văzut prima dată și exact același lucru s-a întâmplat și când te-am văzut pe tine. Poftim. Ăsta e genul de sentiment care nu ar trebui exprimat decât pe o felicitare de Sfântul

Valentin, nu crezi?

— Așa e, zise Rilla zâmbind în timp ce vorbea. Numai că eu m-am simțit exact la fel. Ca o puștoaică. Naivă și chicotind și pândindu-ți cea mai mică mișcare. Oare însemna ceva? Oare chiar te uitai așa la mine sau era doar în imaginația mea? Genul acela de prostie. Și apoi mă gândeam, stai o secundă, te miști prea repede. E nedemn pentru o femeie de vârsta ta. L-ai cunoscut doar alaltăieri. Lucruri din astea.

— Ceea ce cred eu, zise Sean, luând fața Rillei în mâini și întorcând-o ușor, așa încât să îl privească direct în față, e că nu ne-am mișcat deloc destul de repede. Am pierdut timpul. N-ar trebui să-l mai pierdem.

El își aplecă fața. Ea închise ochii și așteptă sărutul lui, și i se păru ca și cum ceva auriu și cald... „strălucirea soarelui, miere, oh Doamne, îmi pierd mințile! se gândi, sunt amorezată...” gonea prin sângele ei, făcând-o să tremure de o plăcere pe care crezuse că o uitase, copleșind-o de fericire.

Mult mai târziu merseră împreună spre casă, mână-n mână și în liniște. „Aș fi făcut-o, se gândi Rilla. L-aș fi lăsat să facă dragoste cu mine, exact ca adolescentă excitată, care se lasă cucerită la primul rendez-vous. El a fost cel care s-a purtat ca un gentleman și ca un adult și a spus că avea un decor mai bun în minte pentru prima noastră întâlnire.” Ea zâmbi la cât de ofensat păruse când îl acuzase că era între două vârste. „Eu sunt între două vârste, ripostase el. Și așa ești și tu. Asta nu schimbă nimic din ceea ce simt.”

Discutară aproape toată noaptea. Se iveau zorii zilei când ei pășeau peste pajiștea înrourată, și cerul era striat cu portocaliu pal și roz. „Asta trebuie să fie, se gândi Rilla, cea mai frumoasă dimineață care a existat vreodată.” Și ziua care se întindea în fața ei avea să fie plină de lucruri uimitoare și minunate. Începând cu o prăjitură cu căpșune.

Se opri pe cărare să își ridice pantofii și spuse:

— Tocmai m-am hotărât să fac o prăjitură cu căpșune pentru ziua mamei. Începu să chicotească. Gwen va face cincizeci de crize. Au angajat-o pe Bridget să vină mâine, bineînțeles. Ea se ocupă de mâncare. Nu-mi pasă. Eu am să o fac. Aș putea să o fac acum, în clipa asta, înainte de a merge la culcare. Mă îndoiesc că am să mai dorm vreodată. Sean, îți dai seama? Mi-ai distrus somnul pentru totdeauna. De acum o să stau doar

întinsă în pat noaptea și o să-ți duc dorul. Ce mi-ai făcut?

— Nimic, zise Sean, și stătură lipiți unul de celălalt lângă ușa salonului și se sărutară lung. Nimic în comparație cu ceea ce am să fac.

Rilla închise ochii și se rezemă de el și își permise să își imagineze totul. Tot ce aveau să fie și să facă și să spună. Totul.

Bucătăria era răcoroasă și liniștită. Cinci dimineața era ora perfectă pentru copt, se gândi Rilla. Știa că nu avea să adoarmă dacă mergea la culcare acum, așa că ăsta chiar era lucrul cel mai inteligent de făcut. Fie că era în culmea fericirii, fie că era deprimată, gătitul o făcea să uite de sine, o calma, și îi oferea ceva ce să aștepte cu plăcere, chiar dacă nu era nimic mai mult decât o tavă de prăjituri.

În dimineața asta parcă plutea, la cel puțin cincisprezece centimetri deasupra pământului. Deschidea dulapuri și sertare în liniște, conștientă că toți cei din casă dormeau încă adânc. Mary avea să se scoale într-o oră ca să înceapă pregătirile pentru micul dejun, dar blatul avea să fie gata până atunci. Mai târziu în cursul zilei avea să adauge crema și căpșunele și să o prezinte Leonorei în acea seară. „Am să vorbesc cu Mary când va veni și am să îi sugerez să o servească la cină”, se gândi.

Willow Court nu rămânea niciodată fără ingrediente. Orice voiai, găseai întotdeauna acolo. Zahăr, glazură, mălai, unt – orice. Rilla își puse șorțul lui Mary, pe care îl găsi atârnând pe dosul ușii de bucătărie. „Slavă Domnului, se gândi, nu e genul acela mic și pricăjit, care acoperă trei centimetri pătrați de fustă și lasă jumătatea de sus să primească orice pată posibilă.”

Rilla amestecă, frământă, rulă aluatul și vârî formele de copt în cuptor. Încercă să își scoată din minte evenimentele nopții, dar gândurile ei se întorceau mereu la Sean. Când era cu el, totul părea posibil, dar acum, chiar și după numai o jumătate de oră singură, tot felul de îndoieli se furișau în mintea ei. Poate era numai datorită reședinței de la Willow Court, care avea un fel de efect magic, se gândi. Poate că viața reală, viața la Londra, avea să destrame farmecul, și toată chestia, oricare ar fi fost ea (nu avea să o numească, nu avea să riște să o numească *iubire)* avea să se evapore departe de această casă, de această petrecere, de aceste câteva zile.

Rilla ieși pe ușa din spate și se uită la Grădina Peter Rabbit, verde în lumina zorilor și răcoroasă. Se așeză pe o bancă și își

scoase o țigară. Prăjitura începea să miroasă delicios. „Am să aștept până e gata și apoi am să mă duc la culcare.” Fiecare avea o mulțime de treburi de făcut pentru fiecare astăzi pentru ca Rilla să prefere să nu iasă, și, pe deasupra, orice oră petrecută dormind era o oră în care nu se bucura de compania lui Sean.

„Oare ce ar face, se gândi Rilla, dacă aș deschide ușa lui și pur și simplu m-aș duce lângă el în pat?” Soneria de pe mașina de gătit sună în acel moment alungându-i astfel de idei din minte. Prăjitura era gata. Merse în bucătărie și scoase formele din cuptor. Cercuri pufoase aurii, perfecte. Zâmbi, le puse în cămară la răcit și o luă pe scări în sus. Era pe coridor, când un zgomot pe care nu-l putu identifica o făcu să tresară. Se uită de-a lungul coridorului și văzu că ușa camerei copiilor era deschisă. Asta nu era în regulă, nu-i așa? Nimeni nu ar fi trebuit să se afle acolo la ora aceea a dimineții. Se duse în vârful picioarelor spre ea, cu inima bătându-i cu putere în piept. „Nu fi bleagă, își spuse. Nu poate fi un hoț. Poate e…”

— Douggie, dragule! Rilla văzu că băiețelul stătea lângă căsuța păpușilor. Trăsese la o parte pânza albă și ținea în mână ceva care semăna cu o fundă. Căzu pe podea când o zări. N-ar trebui să fii aici, iubitule. Nu e încă ora de trezire. Nici pe departe. Vino cu mine și am să te duc înapoi în pat.

Merse la el și îl ridică și, preț de o fracțiune de secundă, crezu că avea să leșine. Ce dulce mirosea! „Markie obișnuia să miroasă exact așa”, se gândi. Douggie se întoarse pe jumătate dinspre ea, iar Rilla își aminti cum și copilul ei făcea asta când se lupta să plece din brațele ei. Lacrimi îi țâșniră în ochi și ea clipi pentru a și le reține.

— Haide, Douggie! Hai să ne întoarcem în camera ta.

— Vleau mama! începu Douggie să plângă.

— Mergem să o căutăm, vrei? Am să te duc eu, scumpule. Nu plânge! Șșș! Toată lumea doarme.

Fiona se sculase deja și își căuta fiul. Aproape fugea de-a lungul coridorului, când ei ieșiră din camera copiilor, îmbrăcată doar în cămașa de noapte. Fără fard, fără hainele ei moderne, Fiona arăta tânără și fragilă și foarte palidă.

— Oh, Rilla, îmi cer scuze. Te-a trezit? Haide, Douggie. Vino cu mine.

Rilla așeză copilul în brațele mamei sale.

— E-n regulă, îi spuse Fionei în timp ce mama și copilul mergeau înapoi în camera lor. Vru să spună ceva despre faptul că nu dormise deloc, dar nu părea timpul potrivit pentru asemenea confidențe. Nu face nimic.

Se întoarse în camera copiilor ca să acopere la loc căsuța păpușilor. Oare cât timp stătuse Douggie acolo? Să fi stricat ceva? Asta era exact genul de lucru de care nu avea nimeni nevoie în acea zi. Leonora avea să fie furioasă. Era posibil să nu afle niciodată, dar ea avea un talent anume de a descoperi orice se întâmpla la Willow Court.

Rilla văzu imediat ce făcuse Douggie.

— Oh, nu… șopti. Oh, Doamne…

Desprinsese o bucată din hârtia care era lipită pe acoperiș. De câte ori le povestise Leonora lui Gwen și Rillei despre cum Maude o pictase ca să arate exact ca țiglele de acoperiș? Acum o întreagă fâșie din ea, lată de aproximativ opt centimetri, fusese smulsă de pe lemn de-a lungul întregii pante a acoperișului. Rilla nu ezită. Hârtia pe care Douggie o scăpase stătea răsucită pe covor, de parcă ar fi fost coaja curățată de pe un măr uriaș. Se aplecă, o înfășură bine și o puse în buzunarul pantalonilor. Apoi luă pânza și o întinse peste căsuță, ascunzând stricăciunea. Părăsi camera și închise ușa după ea, gâfâind brusc. „Nu mă pot gândi la asta acum. Trebuie să dorm.” Intră în dormitorul ei, plină de presimțiri. „Ce avea să spună Leonora? Oare putea fi reparat acoperișul? Să lipească la loc fâșia de hârtie? O să mă gândesc mai târziu la asta. O să o aranjez atunci.”

Rilla stătea pe marginea patului ei cu portofelul în mână. „Nu e timpul acum, se gândi. Sunt fericită. E ziua cea mai bună și ar trebui să îi dau pace, dar nu pot. A fost o greșeală să-l ridic pe Douggie.” Rilla încă mai simțea corpul cald în brațe, răsucindu-se dinspre ea. Își pusese mâinile în părul ei, exact cum obișnuia să facă Markie. „Trec ani și ani de zile, se gândi, și reușești să nu ai absolut nimic de a face cu copiii mici și apoi se întâmplă asta și ești din nou acolo, în zilele acelea când știai cum era să simți trupul unui copil în brațe și îți dai seama cât de dor ți-a fost de asta.”

Deschise portofelul și se uită într-unul din buzunarele interioare. Iat-o! O pipăi cu degetele și ezită o secundă. Să se

uite la ea? Când o făcuse ultima dată? Nu își putu aduce aminte. Înainte de a apuca să se răzgândească, puse mica fotografie pe cuvertură și îl văzu exact așa cum era; zâmbitor, cu părul negru, copilul ei. Fiul ei frumos. Stătea în brațele lui Beth în cabina fotografică, strâmbându-se. Ziua în care făcuseră fotografia asta, în gara Paddington în drum spre Willow Court, îi reveni dintr-odată în minte. Mark fusese țâfnos dintr-un motiv oarecare. Beth sugerase fotografiatul ca o distragere și Rilla fusese foarte recunoscătoare pentru că el se înveselise imediat.

Acum simți lacrimi curgându-i pe obraji și puse repede mica fotografie înapoi în portofel. Ce proastă era, să strice noaptea asta cea mai minunată! Își întoarse gândurile spre Sean. „Lasă-mă să îl visez, își spuse. Nu mă lăsa să îl visez pe Mark. Nu în noaptea asta.”

Rilla închise ochii. Ultimele ei gânduri fură legate de hârtia răsucită pe care Douggie o rupsese de pe acoperișul căsuței păpușilor. Și-o imagină rulată în buzunarul pantalonilor ei și o cuprinse un sentiment îngrozitor. Era prea epuizată ca să se întrebe de ce se simțea așa, și pleoapele îi deveniră tot mai grele până când ea căzu, se afundă în întuneric și somn.

— Te-ai trezit devreme, zise Beth.

— Și tu, răspunse Efe. M-a trezit Douggie. Copilul ăla nenorocit nu știe ce înseamnă să dormi pe săturate. Luă cana cu ceai și își turnă încă o ceașcă. Neagră fără zahăr. Cafea macho o numea Beth. Ridică în aer cana și zâmbi spre ea. Vrei o ceașcă?

— Da, te rog, răspunse Beth și își trase un scaun. Se așeză vizavi de Efe și decise să nu menționeze că fiul lui o trezise și pe ea. Unde sunt toți ceilalți?

— Mama a ieșit cu tata. Îi așteaptă pe muncitorii care aduc scaunele și mesele. În circa o oră toată casa va mișuna de oameni care vor aranja lucrurile. N-am nicio idee unde sunt Alex și Rilla. Chloë nu va da niciun semn de viață până la prânz, probabil, dar copacul ei e pe drumul cel bun. L-ai văzut?

Beth dădu din cap. Își tăie două felii de pâine și le băgă în prăjitor. Apoi se așeză din nou și se întinse după unt și borcanul de gem de portocale. Observase că o mare parte a holului era presărată cu crengile de salcie și, deși credea că verișoara ei avea să îl transforme în ceva uimitor, se mira că Leonora permisese asta. Persoana pe care și-o amintea Beth din copilărie

nu ar fi tolerat asta niciodată. Categoric devenea mai blândă la bătrânețe.

Pâinea prăjită sări din aparat și ea se duse să o aducă. Efe citea pagina financiară a ziarului, ceea ce îi oferi ei puțin răgaz. El purta pantaloni lejeri de bumbac și o cămașă turcoaz de in, iar părul îi cădea pe frunte într-un fel care o făcea pe Beth să simtă că i se taie respirația. Își întoarse atenția, cu oarecare efort, de la gândurile acestea neproductive. Ocazia asta se ivise pe neașteptate, și ea era hotărâtă să profite de ea și să aibă o discuție privată cu Efe. Era prima dată când erau singuri după o veșnicie; o ocazie prea bună pentru a o pierde. O parte din ea voia să vorbească despre ceva care să îi aducă lui Efe buna dispoziție; dar erau pur și simplu prea multe întrebări pe care trebuia să le pună, deși nu era deloc sigură că voia să cunoască răspunsurile la unele dintre ele. „OK, își spuse. Fără ezitări.”

— Cine e Melanie? întrebă.

— De ce? La ce te referi? Nu cunosc nicio Melanie.

— Ba da. Te-am surprins din întâmplare vorbind ieri cu una.

— Ai tras cu urechea!

„Un răspuns tipic pentru Efe, se gândi Beth. Să arunce vina pe altcineva.”

— Nu, răspunse Beth, străduindu-se ca vocea să nu-i sune ca la doisprezece ani. Când discuți cu cineva cu care ai crescut, problema este că revii repede la felul de a vorbi din copilărie. Nu te ascundeai, tocmai. Oricine ar fi putut intra.

— Te referi la Fiona, nu-i așa? Când zici oricine.

— Exact. Dacă te-ar fi surprins ea în locul meu?

— M-aș fi prefăcut că nu e nimic. Ea mă crede întotdeauna. O pot vrăji oricând vreau.

Beth spuse:

— Te-ai fi *prefăcut.* Asta înseamnă că *e* ceva la mijloc.

Efe ridică mâinile într-un gest de capitulare.

— M-ai prins!

— OK. Deci cine e?

Efe se aplecă spre ea peste masă, o prinse de mână și se uită fix în ochii ei.

— Asta nu-ți pot spune, Bethie dragă. Până nu juri să nu spui o vorbă nimănui.

„Să accept? se întrebă Beth. Să îi spun să se ducă dracului? Nu am nevoie să cunosc detaliile. A recunoscut că îi e infidel Fionei. Asta ar trebui să fie destul, dar eu vreau să știu tot.” Își dădu seama că o încercau o sumedenie de emoții la fel de ciudate ca luminile acelea de neon care se schimbă permanent în cinematografele mari și inundă pe rând ecranul cu toate culorile curcubeului. Voia să afle despre Melanie. O durea să afle. Voia să urle la Efe și să îi spună cât de rău o trata pe soția lui. Voia ca el să spună: „Melanie nu înseamnă nimic pentru mine. Te vreau pe tine și pe nimeni alta, nu pe Fiona sau pe altcineva. Doar pe tine.” Dintr-odată îl văzu egoist și crud, zâmbind la gândul că își înșela soția. Voia să fie singură cu el pentru totdeauna. Voia să fugă și să nu îl mai vadă niciodată. Zise:

— OK, dă-i drumu’! N-am să spun niciun cuvânt.

— E Melanie Havering. Ai cunoscut-o, cu siguranță.

— De la magazinul de antichități? Dar…

— Știu, știu. Nu spune. E bătrână!

— Nu asta voiam să spun. Doar că e o prietenă bună a lui Gwen.

— Și? Prietenele lui Gwen au voie să fie sexy, știi? Și, de fapt, Melanie nu e așa de bătrână. Are doar patruzeci și cinci de ani.

— Atunci e bine, zise Beth. Înseamnă că totul e în regulă. Doamne, Efe, unde ți-e capul? Prietena mamei tale! Nu e jenant? Ce se întâmplă când vine aici să îi viziteze pe Gwen și pe James? Și Melanie nu are soț?

Efe zâmbi. Beth observă că acum radia, de parcă recunoașterea acestei legături amoroase l-ar fi făcut să se simtă mai bine. Spuse:

— E divorțată. Și dacă trece pe aici când sunt și eu prezent devine fantastic de excitant. Trebuie să riscăm uneori…

— Nu vreau să aud despre asta, mulțumesc foarte mult. E revoltător!

— Nu, nu e. E grozav! Oh, maturizează-te, Beth! Știi ce se întâmplă. Tata obișnuia să fie un crai în tinerețe, se pare, și se ocupa de tot felul de chestii. Nu deranjează pe nimeni, cu siguranță.

— Nu cred că Gwen a fost tocmai încântată când a

descoperit, zise Beth.

— A rămas cu el. Efe luă a doua bucată de pâine prăjită pe care Beth și-o făcuse pentru ea și începu să o ungă cu unt. L-ar fi părăsit dacă ar fi avut obiecții puternice.

Beth decise să schimbe subiectul. Nu avea niciun rost, vedea asta, să îi explice lui Efe despre toate celelalte motive pe care mama lui le-ar fi putut avea pentru a decide să închidă un ochi. Cum ar fi faptul că avea trei copii la care să se gândească. Cum ar fi faptul că îl iubea, în ciuda infidelităților lui. În orice caz, el se îndreptase. Bărbații puteau fi uneori atât de proști, iar Efe începea să o irite.

Dacă ar fi decurs altfel conversația, Beth credea că ar fi putut să-și ia inima în dinți să îl întrebe pe Efe de ce se purta violent cu soția sa. În timp ce era cu Fiona, simțise o furie oarbă cuprinzând-o și, dacă Efe ar fi fost în cameră cu ele, pesemne că și-ar fi pierdut cumpătul și ar fi urlat la el, reproșându-i ticăloșia de care dădea dovadă și faptul că nu era persoana care-și închipuise ea, ani și ani de zile, că era. Totuși, acum, în timp ce el stătea de partea cealaltă a mesei, zâmbind și arătând exact cum arăta întotdeauna, era greu de crezut că ar putea fi bărbatul pe care i-l descrisese. Știa că ar trebui să spună ceva, să facă ceva care ar fi putut îndrepta în vreun mod situația, dar auzi voci în fața bucătăriei. Veneau Chloë și Philip, așa că asta era tot.

— Salut, zise Chloë și se prăbuși în scaunul de lângă Beth, albă ca o stafie. Deci așa arată diminețile. Sunt bucuroasă că nu văd multe. Dă sucul, Efe!

Își trecu mâinile prin păr și acesta se ridică în țepi. Purta blugi largi și un tricou pătat cu vopsea de diferite culori și rupt în câteva locuri.

Efe spuse:

— Chloë, ești complet trează? Poți fi atentă un minut?

„Doar nu… se gândi Beth. Doar nu începe să discute oferta lui Reuben Stronsky acum, cu Chloë adormită pe jumătate și Philip deja absorbit de paginile de sport ale ziarului lui Efe.”

— E vorba despre tablourile lui Ethan Walsh. Nu crezi că ar trebui să fie văzute de mai mulți oameni? Nu crezi că Leonora ar trebui să accepte oferta lui Stronsky?

— Nu sunt sigură, zău. Chloë își turna lapte peste muesli. Un

muzeu în Statele Unite ar fi cool. Dar Willow Court face parte din… știi… imagine. Ai pierde asta.

— Contează?

— Pentru Leonora, da.

— Dar dacă ar trebui să alegi. Doamne, Chloë, vreau pe *cineva* de partea mea. Spune-mi că nu sunt nebun.

— Nu, OK. E o idee bună, presupun. Nu m-ar deranja niciun pic să zbor dincolo de Atlantic.

— Splendid! zise Efe. Mulțumesc, zău. Suntem eu, tu și Fiona, și tata cred. Mama zice că e împotrivă, dar pariez că și-ar reveni în cele din urmă. Dar tu, Beth? Tu ce părere ai?

Beth își dorea să fie de partea lui Efe. Dacă ar încuviința, Efe ar fi mulțumit de ea, știa asta. Dar ce ar face Leonora dacă picturile ar părăsi casa? Ce s-ar alege de Willow Court? De un lucru era foarte sigură: nu ar mai fi casa care fusese întotdeauna, un punct de reper în viața ei.

— Nu vreau să se schimbe nimic la Willow Court. Îmi pare rău, Efe. Vreau ca picturile să rămână unde sunt.

Chipul lui Efe se întunecă și îi aruncă o privire de o ostilitate atât de evidentă, încât ea simți cum se albește la față.

— Bine, atunci, zise, împingând scaunul înapoi și ridicându-se. Mă duc afară să văd dacă pot ajuta la scaune și așa mai departe. Pe curând!

Părăsi încăperea fără niciun alt cuvânt, și Beth se simți imediat vinovată și de parcă ar fi făcut ceva rău.

— Nu face mutra asta, Beth, zise Chloë. Nu e sfârșitul lumii. Nici măcar mijlocul lumii, zău. Dragului meu frate îi place ca toată lumea să-i mănânce din palmă. Ai voie să nu fii de acord cu el, știi asta.

— Totuși, nu pot să sufăr să-l văd supărat. Tu nu, Chloë?

— Poate să se ducă naibii! zise Chloë. Nu-l lăsa să te tiranizeze, Beth. E un tiran! Fiona e complet sub papuc din cauza lui, dar ea e o proastă.

Beth era pe punctul de a-i povesti lui Chloë despre conversația ei cu Fiona în baie, când deodată se răzgândi. Dacă sora lui nu știa despre partea aia a lui, atunci poate nu trebuia să fie ea cea care să îi spună despre asta.

— Chloë, aici erai, draga mea.

Gwen intră în încăpere, arătând, după părerea lui Beth, ca o reclamă pentru Mama Ideală. La Londra, Rilla își făcea de obicei apariția la micul dejun îmbrăcată într-un kimono învechit de mătase și cu părul în dezordine, iar Beth se mira, așa cum făcea întotdeauna, de diferența dintre fiicele Leonorei. Gwen purta pantaloni negri de bumbac și o cămașă roz pal, dar avea cercei, părul era periat frumos, pudra și rujul erau la locul potrivit.

— Sper, zise Gwen, așezându-se în fața ei și servindu-se cu pâine prăjită făcută de Beth, că tu și Philip aveți de gând să faceți ceva cu mizeria din hol în dimineața asta.

Beth își ținu respirația așteptându-se ca verișoara Chloë să răbufnească în vreun fel, dar nu făcu decât să o fixeze cu o privire nimicitoare pe mama ei înainte de a anunța:

— Acela e copacul meu. Îți aduci aminte de copacul meu? Am discutat despre asta ieri. De-aia m-am trezit atât de al naibii de devreme.

— Chloë!

Gura lui Gwen era încrețită de dezaprobare.

— Scuze, scuze, zise Chloë, arătând complet nepăsătoare. Își împinse scaunul înapoi. Am plecat.

Ieși cu pași apăsați din cameră și se întoarse din ușă rânjindu-i lui Beth și făcând semnul victoriei în spatele lui Gwen.

— Mama e o pacoste, zise Chloë. Stătea pe o scară mobilă, ținând bine două crengi de salcie cu o mână și legându-le cu sârmă subțire de un trunchi făcut din ceea ce semăna suspicios de mult cu o coadă de mătură îmbrăcată în folie. Ești norocos, zău, să nu fii înrudit cu toată mulțimea asta. Ceva e în neregulă cu toți, în afară de mine, bineînțeles. Mai dă-mi o bucată de sârmă, Philip.

Beth râse. Devotatul și tăcutul Philip stătea lângă Chloë, dându-i ce îi trebuia.

— Nu-i nimic în neregulă cu Rilla, zise Beth cea loială. M-am înțeles întotdeauna perfect cu ea. Și cu Alex. Nici de el nu poți să te plângi.

— Tu ești o excepție. Tu te împaci bine cu toată lumea. Rilla e OK, totuși. Pariez că nu știi la ce ora s-a-ntors azi-noapte de oriunde o fi fost.

— Nu cred că s-a dus nicăieri.

— Ei bine, a fost undeva și în mod cert s-a întors în jur de ora

cinci. Am văzut-o cu Sean Everard venind spre casă, ținându-se de mână. Arătau frânți de oboseală. Dar fericiți. Da, categoric fericiți.

— Cum se face că te uitai pe fereastră la ora cinci, totuși? întrebă Beth.

— Am vrut să merg la toaletă. Trebuie să mă fi trezit Douggie. Plânge întotdeauna dimineața devreme. Ai observat? Am aruncat doar o privire pe fereastră și i-am văzut. Amor rapid numesc eu asta. Totuși, Sean e drăguț, nu-i așa? Ce-ai zice dacă ți-ar deveni un fel de tată vitreg?

— La naiba, Chloë, te cam grăbești, nu-i așa? Doar veneau împreună spre casă, asta-i tot.

Chloë chicoti.

— Tu nu i-ai văzut. Îți spun eu, acolo se întâmplă ceva. S-o întrebi pe Rilla.

— Am s-o și fac. Am s-o întreb de îndată ce se trezește.

— N-o să se trezească prea curând. Chloë fixă o creangă. S-a dus la culcare doar în urmă cu câteva ore. Cred că nu o vei vedea până la prânz. Cum arată asta?

— Grozav, zise Beth, nu foarte atentă la crearea copacilor, oricât de frumoși ar fi fost. Mă duc afară să văd ce se întâmplă în pavilion, Chloë. Îmi vâjâie capul de la chestia asta cu relațiile. Pe curând.

Scaunele și mesele fuseseră descărcate din camion și câțiva muncitori în pavilion le așezau și ieșeau din nou într-o adevărată procesiune.

— Bună, Beth! zise James, foarte mulțumit de faptul că supraveghea activitatea. Părea un ofițer în pantalonii lui kaki și cu cămașa vag militară. Foarte eficienți tipii ăștia, nu-i așa?

Alex era lângă camion, fotografiind întreaga operațiune. Veni repede prin iarbă înspre Beth de îndată ce o zări.

— Bună, Alex! zise ea și îi zâmbi. James dispăruse în pavilion ca să ne asigure că tot mobilierul fusese depozitat cum se cuvine. Tatăl tău se distrează, nu-i așa?

— Se crede generalul Montgomery. Aproape că mă aștept să dea onorul, în ținuta asta. Ai dormit bine?

Beth scutură din cap.

— Te-ai trezit devreme, nu-i așa?

— N-am vrut să pierd lumina asta. Totuși, acum am terminat. Vii la o plimbare?

— OK. Beth i se alătură și se îndreptară spre alee. Încotro? Și chiar trebuie să mergem așa de repede? Vreau să te întreb ceva.

— Scuze. Alex încetini numaidecât. Hai să trecem să o vedem pe Nanny Mouse, vrei? Încă nu am fost pe la ea.

— Nici eu. E o idee bună. Întotdeauna îmi propun să merg să o văd, dar nu-mi place să mă duc singură. Nu sunt sigură că știe cu adevărat cine sunt și nu-mi dau seama ce ar trebui să spun.

— Eu o găsesc drăguță, zău. Nu contează ce spui, va fi uitat totul înainte să părăsești camera.

Soarele strălucea prin frunzele copacilor de-a lungul aleii și făcea ca umbrele să pâlpâie peste fața lui Alex. Preț de un moment, Beth se gândi să îl întrebe din nou despre ziua aceea la lac, ziua în care murise Mark, dar se răzgândi. Păruse atât de reticent să vorbească despre asta și regretase în mod atât de evident că adusese vorba, încât n-o lăsă inima să îi aducă aminte. Totuși, el ar putea ști despre Efe și Fiona.

— Alex, pot să te întreb ceva? zise. Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

— Atunci, dă-i drumul. Ce e?

— Ieri am prins-o pe Fiona plângând în baie. Mi-a arătat brațele și erau acoperite de vânătăi. Mi-a spus că Efe își pierde uneori cumpătul cu ea. Știai asta?

— Le-am văzut și eu. Vânătăile. Alex nu spuse nimic câteva clipe, apoi adăugă: E capabil de asta, știi și tu, Beth. E fratele meu și mă simt aiurea să spun asta despre el, dar câteodată chiar nu se poate controla.

Beth oftă.

— Știu asta, zău. L-am văzut din când în când, numai că niciodată nu m-am gândit… Vocea i se stinse. Oh, Alex, ce putem face? N-ar trebui să spunem ceva? Poate că ar trebui să le spunem mamei sau tatălui tău. Sau Leonorei. Ce părere ai?

— Aș putea vorbi cu el, presupun, zise Alex. Dar mă îndoiesc că el ar asculta. Probabil că ar nega. Fiona e cea care trebuie să se ocupe de asta. Poate ai putea să vorbești tu cu ea.

— Eu de-abia o cunosc și…

— Știu. Nici eu nu am o părere foarte bună despre ea.

Beth se uită iscoditor la Alex.

— Nu-ți scapă multe, nu-i așa? Am încercat să păstrez părerea mea despre ea pentru mine. E atât de evidentă? Totuși, acum îmi pare rău de ea. Se opri din mers și se rezemă de un copac. Nu mai știu deloc ce cred, despre nimic. Nu mai simt astăzi același lucru ca ieri. Ce se întâmplă, Alex? De ce e Efe atât de diferit de cum e de obicei?

— Nu e deloc diferit, spuse Alex cu blândețe. Doar că asta e prima dată după mult timp când suntem împreună pentru câteva zile și ai ocazia să vezi alte părți ale lui. Ceea ce nu arată când îl vizitezi în apartamentul lui la cină, de exemplu. I-a plăcut întotdeauna să facă orice vrea și a reușit întotdeauna să farmece oamenii când a vrut ceva de la ei. Te-a fermecat pe tine ani de zile, nu-i așa?

— Alex! Vorbești ca și cum ai fi gelos!

Beth începu să râdă, dar se opri imediat când văzu expresia lui Alex.

— Bineînțeles că nu sunt gelos, zise, dar am început să observ anumite lucruri. Felul în care te uiți la el, bunăoară. Mă mir că nimeni altcineva nu a observat.

— Mă supără de cele mai multe ori. Și oricum, tu ești la fel de rău. Amândoi l-am venerat într-o anumită măsură, de când eram copii, nu-i așa?

Alex dădu din cap și adoptă o tactică pe care Beth îl văzuse folosind-o de multe ori. Schimbă subiectul.

— Când ne-am dus ultima oară să o vizităm pe Nanny, spuse, de parcă nu ar fi făcut o aluzie la sentimentele lui Beth, inițial a crezut că eram Efe. Apoi a devenit încă o dată confuză și m-a numit Peter. Sper să o putem face să ne recunoască.

— Va fi OK. Ea intră și iese plutind din viața reală, nu-i așa? Intră și iese din ceea ce se întâmplă acum și trebuie să prinzi momentele în care înțelege ceva.

Alex îi zâmbi și Beth fu surprinsă de cât de tihnită o făcea să se simtă. Era mereu același. Mereu acolo și mereu de încredere. Nu se schimbase. Spre deosebire de Efe. De ani de zile Efe fusese bărbatul visurilor ei. Doar în ultimele câteva ore începuse să-și dea seama că poate omul care o obsedase atât de mult timp nu era cine crezuse ea, ci o persoană complet diferită.

Cineva care era capabil de violență și care nu se dădea în lături să îi fie infidel soției sale. „Încă îl mai iubesc”, se gândi Beth, dar îndoiala i se strecură în suflet ca o ceață fină, risipindu-se aproape imediat, dar lăsând în urmă bănuiala vagă că niciodată nu va mai simți exact același lucru pentru el.

Alex. Beth se uită la el, cum mergea cu pași mari pe lângă ea, în liniște, și pentru prima dată în viață îl văzu ca pe un bărbat. Ca pe cineva pe care l-ar putea atinge, l-ar putea săruta, pe care ar putea fi în stare să îl iubească. Spre marea ei surprindere, asemenea gânduri, departe de a o șoca, o făcură să simtă un mic fior de plăcere prin tot corpul. „E ridicol. Ăsta e Alex. E o nebunie să încep să mă gândesc la el în felul ăsta. Adevărată nebunie!”

— Am ajuns, Beth, zise Alex.

— Scuză-mă, Alex, eram foarte departe cu gândul.

Alex ciocăni la ușa de la Lodge Cottage și domnișoara Lardner o deschise imediat. Trebuie să fi stat să ne aștepte înăuntru la intrare, se gândi Beth.

— V-am văzut venind pe alee, zise. Ce bine îmi pare să vă văd pe amândoi! Ați ajuns tocmai la timp pentru gustarea de la ora unsprezece.

Beth îi surprinse privirea lui Alex și își zâmbiră unul altuia. Știa că se gândeau amândoi exact la același lucru: acesta era singurul loc din lume unde se mai credea în gustarea de la ora unsprezece. Spuse:

— Asta ar fi minunat, domnișoară Lardner! Ne-ar prinde bine o cafea, nu-i așa, Alex?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, răspunse Alex. Părea periculos de aproape de a izbucni în râs. O urmă pe Beth în micul salon, unde Nanny Mouse moțăia în fotoliul ei preferat.

Ori de câte ori stătea într-unul din fotoliile lui Nanny Mouse, Alex se simțea ca Alice după ce înghițise poțiunea magică și crescuse prea mare pentru casa Iepurelui Alb. Își aducea aminte de fiecare detaliu al ilustrației din cartea pe care o iubise încă de la șapte ani; brațele și picioarele bietei Alice împingând de pereți, cu capul într-un unghi ciudat. Își împreună picioarele și le trase spre scaun cât de aproape îi fu cu putință.

Cești și farfurioarele la Lodge Cottage erau probabil de aceeași mărime ca oriunde altundeva, dar porțelanul delicat și

modelul cu trandafiri și marginea aurie îl făceau să se simtă neîndemânatic doar uitându-se la ele, și se grăbi să își termine cafeaua (instant și prea slabă) și să pună farfuria pe măsuța mică pe care domnișoara Lardner o așezase lângă el.

Beth făcea o treabă grozavă vorbind cu bătrâna domnișoară. Când Alex îi spusese lui Beth cât de mult îi plăcea să o viziteze pe Nanny Mouse, nu minți se, dar erau lucruri care îl făceau uneori să se simtă stânjenit în compania lui Nanny Mouse. Sau poate stânjenit nu era cuvântul potrivit. Mai degrabă agitat, ca nu cumva să se întâmple ceva cu ea, și el să fie nevoit să se ocupe de asta. Asta era o absurditate. Domnișoara Lardner se afla mereu în preajmă. Totuși, Nanny Mouse era atât de bătrână, încât pielea îi devenise aproape transparentă și, chiar și în formă, felul cum tremura ușor din tot corpul îl agita. Își îndreptă atenția către sumedeniile de fotografii în rame ornamentate de deasupra căminului.

Majoritatea dintre ele îi erau cunoscute pentru că văzuse copii de-ale lor în albumele de familie ale Leonorei sau ale lui Gwen. Fotografiile de bebeluși se aflau acolo în număr mare. Leonora însăși, la botezul ei, înfășurată în cascade de dantelă; Rilla, în brațele Leonorei și purtând aceleași haine; Gwen și Rilla îmbrăcate în rochii cu șorțuleț și stând lipite de fusta mamei lor. Nu o fotografie foarte profesională era aceea cu Leonora tăiată în talie. I se vedea mâna întinsă ca să o așeze pe părul lui Gwen. Îl mira întotdeauna pe Alex, care petrecea o veșnicie lucrând la cea mai bună fotografie, la lumina potrivită și la vreun fel de compoziție interesantă, cum fotografiile vechi, cu toate imperfecțiunile lor, se dovedeau adesea mai emoționante decât orice putea el realiza. Sau poate romantiza trecutul, care avea o strălucire proprie doar pentru că dispăruse de mult timp și nu lăsase în urmă nimic altceva decât această urmă vagă a sa.

Oare Beth își dăduse seama ce recunoscuse el? Se uită la ea, cum stătea de vorbă cu Nanny Mouse și îi zâmbea. Dacă își dăduse seama, nu arăta ceea ce simțea. Poate că nu se hotărâse încă. „Sunt un idiot! se gândi Alex. Nu știu cum se face treaba aia. Oare chiar trebuia să o spui? *Te iubesc.* Chiar așa?” Oare era el anormal pentru că nu rostise niciodată cuvintele până atunci? Toate femeile pe care le cunoscuse recepționaseră semnalele fără ca el să trebuiască să scoată un cuvânt. Reflectă cu tristețe că aceste legături amoroase, care în cea mai mare

parte nu duraseră mai mult de câteva luni, s-ar fi dovedit mai satisfăcătoare dacă el ar fi vorbit despre sentimentele sale. Nu trebuia să mintă totuși, atâta știa. Începea să priceapă că motivul pentru care nu iubise niciodată serios o altă femeie până atunci era că fusese obsedat de Beth toată viața, fără ca măcar să fie conștient de asta.

„Am luat-o drept complet altceva, se gândi. Un amestec de prietenie și admirație. Mi-au trebuit toți acești ani ca să recunosc că ar putea fi ceva mai mult. Să admit faptul că o iubesc și că nu există nimic care să o împiedice pe ea să mă iubească. Nimic în afară de faptul că e înnebunită după Efe.” Alex oftă. Nanny Mouse i se adresă, iar el făcu un mare efort să se concentreze. Trebuia să ai nervi de oțel când te angajai într-o conversație cu cineva a cărui atenție era lipsită de concentrare.

— Era foarte bolnavă, știi tu, îi încredința Nanny Mouse. N-ar fi trebuit niciodată să fugă așa pe afară. Nu era voie.

— Nu era? se miră Alex, și Beth îi zâmbi și îi veni în ajutor.

— Cine era bolnavă, Nanny? Te referi la Leonora?

— Da, bineînțeles. A luat o răceală îngrozitoare, care s-a transformat în pneumonie. Am îngrijit-o pe tot parcursul bolii. Oh, dogorea de febră! Și-a ratat ziua de naștere, știți. A trebuit să îi dăm toate cadourile mai târziu. A mai fost și un băiețel care s-a înecat. Știați asta?

Beth dădu din cap. Alex o vedea cumpănind dacă merita să îi explice despre Mark și despre relația ei cu el. Preferă să schimbe subiectul.

— Ce flori minunate, Nanny! Ție îți plac cel mai mult trandafirii, nu-i așa? Dacă îi păstrezi foarte mult timp, ai niște în trandafiri uscați frumoși. Știai asta? Eu obișnuiam să fac asta. Obișnuiam să fac potpuriuri care miroseau mai bine decât ce găsești în ziua de azi, în magazine. Toate sunt chimicale. Nu sunt flori uscate.

Alex ridică din sprâncene. Viața era categoric prea scurtă pentru a discuta despre potpuriuri, chimicale sau altele. Beth îi făcu cu ochiul și spuse:

— Trebuie să mergem acum, Nanny. Se apropie ora prânzului în curând. O să mai venim.

Se ridică și o sărută pe bătrâna domnișoară, care se întoarse brusc și se agăță de mâna ei.

— Purta rochia ei cea mai bună, zise, aproape de lacrimi, cu vocea șovăitoare. Dantelă liliachie era. Arăta frumos. Dar era distrusă, bineînțeles. Udă leoarcă și ruptă, și foarte, foarte murdară. I-am dat-o lui Tyler, să o ardă cu gunoiul din grădină. Stăpânul nu era în stare să facă nimic.

— La revedere, Nanny, zise Alex, conducând-o pe Beth spre ușă. Mulțumim pentru gustare.

Alex și Beth tocmai părăseau Lodge Cottage, când o mașină opri scrâșnind din roți pe alee lângă ei. Era automobilul Audi al lui Efe, în care se aflau și Fiona, și Douggie, și deși Alex era sigur că fuseseră în sat pentru vreun comision pentru Gwen, arătau de parcă ar fi ieșit toți la o plimbare încântătoare. Douggie le făcu semn cu mâna din scaunul lui pentru copii. Fiona părea mai frumoasă și mai relaxată decât arătase în ultimele zile, iar Efe, după ce coborî geamul pe partea ei, se aplecă peste ea ca să schimbe o vorbă cu ei.

— La naiba, voi doi, ați început un pic cam devreme vizitele de conveniență, nu-i așa?

— Nicio conveniență. Am luat gustarea de la ora unsprezece, zise Beth. Alex observă că zâmbea. Vă amintiți de asta? Obișnuiam să facem asta când eram copii.

— Biscuiți Rich Tea și cacao cu lapte, zise Efe. Vreți să vă ducem cu mașina până acasă?

— Cu mare plăcere, mersi, zise Beth și se întoarse spre Alex. Vii, Alex?

Alex scutură din cap.

— Nu, e-n regulă. Mă duc și eu acum în sat.

Nu trebuia de fapt să meargă într-acolo, dar nimic nu l-ar fi făcut să urce în aceeași mașină cu Beth și Efe. Se înnegura și își dădu seama, când o văzu urcând în mașină, cât de mult tânjea să vorbească din nou cu ea. Acum nu știa când avea să o mai prindă singură. Sus la Willow Court se petreceau atât de multe și atât de mulți oameni veneau și plecau, încât avea să fie aproape imposibil. La naiba! Nenorocitul de Efe! Să apară în cel mai nepotrivit moment și să strice totul. Întotdeauna era la fel. Pe tot parcursul vieții lor, așa i se părea lui Alex, Efe fusese cel care se băgase în față, dar poate nu era deloc așa. „Probabil eu sunt de vină, se gândi. Eu ezit prea mult. Nu e vina lui Efe. Eu nu vorbesc când ar trebui. Nu îndrăznesc să spun. Eu nu aș fi avut

niciodată curaj, dacă de curaj e vorba, să o iau de talie pe Beth și să spun: «Nu, Beth vine cu mine. Îmi pare rău, Efe!» Oare ce ar fi făcut ea? Ar fi putut pleca cu ei oricum.” Alex stătea lângă poartă, întrebându-se dacă avea energia să meargă pe jos până în sat. Poate doar își închipuia el, dar Beth păruse ușurată să se urce în mașina lui Efe. „Ușurată să plece de lângă mine”, se gândi Alex. Imaginea ei, suindu-se nerăbdătoare în mașină și aplecându-se să îl sărute pe Douggie, îl tulbura în asemenea măsură, încât mergea de-a lungul străzii orbit de gelozie. Nici măcar nu îi făcuse cu mâna când plecaseră, nu își luaseră rămas-bun. „Nu ai nicio șansă”, Alex, își zise, și o porni la drum cu ochii în pământ, fără să vadă nimic.

„Oh, Doamne”, se gândi Beth, uitându-se la ceafa lui Efe. Pentru un moment de nebunie se întrebă ce s-ar întâmpla dacă i-ar mângâia părul. Stătea cu mâinile încrucișate, fericită să-i facă jocul lui Douggie care o lovea întruna cu iepurele lui de pluș.

„Nu ar fi trebuit să îl las pur și simplu pe Alex, se gândi. Ar fi trebuit să merg cu el și să îl las să spună ce voia să spună. Ar fi trebuit să fi fost mai curajoasă. Știa că unul dintre motivele pentru care folosise prilejul să meargă cu mașina acasă cu Efe și Fiona era ca să evite confruntarea cu Alex și declarația pe care știa că se pregătea să i-o facă. Sunt crudă, se gândi. El trebuie să se fi frământat mult înainte ca să spună atâta cât spusese, și acum avea să trebuiască să o ia de la capăt.” Aproape fu tentată să-l roage pe Efe să oprească mașina, dar erau deja la ușă la Willow Court.

„Încă nu sunt complet vindecată de Efe”, constată cu tristețe, ascultând-o pe Fiona în timp ce coborau din mașină, povestindu-i despre cum fuseseră nevoiți să meargă la un magazin să îi ia lui Douggie niște crochete de pește fără de care se pare că nu putea supraviețui.

— Aproape situație de panică, crede-mă, murmură.

Beth spuse:

— Îmi pot imagina.

În mod clar, Efe se împăcase cu Fiona. Îi mângâiase coapsa când Beth se suise în mașină și acum cei doi urcau scările din față împreună, cu brațele unul în jurul celuilalt, lăsând-o să îl ia în primire pe Douggie. Zâmbeau totodată într-un mod jenant de sfios și de revoltător. Îi era foarte clar lui Beth că făcuseră

dragoste mai devreme. Când naiba găsise el timp? Trebuie să se fi dus să o caute imediat după conversația lor despre Melanie Havering. „Simplul fapt că vorbise despre asta cu mine, se gândi Beth, îl făcuse probabil să se simtă excitat. Puteai practic să le simți mirosul. Cum reușiseră cu Douggie tot timpul în jurul lor? Poate că Gwen îl dusese să se joace un pic în grădină sau ceva de genul.” Beth și-i închipui pe Efe și pe Fiona căzând unul în brațele celuilalt, gâfâind, incapabili să se înfrâneze, copleșiți de pasiune. În momentul când îi urmă înăuntru, se simți rănită și îndurerată, de parcă cineva ar fi lovit-o cu putere. Se uită atent de-a lungul aleii, să vadă dacă Alex nu cumva venea în urma mașinii, dar nu îl zări și fu surprinsă de cât de dezamăgită era.

— Haide, Douggie, zise, încercând să pară veselă. Hai să mergem să vedem unde e Rilla.

Rilla stătea întinsă pe pat, dorindu-și cu fervoare să nu fi băut atât de mult noaptea trecută. „Încep să fiu prea bătrână pentru asta”, se gândi, întrebându-se cât de înțelept ar fi să încerce să deschidă ochii. Când îi mărturisise prima dată mamei că voia să devină actriță, Leonora făcuse o remarcă destul de caustică:

— Ei bine, draga mea, munca de teatru va fi foarte potrivită pentru tine, nu-i așa? Ești o pasăre de noapte, mai degrabă decât o ciocârlie.

Ăsta era un mod de exprimare. Rilla credea doar că nu era o persoană matinală. Nimeni nu știa că în fiecare zi de la moartea lui Mark se trezea cu un junghi în inimă. În general reușea să scape de el, sau cel puțin să îl reducă la proporții suportabile, înainte de a se da jos din pat. Astăzi era altfel. Își simțea inima mai ușoară, și asta i se datora lui Sean. Nu fusese atât de beată noaptea trecută, încât să fi uitat ce se întâmplase. Îi reveneau în minte toate detaliile delicioase, în timp ce stătea întinsă sub cuvertură, întrebându-se de ce oare nu era întru totul fericită. „Am visat la ceva de genul ăsta, își spuse, am tânjit după asta, așa că acum ce s-a întâmplat?”

Un vis, avusese un vis, și acum frânturi din el reveneau ca să o tulbure. „Fir-ar să fie, se gândi. Nu pot nici măcar să fiu fericită cum se cuvine câteva ore în șir, fără ca vreun coșmar oribil să vină să strice totul.” Asta despre ce era? Mark apărea și el, așa cum apărea întotdeauna. Ieșind în fugă din foișor cu mâinile întinse și cu o oglindă în spate. Cum se putea una ca asta? Nu există nicio logică în vise, Rilla știa asta, și trebuia să și-l scoată

pe acesta din minte într-o zi ca aceea, care promitea să o facă atât de fericită.

Erau lucruri pe care trebuia să le facă. Trebuia să meargă să îi spună lui Mary despre prăjitura cu căpșune. Trebuia să facă un efort uriaș ca să arate cu adevărat frumoasă pentru Sean. Trebuia să controleze dacă Gwen nu avea nevoie de vreun ajutor de ultim moment, chiar și cu riscul de a fi respinsă. Trebuia să îl sune pe Ivan. Probabil că el credea că dispăruse de pe fața pământului. Ceea ce cu certitudine nu trebuia să facă era să stea întinsă în pat și să plângă, și chiar asta făcea. Simțea lacrimi nedorite, nechemate, prelingându-i-se pe obraji și adunându-se în cuta gâtului. „Eu am făcut-o, se gândi cu tristețe. De asta nu pot fi niciodată, niciodată fericită, oricâte lucruri bune mi s-ar întâmpla. Căci totul se reduce la asta: sunt vinovată de moartea lui Mark. Nu ar fi trebuit niciodată să-l las și nu am să mi-o iert vreodată.”

Martie 1982

Rilla strânse telefonul sub bărbie, ținu bricheta cât putu de departe de receptor și își aprinse încet țigara pe care o avea deja în gură.

— Rilla? Rilla, iubito, tu îți aprinzi încă o țigară?

„Mama ar trebui să atârne cu capul în jos de o grindă”, se gândi Rilla. Zâmbi și spuse:

— Țigară? Bineînțeles că nu. Trebuie să fi fost ceva pe fir.

Oare era convingătoare? Rilla era actriță, și în împrejurări normale ar fi putut jura că putea să o mintă pe mama ei la fel ca o profesionistă. O făcea de ani de zile. Numai că, în ultima vreme, Leonora fusese suficient de abilă să-și dea seama ce simțea fiica ei cu adevărat. Căsătoria Rillei era terminată. Ea și Jon ajunseseră la concluzia asta cu săptămâni în urmă, dar acum avea să devină un fapt de notorietate publică, și, deși amândoi își doreau un „divorț civilizat”, faptul că Jon era un star pop însemna că toată lumea părea a fi interesată de toate detaliile sângeroase.

Nu erau nici pe departe atât de multe cât le-ar fi plăcut tabloidelor *Sun* și *Minor,* dar puteai fi sigur că Leonora avea să fie prima care descoperea că despărțirea familiei Frederick ajunsese acum pe primele pagini.

— Ascultă, Rilla! zise. E din *Sun,* de pe prima pagină. M-am gândit că ar trebui să te avertizez. Știam că încă nu te-ai trezit.

Rilla se întreba cum naiba reușise mama ei să facă rost de un exemplar din *Sun* la Willow Court dis-de-dimineață. Unul dintre grădinari trebuia să i-l fi adus. Cu siguranță, nu putea să-l fi comandat de la magazinul din sat.

— OK, zise, dă-i drumul. Ascult.

Își trase pe ea kimono-ul de mătase din Hong Kong (turcoaz brodat cu dragoni stacojii și aurii, un cadou de la Jon din zilele când încă îi mai făcea cadouri) mai tare în jurul ei și își îndreptă atenția către vocea mamei ei.

> Oricine care îi cunoaște câtuși de puțin pe Jon Frederick și pe soția sa, atrăgătoarea Rilla Frederick, starul din *Creaturile nopții,* care în ultimul timp a apărut pe micile ecrane mai rar decât obișnuia înainte…

— E adevărat, draga mea?

— Da, mamă, mi-e teamă că da, zise Rilla, încercând să pară

nepăsătoare. Continuă.

— Unde eram? Oh, da. Bine.

...nu va avea nevoie să i se amintească de stilul de viață extravagant și de numeroasele petreceri ale celor doi în cinci ani de căsătorie. Dar toate lucrurile bune sunt pe cale de a se sfârși odată cu vestea iminentului divorț al cuplului. Jon, în ajunul apropiatului său turneu european „Feel the Heat", ne-a declarat: „Încă suntem cei mai buni prieteni, dar mariajul nostru nu mai este ceea ce ne trebuie. Eu am nevoie de libertate pentru a-mi urma țelurile artistice, iar Rilla, la rândul ei, e antrenată în propriile activități."

Jon și Rilla sunt părinții lui Mark, un băiat de cinci ani, și Jon a dat de înțeles că vor împărți custodia copilului. „Nu numai asta. Beth, fiica mea din prima căsnicie (cu regretata Carol Edmonds), o consideră pe Rilla mama ei și a insistat să continue să locuiască împreună cu ea. Sunt de acord, pentru că Rilla e o mamă perfectă câtă vreme eu, ei bine, eu sunt un hoinar și un boem. Liber ca pasărea cerului, ăsta e stilul meu. Iar copiii au nevoie de siguranță."

Un reporter al nostru adaugă că statutul de „liber ca pasărea cerului" al lui Jon e serios amenințat de splendida starletă Chansonne Dubois, care a stârnit entuziasmul mulțimii la ultimul lui concert, interpretând fără sutien *Tell Me How to Do It to You, Baby.*

— Ce părere ai despre toate astea, Rilla?

— De fapt, cred că e destul de bun. Corect, în orice caz, ceea ce e mai mult decât poți spune despre toate chestiile care apar în presă.

Oftatul Leonorei se auzi la capătul firului, iar Rilla se grăbi să spună:

— Nu ofta, mamă. O să fiu bine. Îi am pe Mark și pe Beth cu mine în cea mai mare parte a timpului și suntem toți aici, în casa mea minunată. Mă simt bine. Am să mă descurc.

— Sunt sigură de asta, draga mea, dar tot îmi fac griji pentru tine. De ce nu vii la Willow Court pentru o bucată de vreme?

— Am să mă gândesc la asta, mamă, sincer. E drăguț din partea ta să ne inviți, dar e mijlocul săptămânii și e școală. Și,

oricum, nu ai destule pe cap cu Chloë?

Leonora râse.

— Da, copilul ăsta chiar îmi dă bătăi de cap. Își face prezența simțită, aș putea spune. Dar eu nu mi-aș face griji în legătură cu școala lui Beth. E o fată atât de inteligentă! Câțiva copii în plus aici de-abia se vor observa, te asigur. Nanny Mouse va fi în elementul ei.

— Se face târziu, mamă. Markie se va trezi dintr-o clipă în alta și trebuie să merg să pregătesc micul dejun pentru Beth și să o duc la școală. Te sun diseară să îți spun ce am hotărât. Mulțumesc de telefon. Pa.

— La revedere, draga mea. Sărută-i pe Beth și pe băiețelul ăla dulce al tău din partea mea.

— Am s-o fac. Pa!

Puse jos receptorul și o observă pe Beth stând liniștită lângă ușă. Era deja îmbrăcată pentru școală. La opt ani era stăpână pe sine și independentă, dar timidă. Își împletise părul negru lung („nu la fel de bine cum aș fi făcut-o eu”, se gândi Rilla, dar splendid, având în vedere cât de mică era) și se uita acum la Rilla cu un zâmbet care îi lumina fața serioasă și palidă și îi făcea ochii să strălucească. Acel zâmbet era al lui Jon. Era cel mai atrăgător lucru la el, și îl dăruise fiicei sale. Și Mark îl avea, deși el semăna mult mai mult cu ea. Dragostea pe care ea o simțea pentru fiul ei i se părea Rillei ca un ocean, care o inunda tot timpul, umplând-o de o bucurie care era cel mai hun lucru pe care îl cunoscuse vreodată în toată viața ei.

Nimeni nu te avertiza. Erau mii de cărți și de poezii scrise despre dragoste și mai niciuna dintre ele nu se referea la ce simți pentru cineva care e carne din carnea ta. Aproape din momentul concepției, Rilla fusese conștientă de *cineva,* o ființă, de care avea să fie întotdeauna legată. Noțiuni precum celule, și nervi, și fetuși care creșteau nu îi intrau niciodată în cap. Copilul ei era ceva ce adorase chiar înainte de a fi cât o unghie de mare și, în plus, își imaginase un caracter desăvârșit pentru el în tot timpul sarcinii; și-l imagina atât de limpede, încât atunci când se născuse, îi recunoscuse fața. Când doctorul îl pusese pe Mark în brațele ei pentru prima dată, ea înțelese cât de măruntă, cât de incompletă, cât de săracă era și va fi orice altă iubire. Băiatul acesta, făptură asta cu ochi enormi și gură roz țuguiată ca o

floare mică, era exact persoana pe care o așteptase.

— Oh, Jon, șopti ea. Uită-te la el! Uită-te numai!

Fiecare părticică din ea tânjea după o dragoste atât de puternică, încât avea impresia că toate moleculele trupului ei ar putea exploda în fiecare clipă.

Cât despre Beth, ea fusese copilul Rillei chiar înainte de a se naște Mark, și nașterea lui Mark nu schimbase asta. O iubea pe Beth la fel de mult cât ar fi iubit o fiică proprie și nu se considera deloc o mamă vitregă. Beth era a ei și asta era tot. Acum că născuse, își dădea seama de adevărul a ceea ce mama ei și Gwen și nenumărate prietene îi spuseseră. Sentimentele pe care le ai pentru fiecare copil sunt diferite, pentru că fiecare copil e diferit, dar intensitatea iubirii era exact aceeași. O adora pe Beth și, în mod ciudat, sentimentul acesta deveni mai puternic odată cu nașterea lui Mark. Era mereu uimită și încântată că ea (trupul ei, inima ei) putea cuprinde atât de multe fire diferite de dragoste, toate în același timp.

— Bună, puiule! zise Rilla. Tocmai veneam să te iau. De cât timp stai acolo? Leonora mi-a împuiat capul.

— A zis că putem merge la Willow Court? Te rog, te rog spune că putem, Rilla! Ador să merg acolo.

— Știu asta, zise ea. Da, cred că vom merge mâine. Îndrăznesc să spun că nu-ți va dăuna dacă lipsești câteva zile de la școală.

Rilla urcă să îl îmbrace pe Mark, pe care îl auzea umblând de colo colo prin baie. Beth o urmă pe scări în sus, zburdând de fericire.

— Pot să mă joc cu Efe și cu Alex. Avem o ascunzătoare. Ai văzut ascunzătoarea noastră? E în tufișurile acelea de lângă lac. Chiar lângă mal. Efe a spus că o să încerce să facă rost de o barcă pentru noi la vară, ca să putem ieși pe apă.

Rilla nu prea asculta. Se gândea la partea pe care Leonora i-o citise, care spunea ceva despre faptul că ea nu mai apărea la televizor la fel de mult ca înainte. Era adevărat. Încercase să se mintă, că totul era exact la fel, dar nu era. Primea tot mai puțin de lucru. Acum nu mai avea niciun angajament până după Paște, și acela era doar pentru o reclamă la pastă de dinți. Încerca să nu se gândească la cât de mult trecuse de când avusese un rol respectabil într-un film adevărat sau o piesă TV,

dar știa exact. Nu mai fusese nimic de la *Rațiunile inimii,* cu șase luni în urmă, și atunci avusese doar un rol mic, de prietenă a eroinei principale. „Am să mă străduiesc mai mult în curând, își spuse. Am să circul mai mult. Să vorbesc serios cu Dannis. El e un drăguț, dar chiar nu se dă peste cap pentru mine, cum ar trebui să o facă un agent. O să mă ocup singură de carieră, și nu o să mai las totul în seama altora. O să merg la premiere de film și de teatru. Nu o să stau doar aici cu copiii să fac oameni din turtă dulce cu Beth după școală, sau să îl dau pe Markie în leagănele din parc."

Adevărul, pe care Rilla nu îl spusese nimănui, era că un „divorț civilizat" nu era atât de ușor pe cât părea. Își iubise soțul destul de mult, iar ei duseseră o viață destul de bună împreună până ca ea să se simtă părăsită, decepționată și supărată pe Jon și, cel mai rău, dezgustată de sine. Acum se uita la chipul ei în oglindă și nu vedea nimic altceva decât urâțenie și semne ale vârstei și nefericirii. Plânsese atât de mult la început, când el îi dăduse prima dată vestea, încât acum ochii ei păreau în permanență roșii și cu cearcăne negre în zilele proaste. Se dădea cu tone de fard, știind că nu făcea nimic altceva decât să își pună o mască pentru a ascunde faptul că nu făcea față. Deloc.

„Mă pricep la deghizări, se gândi. Nu e minunată Rilla? Atât de curajoasă! Atât de voioasă!" Auzise din întâmplare oameni spunând asta la petreceri la care fusese prea mândră pentru a nu se duce, deși erau o tortură majoritatea dintre ele, numai perechi; pasageri pe vreo arcă fantomatică sau alta, navigând doi câte doi în noapte. Toți bărbații necăsătoriți prezenți la evenimentele astea i se păreau deopotrivă lipsiți de atractivitate și știa că asta era din vina ei mai degrabă decât din a lor.

„Nimeni nu știe, se gândi, că pastilele mă mențin pe linia de plutire. Tranchilizante care nu o făceau tocmai calmă, dar care estompau puțin durerea și îi permiteau să treacă prin clipele grele ale vieții. Trebuia să se gândească la copii. Nu puteai să te prăbușești când trebuia să ai grijă de altcineva. Cum se exprimase Mick Jagger? „Micile ajutoare ale mamei." Exact asta erau. Îi păcăleau destul de bine pe majoritatea oamenilor, da, bineînțeles, nu și pe Beth. Ea era mai ageră decât toți ceilalți, privind-o cu îngrijorare pe Rilla, ca să se asigure că era în regulă. Stătea pe scaun în camera lui Mark în timp ce Rilla

trecea prin ritualul celor șase cântece pe care trebuia să i le cânte în fiecare seară, urmărind-o cu atenție. Și Beth întreba adesea în timp ce se așezau la cină, după ce Mark adormea:

— O să fim bine, nu-i așa, Rilla? Acum că a plecat tata, vreau să spun.

Rilla încerca mereu să răspundă ridicând ușor vocea, spunând ceva de genul:

— Bineînțeles că da, iubito! Și tatăl tău nu a plecat. Nu tocmai. Va veni să ne viziteze destul de curând. Va fi întotdeauna tatăl tău, știi asta. El te va iubi întotdeauna cel mai mult din lume.

Beth își lua de obicei cuțitul și furculița și nu spunea nimic, dar practic puteai citi gândurile din capul ei: „Atunci de ce nu mă sună tati? Persoana aia cu nume caraghios. Pe ea o place mai mult decât pe mine. Pleacă mereu în tot felul de țări și nu mă ia niciodată cu el. Nu mă poate iubi cu adevărat”.

Acum că ieșiseră din baie, Rilla își scutură capul și încercă să se concentreze pe ceea ce avea de făcut: să-l îmbrace pe Mark. Bine. Să o ducă pe Beth la școală. OK.

— Haide, iubitule, îi spuse fiului ei, care se juca cu o familie de patru rațe galbene de plastic în chiuvetă. Ai pus tu singur dopul, nu-i așa? Foarte isteț, dar acum trebuie să pui rațele pe raft și să te speli pe dinți și apoi mergem să ne îmbrăcăm. Beth o să întârzie la școală dacă nu ne grăbim.

Rilla scoase rațele și, înainte ca Mark să aibă timp să obiecteze, udă o cârpă și începu să îi spele fața.

— NU! strigă și apoi adăugă cu mai puțină convingere: Vreau rațe! Nu vreau îmbrăcat.

— Mergem la Willow Court, Markie, zise Beth de la ușă, unde stătea.

Rilla îi zâmbi peste capul lui Mark. Uimitor cum știe întotdeauna să spună ceva care să îi facă pe plac și să îi distragă atenția.

El zâmbi și spuse:

— Willow Court! Acum. Acum, azi? O să mă joc cu Jeffrey și cu George? Să mergem azi!

Mark petrecea ore întregi la Willow Court încercând să îi convingă pe cei doi motani bătrâni să se joace cu el. Uneori aproape că reușea, și se știa că Jeffrey vânase o minge cu

clopoței timp de câteva minute, înainte de a se retrage la moțăiala lui obișnuită. George era mai isteț și reușea să scape de copii, ascunzându-se undeva în grădină, dar Mark îi putea repera coada neagră de la mare depărtare, dacă uita să și-o camufleze cum trebuia.

— Mâine. Dacă ești cuminte, zise Rilla, și stai liniștit când te îmbrac, atunci vom putea să împachetăm totul ca să fie gata cât timp e Beth la școală, și mâine, imediat ce ne trezim, plecăm. Spre vest, hei rup!

— Spre vest, hei rup! strigară ambii copii. Asta spuneau întotdeauna în mașină, când porneau spre casa Leonorei.

— O să fie acolo Efe? Și Alex?

Ochii fiului ei sclipeau, și Rilla îi sărută vârful nasului.

— Bineînțeles. Și bebelușul. Ți-o amintești pe Chloë? Noua surioară a lui Efe și a lui Alex?

— Bebelușii nu se joacă, zise Mark cu hotărâre, respingând-o pe mica lui verișoară cu o ridicare din umeri care îi aminti lui Rilla de Jon. O s-o văd pe Nanny Mouse?

— Oh, da, Nanny Mouse de-abia așteaptă să te vadă. Întotdeauna spune asta la telefon, când vorbesc cu ea. Zice: „Când vine micuțul meu Markie să mă vadă?” și de tine, Beth. Și de tine întreabă întotdeauna.

Rilla îi trase șosetele lui Mark pe picioare, doar un pic, astfel încât el să le poată trage singur sus, și, în timp ce el era absorbit de asta, Beth întrebă:

— Spui asta numai așa, Rilla? Ca să nu mă supăr? Despre Nanny Mouse, vreau să spun. Chiar întreabă de mine?

Rilla își puse ambele mâini pe umerii lui Beth.

— Bineînțeles! Drept cine mă iei, Beth, sincer. E timpul să-ți bagi în cap că sunt toți înnebuniți după tine acolo. Toți. Leonora, Gwen, James. Te iubesc cu toții la nebunie. Mor de nerăbdare să te vadă. Toți.

— Și cum e cu Efe? întrebă Beth.

Rilla zâmbi.

— Pe el îl iubești cel mai mult, nu-i așa? zise. El e adevăratul motiv pentru care îți place să mergi la Willow Court, nu-i așa?

— Inventează jocuri bune, zise Beth, dându-și toată silința să pară adultă și nonșalantă. E amuzant, asta-i tot.

„Beth roșește, observă Rilla oarecum amuzată, și se uită oriunde, numai la mine nu. Ne va face bine tuturor să mergem un pic la țară. Să uităm de problemele noastre. Să ne distrăm puțin. Să ne lăsăm răsfățați de Nanny Mouse. Ce fericire divină!”

Adulții stăteau în salon la ceai, în timp ce Efe, Alex și Beth se jucau afară, Mark străduindu-se din toate puterile să li se alăture, fiind lăsat în urmă câteodată, dar străduindu-se să țină pasul cu ceilalți. Chloë dormea într-un portbebe la picioarele lui Gwen.

— Uite, Gwen, zise James. E o minune de copil, micuța mea prințesă! Zâmbi spre Rilla. Gwen îmi spune mereu că Chloë e un bebeluș dificil. Ca niciunul dintre băieți. Mie nu mi se pare deloc, sincer să fiu.

— Pentru tine e foarte bine, dragul meu, zise Gwen. Tu nu trebuie niciodată să te ocupi singur de ea.

— Și nici tu, zău, nu-i așa? zise James. Ai fi pierdută fără Nanny Mouse. Recunoaște!

— Știu, știu, admise Gwen. Ai dreptate. Și totuși, eu fac mai mult pentru Chloë decât oricare altul, *în afară de* Nanny Mouse. E mereu destul de lucru pentru amândouă, te asigur. Și bineînțeles că trebuie să nu-i scăpăm din vedere nici pe Efe, Alex, Mark și Beth.

„La naiba! se gândi Rilla. Fire-ar să fie! Oare Gwen chiar are de gând să mă implice în îngrijirea copiilor? Am venit aici doar ca să mă odihnesc puțin după toate astea. Ultimul lucru de care am nevoie sunt gloate de copii care fac tărăboi, care au nevoie de atenție.” Știa că ăsta era un gând egoist, dar nu avea de ales. Își plângea de milă în cea mai mare parte a timpului, conștientă de nefericire ca de un lucru aproape fizic care o absorbea, înfășurând toate micile momente de bucurie într-un fel de pătură cenușie.

Cel puțin, copiii păreau destul de fericiți pentru moment, fugind în sus și-n jos prin grădini. Efe era acolo, dirijând operațiile. Vocea lui era cea pe care o auzeai, întotdeauna. Era înalt pentru vârsta lui, cu ceva în expresia gurii care o făcea pe Rilla să se gândească mereu că i s-ar opune, dar chiar și la opt ani *era* foarte frumos. Rilla prefera fața blândă, lunguiață a lui Alex. Cu doi ani mai mic decât Efe, era un copil aproape tăcut, cu un nas ascuțit, păr moale care cădea pe o frunte înaltă și

ochi gri care cuprindeau totul și păreau să înțeleagă mult mai mult decât putea el exprima. Markie, binecuvântat fie, alerga după băieții mai mari, strigând și râzând, dar Beth stătea acum pe terasă, uitându-se doar la ceilalți; serioasă, frumoasă, cu cea mai bună panglică albastră în păr în onoarea lui Efe, care nu ar observa-o, sau dacă ar face-o, nu s-ar gândi să spună ce frumoasă era. „Sunt o proastă nenorocită, își spuse Rilla. Niciun băiat de opt ani nu s-ar gândi să complimenteze o fată pentru panglica ei de păr. Pastilele mă fac proastă."

Cineva plângea. Rilla se trezi brusc și preț de un moment nu își putu da seama ce era acel vaiet nesfârșit, enervant la culme. Se ridică în fund și își dădu toată osteneala să separe ce era real de ceea ce putea să fi visat. Asta era problema cu pastilele de dormit. Cădeai în întuneric în momentul în care te așezai în pat, dar, dacă te trezeai pentru vreun motiv oarecare era ca o luptă de a reveni la suprafață de pe fundul unui lac, cu buruieni și murdării umplându-ți gura și nasul, astfel încât de-abia puteai trage aer. Și odată ce te trezeai, nu mai puteai adormi mult timp și nu puteai face nimic altceva decât să fumezi sau să mergi împleticit până la frigider să vezi dacă era ceva acolo care te putea înveseli, chiar și numai pentru o clipă.

Vaietul era, bineînțeles, un plânset de copil. La început, dezorientată ca de fiecare dată când deschidea ochii, Rilla crezu că era Mark. „Trebuie să mă ridic să îi dau să mănânce. Să îl schimb." Apoi își aminti că bebelușul nu era Mark, ci Chloë, care era notorie pentru că transforma nopțile tuturor într-un coșmar. Rilla se prăbuși înapoi pe perne. Nanny Mouse avea să aibă grijă de asta. Nu era deloc nevoie să se dea jos din pat.

Nanny Mouse se pricepea la nou-născuți. Avea un dar al ei, știa cum să scoată semnele potrivite și să facă exact lucrurile care păreau în mod miraculos să îi liniștească. Existau oameni care se pricepeau la animale, și ai căror câini erau întotdeauna surprinzător de bine-crescuți și de docili, și Nanny Mouse își exercita vraja pe oricare copil pe care îl întâlnea. Era cea mai bună îmblânzitoare de bebeluși din lume.

Când se născuse Mark, Nanny venise la Londra ca să o ajute pe Rilla să „stabilească o rutină" pentru copil, și Rilla îi fusese nespus de recunoscătoare pentru asta. Era totodată, în mod culpabil, ușurată că Leonora își dăduse seama că prezența ei nu ar fi fost nici pe departe atât de utilă. Sosise la spital la timp, la

nașterea lui Mark, apoi, după ce împărțise cadouri și scosese toate exclamațiile încântate de bunică, se întorsese la Willow Court, în timp ce Nanny Mouse rămăsese cu Rilla pentru două săptămâni, învățând-o toate lucrurile pe care nu le știa despre hrănit, și îmbăiat, și înfășat. Nanny Mouse credea că bebelușii se simțeau mai comod înfășați ca niște mici mumii egiptene, și pentru că Mark nu obiectase niciodată și dormise foarte bine de la bun început, Rilla înfășurase ascultătoare o bucată de pânză de flanel în jurul trupului lui în fiecare seară, timp de o veșnicie.

Totuși, se părea că până și Nanny Mouse și-ar fi găsit nașul cu Chloë. Ea nu se supunea înfășatului și își trăgea de fiecare dată brațele afară din pânza care o ținea captivă. Urla la cea mai mică provocare. „Are propria agendă, zicea James, și se ținea de ea. Trebuie să admiri un astfel de copil.” zicea el.

Rilla privi prin întuneric. Gemetele se opriseră acum, dar ea era complet trează. Se dădu jos din pat și trase pe ea capotul de mătase, hotărâtă să meargă să vadă dacă Nanny Mouse mai era trează.

Deschise ușa și se uită de-a lungul coridorului. Se vedea o lumină aurie pe sub ușa camerei copiilor. Faptul că era liniște însemna probabil că lui Chloë i se dădea de mâncare cu biberonul. Nanny Mouse nu s-ar supăra dacă ea ar veni să stea puțin de vorbă. Ar fi încântată.

Rilla merse în vârful picioarelor de-a lungul carpetei și deschise ușa camerei copiilor. Nanny Mouse era acolo cu Chloë în brațe, pe fotoliul de alăptat de lângă fereastră. Purta halatul ei bej. Oare chiar putea fi același pe care îl purta când ea și Gwen erau copii? Mai mult ca sigur că da. Toate hainele lui Nanny Mouse țineau o veșnicie, dacă nu cumva avea un stoc de înlocuitoare identice despre care nu știa nimeni.

— Rilla, draga mea, intră! șopti zâmbind. Bebelușul sugea ușurel dintr-o sticlă. Nu mai durează mult cu asta mică și apoi o să prepar pentru amândouă o băutură bună cu lapte.

— Minunat! zise Rilla, așezându-se la măsuță și încercând să nu se gândească la cât de mult tânjea după o înghițitură de whisky, sau orice băutură alcoolică.

Nanny Mouse credea că băuturile cu lapte erau elixirul vieții și, după părerea ei, nu exista aproape nicio problemă pe care o cană bună de cacao să nu o poată rezolva. Fiorlicks era rețeta ei pentru insomnie, iar Oval tine era exact ce-ți trebuia când te

simțeai indispus. Părul ei, alb acum, era împletit într-o coadă care îi atârna pe spate. „Trebuie să fie foarte bătrână, reflectă Rilla. Chiar mai bătrână decât mama, și totuși nu se schimbă deloc.” Nu puteai spune nici măcar că era ridată, nu tocmai. Pielea ei părea mai subțire și semăna și mai mult cu un șoarece, decât în tinerețe, dar în esență era aceeași. Acesta era cel mai bun lucru la ea. Poate, se gândi Rilla, era ceva adevăr în ideea asta cu băutura cu lapte, la urma urmei.

— Cum îți merge, draga mea? zise Nanny Mouse. Cu mine nu trebuie să faci pe curajoasa, știi asta. Te descurci?

— Oh, da, mă descurc, zise Rilla. Dar uneori chiar mă simt singură. Deși casa e destul de mică, mă simt de parcă am pluti toți prin ea, eu, și Markie, și Beth. De parcă am aștepta pe cineva.

— Ai să te obișnuiești cu asta, draga mea, n-avea grijă! Trebuie să-ți fie greu la început. După o vreme, își ridică privirea spre Rilla și zâmbi într-un fel pe care îl puteai descrie doar drept cunoscător, ți se va părea foarte firesc să fii pe picioarele tale și vei fi ușurată să nu trebuiască să te gândești la nevoile unui bărbat. Vei putea face ce vrei, Rilla, și asta e întotdeauna frumos, nu-i așa?

„Are dreptate”, se gândi Rilla. *Era* frumoasă partea aia a lucrurilor. Ceea ce nu era așa de frumos era să nu ai pe nimeni cu care să-ți împărtășești gândurile; pe nimeni cu care să discuți despre tot ce îți trece prin minte, pe nimeni care să fie acolo în pat cu tine când te trezești în fiecare zi, pe nimeni care să vadă cât de minunați sunt copiii și cum se schimbă în fiecare zi, în fiecare oră aproape. Era și mica problemă cu sexul, care fusese distractiv și o plăcere, și care încetase o vreme să fie o problemă. Astăzi oferta era mare, dar era îngrădită de dificultăți – cât de mult voiai să te implici? Era oare persoana asta sau cealaltă potrivită? Puteai risca să îi lași pe Beth și Mark să vadă dimineața un străin în dormitor? Erau genul de dificultăți despre care Rilla credea că le înlăturase pentru totdeauna atunci când se măritase. „Asta mă va învăța minte”, se gândi.

— Mă simt bine, de fapt, îi spuse lui Nanny Mouse. Doar din când în când devin puțin plângăcioasă. Nimic care să nu se amelioreze, sincer.

— Așa, Rilla mea cea curajoasă, zise Nanny Mouse și se ridică

să o pună pe Chloë, care adormise, în pătuțul ei. Acum hai jos cu mine și o să ne facem o bucurie. Ciocolată caldă în seara asta, cred.

Dintr-odată Rilla se simți ridicol de fericită. O urmă pe Nanny Mouse pe scări în jos spre bucătărie. Totul avea să fie mult mai bine după o cană de ciocolată caldă. Totul avea să fie în regulă. Avea să lucreze din nou. Trebuia să existe un rol acolo pentru ea, undeva. Era doar o problemă de a afla de el, și ea era hotărâtă să o facă. Avea să se descurce de una singură. Și înainte de a merge înapoi în pat, avea să treacă pe la Markie și Beth, care dormeau în camera de lângă a ei. Copiii ei. Motivele ei de a fi fericită.

Rilla se uită pe fereastră și se întrebă de ce dispoziția plină de speranță din seara precedentă se evaporase. Soarele atrăgea atenția asupra lui, strălucind mult mai puternic decât avea dreptul să o facă primăvara. O negură verde de frunze noi încununa crengile fiecărui copac. Narcise galbene și albe erau împrăștiate peste tot prin iarbă, și Rilla se întreba, așa cum făcea în fiecare an, ce *aveau* narcisele galbene de plăceau atât de mult oamenilor. „Sunt plictisitoare, se gândi. Galbene și plictisitoare.” Observă că toate cameliile aveau muguri, care erau tocmai pe punctul de a se deschide în flori albe și roz intens și roșu foarte închis, pe care le adora. Asta era o zi plină de toate clișeele de fericire și speranță, și faptul că ea voia să stea întinsă în pat și să plângă o făcea să se simtă și mai rău, atât vinovată, cât și nefericită. Oftă și se îndreptă spre baie, unde deșurubă capacul sticluței ei de Valium. „Mă voi simți mai bine după micul dejun”, își spuse, având grijă să nu își întâlnească propria privire în oglindă.

— Ce se întâmplă? Nanny Mouse, ce se întâmplă?

Rilla stătea pe ultima treaptă a scării și se uita fix. Pendula mare de pe coridor bătu ora nouă în timp ce ea vorbea. Nanny Mouse era îmbrăcară în costumul ei de călătorie și pălăria de fetru albastru-închis, ținând un geamantan mic de piele într-o mână și poșeta în cealaltă. Arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi, ceva foarte atipic pentru Nanny Mouse. Leonora avea un braț în jurul ei și o consola. Gwen și James erau lângă ușă. James spuse:

— Haide, Nanny, dacă nu plecăm, pierzi trenul. Motorul merge…

— Dar nu mi-am luat rămas-bun de la copii, strigă Nanny Mouse. Nici de la Rilla. Nu i-am explicat...

— Sunt aici, Nanny, zise Rilla. Și am să le spun la revedere copiilor din partea ta. Du-te să prinzi trenul. Mama îmi va explica totul, sunt sigură.

— Îmi pare atât de rău, draga mea, sincer, zise Nanny Mouse în timp ce James o conducea spre ușă. N-am să lipsesc mai mult de câteva zile. S-ar putea să mă întorc mâine, dacă totul e bine. Dacă pot aranja cu altcineva să stea cu Gladys. La revedere! La revedere... mulțumesc, James, dragule. Vin acum.

După ce mașina plecă, Leonora zise:

— Ei bine, nu e nimic de făcut. Sărmana Nanny Mouse!

Merse înaintea celorlalți spre sufragerie. Copiii erau deja treji și în plină activitate prin grădină. Indiferent ce urgență va fi surprins-o pe Nanny Mouse și va fi determinat-o să își facă geamantanul și să părăsească Willow Court, ea reușise să-i spele pe copii, să îi îmbrace și să le dea de mâncare înainte de a pleca. Rilla își luă cereale și un bol de fructe și se așeză lângă Gwen.

— Deci, zise. Cum de niciunul dintre voi nu a mâncat încă? Am crezut că am pierdut micul dejun de tot, e atât de târziu.

— Am fost complet încurcați, zise Leonora. Nanny Mouse a primit un telefon dis-de-dimineață. Verișoara ei Gladys, care e singura ei rudă în viață, din câte știu, a căzut și și-a scrântit glezna destul de rău, cred. Nu poate umbla și chiar nu știe ce să facă. Nanny Mouse o să o ajute câteva zile și o să vadă dacă poate aranja să fie îngrijită și așa mai departe.

— Biata de ea! Gwen își tăie pâinea prăjită în două triunghiuri frumoase și întinse pe una din ele unt și gem de portocale. Urăște să-i părăsească pe copiii. Nu cred că are încredere că noi avem grijă de ei cum trebuie.

— Ne vom descurca splendid, zise Leonora. Doar suntem trei care putem împărți munca, la urma urmei.

Rilla nu spuse nimic. „La naiba, naiba, naiba, naiba, naiba! se gândi. Chiar de asta aveam nevoie. Va trebui să fim de serviciu tot timpul, să avem grijă de copii, să vedem să fie toți îmbăiați și hrăniți și distrați. La naiba!” Clipi pentru a-și reține lacrimile, știind cât de egoistă, cât de groaznic de răsfățată era, dar incapabilă să nu se simtă ca un copil privat brusc de o plăcere.

Patetică. Era absolut patetică. Bineînțeles că Nanny Mouse trebuia să meargă să aibă grijă de verișoara ei. Și ea nu era una dintre mamele acelea care își pasau întotdeauna copiii altcuiva. „Eu nu sunt așa, se gândi. Îmi place mult să mă joc cu ei, să le citesc, să fiu cu ei, dar de data asta aveam chef de odihnă adevărată. Pentru puțină variație. Un pic de timp pentru mine. La naiba!” Înainte de a coborî, Rilla se hotărâse de fapt să nu mănânce pâine prăjită în acea zi, dar ce naiba. Luă o bucată și o acoperi cu un strat gros de unt. „Dacă Leonora spune un singur cuvânt, se gândi Rilla, am să azvârl cu untiera în ea.”

Sâmbătă dimineața, Rilla era hotărâtă să evadeze de la Willow Court și să tragă chiulul. Își contură buzele cu o mână mai stabilă decât de obicei și le acoperi cu o nuanță de ruj care era mai închisă decât cea pe care o folosea în mod obișnuit. Se îmbrăcă în cel mai bun costum pe care-l avea aici, o pereche de pantaloni negri de lână, o cămașă albă de mătase și o jachetă de catifea verde ca mușchiul, pe care trebuia să o lase descheiată la nasturi din cauza pieptului ei oarecum-prea-generos. Nu era nimic, ideea era să obțină un stil care să o reprezinte pe noua Rilla, cea care nu avea de gând să ceară permisiunea să meargă în sat, ci avea să-și anunțe pur și simplu intențiile la micul dejun și să plece.

Ușa dormitorului ei se deschise și Mark intră fugind.

— Ce faci, ma? Ești frumoasă!

Rilla îl strânse în brațe și își lipi fața de gâtul lui, mirosindu-i pielea caldă și sărutându-l în felul gâdilicios care îi plăcea lui, mișcându-și genele pe obrazul lui. Un „sărut fluti” îl numeau, pentru că acela era cuvântul lui Mark pentru fluture.

— Nu așa de frumoasă ca tine, zise Rilla.

— Nu! Eu nu sunt frumos!

Mark era indignat, și Rilla râse. Sigur că la patru ani era puțin prea tânăr pentru a fi un macho.

— Bine, nu frumos, dar cel mai bun și mai grozav băiat-minune al meu.

Asta câștigă aprobarea lui Mark, zâmbi spre Rilla și începu să o tragă de mâini.

— Vino la micul dejun. Timpul pentru micul dejun. Haide.

— Am să ies după micul dejun, Markie, zise Rilla, urmându-l afară din cameră și întrebându-se dacă hotărârea ei avea să

trezească obiecții din partea fiului ei.

Dar nu se întâmplă.

— Efe și Alex au o ascunzătoare. Am *vădut-o,* zise.

— Am *văzut-o,* Markie.

— Nu, tu n-ai *vădut-o.* Eu am *vădut-o.*

Rilla renunță. Asta nu era momentul să corecteze pronunția lui Mark. Era OK. Totul avea să fie splendid. Lui îi va fi bine fără ea, iar ea, ea o va duce mult mai bine departe de Willow Court pentru puțin timp. Doar o mică parte din ea era dispusă să admită, chiar și sieși, adevăratul motiv pentru care voia să meargă în sat – era curioasă să vadă ce se alesese din căsuța în care locuise Hugh cu atâția ani în urmă.

Acum se putea gândi la vremurile acelea fără prea multă nostalgie și poate dacă s-ar confrunta cu ceva ce i-ar aminti de o altă perioadă groaznică din viața ei, asta ar putea-o ajuta să își vadă divorțul, lipsa unei slujbe și a vreunei perspective de a lucra – întregul scenariu înspăimântător în care părea a fi prinsă pentru moment – ca temporar. Lucrurile trec. Toate durerile se șterg. Uiți. Asta era ceea ce vederea căsuței i-ar demonstra, cu siguranță. În ultimii câțiva ani, când vizitase casa mamei ei, evitase să se ducă în sat sau, dacă o făcuse, avusese grijă să nu se aventureze dincolo de magazin. Ei bine, acum avea să trateze cu maturitate toată treaba și să reviziteze scena primei ei aventuri sentimentale. Totodată, avea să își dea toată silința să nu se gândească la motivul pentru care acea primă aventură sentimentală încă mai era cea pe care o considera reală, cea mai bună, și așa mai departe. Era puțin ca *Interpretarea metodică,* decise ea. Pretinzând că deținea controlul asupra situației, poate așa se va întâmpla.

La micul dejun vorbi, hotărât, sperând că nimeni nu-i va cere să ajute la îngrijirea copiilor.

— Plec în sat în dimineața asta. Am să mă întorc înainte de prânz, zise, uitându-se la Leonora și încercând să nu vadă grimasa lui Gwen. Sunt sigură că o să vă descurcați o bucată de vreme fără mine, nu-i așa? Un zâmbet extrem de strălucitor fu oferit tuturor. Am observat magazinul acela nou de antichități, cum se cheamă?

— Lada cu Comori, zise Leonora.

— Ăla e! Trebuie să cumpăr un cadou pentru ziua de naștere

a unei prietene foarte dragi care e pur și simplu înnebunită după asemenea lucruri, minți ea. Nu te deranjează, nu-i așa, Gwen?

— Nu, bineînțeles că nu. Petrecere frumoasă!

Rilla zâmbi. Cum ar fi putut Gwen să spună altceva? Nu ar fi putut, fără să pară lipsită de mărinimie. Să vorbești pe un ton ritos și să-i pui pe toți în fața faptului împlinit funcționa de minune, observă Rilla. Ar trebui să o facă mai des. Așa stând lucrurile, nu avea de gând să riște să apară ceva neprevăzut, așa că sări de pe scaun și se îndreptă spre ușă.

— Ne vedem mai târziu, zise cu glas cristalin. La revedere, Markie, iubitule, și ție, Beth! Să fiți cuminți și să le ascultați pe Leonora și pe Gwen. Mulțumesc foarte mult, mamă!

Căsuța fu o dezamăgire. Un tobogan de copii ocupa cea mai mare parte a micii grădini din față și doi copilași zgomotoși țipau în timp ce se jucau pe el. Perdele cu Poștașul Pat atârnau la ferestrele dormitorului, și toată casa arăta atât de diferită de ce își amintea, încât nu simți nici cea mai ușoară strângere de inimă. Merse spre magazinul de antichități și păși într-o încăpere mică, umbroasă.

— Vă pot ajuta cu ceva? spuse o femeie uscățivă de după un munte de vase vechi de ceramică stivuite pe o masă.

Casa de bani din fața ei ar fi putut proveni din ecranizarea unui roman de Dickens.

— Arunc doar o privire, mulțumesc foarte mult, zise Rilla.

Se uită atent în jur la lucrurile atât de îngrămădite, încât, dacă ai fi vrut ceva în mod special, nu ți-ar fi fost deloc ușor să găsești. Ceva îi atrase privirea. Lumina de la ușă ricoșa dintr-o oglindă pe jumătate ascunsă după un căluț de lemn fără coamă. Apropiindu-se de ea, inima începu să îi bată mai tare în piept. Oare putea fi? Era? Colțul ramei pe care îl putea vedea arăta exact ca... O trase afară și reuși să o rezeme de marginea mesei. Da. Era oglinda lui Hugh, cea din căsuță, cea care aparținuse bunicii lui. Ce căuta aici? De ce nu o luase cu el când plecase? Rilla credea că probabil știa răspunsul. Povestea cu bunica era probabil altă minciună, dar iat-o aici. Fără îndoială, să o găsească așa era un fel de prevestire? Se uită atent în oglindă și își văzu fața mai tânără, mai fericită.

— Cât costă oglinda aceasta? zise, ridicând-o cu greu.

— O sută de lire, răspunse femeia uscățivă.

— O cumpăr, zise Rilla. Numai că trebuie să o iau și să o plătesc mai târziu, dacă nu vă deranjează. Am ieșit fără carnetul de cecuri. Locuiesc la Willow Court.

— Știu, zise femeia. Sunteți Rilla Frederick. Am citit despre divorțul dumneavoastră. *Chiar* îmi pare atât de rău. Mi-a plăcut mult *Creaturile nopții.*

— Ce amabil din partea dumneavoastră că spuneți asta! Vă mulțumesc! Rilla zâmbi. „Asta a fost cu secole în urmă, se gândi. Nimeni nu își mai aduce aminte de mine în niciun alt film.” Se îndreptă spre casa de bani antică, aruncă o privire pe fereastră și văzu... nu, nu putea fi. Putea? Da, era doamna Pritchard, care trecea pe stradă. Bătrâna băgăreață! Nu putea fi cu mult mai în vârstă decât Leonora, și totuși, era un șoc să o vadă. Rilla făcu un pas spre fereastră, se împiedică de ceva și, într-o fracțiune de secundă, care păru să dureze o veșnicie, oglinda îi alunecă din mână și căzu pe podea. Ea strigă:

— Oh, oh, Doamne! Oh, s-a spart! S-a spart oglinda. Îmi pare atât de rău. Bineînțeles că am să plătesc daunele. Nu știu ce s-a întâmplat. Izbucni în lacrimi. Ce groaznic să faci așa ceva! Nu pot să îmi dau seama cum am putut fi atât de neatentă. Vă rog să mă scuzați.

— E în regulă, draga mea, zise femeia, venind să o consoleze. Poți să înlocuiești sticla. Rama nu e ciobită. Și e frumoasă, nu-i așa?

— Da, da, bineînțeles că e. Rilla fornăi și își șterse nasul cu o batistă de hârtie. Și da, *chiar* am să înlocuiesc sticla. Va fi aproape la fel de bună, nu-i așa?

— Desigur, zise femeia.

Rilla nici nu se uită la îngerii aurii și la ghirlandele de pe ramă. Privirea ei era atrasă de sticla spartă, și ea fu cuprinsă de presimțiri. „Ghinion. Ghinion pe veci.” Oglinda se crăpase într-un model de pânză de păianjen aproape perfect. Se uită în ea și își văzu propria față spartă în fragmente mărginite de argintiu; pielea îi era aproape verde în lumina slabă, masa închisă, roșiatică a părului era fracturată în o mie de bucăți separate.

În timp ce mergea pe aleea străjuită cu stejari stacojii spre casă, Rilla văzu trei lucruri aproape simultan și știu, știu imediat, că era ceva nespus de îngrozitor care avea să o înghită. Îl simțea, aproape că îl vedea: un val negru doborând-o. Trei

lucruri. Beth, fugind cât o țineau picioarele pe alee înspre ea și țipând. Leonora îngenunchind, strângând pe cineva la piept. Cine era? Rilla nu vedea bine, dar auzea țipetele, țipetele lui Beth. Cineva era rănit. Beth era rănită. Cine o rănise? Unde? Al treilea lucru pe care îl văzu erau două mașini, una din ele era o mașină de poliție, iar cealaltă Daimlerul negru al doctorului Benyon. Doctorul venea adesea să joace bridge la Willow Court, dar nu jucai bridge sâmbăta la ora prânzului.

— Rilla! Oh, Rilla, te rog, te rog... nu pot... nu pot...

— Ce s-a întâmplat, puiule?

Vocea Rillei ieși ca un scârțâit, cuvintele îngânate învălmășindu-se absurd în timp ce Beth își aruncă brațele în jurul taliei ei și continua să urle întruna ca un animal rănit.

— Ești rănită, Beth? Te-a rănit cineva? Spune-mi. Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Markie! strigă Beth. E Markie!

Rilla auzi numele și fu tot ce avu nevoie să audă. Știu. Nu-i spuse niciun cuvânt lui Beth, ci începu să fugă spre casă, împleticindu-se în grabă. Pe măsură ce se apropia, îi văzu pe toți, conturați într-o licărire de negru, stând pe treptele din față de la Willow Court. Mama ei... de ce arăta așa? Când mai arătase așa, cu o gura strâmbă, deformată de durere? Gwen îl strângea pe Alex, ținându-i capul ascuns în fustă, iar James o ținea pe micuța Chloë în brațe.

— Oh, draga, draga mea copilă, oh, Rilla! zise Leonora și veni să o îmbrățișeze pe fiica ei. A fost un accident. Un accident groaznic, groaznic. Markie...

— E mort, nu-i așa? zise Rilla. Parcă nu era vocea ei. Se auzi țipând. Markie, Markie, oh Doamne, copilașul meu. Nu pot... Markie, oh, Doamne... Fără niciun sens. Bocind. Urlând. Se prăbuși la pământ și zgârie cu unghiile goale piatra sfărâmicioasă de pe trepte. Țipând. „Nu, oh, Doamne, nu. Asta nu. Te rog, nu. Te rog. Oh, mamă, mamă, nu pot suporta.”

Nu auzea decât durerea ei. Cumva, în întunericul care căzu peste vederea ei, simți pe cineva ridicând-o în picioare, ajutând-o, ducând-o în casă. Se zbătu din mâinile acelea, mâinile iubitoare care ardeau pe carnea ei.

— Unde e? Unde-i Mark? Vreau să îl văd, mamă. Mamă, du-mă să-mi văd copilașul. Vreau. Te rog! Du-mă acum! Te rog. Te

rog să ne grăbim!

— Da, draga mea, zise Leonora, și fiecare cuvânt era îngroșat de lacrimi.

Ochii îi erau roșii. Plângea de mult timp.

O voce undeva în capul Rillei spunea: „Dacă ajung acolo repede, poate că nu va fi prea târziu. Poate îl pot salva. Să suflu viață în el. Poate ei se înșală și a leșinat doar și eu am să-l iau în brațe și el se va întoarce la mine, își va deschide ochii, va zâmbi…”

Începu să fugă pe scări în sus, cu Gwen și Leonora după ea. „Unde e? voia să spună, dar cuvintele nu voiau să vină. Unde l-ați pus?” Se rezemă de tocul de la ușa camerei copiilor și niște mâini o apucară și o conduseră spre una dintre camerele libere.

Mark era întins pe pat. Era palid. Părul îi era ud. Cineva îl dezbrăcase și trupul lui era acoperit cu un cearșaf. Arăta la fel cum arăta întotdeauna când dormea. Rilla crezu că durerea pe care o simțea trebuia să o zdrobească, să o crape în două. Aproape se aștepta să vadă asta, să vadă ceva ca un fulger tăind-o, dar bineînțeles că ăsta era un nonsens. Se aplecă să își sărute băiatul, copilașul ei, și pielea lui era rece. Își puse gura lângă urechea lui și șopti, gemu, strigă. Îl sărută. Săruturi adevărate și săruturile fluti care obișnuiau să îl facă să râdă de plăcere.

— Haide acum, Rilla, zise Gwen, care plângea în timp ce o ridica pe sora ei, susținându-i aproape toată greutatea. Vino și întinde-te acum. Haide.

— Ce s-a întâmplat, Gwen? Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Un accident. Mark s-a rătăcit și a căzut în lac. S-a înecat. Oh, Rilla iubită, Rilla…

Gwen plângea de parcă nu avea să se oprească niciodată.

Rilla, încremenită în tăcere, păși încet de-a lungul coridorului până în camera ei, sprijinindu-se de sora ei. Era prea târziu și nu îl putea aduce înapoi și era mort, și era vina ei. „N-am fost aici. Când a murit copilașul meu, eu eram altundeva, departe. N-am fost aici.”

Se întinse pe patul ei și atunci îl văzu pe doctorul Benyon aplecându-se deasupra ei.

— Ia pastila asta, draga mea. Numai ca să te calmeze puțin. Să potolească durerea.

Rilla înghiți tableta și se gândi ce prost era doctorul Benyon. Nimic nu putea potoli durerea. Nimic. Niciodată. Niciodată. Absolut niciodată. Avea să fie doar tot mai multă, grămadă pe capul ei, până când avea să fie foarte bătrână.

— Mulțumesc, zise, prefăcându-se calmă pentru că asta era ceea ce voiau toți și doar ea era o actriță atât de bună, fără îndoială putea să simuleze calmul.

I se părea sieși aproape naturală. Simțea un gust amar în gură și o furie care o înspăimânta undeva departe, dincolo de durere. „Unde erau mama și sora ei când fiul ei s-a dus în apă? Ce făceau ele? Cum au putut să își ia ochii de pe un copil atât de mic? Cum au putut?” De îndată ce gândul ăsta îi veni în minte, agonia ei șuiera dezaprobator: „Dar unde erai tu? Tu erai mama. L-ai părăsit. Nu te-ai gândit. Nu te-ai uitat înapoi. Tu ar fi trebuit să fii acolo. Nu Gwen. Nu Leonora. Tu, mama lui”. Rilla închise ochii. Dacă ar reuși să nu mai tremure, să nu mai fie totul începețoșat și lipsit de formă, atunci ar fi în regulă.

Rilla se trezi în mijlocul nopții. Cineva îi dăduse un sedativ puternic după pastila doctorului Benyon și poate că dormise puțin. Lumina lunii intra prin perdele și o strălucire albăstrie umplea dormitorul ei. Brusc își dădu seama că era cineva acolo, la picioarele patului ei. Se ridică în capul oaselor și îl văzu pe Efe uitându-se la ea.

— Efe? Tu ești? S-a întâmplat ceva?

— Rilla? *Era* Efe. De ce nu dormea? Fugi lângă ea, se năpusti asupra ei, prinzând-o strâns de gât, plângând în urechea ei. Oh, Rilla! Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, Rilla. Eu sunt. Ar fi trebuit să îl cred. Ar fi trebuit să-mi dau mai multă osteneală înainte de a fi prea târziu. Îmi pare rău pentru tot.

— Da, Efe, știu. Știu. Nu plânge, dragule.

Ea îi simțea lacrimile pe față. Apoi el îi dădu drumul și fugi afară din cameră, și Rilla se afundă din nou în întuneric și suferință.

Dimineața, era în prea mare agonie pentru a ști dacă evenimentele nopții fuseseră reale sau ceva ce visase.

Rilla se așează la măsuța de toaletă, întrebându-se de unde să înceapă. Era practic ora prânzului și, dacă nu îi dădea zor, Leonora avea să bată la ușa ei, vrând să știe ce se întâmplase cu ea. Dezaproba puternic obiceiul Rillei de a apărea târziu la

masă, considerând asta nu numai nepoliticos, ci un semn de declin moral. Gwen nu întârziase niciodată în viața ei la vreo masă și, pe deasupra, când se așeza, mânca întotdeauna moderat. Rilla zâmbi. Moderația nu era ceva despre care ea să știe prea multe.

Se simțea, în mod neașteptat, un pic mai bine acum și se gândi că poate Gwen și toți prietenii ei avuseseră dreptate când o imploraseră să meargă să vorbească cu cineva după moartea lui Mark. „Nu am vrut să aud de asta atunci, se gândi, întinzându-și niște cremă hidratantă pe gât. Tot ce voiam să fac era să lucrez și să mănânc și să încerc să uit de asta și faptul că am îngropat suferința tot mai adânc a făcut să doară și mai mult.” Se privi cu atenție în oglindă și se întrebă dacă se vedea că plânsese.

— Nu-i prea rău, bătrânico, i se adresă imaginii, care, observă oarecum surprinsă, avea un zâmbet cam îngâmfat.

— Ce motiv ai să fii atât de îngâmfată? își întrebă imaginea din oglindă. De parcă n-aș ști. Maturizează-te, femeie! își spuse cu asprime. Ești o doamnă de vârstă mijlocie. Trebuie să slăbești. Părul tău ar fi cenușiu dacă ar fi lăsat în voia lui. Nu ai absolut niciun motiv pentru care să te simți atât de fericită. „Oh, ba da, ai”, zise o altă voce în capul ei, o voce lălăită. „Fără îndoială că ai.”

Se grăbi să se îmbrace. Făcând total abstracție de Leonora care va dori să știe de ce întârziase atât, Rilla se simți lihnită de foame. Luă pantalonii pe care îi purtase în ziua dinainte și merse să îi atârne în dulap. Simți ceva prin materialul moale – oare lăsase ceva în buzunar? Pipăi după obiect și scoase o fâșie rulată de tapet. „Probabil că îmi pierd mințile. Cum am putut uita de asta? se întrebă și se așeză repede pe pat. Căsuța păpușilor. Acoperișul decojit. Douggie. Oh, Doamne! Ce o să spună Leonora? Oare să îi spun imediat sau să aștept până după prânz?”

Rilla își dădu dintr-odată seama de ce era de făcut. „Trebuie să mă îmbrac repede, se gândi, și să merg să o caut pe Gwen. Ea va ști ce să îi spunem mamei. Oh, te rog, te rog nu lăsa pe nimeni să intre în camera copiilor înainte de a-i spune lui Gwen.” Luă o pereche de pantaloni negri de pe umerașul cel mai apropiat, îi trase pe ea și vârî sulul de tapet într-unui din buzunare. Apoi îmbrăcă un tricou larg mătăsos și merse să o

caute pe sora ei.

Gwen se uită la ceas și fu uimită să descopere că era doar douăsprezece fără un sfert. În dimineața asta muncise cât pentru două zile întregi. Așa se simțea, în orice caz. Mintea ei era ca tamburul unei mașini de spălat, cu tot felul de lucruri care se roteau prin ea fără vreo ordine specială. Din când în când, cineva mai azvârlea încă un lucru acolo. De exemplu, încă tot nu descifrase originea sau semnificația celor trei foi rotunde de prăjitură care se materializaseră în cămară peste noapte. Oare se poate să fi gătit cineva în timp ce restul casei dormea? Cine să vrea asta și de ce?

Gwen împinse întrebările astea în fundul minții. Le adăugase oarecum îngrijorată la lista mentală pe care o păstra în cap tot timpul și care era o versiune a listei scrise din agenda ei. Bridget, a cărei mică firmă furniza serviciile de catering pentru petrecere, nu ar fi foarte încântată să vadă prăjituri năzdrăvane apărând de nicăieri și stricându-i planurile. Meniul de trei feluri pentru prânzul de aniversare a zilei de naștere fusese planificat cu grijă și ea îl știa pe de rost: „clătite cu mozzarella și busuioc, servite cu o roșie și sos de usturoi prăjit; clătite franțuzești umplute cu somon afumat, castravete, cremă proaspătă de brânză și arpagic; omletă persană (pentru vegetarienii care nu mâncau pește) făcută cu praz, nuci, stafide, măcriș și ierburi proaspete; prăjitură cu spumă de ciocolată neagră și zmeură și căpșune marinate în lichior de soc, servită cu frișcă; cafea și tortul de aniversare. Doar gândul la asta îi făcea foame. Desertul în mod special avea să fie spectaculos”. Bridget era renumită pentru prăjitura asta, și Leonorei îi plăcuse întotdeauna foarte mult ciocolata.

Ziua de azi începuse foarte promițător. Aranjase cu firma de curățenie să vină la Willow Court în după-amiaza asta pentru un ultim șmotru. Oamenii cu pavilionul erau eficienți și bine organizați și, pe deasupra, puteau fi lăsați singuri cu dispozitivele lor și nu aveau nevoie de supraveghere constantă. Asta, bineînțeles, nu îl împiedica pe James să se plimbe țanțoș, de parcă ar fi fost ideea lui să aibă cele nouă mese exact în formația aceea: o masă centrală cu o duzină de locuri pentru familie, celelalte, cu locuri pentru câte opt persoane dispuse în jurul ei. Fiecare masă urma să aibă propria floare-motiv și oaspeților urma să li se dea aceeași floare, pentru a-i ajuta să își

găsească locurile. Aceasta era ideea lui Jane, tânără și frumoasă, responsabilă cu aranjamentele pentru pavilion. Venise la o șuetă și promisese să fie la Willow Court a doua zi înainte de ivirea zorilor, să se îngrijească personal de ornamentele individuale ale meselor și să agațe coșurile de consolele speciale, care chiar acum erau montate. Acestea aveau să fie umplute cu frezii, trandafiri, ferigi, orhidee și crini mici în nuanțe de crem, alb și roz pal. Avea să arate totul divin și de aceea Gwen trebuia să aibă grijă ca florile din casă și plantele din grădină, de care era ea responsabilă, să nu strice firma.

Begoniile erau frumoase. Boboci în toate nuanțele de roz și portocaliu imaginabile, revărsându-se din urnele de piatră dispuse de-a lungul terasei. Gwen se simțea de-a dreptul fericită pentru prima dată de zile întregi. Grădina Liniștită era de asemenea splendidă, cu trandafirii târzii arătând minunat. Hortensiile erau spectaculoase anul acesta, capitule uriașe grele de flori. Daliile arătau mai bine decât le văzuse vreodată, crinii erau extraordinari, și existau o mulțime de capitule de maci orientali, pentru contrast. Dacă vremea ținea cu ei, avea să fie totul în regulă. Totul, pentru care se căznise săptămâni întregi, avea să funcționeze, ziua următoare avea să fie o zi de care să își aducă toți aminte cu plăcere.

Sugestia lui Efe referitoare la picturi cam stricase mersul lucrurilor pentru o vreme, dar slavă Domnului, mama era rațională și nu se supărase. După ce se va termina petrecerea, va fi destul timp de vorbit despre ce se întâmpla cu colecția. Își făcu o notiță, să controleze ramele de praf mai târziu. Deși fiecare tablou fusese perfect curățat, copacul lui Chloë din hol avea să creeze fără îndoială ceva mizerie. Nu poți fi niciodată prea grijuliu.

Și cadourile trebuiau să fie puse sub pom în acea seară. În dimineața asta, poștașul livrase mai multe pachete de la oaspeții care nu puteau veni la petrecere. Gwen se gândea că poate Alex și Beth puteau să se ocupe de despachetarea cadourilor pe care Leonora nu avusese încă timp să le deschidă. Nu păreau să aibă foarte multe de făcut. Îi văzuse plimbându-se pe lângă Lodge Cottage mai devreme și se gândise ce drăguț din partea lor să o viziteze pe Nanny Mouse, dar acum ar trebui să se alăture familiei și să dea o mână de ajutor. Și cum era cu

Rilla? Gwen se înnegura. „Ea nu e mai niciodată în preajmă. Oare se trezise măcar în dimineața asta? Tipic pentru ea, se gândi, să nu se ofere să ajute, când trebuie să fi văzut câtă treabă am.”

Nici nu-și termină bine gândul, că Rilla își făcu apariția pe lângă casă, aproape fugind. Asta era neobișnuit. Rilla nu fugise absolut niciodată în viața ei. Gwen simți un fior de gheață pe șira spinării.

— Ce s-a întâmplat, Rilla? zise, și pe când vorbea, își dădu seama că Rilla făcuse probabil prăjitura în toiul nopții. Era exact genul de lucru nebunesc pe care ea și-ar putea pune în minte să îl facă. Zise: Sunt ale tale blaturile acelea rotunde de prăjitură?

— Da, ale mele sunt. Aveam de gând să îți spun despre ele, dar s-a întâmplat un lucru, Gwen, despre care trebuie să te întreb.

— Oh, Doamne, nu-mi spune. E mama? E în regulă? Știam eu că vestea asta a lui Efe o îngrijorează mai mult decât ne spune.

— Nu are nimic de-a face cu mama. Ei bine, într-un fel are, dar nu-ți face probleme. Nu e nimeni bolnav. Putem merge într-un loc puțin mai retras? Vreau să-ți arăt ceva.

Gwen deschise ușa care dădea în seră. Încăperea era goală, iar ea se așeză la masă.

— Ce e? Ești foarte misterioasă, Rilla.

— Uite. E o bucată de tapet de pe acoperișul căsuței păpușilor.

Gwen privi cum Rilla scoate ceva din buzunarul pantalonului.

Derulă pe masă o fâșie lungă din hârtia cunoscută și, de îndată ce îi dădu drumul, se rulă din nou.

— De unde a apărut? Cum s-a putut numai…

— Douggie s-a strecurat în camera copiilor. L-am găsit acolo dis - de - dimineață.

— Ce făceai tu trează dimineața devreme? Nu e deloc genul tău.

— N-are importanță acum, Gwen. Am să-ți povestesc mai târziu despre asta. Nu mă culcasem.

— Deci *atunci* ai făcut prăjitura, deși nu-mi pot imagina de ce. O să fie atât de multă mâncare aici, încât vom fi sătui până peste cap de chestiile astea. De ce naiba vrei să mai faci și tu o

prăjitură? Și de ce blaturile acelea uriașe?

Rilla oftă și se așeză în fața lui Gwen.

— Vorbești despre lucruri irelevante, Gwen, sincer. Avem aici o situație de criză, nu înțelegi? Dacă mama află că a fost distrusă căsuța păpușilor, se va învineți de supărare și știi ce înseamnă asta. Blatul e pentru o prăjitură cu căpșune, pentru informarea ta. Am să văd dacă Mary mă va lăsa să o fac ca desert pentru diseară. Pur și simplu am avut dispoziție pentru copt, asta-i tot.

Gwen era obișnuită să audă despre dispozițiile surorii ei și, în afară de a-și da ochii peste cap, spuse:

— Ai văzut? Scrie ceva pe dos. E foarte slab, dar se pot citi frânturi. Uite.

Rilla luă fâșia de tapet și se uită cu atenție la ea.

— Ai dreptate, zise, dar cel mai important lucru e ce îi vom spune mamei. Crezi că ar trebui să mergem sus acum și să vedem dacă putem lipi cumva la loc chestia asta nenorocită în așa fel încât să nu observe?

— Nu, bineînțeles că nu. Nu-ți aduci aminte când ai spart farfuria aia și ai aruncat toate bucățile, sperând că nu va observa niciodată?

Rilla râse.

— Da! Al naibii de stupid din partea mea să uit o bucată, nu-i așa? Doamne, mi-a tras o chelfăneală, nu-i așa? N-am să uit niciodată cum a spus: „Nu pierderea farfuriei mă deranjează, ci faptul că am fost înșelată de propria fiică”.

Gwen zâmbi împotriva voinței ei, văzând cât de bine o imita Rilla.

— Totuși, cred că am putea amâna până după prânz, zise. Poate să aștepte până atunci și cel puțin putem lua masa în liniște.

— Bine, dar te vreau acolo când îi spun, Gwennie. Nu o pot înfrunta singură. N-aș ști ce să spun.

— În regulă. O prindem noi cumva singură. Se va duce oricum sus să se odihnească și să se schimbe pentru filmarea de după-amiază. Sean o duce jos să discute cu Nanny Mouse.

Rilla nu răspunse. Ținea fâșia de hârtie în mână, foarte aproape de față. Gwen spuse:

— Ce faci? Ce vezi?

— Lucrurile care sunt scrise aici sunt oarecum ciudate. Felul în care a fost ruptă o face să arate ca și cum ar fi mai mult.

— Bineînțeles că e mai mult. Se vede că e o bucată dintr-o scrisoare. Am observat imediat că erau jumătăți de cuvinte acolo. Poți distinge ceva?

Rilla dădu din cap.

— Da. E „n-a atins” și apoi, mai încolo, „plângeai după mine” și „Mângâiere. Alinare”. Apoi e „radieze” și „să strălucească” și „să sară afară” și „fragilă” și ce-i asta? Poți citi cuvintele astea?

Gwen se încruntă și încercă să descifreze cerneala sepia foarte ștearsă. „Vopseaua nu minte niciodată.”

— Oricum așa arată, deși Dumnezeu știe ce poate să însemne. Oricare dintre ele. Și cine crezi că a scris asta?

— Habar n-am, zise Rilla. Dar e misterios, nu-i așa? Acoperișul căsuței păpușilor e destul de mare, desigur. Dacă mai e mult mai mult din scrisul ăsta… Lăsă propoziția neterminată. Apoi adăugă: Categoric trebuie să vedem ce spune restul scrisorii sau orice o fi. Va trebui să le punem cap la cap, altfel am să mor de curiozitate. Fâșia asta mică singură nu e bună de nimic. Mistifică doar, fără să ne spună de fapt nimic. Rulă din nou hârtia și o puse înapoi în buzunar. Mă întreb, dacă ar fi posibil să desprindem restul hârtiei, și atunci am putea citi ce mai e acolo.

— Totuși nu putem face asta înainte de a-i fi spus mamei, ripostă Gwen. Nu ne-ar ierta niciodată dacă am face asta.

— Dar dacă ea vrea doar să cârpim la loc acoperișul fără să mai citim? S-ar putea să îi pese mai mult de casa păpușilor decât de niște cuvinte decolorate pe o bucățică de hârtie. Dacă am desprinde-o înainte ca ea să vadă, atunci cel puțin am ști ce e de știut.

— Nu. Gwen scutură din cap. Nu putem face asta. Va trebui să lăsăm la latitudinea ei, dar ea vrea întotdeauna să știe tot ce se poate ști despre totul, așa că mă îndoiesc foarte tare că ar putea rezista să nu citească restul.

— Da, ai dreptate, desigur, zise Rilla. Vii acum înăuntru la prânz?

— Cred că aș putea. Asta mi-a scos oarecum alte lucruri din minte. Nu știu, orice ai face, nimic nu pare să meargă perfect lin

vreodată, nu-i așa? Nu găsești? De-abia te-ai ocupat de o problemă, și alte trei se ivesc în locul ei.

— Mâncarea ajută, zise Rilla. Haide și mănâncă puțin de prânz.

— Mi-a trecut pofta de mâncare, zise Gwen. Mi-e groază să îi spunem, știi asta.

— Și mie, admise Rilla, dar asta nu îmi afectează pofta de mâncare. Mor de foame! Îi întinse mâna lui Gwen, o trase din scaun, apoi o luă de braț și se îndreptară spre sufragerie. Împreună vom rezista!

Gwen zâmbi galant. Adesea spuneau asta când erau mici. Era minunat că Rilla nu uitase.

Era liniște în camera copiilor și Rilla închise ochii pentru un moment. Când avea să vorbească Leonora? Să aștepți ca ea să facă asta era ca și cum ai număra bătăile inimii între lumina fulgerului și bubuitul tunetului. Să îi spună mamei ei că se stricase iubita ei căsuțe de păpuși era unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată. Pe tot parcursul prânzului fusese distrată, căutându-și cuvinte. De-abia observase mâncarea, iar cei de la masă i se păreau neclari. Conversațiile dintre Beth și Chloë, Fiona și Douggie, Efe și James pluteau deasupra capului ei ca fumul. Gwen era de asemenea la kilometri depărtare, observă Rilla. „Și ea e la fel de agitată ca și mine, orice-ar spune.” Dacă nu avea grijă, Leonora își va da seama că nu era totul în regulă, așa că Rilla îi puse intenționat o întrebare lui Gwen, încercând să o avertizeze. Din fericire, își dădu seama despre ce era vorba și se întoarse imediat spre Leonora, cu care începu o discuție animată.

„Oh, Doamne, se gândi Rilla, nu știe deloc să se prefacă.” De câteva ori avu impresia că mama lor era pe cale să întrebe de ce ambele ei fiice se purtau atât de ciudat, dar masa se termină în sfârșit. În timp ce părăseau camera, Rilla merse spre Leonora și o luă de braț.

— Mamă, ai ceva împotrivă să vii sus în camera copiilor cu Gwen și cu mine, doar pentru un minut? întrebă ea.

— Acum? Leonora arăta iritată. Trebuie să mă odihnesc, știi doar. Sean vine să mă ia la trei și vom filma jos la Lodge Cottage. Nu poate aștepta, draga mea?

— Nu, mamă, zise Gwen. E important. E ceva ce ar trebui să

vezi.

— În camera copiilor? Erau pe coridor când spusese asta, chiar în fața camerei copiilor.

— Da. Hai să intrăm, mamă, și apoi Rilla îți va spune…

Gwen tăcu și deschise ușa. Leonora intră în cameră urmată de cele două fiice. Rilla merse direct la căsuța păpușilor și îndepărtă pânza care o acoperea. Leonora traversă repede camera și începu să-și treacă palmele peste acoperiș.

— Cine a făcut asta?

— Am vrut să îți spun înainte ca tu să o vezi, mamă. Douggie a fost. A intrat aici dis-de-dimineață. Am fâșia pe care a rupt-o… Uite.

Întinse sulul de tapet și Leonora i-l luă, fără să se uite la el. Privirea ei era fixată pe ruptură, pe pagubă. Respira destul de precipitat, și Rilla se întrebă dacă asta însemna ceva. Era oare pe punctul de a se prăbuși? De a avea un atac de cord?

— Poate ar trebui să stai jos, mamă, zise.

Leonora o ignoră și continuă să se uite la căsuța păpușilor. Pe partea dreaptă a acoperișului, unde Douggie smulsese hârtia, era o zonă albă în formă de șarpe. Când vorbi în cele din urmă, cu vocea forțat senină, era limpede că făcea un efort deosebit să nu plângă.

— Lucrurile ar putea fi și mai rele, zise. Am putea-o repara, să lipim la loc bucata pe care o ai, dacă nu a fost distrusă.

— Cineva a scris pe dosul hârtiei, zise Rilla.

Leonora se așează pe unul dintre scaunele acoperite și spuse:

— Arată-mi-o, te rog.

Rilla îi dădu mamei ei fâșia, încă strâns rulată.

— Mulțumesc, șopti Leonora, cu ochii larg deschiși.

Începu să o deruleze.

Rilla, uitându-se la ea, nu putea să-și creadă ochilor. Mama ei se micșora, devenea mai mică și mai slabă pe măsură ce citea. Gura îi tremura și avea lacrimi în ochi.

— Mama. Vocea Leonorei trimise fiori de-a lungul șirei spinării Rillei. Scrisul mamei mele…

— Te simți bine? zise Gwen îngenunchind lângă mama ei. Hai, respiră!

Era adevărat că respirația Leonorei devenise neregulată. Clipi,

și Rilla observă că făcea un efort imens să își recapete controlul.

— Am să-mi revin într-o clipă, zise cu ochii în lacrimi. Am să fiu… într-o clipă.

Își șterse ochii cu dosul mâinii, ca un copil mic, și asta o șocă pe Rilla mai mult decât orice. Leonora, Leonora pe care o știa dintotdeauna, nu și-ar fi șters ochii cu nimic altceva decât cu o batistă. Chiar și batistele de hârtie erau doar pentru urgențe extreme. Avea o batistă în buzunar, Rilla ar fi putut paria.

Acum ținea fâșia de hârtie în dreptul ochilor.

— Să îți aduc ochelarii de citit, mamă? întrebă Gwen.

— Nu, zise Leonora după o pauză lungă. Văd destul.

Vocea îi părea mai liniștită. Oftă și parcă se adunase puțin. Se uită la buzunarul pantalonului, își găsi batista și își tamponă ochii:

— Mama a scris asta, zise. Puteți să înțelegeți ce spune, una din voi? E un scris de mână atât de șters.

— Cred că da, zise Gwen. Cred că pot.

— Citește-mi-o, zise Leonora.

Acum avea ochii închiși și asculta.

— Foarte bine, dacă ești sigură, mamă.

Gwen vorbea solemn și Rilla se întreba de ce vorbea cu un ton de un asemenea respect. Dacă se dovedea a fi vreo listă de cumpărături sau ceva ce mama Leonorei mâzgălise pe dosul acestui decupaj de tapet? Gwen începu să citească.

— Nu va avea mare sens, mamă. Sunt doar câteva cuvinte pe fiecare rând. Dar am să fac o încercare. Spune așa: „nu mă va învinui / Ai dragă, dragă / m-a înf…” să fie oare înfiorat? Sau înfricoșat?… „oase mici / așa n-a atins. / Niciodată nici măcar / tul ce trebuie să facă o mamă / calculând cât de dureros / sus din nou, dar jos pe veci în / durea să respiri apa în / plângeai după mine și a fost / totul. Mers sus în atelier / zilei. Mângâiere. Alinare. / sub un alt nume. / prindea viață” apoi e doar litera m, apoi continuă: „fereastră, atingând / surprind acel punct luminos / a: obiect (sau subiect) trebuia / nuntirile despre ce a fost. / minată, voiam să fie ca o / radieze și să strălucească și să sară afară / să fac asta / și ele nu / than a văzut asta. Chiar și când / decât ale lui. Totodată, el / ligent. Este, inteligent și / ani de zile. Spunea că nu” apoi e o literă s. „Vopseaua nu minte niciodată. Tu…” Și următoarele trei litere sunt u-uri. Oare poate fi ceva

gen „doruri”? „Și să nu pretinzi renume / spunea, ești fragilă. Te vei / departe de ușa mea, și a / at să îi spun asta, dar e…” asta-i tot. Mă tem că nu se înțelege prea mult.

Rilla se uită la mama ei, care stătea țeapănă în scaun. Lacrimile îi curgeau nestăvilite pe obraji.

— Mamă? zise, temându-se brusc. Mamă, te rog. Nu fi tristă! Ce e? Spune-ne! Suntem aici. Nu-i așa, Gwen? Te rog, nu mai plânge, mamă.

— Îmi pare rău, draga mea, răspunse Leonora, făcând un efort vizibil să își vină în fire. E doar faptul că au trecut atâția ani de când nu am mai văzut scrisul de mână al mamei. Îmi învie amintiri. Nimic despre care să vă faceți voi două griji, vă asigur. Sunt perfect în regulă, sincer, dar bineînțeles că va trebui să văd restul.

— Restul?

Batista Leonorei era acum mototolită într-o mână. Ea slăbi strânsoarea și își șterse ochii. Apoi inspiră adânc și nu spuse nimic pentru câteva momente. În cele din urmă vorbi.

— Ceea ce tocmai a citit Gwen e doar o parte din ceva. Cred că mama trebuie să o fi scris chiar înainte de a muri, pentru că acoperișul căsuței păpușilor a fost un cadou de ziua mea… Și…

Vocea ei tremura. Rilla știa totul despre perioada aceea groaznică, deși Leonora o menționa rar.

— Totuși, putem să o dăm jos? zise Gwen. Fără să o stricăm, vreau să spun. Dacă e imposibil?

— Nimic nu e imposibil. Nu mi-ai spus că tânărul acela al lui Chloë e restaurator de tablouri? El va ști ce e de făcut.

Gwen păru ușurată.

— Philip. Desigur. Ce inteligent din partea ta să îți aduci aminte, mamă! Am să merg imediat să îl caut. Sunt sigură că ne va putea fi de ajutor.

Părăsi repede camera și Rilla o auzi coborând și strigând-o pe Chloë.

Leonora se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Vrei, te rog, să îl cauți pe Sean, Rilla? Spune-i că ne întâlnim la ora patru, dacă vrea să fie bun să amâne puțin filmarea.

Părăsi camera înainte ca Rilla să poată răspunde.

Rilla luă din nou pânza și o întinse peste căsuța păpușilor. Se

uită la muchia tăioasă a acoperișului proiectată pe perete. Soarele intra pe fereastră și ea vedea firicelele de praf plutind în aerul auriu. Rilla simți un fior mic de neliniște gândindu-se la ce s-ar putea ascunde sub pânza albă.

Un geamăt ieși din gura ei, pe care Leonora nu îl recunoscu la început. „Parcă aș fi un animal rănit, prins într-o capcană, nu o ființă umană. Nu eu”, se gândi. Probabil că mersese de-a lungul coridorului spre camera ei și decisese să se întindă în pat. Închise ochii și văzu sori și stele și dungi purpurii explodând în spatele pleoapelor închise. „Oh, mamă, mamă!” se auzi strigând ca un bebeluș, ca un copilaș slab, dar strigătul era în capul ei, căci în realitate suspina și gâfâia, și nu putea, orice făcea, să se oprească din tremurat. Încercă să respire regulat. Să se gândească la lucruri obișnuite.

Rilla și Gwen vor aranja ca filmarea să se amâne puțin. Tânărul lui Chloë, Philip, va avea grijă să-i fie dezvăluite cuvintele pe care le scrisese mama ei. „Va fi mai bine când voi ști”, se gândi, simțindu-și inima grea. Acum înțelegea că purtase acea povară toată viața, crezând că e durerea firească pe care trebuie să o îndure orice copil care-și pierde un părinte la o vârstă fragedă și cu care trebuie să învețe să trăiască. Acum începea să se întrebe dacă nu era ceva complet diferit. Deschise ochii. „E ceva. S-ar putea ca mama să-mi transmită ceva. De-aș ști numai, se gândi. Dacă aș putea citi cuvintele mamei, greutatea asta, bulgărele ăsta de întuneric din inima mea, ar putea dispărea. Ar trebui să mă gândesc la altceva. Petrecerea.” Leonora încercă să își mute gândurile la petrecerea de a doua zi, dar ceea ce îi veni în minte era o altă zi, de demult. „Parc-aș fi zăcut sub pământ multă vreme, își spuse. Și-acum mă chinui să mă trezesc după un somn lung.”

August 1935

Leonora șovăi când intră în salon. Era cea mai mare încăpere din casă și de obicei intra acolo doar când mama sau tata o invitau. Picturile tatălui ei atârnau peste tot pe pereți, iar pe podeaua de lemn lustruită erau covoare cu modele complicate. Când era foarte mică, obișnuia să stea jos și să urmărească tușele de culoare, trasându-le cu degetele.

Mama ei nu se întoarse când intră ea, deși trebuia să o fi auzit pășind pe podea. Stătea la fereastră, privind spre grădină, și îți dădeai seama, doar văzându-i spatele, că era tristă. Deși Nanny Mouse spunea adesea că o problemă împărtășită e o problemă înjumătățită, Leonora nu prea știa cum să întrerupă tăcerea care o înconjura pe mama ei în cea mai mare parte a timpului. Mama ei vorbea foarte puțin, și Leonora nu știa niciodată sigur ce să îi spună. Simțea că era o copilărie ca o fiică de aproape opt ani să nu știe cum să stea de vorbă cu propria mamă, dar ea nu știa. Nu cu adevărat. „Mami obișnuia să vorbească mai mult cu mine, se gândi, când eram foarte, foarte mică, dar poate că nu îmi amintesc bine.”

Nu că nu ar fi iubit-o pe mama ei. O iubea cu o pasiune pe care nu știa cum să o exprime; când era foarte întuneric, în dormitorul copiilor, îi șoptea ursulețului ei, Domnul Worthing. El îi cunoștea toate secretele. Știa că Leonora se întreba uneori dacă era cu adevărat fiica lui Maude Walsh. Poate fusese schimbată la naștere. Asta se întâmpla uneori în povești, și Leonora era aproape sigură că nu și în realitate, dar tot i s-ar fi părut posibil, dacă nu ar fi fost faptul că semăna atât de tare cu tatăl ei. Dacă se uita în oglindă, putea vedea acest lucru – același păr brunet, aceiași ochi albaștri, și exact aceleași urechi – asta era amuzant. Leonorei i se părea magic felul în care lucruri precum urechile ieșeau ca și cum ar fi fost copiate cumva, dar oricât de insistent se uita, nu putea găsi nicio trăsătură a mamei pe fața ei.

— Ești fiica tatălui tău și nu o greșeală, obișnuia să spună Nanny Mouse.

— Asta știu! Leonora era iritată. Dar sunt copilul mamei mele?

— Gâsculiță prostuță! Bineînțeles că da. Eu am fost acolo cu ea în cameră când te-ai născut tu. Doar pentru că nu prea semeni cu ea nu înseamnă că nu e mama ta.

„Maude… Ăsta e numele mamei, se gândi Leonora, uitându-se lung la mica siluetă. I se potrivește. E un nume gingaș. Nici nu s-a întors să vadă cine a intrat în cameră. Dacă nu aș căuta-o, ar fi ușor să nu o văd, pentru că e atât de liniștită și de mică. Hainele ei sunt simple, iar părul ei are aproape aceeași culoare ca și draperiile: un fel de maro-auriu. Dar e frumoasă, se gândi Leonora. Asta cred eu, în orice caz. E ca o pisică, cu bărbie ascuțită și ochi verzui și o gură micuță cu buze care tremură adesea. Vorbește atât de încet, încât trebuie să te apleci înainte ca să o auzi. Nu ca tati. Tați e înalt și vorbește tare și toată lumea spune că e frumos, dar eu nu văd asta, pentru că semăn mult cu el.” Leonora traversă covorul și se îndreptă spre fereastră.

— Mami! Tyler face foc în grădină. Pot să merg să mă uit?

Maude schiță un zâmbet.

— Da, draga mea, cred că da. Tocmai mă gândeam și eu la foc. Îl văd pe Tyler de la fereastră, uite.

Leonora veni lângă mama ei. Îl văzu acolo pe grădinarul lor, aranjând lemne și butuci într-o stivă. Lângă el, într-o roabă, era un teanc de hârtii – foi mici ca niște scrisori și foi mai mari cu desene pe ele. Acelea erau schițele tatălui ei. Din când în când, așa îi spusese tatăl ei, se aduna prea multă hârtie și trebuia arsă. Leonora era obișnuită cu asta și iubea focurile; iubea dansul și culorile și căldura dogoritoare a flăcărilor și felul în care hârtia se transformă în cenușă și cum, uneori, o bucățică aprinsă se ridica tot mai sus, purtată de vânt, ca un fluture în aerul albastru. Uneori erau și ploi de scântei, exact ca niște mici focuri de artificii.

Voia să o întrebe ceva pe mama ei, dar trebuia să se gândească înainte de a vorbi, ca să se asigure că întrebarea nu o va supăra. Știa că o mulțime de lucruri o supărau pe mama ei. Nanny Mouse spunea că e sensibilă, ceea ce însemna că simțea totul mai intens decât alți oameni. Însemna și că era deseori bolnavă și nu ieșea din cameră. Uneori Leonora nu o vedea zile întregi, căci dacă nu era bolnavă petrecea ore întregi ținându-i companie tatălui ei în atelier, unde Leonorei nu îi era permis să meargă.

— De ce nu am voie? o întrebă pe Nanny Mouse. De ce mami poate merge acolo sus, iar eu nu? Nu l-aș deranja. Aș fi foarte liniștită, zău!

Nanny Mouse scutură din cap.

— Nu e vorba de gălăgie. Doar că tatălui tău îi place să fie singur când pictează, cu excepția mamei tale, care e un fel de muză pentru el.

— Ce-i aia? Ce-i o muză?

— O muză e o persoană care-i inspiră pe artiști să facă treabă bună. Ca un înger păzitor care veghează asupra unui pictor sau a unui poet și face munca lor mai bună.

— Aș putea face eu asta, zise Leonora. Eu aș putea fi o muză. Nu-i așa?

— Cred că da, draga mea, dar tati al tău a ales-o pe mami a ta și nu se poate face nimic în legătură cu asta.

Leonora își îndreptă atenția spre mama ei și inspiră adânc.

— Ție nu-ți place focul, mami, nu-i așa? întrebă.

— Nu. Nu, nu-mi place. E așa...

— Așa cum?

— Atât de final. Odată ce un lucru a fost ars, nu mai există nicio modalitate de a-l aduce înapoi, nu-i așa?

— Dar dacă te asiguri că nu mai vrei lucrurile care ajung în foc, arunci nu te deranjează, nu-i așa? Că nu le poți lua înapoi, adică.

Maude îi zâmbi fiicei ei și îi atinse creștetul capului, mângâindu-i părul.

— Eu nu știu niciodată, vezi. Dacă într-adevăr vreau ceva sau nu. Mă răzgândesc. Poți să *crezi* că nu vrei ceva și apoi să te trezești în mijlocul nopții și să îl vrei cu disperare. Cu cea mai *mare* disperare.

„Vocea lui mami e șovăitoare”, se gândi Leonora, și se uită pieziș la mama ei. Avea lacrimi în ochi și preț de o clipă Leonora se simți copleșită de resentimente. Mama prietenei ei Bunny era plină de energie și umbla prin sat în fusta ei despicată, împărțind tuturor saluturi entuziaste cu vocea ei senină și zâmbind tot timpul. De-ar avea și ea așa o mamă!

Acest gând o făcu pe Leonora să roșească și spuse:

— E în regulă dacă merg să mă uit la Tyler? Să mă uit la foc? Nanny Mouse a spus că trebuie să te întreb pe tine sau pe tati.

Dar chiar în momentul când rostea cuvintele se întrebă de ce o trimisese Nanny Mouse să ceară voie. *Ea* era de obicei

persoana care îi spunea Leonorei ce avea voie să facă și ce nu.

— Da, draga mea, bineînțeles că e în regulă, spuse Maude.

— Ai putea veni cu mine, dacă vrei. Am putea să ne uităm împreună.

— Asta e foarte drăguț din partea ta, iubito, dar cred că trebuie să merg să mă odihnesc acum. Mă doare capul în după-amiaza asta. Cred că vine o furtună. Fugi acum! Eu am să merg să mă întind sus.

De îndată ce ajunse afară, Leonora simți greutatea aerului, care părea să apese pe pământ. Căldura era atât de densă, încât aproape că o puteai vedea, și nu bătea deloc vântul, și totul arăta de parcă își ținea respirația. Tyler aprinsese focul când ea ajunse în grădina de legume. Tot ce trebuia ars fusese pus acolo, și flăcările cuprinseseră fiecare foaie de hârtie și o colorase în roșu și auriu aprins.

— Ce faceți, donșoară?

Tyler striga puțin. Zgomotul flăcărilor o uimea mereu pe Leonora. Chiar trosneau și scuipau și vuiau.

— E un foc minunat! strigă ea. E mai mare decât a fost vreodată.

— Gunoi adunat luni și luni de zile, așa a spus domnul Ethan, dar mie nu mi-au părut chiar gunoi unele dintre ele. Curat minunate erau unele dintre ele!

O foaie de hârtie zbură din foc și săltă spre cer. Leonora o urmări cu privirea. Era o formă ciudată; nu o foaie întreagă de hârtie, ci parte din ceva ce fusese rupt. Un triunghi alb, un colț de ceva, care scăpase cumva și era purtat peste straturile de legume. Leonora fugi după el, când zbură în Grădina Liniștită, chiar deasupra locului unde creștea un măr ca un evantai pe fondul cărămizilor rozalii ale unui zid înalt.

O găsi pe pământ, lângă niște nemțișori, și o ridică. Hârtia avea urme de creion pe ea, și Leonora nu putea vedea exact ce era, oricât de bine se uita. Unele urme erau cuvinte. Putu să distingă doar „lumină” și „fereastră” și „ora”. Poate asta era o bucată dintr-un cuvânt, dar restul fusese rupt. Cunoștea scrisul de mână ascuțit al tatălui ei foarte bine de pe plicurile pe care el le punea afară pentru poștă, și cunoștea și scrisul mic, înclinat al mamei ei. Cuvintele astea, părțile astea de cuvinte erau scrise de ea. De ce mâzgălise oare pe marginile hârtiilor tatălui ei? Ura

să umble cineva cu lucrurile lui. Cu siguranță că nu ar lăsa-o pe mama ei să scrie cuvinte pe ceva care îi aparținea lui. Poate că ea avea voie să facă asta, fiind muza lui, totuși era un mister. Leonora vârî bucata de hârtie în buzunarul rochiei ei de bumbac. Mai târziu avea să o scoată și să o adauge la colecția de obiecte secrete pe care le păstra într-o cutie de biscuiți, ce avea pe ea o poză cu o pisicuță roșcată, care arăta exact cum trebuie să fi fost Domnul Nibs în tinerețe. Știa că nu trebuia să zică nimic despre faptul că avea bucățica asta de hârtie, deși nu ar fi putut spune exact de ce.

Trecu din nou pe lângă foc în drum spre casă. Flăcările se stinseseră și cenușa gri era tot ce rămăsese. Leonora aruncă o privire în sus și văzu că mama ei era tot acolo, la fereastră. Nu se mișcase deloc. Fața ei, pe care Leonora nu o putea vedea foarte bine, arăta încețoșată din cauza căldurii pâlpâitoare și pentru că era acoperită pe jumătate de draperie. Arăta tristă. Mică și tristă și palidă.

Leonora citea bine, dar iubea acele nopți când tatăl ei venea la ea ca să îi citească cu voce tare. Se așeza pe pat, lua cartea începută de ea și continua pur și simplu de unde rămăsese ea. În seara aceea, Leonora știa că avea să vină, din cauza furtunii. Nu că i-ar fi fost cu adevărat frică de tunete și de fulgerele ciudate care luminau totul într-o tresărire de alb; sau că era cu adevărat îngrijorată că ploaia era prea puternică pentru a fi oprită de sticla ferestrelor care era îngrozitor de subțire, dacă te uitai la ea cu atenție. Toate capriciile vremii la Willow Court o făceau să se simtă puțin agitată, dar dacă venea tatăl ei cu vocea lui puternică și prezența mângâietoare să stea pe patul ei și să îi arate că *ei* nu era câtuși de puțin îngrijorat, ei bine, asta o făcea să se simtă mai bine, întotdeauna.

Se lăsa pe spate pe pernele ei, cu Domnul Worthing prins la îndoitura brațului, și asculta în timp ce tatăl îi citea din *Micuțele doamne,* cartea ei favorită. Ajunseseră la partea unde Beth era groaznic de bolnavă, una dintre părțile care îi plăceau Leonorei cel mai mult dintre toate. Tatăl ei stătea drept și aplecat înainte, cam la jumătatea patului. Deodată se opri din citit și puse cartea jos pe plapumă.

— Ce-i asta, Leonora? De unde ai luat asta?

Bucățica de hârtie! Cum de putuse să uite să o ascundă când venise de afară? Furtuna i-o scosese din minte. Norii se

adunaseră, umflați și întunecați ca niște vânătăi pe tot cerul, și chiar când intrase în camera ei, primul tunet scuturase casa și ea lăsase bucata de hârtie (pe care o scosese din buzunar și o ținuse deja în mână, gata să o pună în cutie) pe noptieră, uitând complet de ea. Acum era aici, și tatăl ei o văzuse. Arăta foarte supărat, dar de ce oare? Ea spuse:

— A zburat din foc astăzi după-amiază și eu am ridicat-o, asta-i tot. Pot să o păstrez, tati? Nu pare să fie foarte importantă.

Se întrebă de ce o dorea atât de mult, dar nu prea știa răspunsul, doar că o voia. Ethan Walsh se ridică, ținând în mână bucățica de hârtie. Părea mai înalt ca oricând, pentru că ea stătea întinsă și capul lui era chiar în dreptul becului, blocând lumina, ceea ce îi întuneca aproape complet chipul. Nu îi puteai vedea bine trăsăturile. Spuse:

— Nu, mi-e teamă că nu o poți păstra, Leonora. A fost greșit din partea ta să iei ceva care nu îți aparținea. Acum mi-e teamă că trebuie să plec, draga mea. Noapte bună.

Părăsi camera înainte ca ea să poată spune vreun cuvânt în apărarea ei, și nedreptatea întregii întâmplări îi aduse lacrimi în ochi. Oare cum a putut? Ea nu făcuse nimic rău. Oricum nu voia nimeni hârtiile alea, altfel nu le-ar fi ars în foc. Erau gunoi, asta-i tot, și gunoiul nu aparținea nimănui. De fapt, asta *era* gunoiul, dacă te gândeai bine: lucruri pe care oamenii nu le mai voiau. Două lacrimi se scurseră pe obrajii Leonorei și ea le șterse supărată. Nu plângea aproape niciodată. Se mândrea cu faptul că era curajoasă și mai matură decât oricare dintre prietenele ei, dar nu avea încotro. Tatăl ei era așa un tiran uneori. Punea oamenii să facă ce voia el. Pe mama ei o determina *întotdeauna* să facă ce voia el. Ei nu îi plăcea deloc, de exemplu, să vină să toarne ceai Bărbaților Londonezi, dar el o obliga. Spunea că ar arăta rău dacă nu ar face-o, iar Leonora o văzuse stând țeapănă într-unul din fotoliile mai mici din salon, privind în jos. Bărbații Londonezi era numele pe care Leonora îl dăduse domnilor care veneau la Willow Court din când în când, încercând să îl convingă pe tatăl ei că era un artist atât de bun, încât chiar trebuia să expună câteva dintre picturile sale, dar el nu voia niciodată.

— Oamenilor le plac mai mult lucrurile dacă nu le pot avea, îi explicase într-o zi, când se plimbau în jurul lacului.

Mama ei nu se simțea foarte bine și trebuise să rămână în casă toată după-amiaza. Leonora iubea lacul și mergea adesea acolo, fie cu Nanny, fie cu tatăl ei, să viziteze lebedele și să se uite la sălciile care creșteau pe mal și se aplecau, cufundându-și crengile în apă. Dacă-i dădeai roată îți trebuia aproape o oră întreagă să te întorci de unde începuseși.

— Tuturor le place să vorbească despre picturi pe care nu le pot vedea, explică tata. Se miră de ele. Se întreabă dacă sunt chiar atât de bune precum spune toată lumea. Din când în când, vând câteva, așa încât lumea artei să știe ce pierde, dar majoritatea vor rămâne aici. Și când voi fi mort, Leonora, vor fi ale tale și tu le vei expune, și toată lumea se va îngrămădi la Willow Court, pentru că nu le-a fost permis să le vadă atâta timp, înțelegi?

Nu înțelegea, nu chiar, dar spuse doar:

— Cred că da. Dar sunt sigură că tuturor le-ar plăcea să vină la Willow Court acum și să arunce o privire, nu-i așa?

— Cu certitudine le-ar plăcea, zise tatăl ei. Dar asta ar deranja-o pe muza mea.

Se referea la mama ei, probabil, și asta era încă și mai ciudat, pentru că în mod normal nu se gândea la ce i-ar fi ei pe plac.

Leonora stătea întinsă pe pat și se întreba dacă să aștepte să vorbească cu Nanny Mouse când aceasta venea la culcare. Când Leonora era bebeluș, dormea cu ea în cameră, dar în urmă cu doi ani se mutase într-un dormitor mic alăturat. Era chiar în spatele peretelui și nu o deranja niciodată să fie trezită atunci când Leonora avea un coșmar sau îi era greu să adoarmă. Închise ochii și îl strânse în brațe pe Domnul Worthing.

Dintr-odată, era din nou complet trează și pentru o clipă nu știu dacă adormise sau nu. Se furișă din pat și deschise încet ușa. Nu vedea nicio lumină venind din camera lui Nanny Mouse. Trebuia să fie groaznic de târziu, ceea ce însemna că mai mult ca sigur dormea. Casa era cufundată în liniște, dar tatăl ei încă mai lucra pentru că o strălucire slabă se strecura de-a lungul coridorului, din atelier. Probabil că nu închisese de tot ușa, ceea ce era extrem de neobișnuit. Ușa aceea era asemenea celei din povestea despre Barbă Albastră, atât de bine închisă, încât simțeai că ceva îngrozitor trebuie să se afle dincolo de ea. Știa că ăsta era un gând stupid, dar nu avea încotro. Tatăl ei era întotdeauna atât de supărat când o găsea pe palier, de parcă

orice păstra după acea ușă era monstruos și nu trebuia să fie văzut, ceea ce era exact contrariul adevărului. Picturile lui se aflau acolo, și ele erau menite să fie văzute, pentru că erau frumoase.

Leonora coborî scările în vârful picioarelor ca să se uite la pendula mare din hol. Se făcuse aproape ora două, cea mai târzie oră la care fusese vreodată trează. Nu se temea de întuneric, nu cu adevărat, doar că totul arăta altfel în întuneric, și mobila i se părea pe punctul de a se mișca. Chiar și tablourile de pe pereți, picturile tatălui său se schimbaseră. Nu existau culori noaptea, descoperi ea; în schimb, fiecare ramă cuprindea umbre și spații strălucitoare pline de alb și forme care păreau să se schimbe și să se miște când ea trecea pe lângă ele. Se trezi că nu era în stare să le privească propriu-zis, și își întoarse capul când fugi în sus spre siguranța dormitorului și închise bine ușa. Să meargă oare să o trezească pe Nanny Mouse?

Auzi un zgomot și merse la ușă, deschizând-o. Ceva greu se prăbușise la pământ. Așa sunase. Își scoase capul afară în hol și auzi mai multe pocnituri și izbituri de sus. Oare ce făcea tatăl ei acolo? Ascultă, încercând să nu se miște, încremenită de groază când vocile ajunseră până la ea. Tata țipa. Încerca să vorbească încet, dar Leonora auzi câteva cuvinte și se întrebă pe cine era oare atât de supărat. „Al naibii de neatentă… cum ne-am înțeles… nu poți face asta acum. Nu am să permit asta… Încetează! Încetează cu smiorcăitul ăsta, știi că nu am să admit asta… să tolerez asta, Maude, și cu asta, basta… dacă te-am rănit, bineînțeles, dar… să piei din ochii mei… mâine…”

Era oare cu putință? Țipa la mama ei? Ea îl auzise clar rostindu-i numele. Poate vorbea doar despre ea cu altcineva, dar cu cine? Cine să fie acolo sus în atelierul lui în toiul nopții? Leonora auzi pași și fugi înapoi în siguranța dormitorului. Rămase tremurând după ușă și o lăsă crăpată. Cineva cobora pe scări, și ea avea să vadă cine era. Oare voia asta? Să își acopere ochii? Poate era un monstru. Prea târziu. Acum vedea limpede. Era acolo, mama, în cămașă de noapte. Plângea în hohote. Scotea zgomote care o înfiorară pe Leonora. Sunete de animal. Știa că trebuia să închidă ușa și să nu vadă asta; să nu o vadă pe mama ei transformată în ceva ce nu recunoștea, dar degetele ei nu voiau să se miște și *chiar* văzu. Doar o fracțiune de secundă în care mama ajunse în dreptul ei și în acea clipă

văzu clar: o tăietură sub ochiul mamei, care sângera, astfel încât două dungi subțiri de sânge care părea negru i se prelingeau pe obrazul alb. Trebuie să fi căzut. Ăsta trebuia să fie motivul pentru care plângea. Acum intrase în dormitorul ei.

Leonora rămase pe loc câteva minute, așteptând ca tatăl ei să coboare din atelier, dar nu o făcu. Poate avea un coșmar și, dacă s-ar fi ciupit, s-ar fi trezit în patul ei, teafără și nevătămată. Se pișcă tare de braț și aproape strigă de durere. Nu, categoric nu visa.

Merse spre ușa lui Nanny Mouse în vârful picioarelor și o deschise. Nanny Mouse dormea întotdeauna foarte ordonat, pe spate cu mâinile încrucișate pe piept, și pentru o clipă Leonora se întrebă dacă să aștepte până dimineața, dar erau prea multe lucruri înspăimântătoare în casă în seara asta. Merse la Nanny Mouse și o atinse pe braț.

— Nanny Mouse? Eu sunt... Trezește-te, Nanny! Mi-e teamă. Te rog, trezește-te!

Nanny Mouse deschise imediat ochii.

— Ce e, iubita mea? Ce s-a întâmplat? Ai avut un vis urât?

În timp ce vorbea, împinse înapoi păturile și se ridică. Părul ei, de obicei ridicat meticulos într-un coc frumos, îi atârna pe spate jos într-o coadă lungă împletită, și cămașa ei de noapte era albastră cu flori brodate la gât. Puse un braț mângâietor în jurul umerilor Leonorei.

— Haide, am să te bag înapoi în pat și am să îți aduc ceva cald de băut. Apoi îmi poți spune totul despre visul tău și nu va mai părea nici pe departe atât de înspăimântător, te asigur.

Își puse halatul de casă și papucii și o luă pe Leonora de mână. Împreună merseră încet în dormitorul copiilor, și Nanny Mouse, vorbind tot timpul cu o voce blândă, se asigură că lumina de veghe a Leonorei era aprinsă.

— Am să mă întorc într-o clipită, zise. Cu o cană frumoasă de lapte cald și cu un biscuit ca tratație specială. N-o să spunem nimănui că am avut un ospăț în toiul nopții. O să fie secretul nostru.

În timp ce aștepta ca Nanny Mouse să se întoarcă, Leonora se întrebă din nou dacă nu cumva visase totul. Poate și-o imaginase pe mama ei cu fața murdară de sânge și scoțând zgomotele acelea îngrozitoare. Aproape ațipi o vreme, dar se

trezi din nou când se întoarse Nanny Mouse.

— Ei, și acum, Leonora, am să stau aici jos și tu bei asta și îmi spui totul despre coșmarul tău.

Leonora se simți stânjenită și se întrebă dacă la urma urmei trebuia să spună ceva. Totul părea destul de sigur și liniștit acum, și era greu să își amintească de teroarea pe care o trăise mai devreme. Spuse:

— Am auzit ceva bubuind în jur. Am crezut că venea de sus și m-am dus pe coridor să ascult și atunci am văzut-o pe mami. Plângea. Bine, nu plângea chiar, ci suspina și scâncea și a fugit chiar pe lângă mine și avea sânge pe față. Pe obraz. M-am speriat atât de tare, încât nu am mai putut merge înapoi în patul meu pe întuneric, așa că am venit la tine.

— Sărman odor mic! Nanny Mouse luă cana din mâinile Leonorei și o puse pe noptieră. Niciodată să nu dai tu importanță lucrurilor pe care le fac adulții, iubita mea. Asta-i între ei, și noi nu trebuie să ne întrebăm ce se întâmplă între un bărbat și soția lui. Cel mai bine e să uiți totul acum. Ce spun eu întotdeauna e că tot ce nu știi nu-ți poate face rău. Asta nu e o problemă în care se ne amestecăm noi, Leonora, și are să fie totul bine. Vei vedea. Dimineață aproape sigur vei fi uitat tot. Va fi exact ca un alt coșmar. Te asigur. Și uită-te la tine acum, copilă. Ți se închid ochii. Am să aștept aici până ai să adormi de-a binelea. Și nu uita ce ți-am spus. Mai mult ca probabil nu ai văzut nimic, sincer, și nu știi nimic, și ce nu știi nu-ți poate face rău.

Leonora se simți alunecând în întuneric și tăcere și, în acest timp, auzea vocea lui Nanny Mouse rostind cuvintele, rostindu-le întruna: „Ce nu știi nu-ți poate face rău; ce nu știi, nu-ți poate face rău”, până când se stinseră.

Și apoi se trezi, și era dimineața, și Nanny Mouse era acolo și trăgea draperiile.

— Trezește-te, somnorilă! E o zi minunată și niciun semn de furtună. E aproape vremea pentru micul dejun. Ți-am scos fusta galbenă astăzi pentru că mergi în vizită la Bunny mai târziu.

Leonora se ridică și își frecă ochii.

— Am adormit repede aseară, nu-i așa? După ce mi-ai adus ceva de băut.

— Nu ți-am adus de băut, draga mea. Ai visat din nou.

Leonora se încruntă.

— Ba da, Nanny! Știu că mi-ai adus. Am văzut-o pe mami, nu-ți aduci aminte? Cu sânge pe față? Și am venit și te-am trezit, și mi-ai adus ceva de băut, și atunci am adormit.

Nanny Mouse veni și se așeză pe pat, apoi o prinse de mână pe Leonora.

— Ei acum, Leonora, știi că ai o imaginație bogată și asta atrage după sine vise foarte intense, draga mea. Eu am dormit bușteан toată noaptea. Ce sunt toate treburile astea despre mami a ta? Eu nu i-aș spune despre asta dacă aș fi în locul tău, nu i-ar plăcea să se imagineze acolo în coșmarurile tale cu sânge pe față. Acum sari din pat și du-te să te speli pe dinți, draga mea. E deja destul de târziu.

Nanny Mouse părăsi camera în pas vioi și Leonora se uită lung după ea, uimită. „Nu a fost un vis, se gândi. Am văzut-o. Am auzit-o. M-am ciupit chiar, ca să mă asigur că nu visam. Nu se poate, dar Nanny Mouse nu ar spune niciodată că nu am trezit-o dacă aș fi făcut-o. Nu-i așa?”

Leonora se îmbrăcă încet, gândindu-se la asta. Își amintea absolut fiecare lucru care se întâmplase și fiecare cuvânt pe care îl spusese Nanny Mouse. „Ce nu știi nu-ți poate face rău.” Asta îi spusese, dar visele erau lucruri ciudate și uneori erau cum nu se poate mai reale și credeai că erai treaz, când de fapt nu erai deloc. „Nu-i nimic, se gândi, o să știu când o să merg jos la micul dejun. O să văd dacă mami s-a rănit la obraz sau nu. O să o văd și atunci o să știu.”

Aproape că fugi în sufragerie și când văzu că locul mamei ei era gol, lacrimi de dezamăgire îi umplură ochii. Clipi repede ca să le rețină înainte ca tatăl ei să își ridice privirea din ziar și să o observe. Tatălui ei nu-i plăcea când oamenii plângeau. Îi înghețа sângele în vine și încremenea dacă o prindea cu ochii în lacrimi, și ea învățase să se abțină. O mulțime de fete din clasa ei de la școală plângeau din cel mai mic lucrușor, dar nu Leonora. Acum aștepta ca tatăl ei să își ridice privirea, și când nu o făcu, zise:

— Bună dimineața, tati, și se așeză la locul ei și își trase șervetul din inelul de argint.

— Ah, Leonora! Bună dimineața, spuse tata, dar își lăsă ziarul în jos doar pentru o clipă și apoi îl ridică din nou în dreptul feței lui, ca un scut.

— Unde e mami? întrebă Leonora, turnându-și lapte peste fulgii de porumb. Mai doarme încă?

Tăcerea care urmă acestei întrebări persistă atât de mult timp, încât Leonora crezu că poate tatăl ei nu o auzise. Se întrebă dacă trebuia să o repete și decise să mai aștepte încă puțin timp. Poate citea ceva foarte important. Ea rămase cu privirea pierdută pe rândurile negre tipărite de pe dosul paginii, cu lingura la jumătatea drumului spre buzele ei, și apoi, cu un foșnet, el lăsă din nou ziarul în jos și se uită fix la ea.

— Termină-ți lingura aia, Leonora, te rog, înainte de a ne continua conversația.

Ronțăitul fulgilor de porumb suna foarte tare în urechile ei. Puse jos lingura când termină și se uită de-a curmezișul mesei lungi la tatăl ei. Era foarte palid în dimineața asta și avea umbre vinețiii sub ochi. Spuse:

— Mi-e teamă că mama ta nu se simte prea bine astăzi. Va rămâne în pat în următoarele câteva zile și tu trebuie să încerci să nu o deranjezi.

— Dar pot să merg să o văd? Te rog? Doar o clipă. N-am să fac zgomot, promit, numai că vreau să o văd, te rog.

Leonora îl urmări pe tatăl ei împingându-și scaunul de la masă. Se ridică și, când îi vorbi, ea simți acea răceală și supărare din vocea lui, acel ton care o înspăimânta ori de câte ori îl auzea, acela care înghețа tot aerul din jurul capului ei, când el îl folosea. Spuse:

— Nu ai înțeles ce ți-am spus, Leonora. Mama ta e indispusă. Asta înseamnă că *nu* dorește să fie deranjată. De către nimeni. O vei vedea curând, dacă îi vei permite să își recapete sănătatea. Nu ai voie să o vizitezi, e clar, copilă?

— Da, tati, zise Leonora. Îmi pare rău.

„Nu-mi pare rău, se gândi, în timp ce mânca o lingură de fulgi de porumb după cealaltă. Spun doar că așa, pentru că trebuie să spui că îți pare rău și atunci vocea lui tati devine mai puțin rece și e din nou vesel. Uneori.” Totuși, de data aceasta cuvântul magic nu funcționă și ieși atât de supărat, încât până și Domnul Nibs, care adormise pe scaunul de la fereastră, își ridică privirea când trecu în goană pe lângă el. Leonora simți că tot capul îi vâjâie și pe deasupra o dureau și o mâncau ochii, de parcă ar fi plâns. Acum trebuia să aștepte până când mama era

mai bine înainte de a vedea dacă obrazul ei era în regulă și, de fiecare dată când se gândea la ceea ce văzuse în acea noapte, totul devenea din ce în ce mai puțin clar în mintea ei.

Luă o bucată de pâine prăjită din suport și o ciuguli fără să mai pună unt și gem de portocale. Avea să își petreacă după-amiaza acasă la Bunny și în curând avea să fie ziua ei și avea să dea o petrecere cu un tort special aniversar. Se duse să se așeze lângă Domnul Nibs, care deschise scurt ochii verzi, apoi adormi din nou cu capul rezemat pe labe. Mama ei nu se simțea bine. Era des bolnavă, dar se însănătoșea întotdeauna. „Poate chiar am visat totul", se gândi Leonora. Amintirea a ceea ce văzuse se estompa și imaginea mamei ei urlând de suferință pălea din ce în ce mai mult de fiecare dată când se gândea la ea. „Ce nu știi nu-ți poate face rău", spunea Nanny Mouse în vis. Ce însemna asta? Și de ce erau cuvintele acelea încă acolo în capul ei? Nu păliseră. Încă îi mai răsunau în minte. Nu părea capabilă să le alunge.

Ziua ei de naștere urma să fie peste o săptămână și jumătate. Leonora o aștepta de o veșnicie. Timpul încetinise, încât fiecare zi părea să dureze mult mai mult decât ar fi trebuit. Vremea frumoasă însemna plimbări lungi cu Nanny Mouse, și fusese în vizită la toate prietenele ei, iar ele veniseră la Willow Court, dar chiar și așa tot mai era foarte mult de așteptat. Mama ei stătuse în cameră trei zile, și, cu siguranță, se gândi Leonora, astăzi trebuia să se ridice. Doctorul nu venise, și acum tatăl ei era la Londra să discute cu niște oameni importanți de la galerii. Plecase de dimineață cu mașina cu un tablou împachetat și rezemat de bancheta din spate. Nu avea să se întoarcă până a doua zi, așa că putea să meargă să vadă dacă mama se simțea mai bine, fără să își facă griji despre ce ar spune el dacă ar prinde-o. „O să fie în regulă dacă mă strecor pur și simplu înăuntru și o salut, se gândea Leonora. Nanny Mouse era ocupată în bucătărie, pălăvrăgind cu doamna Page, bucătăreasa, și Leonora spera mult că discutau despre tortul de ziua ei și când trebuia să fie făcut și cum trebuia să arate.

Se îndreptă spre dormitorul mamei, trecu de ușile închise ale tuturor celorlalte camere de pe acea porțiune a holului. Mai erau mai multe uși pe partea cealaltă a casei. Ea nu obișnuia să se gândească deloc la ce se afla în încăperile acelea, dar Bunny o întrebase odată, când venise să se joace, cine dormea în ele.

— Nimeni, răspunse Leonora. Sunt goale. Când vin musafiri, dorm acolo, dar nu avem musafiri foarte des.

— Pot să mă uit?

Bunny avea mâna pe unul dintre mânere și îl întorcea. Leonora vru să o oprească, dar nu se putu gândi ce să spună. O urmă pe prietena ei într-un spațiu ce răsuna de liniște, unde toată mobila era acoperită cu cearșafuri albe.

— De ce e totul acoperit? vru Bunny să știe.

— Păi Nanny Mouse numește cearșafurile cearșafuri de praf, așa că eu cred că sunt pentru a nu lăsa praful să se depună.

Fetele părăsiră camera și închiseră ușa. Bunny nu mai ceru niciodată să arunce o privire într-o cameră închisă, dar Leonora se gândi la ele destul de mult după aceea și își promise că atunci când avea să fie ea destul de mare, avea să invite o mulțime de oameni la Willow Court și să ia jos toate cearșafurile de praf și să pună vaze cu flori peste tot.

Mama nici nu era în camera ei. Leonora știa că ar fi trebuit să plece imediat, dar traversă încăperea și se uită pe fereastră și atunci o văzu, acolo jos în foișor, care era unul dintre locurile ei preferate. Și Leonorei îi plăcea foarte mult, pentru că era făcut din sticlă, chiar și acoperișul și, când ploua, puteai să stai în el și să urmărești milioane și milioane de picături de apă, șiroind în jurul tău și să nu te uzi deloc. Leonora ieși fugind din cameră și pe scări în jos. Nanny Mouse tocmai ieșea din bucătărie.

— Încotro, draga mea? zise.

— Spre foișor, să o văd pe mami, zise Leonora peste umăr, și o auzi pe Nanny Mouse strigând la ea, spunându-i să nu o deranjeze pe mama ei, fiindcă voia să fie singură.

Nu o băgă în seamă, ci străbătu alergând pajiștea până când ajunse la căsuța din sticlă și fier forjat, cu acoperișul frumos care se termina într-un vârf ascuțit. Maude își ridică privirea când ea intră și zâmbi, întinzând mâinile.

— Bună, iubita mea. Ai venit să vorbești cu mine?

— Oh, da, mami! Mi-a fost dor să te văd. Te simți mai bine?

Maude nu răspunse la întrebare, ci spuse:

— Vino și stai lângă mine și povestește-mi ce ai mai făcut. E atât de cald, nu-i așa?

Leonora avu grijă să se așeze pe scaunul din dreapta mamei ei. Aceea era partea care sângerase. Începu să vorbească,

povestind despre cum văzuse noii pui de lebădă jos pe lac și cum jucase crochet cu Bunny și cu frații ei, și tot timpul își ridică privirea spre fața mamei ei. În cele din urmă o văzu, deși era o grămadă de fond de ten și de pudră peste ea. Probabil că mama încercase să o ascundă, dar *era* acolo, dedesubt – o rană mică acoperită de o crustă subțire, lungă, chiar pe mijlocul ei. Asta însemna că Nanny Mouse *chiar* o mințise când pretinsese că dormise. Avea să se gândească la asta mai târziu; ce însemna și de ce Nanny Mouse făcuse așa ceva?

— Te-ai rănit la obraz, mami, zise Leonora după o pauză.

— Oh, asta a fost o prostie din partea mea, răspunse Maude. Am intrat în șevaletul tatălui tău, sus în atelier. Îți poți imagina ce rău m-am simțit?

— A fost noaptea? La mijlocul nopții? Am auzit niște zgomote. M -au trezit.

— Nu, nu. Maude scutură din cap. Dimineața. Îmi aduc clar aminte. S-a întâmplat miercuri. Dimineața foarte devreme.

Leonora se uită în sus și văzu cerul albastru prin sticlă, vărgat cu alb. Reflectă. Azi era vineri. Luni noaptea fusese furtuna și atunci avusese ea visul (dar nu era un vis. Cicatricea era acolo, pe obrazul ei). Mama era încă în camera ei miercuri. Era posibil să se fi dus sus să îl vadă pe tatăl ei? Și să se fi lovit de șevaletul lui? Posibil. Sau poate nici ea nu spunea adevărul. Leonora se simți încurcată – nedumerită – și puțin speriată. Oare să întrebe? Să-i povestească mamei ei despre visul ei? Să îi spună că o văzuse? Tocmai era pe punctul de a deschide gura să vorbească, când Maude spuse:

— Sunt ocupată să-ți fac o mică surpriză de ziua ta.

— Povestește-mi despre asta, mami! Hai, spune-mi!

— Nu pot, Leonora, zâmbi Maude. Dacă ți-aș spune, nu ar mai fi o surpriză, nu-i așa?

Părea aproape fericită; aproape ca alți oameni. Leonora nu prea știa ce era în vocea mamei ei, dar era întotdeauna o urmă de tristețe în tot ce spunea. Își ridică privirea și văzu lacrimi în ochii lui Maude.

— Ești tristă, mami! izbucni ea și își puse brațele în jurul trupului lui Maude, pe care îl simți firav și tremurător. Își îngropă fața în poalele mamei ei. Nu fi tristă! Te rog, nu fi tristă! spuse în materialul rochiei lui Maude. Te rog, fii fericită!

Nu era sigură dacă o auzea, dar continuă să stea așa, până când Maude se desfăcu din brațele fiicei și îi ridică fața și o sărută.

— Oh, dragul meu copil, spuse. Trebuie să mă ierți. Îmi pare atât de rău. Te rog, spune că mă ierți, Leonora! Te rog, spune!

Leonora simți un fior rece strecurându-i-se în vine. Nu știa ce însemnau cuvintele. Ce să ierte? Făcuse mama ceva rău? Trebuia să fi făcut, altfel de ce ar vrea să fie iertată? Oare avea asta vreo legătură cu plânsul din acea noapte? Să vorbească oare din nou despre asta? Sau să o ierte pe mama însemna că nu avea voie să mai vorbească despre ea? Îi văzu fața scăldată de lacrimi, uitându-se în jos la ea și ar fi vrut mai mult decât orice să plece, să fie în siguranță cu Nanny Mouse și departe de mama ei, pe care nu o înțelegea, și al cărei plâns o făcea să se simtă stânjenită, și stângace, și agitată. Spuse:

— Te iert, mami. Te rog, încetează cu plânsul! Te rog, fii fericită!

— Am să fiu, am să fiu, iubita mea. Maude îi dăduse drumul Leonorei și își tampona ochii cu o batistă albă de dantelă care mirosea a lăcrămioare. Sunt în regulă acum, iubita mea, sincer. Poți să mergi să te joci dacă vrei. Am să fiu perfect în regulă, promit.

— Ai să fii? Chiar ai să fii?

— Da, mă duc în Grădina Liniștită la o mică plimbare acum. Vreau să arunc o privire la toate plantele și florile mele. Nu sunt multe de făcut în grădină, dar mie chiar îmi place așa. Simți toamna în aer? Eu o simt mereu în august. Chiar și când soarele dogorește, eu știu că vine toamna. Tu fugi acum, Leonora.

Leonora se îndreptă spre casă, copleșită de un sentiment de vinovăție. Oare era normal să se bucure că pleca de lângă mama ei? Că se simțea ușurată? „Trebuie să fie ceva în neregulă cu mine, se gândi. Sunt o fiică rea și poate de-aia e tristă mami. Poate că, dacă aș iubi-o mai mult, ar fi fericită.” Era un gând atât de îngrozitor, încât aproape că fugi tot drumul înapoi unde stătea Maude, gata să se arunce în brațele mamei ei și să jure că o iubea mai mult decât pe oricine din toată, toată lumea asta, dar se opri și aruncă întâi o privire în spatele ei, doar ca să vadă dacă Maude *chiar* încetase să plângă. Stătea exact unde o lăsase Leonora, răsucindu-și batista de dantelă în

mâini și uitându-se în jos, perfect vizibilă prin geamurile de sticlă strălucitoare care formau pereții foișorului.

Nanny Mouse venea peste pajiște spre Leonora exact când ea se întorcea să fugă înapoi la mama ei.

— Haide, draga mea, zise Nanny Mouse. E aproape ora prânzului.

— Da, Nanny, zise Leonora.

„O să am grijă să îi spun mai târziu lui mami cât de mult o iubesc, se gândi. Va fi timp mai încolo.” Intră în casă, simțind cum i se ia o greutate de pe inimă, simțindu-se fericită.

— Am avut un vis atât de ciudat azi-noapte, Nanny, zise Leonora în timp ce se îmbrăca în dimineața următoare. Stăteam întinsă în patul meu și nu dormeam de-a binelea. Ochii îmi erau pe jumătate deschiși, cred, pentru că vedeam lucruri, numai că nu prea clar. În orice caz, ceea ce am văzut era o persoană într-o rochie albă lungă, cu părul lung atârnând pe spate, intrând în camera copiilor. S-a oprit lângă căsuța păpușilor, chiar acolo, și am mirosit lipici de tapet și ea lipea ceva pe acoperișul căsuței păpușilor. Apoi a plecat din nou și nu îmi amintesc nimic mai departe.

Nanny Mouse continuă să împletească părul Leonorei. Ajunse la capătul unei codițe și legă o panglică albastră în jurul ei, făcând o fundă frumoasă. Se pricepea să facă funde frumoase – nu prea strânse și cu ambele bucle de exact aceeași mărime. Spuse:

— Acela n-a fost un vis, draga mea. Mămica ta a intrat azi-noapte și a lucrat puțin la căsuța păpușilor. E o parte din cadoul de ziua ta. Mi-a spus că vrea să-ți facă o surpriză, dar cred că trebuie să se fi întâmplat ceva care a făcut-o să se răzgândească.

— Pot să merg să văd? Te rog, Nanny! Lasă-mă să merg să văd!

— Stai liniștită și lasă-mă să-ți termin codițele, Leonora, și dup-aia poți.

Leonora se uită înspre locul unde căsuța păpușilor stătea la perete.

Nu era nimic altfel, din câte vedea. Se gândi la visul ei. Silueta pe care o văzuse punea lipici pe acoperiș. De îndată ce Nanny Mouse îi împleti părul, alergă să vadă ce făcuse mama ei.

— Oh, e acoperișul, Nanny! Uite!

Acolo unde înainte nu se afla nimic altceva decât hârtie simplă într-o culoare roșiatică, acum tot acoperișul era acoperit cu țigle gri pal și gălbui, nu țigle adevărate, ci pictate. Probabil că-i luase o veșnicie mamei ei să le picteze. Acoperise două foi mari de hârtie cu imagini în acuarelă de țigle propriu-zise. Leonora se uită la ele cu atenție. Absolut fiecare părea a fi diferită de cea de lângă ea și de cele de deasupra și de dedesubt.

— Arată exact ca un acoperiș adevărat, nu-i așa, Nanny? Trebuie să-i fi luat ore-ntregi, nu-i așa?

— E foarte frumos, spuse Nanny Mouse. Acum, vezi să-i mulțumești.

— Da, am s-o fac, zise Leonora.

Nu putea să spună nimic, bineînțeles, și știa că probabil mama ei se străduise enorm să picteze imagini de țigle de acoperiș, și chiar *erau* exact ca țiglele adevărate și foarte frumoase, dacă stăteai să te gândești, dar ea nu putea să nu se simtă puțin dezamăgită. Nu era ceea ce *ea* ar fi numit o surpriză de ziua ei, nu tocmai. O păpușă nouă pentru casă, sau poate niște haine noi pentru păpușile pe care le avea deja ar fi fost mai emoționant. Nu te prea puteai *juca* cu un acoperiș. Tot ce puteai face era să te uiți la el, și ea de-abia îi acordase atenție celui vechi, așa că de ce credea mama că i-ar plăcea unul nou?

Simțea cum îi mai trece dispoziția coborând la micul dejun și încercă să se înveselească, gândindu-se că poate asta nu era întreaga surpriză, ci doar o parte din ea. Da, poate că ăsta era răspunsul. Mai urma să vină altceva, ceva mult, mult mai bun. Asta trebuia să fie. La urma urmei, încă nici nu era ziua ei și i se permisese să îl vadă. Până când ajunse în sufragerie, se convinsese aproape că noua hârtie de pe acoperiș nici nu era un cadou. „Dar, își spuse, dacă mama e acolo, am să-i mulțumesc foarte mult și am să-i dau și un sărut.”

Mama și tata stăteau amândoi la locurile lor când Leonora intră în sufragerie, dar ea observă după felul în care stăteau, după cum nu zâmbeau și nu vorbeau unul cu celălalt, că era ceva în neregulă. Nici măcar nu se uitară la ea și la Nanny Mouse când intrară în cameră și se așezară pe locurile lor la celălalt capăt al mesei. Liniștea se lăsă peste tot, așa încât

zgomotul lingurilor în holurile cu cereale și al ceștilor așezate pe farfurioare răsuna în toată încăperea. Așa i se părea Leonorei.

Își aruncă privirea de la mama la tatăl ei. Tata era încruntat. Buzele îi erau strânse, ca și cum ar fi vrut să țipe, dar se abținea. Privirea mamei era în farfuria ei, dar nu se atinsese de pâinea prăjită. Erau o bucată de unt și niște gem de portocale chiar lângă ea, dar nu avea nicio intenție să ridice cuțitul

— Nanny, spuse tatăl ei, fără să se uite exact la Nanny Mouse. Ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai ține-o pe Leonora ocupată afară astăzi, dacă nu te deranjează. E o dimineață frumoasă. Avem treburi de discutat, eu și doamna Walsh, și nu am vrea să fim întrerupți.

— Desigur, domnule, zise Nanny Mouse. Vom merge în sat și la o plimbare pe câmpurile din spatele bisericii. Poate facem un picnic, Leonora. Ți-ar plăcea?

Leonora dădu din cap. Nu avu curaj să vorbească. Cum *putea* tatăl ei să fie atât de afurisit? Doar ea nu îi întrerupea niciodată când erau ocupați. Nu urca niciodată în atelier, pentru că știa că nu avea voie. Ea nu era un copilaș care să fie scos la picnic, astfel încât adulții să poată vorbi în liniște. Avea aproape, aproape opt ani. Mușcă din bucata ei de pâine prăjită și se uită fioros la tatăl ei, dar el privea afară pe fereastră și nu vedea cât de supărată era. „Am să îi spun ceva lui mami, se gândi Leonora. Am să îi mulțumesc pentru că a acoperit cu hârtie acoperișul căsuței păpușilor.” Inspiră adânc și spuse:

— Mami, îmi place foarte mult noul acoperiș pentru căsuța păpușilor. Mulțumesc că mi l-ai făcut.

Spre surprinderea ei, ochii mamei se umplură cu lacrimi, iar ea se făcu atât de palidă, încât Leonora crezu că ar putea leșina. Își mușca buza și se uita peste masă la fiica ei cu un fel de groază întipărită pe față. Și tremura din tot corpul. Leonora își dori cu fervoare să nu fi menționat hârtia de pe acoperiș, să nu fi deschis gura. Înainte de a se putea gândi ce să spună în continuare, vorbi tata:

— Maude, draga mea, spuse cu o voce glacială și blândă în același timp, ce hârtie e aia? Mi-ai arătat-o?

— Nu, dragul meu, răspunse mama ei. Am pictat niște hârtie pentru a decora acoperișul căsuței păpușilor. E lipsit de importanță, sincer.

— O pierdere de vreme, trebuia să mă gândesc. Ai fi putut folosi niște resturi din rolele vechi de tapet, nu-i așa?

— Da, dar asta a fost o tratație specială pentru ziua de naștere a Leonorei. Mi-a făcut plăcere să pictez țiglele.

— Sunt frumoase, tati, zău! strigă Leonora, sperând să poată să-l facă pe tatăl ei să nu mai fie supărat pe mama. Îmi plac foarte mult. Căsuța păpușilor arată mult mai frumoasă acum. Mulțumesc, mami!

Plecă de pe locul ei și fugi în jurul mesei spre scaunul mamei ei. Își aruncă ambele brațe în jurul gâtului ei și o îmbrățișă. „Corpul lui mami, se gândi, e țeapăn și tremură în același timp.”

— Nanny, te rog, du-o acum pe Leonora de aici. Tata se ridică. Scena asta a durat suficient.

El părăsi camera și Leonora îi auzi sunetul pașilor pe podeaua de marmură de pe hol și apoi urcând scările.

— Te iubesc, mami! strigă Leonora, nefiind sigură de ce se întâmpla, neștiind cine, ce greșise, nici de ce totul părea atât de groaznic în dimineața asta.

— Și eu te iubesc pe tine, copilașul meu, zise Maude și izbucni în lacrimi.

Leonora nu știa ce să facă sau ce să zică.

— Du-te în camera ta, Leonora, zise Nanny Mouse. Și așteaptă-mă. Mămica ta va fi foarte bine. O să am grijă de ea. Nu-ți face griji, draga mea.

Leonora se îndreptă încet spre camera ei, dorindu-și să țipe de furie și să plângă de suferință, ambele în același timp. „Proasta, proasta de Nanny Mouse, se gândi, lovind cu vârful piciorului fiecare treaptă a scării. Cum poate să îmi spună să nu îmi fac griji? Mămica mea e tristă și eu nu știu de ce. Nu vor să-mi spună.” Trânti ușa camerei după ea și se aruncă în pat ca să o aștepte pe Nanny Mouse. „De ce vrea tati să nu fiu acasă, se întreba. Ce are de gând să facă?”

Leonora intră de afară și rămase în hol. Nanny Mouse se oprise pe alee să vorbească cu doamna Page, care mergea spre sat, și îi spusese Leonorei să o ia înainte. Tata și mama se certau. Auzea voci furioase și rămase complet nemișcată ca să asculte, deși știa că nu avea voie. Mama striga. De obicei ea vorbea liniștit, și gândul că putea țipa așa o făcu pe Leonora să se simtă scârbită și înspăimântată. Știu imediat că tata și mama

nu ar vrea ca ea să audă ce spuneau, așa că se retrase la perete, dar nu fugi. Împotriva voinței ei, o dorință de a *ști,* de a înțelege pentru prima dată ce anume o tulbura pe mama ei, o ținu acolo, tremurând, cu gura întredeschisă și cu ochii larg deschiși. Ei erau în salon și ea putea auzi aproape fiecare cuvânt.

— Ajunge! Refuz absolut! Și dacă mă mai atingi cu un deget, jur că am să spun. Și atunci ce ar zice prietenii tăi rafinați de la Londra despre minunatul Ethan Walsh? Vor mai veni încoace să bea ginul tău și să-ți admire tablourile…

Apoi Maude izbucni într-un râs care îi îngheță Leonorei sângele: strident, groaznic, deloc un râs adevărat, ci un sunet care o făcea să i se zbârlească părul și să se cutremure.

— …ei bine, mi-a ajuns, asta-i tot! Viermele se răsucește și asta sunt eu. Un vierme, și am fost în întuneric destulă vreme, și acum totul se va schimba. Te previn, Ethan! Sunt sătulă să fiu cea pe care o jignești pentru orice. M-am săturat!

Vocea mamei ei se estompă într-o șoaptă și Leonora nu prinse următoarele remarci murmurate. Auzea și vocea tatălui ei, dar nu ce spunea. O liniștea oare pe mama ei? O făcea să se simtă mai bine? Leonora tocmai începea să-și revină din șoc, când îl auzi pe tatăl ei spunând:

— Nu mai vreau să aud nimic de genul ăsta, ai înțeles? Dacă descopăr vreodată că ai spus cuiva, oricui, atunci îți va părea foarte rău. Cât se poate de rău! Și ține minte. Și eu pot să vorbesc. Pot să-l chem pe doctorul Mannering încoace în douăzeci de minute și să îi spun că sărmana mea soție cea dragă și-a pierdut mințile. Se știe bine în toată țara că sănătatea ta e ceea ce se numește „delicată”. Ai ajunge într-un ospiciu într-o oră. Și eu nu voi ezita. Înțelegi? Nu-mi stă în fire să ezit. Ne-am înțeles?

Lacrimile țâșniră din ochii Leonorei și ea merse în vârful picioarelor, cât de încet putu, să se ascundă după draperia de lângă fereastra din hol, înainte ca părinții ei să iasă din salon și să o prindă. Prea târziu! Tatăl ei era acolo, mergând cu pași mari pe plăcile de marmură. O văzuse. Ea știa că o văzuse. Închise ochii, fiind sigură avea să se întâmple ceva îngrozitor. Nu înțelegea tot ce auzise, dar atâta știa – tata o făcea pe mama să plângă lovind-o, și avea să cheme un doctor și să pretindă că era nebună dacă nu făcea exact ceea ce zicea el.

Asta era un lucru groaznic. O cruzime. Cu siguranță că tata, care uneori putea fi atât de cumsecade, și amuzant, și prietenos nu s-ar purta ca un monstru dintr-un basm. Cu siguranță că nu.

— Vino imediat încoace, Leonora, îi spuse. Ea merse la el, iar el o apucă de brațe. Ce faci? De când ești în hol?

— De-abia am intrat, sincer. Am fost în sat și apoi la o plimbare atât de frumoasă…

Leonora știa că trebuia să vorbească întruna, de parcă tocmai ar fi intrat și nu ar fi auzit nimic. El ar fi foarte supărat dacă ar crede că ea ascultase cum se certa cu mama ei. Continuă să bolborosească, cuvintele revărsându-i-se din gură și treptat strânsoarea tatălui ei slăbi.

— Du-te în camera ta, Leonora. Am de lucru acum.

El urcă scările câte două odată. Leonora ascultă bine și auzi ușa atelierului trântindu-se. Răsuflă ușurată. Acum că plecase, voia să fugă la mama și să se asigure că era în regulă, dar Nanny Mouse intră în hol chiar atunci și nu mai putu. Nanny Mouse spuse:

— Ce s-a întâmplat, copilă? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

— Mami și tati se certau. A fost înfiorător. El spunea lucruri groaznice. A spus…

Nanny Mouse o întrerupse.

— Să nu spui niciun cuvânt, draga mea. Nu-ți amintești ce ți-am spus? Ce nu știi nu-ți poate face rău. Toate certurile astea ale adulților nu sunt treaba ta.

— Când mi-ai spus? Când ai spus că tot ce nu știu nu-mi poate face rău?

Urcau scările. Nanny Mouse răspunse:

— Păi, în noaptea în care ai venit și m-ai trezit cu povești despre sânge pe fața sărmanei tale mame.

— Dar ai zis că a fost un vis! Ai zis, ai zis.

Nanny Mouse oftă și își scoase pălăria și o tot învârti în mână. Se uită în jos la covorul din fața camerei fetiței și roși.

— Da, îmi pare foarte rău, draga mea. Chiar am spus asta și a fost foarte urât din partea mea, dar încercam doar să te fac să te simți mai puțin speriată, asta-i tot. N-ar fi trebuit să o fac, știu, dar uneori e greu să-ți dai seama ce e cel mai bine să faci. Sunt atât de multe secrete în casa asta. E foarte greu. Nu-i

nimic, deocamdată rămâi pur și simplu în camera ta până la ora de culcare. Am să-ți aduc cina sus în seara asta. Deocamdată stai deoparte. Are să fie în regulă, ai să vezi.

Nanny Mouse o luă din nou pe scări în jos. Leonora ascultă o vreme și nu se auzea nimic în afară de o liniște mormântală care plana asupra întregului Willow Court. Intră în camera ei și stătu la fereastră multă vreme, fără să se miște. „Da, se gândea. Așa e. Casa e plină de secrete, dar ceea ce nu știu nu-mi poate face rău. Nu e încă ora de culcare. Toată lumea e ocupată cu ceva, altundeva. Eu *știu* câteva lucruri, dar trebuie să mă prefac că nu știu. Trebuie să pretind că tăticul meu e un tătic bun care o iubește pe mămica mea și nu cineva care strigă la ea și o face să plângă și îi face obrazul să sângereze și îi spune că e nebună. Trebuie să mă prefac că tot ce am văzut a fost doar un vis, dar eu știu că nu a fost. Vreau să fiu departe, departe de Willow Court, unde trăiesc toate aceste secrete pe care nu vreau să le știu. Lacul. Am să merg jos la lac."

Leonora privi pe fereastră. Umbrele copacilor erau negre pe pajiște și fiecare trandafir avea o margine aurie. „Ce nu știu nu-mi poate face rău." Repetă asta iarăși și iarăși, de parcă ar fi fost un descântec magic care avea să o țină în siguranță. „Ce nu știu nu-mi poate face rău."

Ceaiul lui Gwen se răcise și ea nu avea energia să se ridice și să facă altul. Rilla era ocupată să bată frișca pentru prăjitura cu căpșune. Mary nu avea să se întoarcă în bucătărie decât vreo câteva ore și reacționase mai bine decât se așteptase Gwen la știrea că Rilla voia să se ocupe de desertul pentru acea seară. Fusese planificată o salată de fructe proaspete cu frișcă, dar când Rilla spusese: „Asta te va scăpa de tăiat și tocat, nu-i așa?" Mary nu avu de ales decât să fie de acord.

Gwen curățase căpșunele și le tăiase în felii mai frumoase decât ar fi făcut-o Rilla însăși.

Ea era, după părerea lui Gwen, o bucătăreasă inspirată, mai degrabă decât atentă, și se ocupa cam mult cu gustatul a tot ce se nimerea, să amestece în castroane, și totuși, Gwen simțea că se relaxa mai mult decât o făcuse de multă vreme la bucătărie, încălzită de soarele care intra pe fereastră. Ușa din spate era deschisă; îi auzea pe Douggie și pe Fiona în Grădina Peter Rabbit și spera, în mod egoist, să stea deoparte o vreme și să o lase să savureze aceste câteva minute, care o duceau înapoi la

vremea când ea și Rilla erau două fetițe cărora li se permitea, ca tratație specială, să ajute la preparatul prăjiturilor.

Spuse:

— Pomul lui Chloë a ieșit mai bine decât am crezut. Am fost puțin îngrijorată că avea să fie totul oribil de modern și să nu arate bine în hol, dar va fi minunat, nu-i așa?

Rilla dădu din cap absentă. Nu asculta cu adevărat, preocupată fiind să întindă frișca pe blat, să aranjeze feliile de căpșune în cercuri concentrice pe albul lucitor și să-și admire propria operă. Spuse:

— Mmm. Minunat!

— Ești departe. Sincer, nu știu cum faci.

— Cum fac ce?

— Nu știu. Să fii relaxată în toate. Observ că nici nu te-ai gândit deloc la ceea ce Philip și Chloë ar putea descoperi acolo sus, în camera copiilor.

— Asta nu-i adevărat, de fapt. M-am gândit la asta, dar am decis că s-ar putea să nu fie absolut nimic. O listă de cumpărături sau așa ceva, zise Rilla.

— Nu arăta nici pe departe ca vreo listă pe care am văzut-o eu vreodată. Nu pari a fi câtuși de puțin îngrijorată.

— Am încetat să îmi fac griji pentru că nu știu exact în legătură cu ce trebuie să fiu îngrijorată. Problema ta, Gwen, e că tu ieși în întâmpinarea problemelor, în loc să le aștepți să se întâmple efectiv.

Acum mânca resturile de felii de căpșune.

— Ei bine, una din noi trebuie să fie pregătită, zise Gwen. Și tu pari a fi într-un fel de tărâm fantastic.

Rilla zâmbi enigmatic.

— Eu aș uita tot ce are de-a face cu asta. Și în orice caz, ar trebui să fie cu totul ieșit din comun ca să strice petrecerea.

Gwen se încruntă.

— Eu renunț, chiar renunț. Nici nu admit măcar posibilitatea unei catastrofe.

Rilla se uită la sora ei.

— Ideea mea despre ce înseamnă o catastrofă e un pic diferită de a ta. Anularea unei petreceri nu se apropie deloc de asta, te asigur.

— Oh, Doamne, Rilla, scuză-mă! Gwen era aproape în lacrimi. Nu mai știu ce spun. Bineînțeles că nu la asta m-am referit. Să nu crezi că eu…

— E-n regulă, Gwen. Să nu începi să plângi, te rog. Asta ne mai lipsește.

— Îmi pare rău. Sincer. Nimic nu se compară cu suferința ta, dar nici noi nu am uitat moartea lui Mark. Nu treci niciodată peste așa ceva, nu-i așa? Și eu mă simt vinovată, pentru că nu vorbesc destul cu tine despre asta. Știu că ai spus pe vremea aceea că nu vrei că discuți, dar ar fi trebuit să insist, nu-i așa? Nu mi-a venit să cred când ai spus că nu a fost vina noastră, a mea și a mamei. La urma urmei, l-ai lăsat pe Mark în grija noastră. Dacă eu aș fi fost în locul tău, nu aș mai fi vorbit niciodată cu noi.

— Nu am considerat că a fost vina voastră, Gwen. Nici acum nu o fac. A nici uneia dintre voi. Eu nu ar fi trebuit să îl părăsesc deloc. E doar vina mea. Și cum aș fi putut să nu vorbesc cu voi? Tu și mama și Beth erați tot ce aveam pe lume. Nu m-aș fi descurcat fără voi.

Gwen tăcea, amintindu-și funeraliile. O zi cenușie de martie și vântul tăios, iar ea și Leonora susținând-o pe Rilla, câte una de fiecare parte, de braț, în timp ce coșciugul alb, mic era coborât în pământul tare. Rilla, palidă și fără suflare, îndureratăă, buimacă și îndopată cu pastile. Dacă erai destul de aproape de ea, și Gwen era, îi puteai simți tot trupul tremurând. Copacii tocmai începeau să înfrunzească, și totuși, în acea zi, Gwen simțea că primăvara, adevărata primăvară, cu căldură și soare și flori proaspete, nu avea să mai vină. Își șterse o lacrimă în timp ce Rilla muta platourile în cămară.

— Ai observat, zise Rilla când se întoarse în bucătărie, cât de mare e copacul lui Chloë? E cu adevărat talentată, știi asta.

— Asta spuneam și eu înainte, râse Gwen. E exact ceea ce spuneam în timp ce tu te ocupai de căpșune, numai că nu ascultai. Am crezut că o să fie un dezastru, dar m-am înșelat.

— Ar trebui să-i spui. I-ar face mare plăcere dacă l-ai admira.

— Crezi? Mi-e atât de greu să vorbesc cu ea, Rilla. N-ai idee cât de invidioasă sunt pe felul în care tu și Beth păreți pur și simplu, știi tu, să stați de vorbă ca niște prietene adevărate. Chloë mă urăște.

— Ce prostie! N-ar trebui să crezi asta, Gwen, sincer. E tânără, asta-i tot. Ar trebui să încerci să te prefaci că nu e fiica ta, ci vreo străină care tocmai a intrat în casa ta. Un oaspete.

— Oare ar funcționa? Merită încercat, cred. E atât de sarcastică, totuși. Și tot ce face mă irită, bunăoară felul cum se îmbracă. Nici nu știi cât ești de norocoasă! Beth e atât de elegantă și de *adunată.* Chloë e împrăștiată.

— Vorbind ca una care e adesea la fel de împrăștiată ca și ea, nu contează deloc, Gwen. Sunt tot felul de alte lucruri care sunt mai importante și, dacă lași chestii din astea să te doboare, nu vei fi niciodată fericită. Niciodată. Hai acum, destul cu toate astea. Hai să mergem să-l căutăm pe James și să vedem cum progresează pavilionul. O să fie cea mai grozavă petrecere, indiferent de ce vor găsi în camera copiilor.

Gwen ieși după pe Rilla pe ușa din spate și o închise cu grijă în urma ei. „Mi-aș dori, se gândi, să împărtășesc optimismul ei.” Erau, în ansamblu, prea multe necunoscute pentru ca Gwen să se simtă în largul ei.

— A fost o vreme, spuse Leonora, adresându-se profilului lui Sean în timp ce el conducea, și nici măcar nu cu foarte mult timp în urmă, când mi-ar fi repugnat ideea de a merge la Lodge Cottage cu mașina. Obișnuiam să fug în sus și-n jos pe alee ca o fetișcană fără probleme, și doar în ultimii câțiva ani am devenit leneșă.

— Eu m-am născut leneș, zise Sean, așa că îmi convine să iau mașina chiar și pentru distanțele cele mai scurte. Echipa a plecat înainte, așa că ar trebui să fie totul pregătit pentru filmare când ajungem acolo.

— Domnișoara Lardner va dori să ne ofere o ceașcă de ceai, zise Leonora.

Spera să aibă o voce normală. Se simțea de parcă un cutremur ar fi avut loc în ea, și o uimea că Sean nu observa asta. Se simțea derutată, trădată și nesigură de ceea ce își amintea. Ceva – nu era sigură ce era – plutea la marginea memoriei ei, într-un loc inaccesibil. Se îmbrăcase cu mare grijă pentru filmare într-o rochie de mătase de un roz zmeuriu foarte intens, care o prindea bine, cu cercei și cu colierul de perle. Devenea din ce în ce mai greu să maschezi lucrurile cu fard, și ea spera ca ochii ei să nu trădeze faptul că vărsase lacrimi mai

devreme.

— Te simți bine, Leonora? întrebă Sean. S-a întâmplat ceva?

— Nu... nu, absolut nimic. Mulțumesc de întrebare. Mă simt puțin obosită, asta-i tot.

Într-o clipă de nebunie, se gândi să îi povestească totul lui Sean. El era un ascultător atât de înțelegător. Dar apoi ajunseră la Lodge Cottage, iar inginerul de sunet îi aștepta în fața ușii deschise din față, făcându-le cu mâna, și momentul trecu. „Mai bine”, își spuse Leonora în timp ce cobora din mașină.

— Suntem gata, Sean, zise inginerul de sunet, și intrară în casă. Domnișoara Lardner pregătise masa pentru ceai în camera de zi și o lustruise atât de mult, încât inginerul de lumini ceruse o bucată de pânză să o acopere puțin.

— Nanny Mouse, ce minunat arăți! exclamă Sean, mergând spre domnișoara în vârstă, de parcă ar fi fost propria bunică și sărutând-o pe obraz.

Nanny Mouse zâmbi și Leonorei i se păru că roșise. Desigur, arăta la fel de bine cum arăta de multă vreme și părea lucidă astăzi, când îi salută pe toți și îi invită să se așeze.

— Leonora, îi spuse Sean, dacă ai putea sta acolo... așa, lângă fereastră. Apoi, dacă nu te deranjează să torni ceaiul, putem discuta pur și simplu natural. Eu nu voi apărea în cadru, dar bineînțeles că toată treaba va decurge după cum știi. Eu am să încep conversația, punând o întrebare, și vom vedea ce iese, bine?

Leonora dădu din cap. Luă ceainicul cu model de trandafiri și spuse:

— Fără zahăr pentru tine, Sean, așa e?

— Da, mulțumesc. Acum, Nanny Mouse, să începem? Îți amintești dacă Ethan Walsh a venit vreodată în camera Leonorei, când ea era o fetiță?

Nanny Mouse tăcu un timp, și Leonora se întreba dacă nu ar fi trebuit să îi sufle, dar apoi, ca o sticlă deschisă brusc, bătrâna începu să vorbească.

— Stăpânul iubea camera Leonorei. Așa mi-a spus. „Nu-s fleacuri aici, Nanny Mouse”, obișnuia să spună și râdea cu poftă. Și îi plăcea să îi citească domnișoarei Leonora la culcare. *Micuțele doamne* era cartea ei preferată. Îmi amintesc asta. Bineînțeles că știa să citească perfect și ea, dar nu e același

lucru, nu-i așa? Nu e la fel ca atunci când îl pui pe tăticul tău să-ți citească.

— Și mama ei? întrebă Sean. Cum era cu Maude?

— Oh, nu, ea nu îi citea niciodată. Ea nu prea era genul ăla de mamă. A fost întotdeauna foarte timidă, domnișoara Maude. Îi lipsea un strat de piele, asta îi spuneam eu. Cu piele subțire. Nu era foarte puternică, știi tu, și se învinețea foarte ușor. Eu știam despre vânătăi desigur, deși ea credea că nu le vedeam. Le-am văzut. Eu vedeam totul. Era de fapt sarcina mea – să văd lucruri. Trebuia să mă gândesc la domnișoara Leonora, și stăpânul ținea foarte mult ca ea să nu știe.

— Ce? întrebă Leonora, auzindu-și inima bătând. Ce nu voia tata să știu?

— Oh, el nu voia să știi nimic, draga mea, spuse Nanny Mouse, la fel de radioasă de parcă ar fi discutat despre nimic mai important sau mai interesant decât lista de cumpărături a zilei. Număra lucrurile pe degete, unul câte unul. Nimic despre vânătăi. Cu certitudine, nimic despre cum a murit domnișoara Maude, dar desigur că tu nu îți amintești deloc despre asta, nu-i așa? Stăpânul mi-a spus că nu aveai cum să îți amintești. M-a asigurat că nu îți aminteai, iar tu nu ai scos niciodată niciun cuvânt, așa că presupun că avea dreptate, deși trebuie să spun că mi s-a părut întotdeauna ciudat să-ți poți scoate un asemenea lucru din minte. Totuși, e un noroc, pentru că cine ar vrea să-și amintească așa ceva?

Aerul din mica încăpere păru dintr-odată să se îngroașe și să se întunece în jurul Leonorei. Ea inspiră adânc. Ce spunea Nanny Mouse? Închise ochii și văzu o imagine pe interiorul pleoapelor, la fel de clară ca orice fotografie: lacul și ceva în el, plutind sub sălcii. Ceva întunecat, întinzându-se pe suprafața apei. O fustă, asta era. Leonora deschise ochii și vorbi cu Nanny Mouse cu o voce care nu semăna deloc cu vocea ei, ci cu aceea a unui copil mic, de-abia îndrăznind să scoată un sunet.

— Mama s-a înecat în lac, nu-i așa, Nanny? Ea era în apă, nu-i așa?

— Leonora a găsit-o, rosti Nanny Mouse pe un ton confidențial, de parcă s-ar fi adresat cuiva complet străin. Părea să nu o mai recunoască pe Leonora, să nu mai aibă nici cea mai vagă idee cine era. Sărmana gâză mică. Fugise jos la lac pentru

că totul în casă era de-a curmezișul; întors pe dos. Groaznică atmosferă pentru un copil, și nu i-au acordat niciodată nici cea mai mică atenție, știi tu. Se certau peste tot în jurul ei. Și mai rău. Mult mai rău. Eu nu sunt de acord să vadă copiii toate astea. N-am fost niciodată. Copiii mei nu văd asemenea lucruri, dacă se poate. I-am spus. Am zis că tot ce nu știi nu-ți poate face rău, și eu cred asta.

Undeva, foarte aproape de umărul ei, dar totodată atât de departe, încât ar fi putut fi într-un cu totul alt univers, Leonora era conștientă că aparatul de filmat încă înregistra, dar simți cum o podidesc lacrimile. Îl auzea pe Sean spunând ceva, întrebând-o ceva. Ea își îndreptă atenția spre locul în care stătea el și încercă să asculte.

— Leonora, am oprit filmarea. Te simți bine?

Ea dădu din cap, nepăsătoare, vrând să spună: „Fă orice vrei”, dar negăsind cuvintele potrivite. Toate cuvintele pe care le știuse vreodată păreau să o fi părăsit și, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva suferise un atac cerebral. „Mâine împlinesc șaptezeci și cinci de ani, își spuse. Sunt bătrână. Poate ăsta e un atac cerebral. Sau vreun fel de atac de cord.” Respiră încet, pe nas, și numără în același timp de la unu la zece. Așa. Așa era mai bine.

— Mă simt perfect, mulțumesc, spuse în cele din urmă și luă o gură de Earl Grey, care se răcise, dar care o revigora totuși. Te rog să continui să filmezi.

— Vorbește-mi despre obiceiurile casei, îi spunea Sean lui Nanny Mouse. Avea Ethan Walsh o oră anume când îi plăcea să picteze?

Leonora ascultă doar pe jumătate răspunsul. Era altundeva. Era jos la lac și era foarte cald și acolo o văzu mama ei plutind pe apă, cu fața albă ca varul și ochii holbați. „Eu am găsit-o, se gândi. Eu am găsit-o, și era toată udă și moartă, și am fugit înapoi acasă, să-i aduc pe toți să o salveze, și nu au putut, și atunci am leșinat, și eram udă și rece, și după ce m-am culcat nu a mai fost decât febră și mai multă febră și coșmaruri tot timpul, și durere în piept, și când m-am trezit, mi-au spus o minciună. Mi-au spus că mama fusese foarte bolnavă și murise de boala ei, iar eu i-am crezut. Mi-au spus și Nanny și tata, iar eu i-am crezut, pentru că voiam să-i cred. Pentru că nu am vrut, nu am vrut, nu am vrut să știu că am găsit-o pe mama mea în

apa care îi umplea gura, și trăgea de fusta ei și îi făcea pielea toată zbârcită și albă și groaznică. Nu am vrut să știu asta, așa că am uitat. M-am prefăcut că nu am știut asta absolut niciodată. Mi-am închipuit că murise frumos în patul ei și că nu o văzusem niciodată plutind în lac cu frunze de salcie prinse între degetele ei. Dar acum îmi amintesc.”

— Îmi pare foarte rău, Sean, zise Leonora, punând paharul jos, pe farfurioara de lângă ea. Cred că mă simt destul de bine acum.

Erau în seră, unde frunze de plante și crengi de copaci mici formau un baldachin verde închis deasupra capetelor lor. Sean îi adusese ceva de băut Leonorei și acum stăteau față în față în cele două fotolii de ratan. Unul din motani – Gus trebuia să fie – stătea întins lângă unul dintre ghivecele chinezești gigantice din colț, dormind liniștit la căldură. Sean observă că mâinile Leonorei încă mai tremurau și că, deși își dădea toată silința să pară stăpână pe ea, încă mai încerca în mod evident să se împace cu ceea ce le povestise Nanny Mouse.

— Cred că ești foarte curajoasă, îi spuse. Nu e nevoie să te scuzi. Genul ăsta de revelație ar bulversa pe oricine.

— Am încercat întotdeauna să nu las lucrurile să mă învingă. Leonora încercă un zâmbet, dar nu prea îi reuși. Cu absolut fiecare lucru care mi s-a întâmplat – moartea tatei, a soțului meu, alte lucruri – am simțit întotdeauna că, dacă puteam să îmi păstrez calmul, totul avea să fie bine.

— Nu menționezi moartea mamei tale, remarcă Sean. Acela trebuie să fi fost lucrul cel mai traumatizant dintre toate, pentru un copil atât de mic.

Lacrimile țâșniră în ochii Leonorei.

— Dar nu a fost. E exact motivul pentru care mă simt acum atât de îngrozitor. Nu am fost apropiată de mama mea. Deloc. Am iubit-o foarte mult, desigur, dar am simțit întotdeauna că nu puteam deloc să mă apropii cu adevărat de ea. Nanny Mouse mi-a fost mai mult părinte decât ea, și ani și ani de zile, ceea ce îmi aminteam cel mai bine din acele zile era că am fost bolnavă și că mi-am ratat ziua de naștere. Faptul că mama dispăruse când mi-am revenit a fost trist, bineînțeles că a fost, și m-a tulburat, dar nu într-un fel pe care să-l fi putut înțelege. Și după o vreme se părea că îmi reveneam. Dar nu e caraghios? În

ultimele câteva luni am simțit – nu știu cum pot să exprim asta – că e un fel de întuneric în capul meu și că, dacă aș putea numai să mă uit în el sau prin el, sau dincolo de el, aș înțelege tot felul de lucruri pe care nu le-am înțeles niciodată până acum.

— Ca, de exemplu, motivul pentru care păreai să suferi atât de puțin pentru o tragedie atât de cumplită, zise Sean?

— Exact. Da, asta-i exact așa. E ca și cum toată viața aș fi înăbușit ceva. Aș fi ascuns ceva. Și acum mă simt ca și cum aș fi deschis o ușă spre un loc întunecat din inima sau din mintea mea. Nu sunt deloc sigură care, dar e ca și cum aș fi pășit în acest întuneric purtând o lumânare. Mă simt ca și cum aș ține-o în fața mea și diferite lucruri captează lumina.

După ce plecară de la Lodge Cottage, Leonora îl rugă ca înainte de a se întoarce la Willow Court, să meargă spre oraș („Oriunde, oriunde, te rog, atâta timp cât nu trebuie să dau ochii cu nimeni acum. Am să îmi revin într-o clipă, promit.”) în timp ce suspina ca un copil, ținând batista dinaintea feței, acoperindu-și ochii. Timp de câteva minute, plânsul ei fusese singurul zgomot din mașină. Sean nu se putea concentra deloc la șofat, ci se uita fix la șoseaua din fața lui, cu toate gândurile la femeia în vârstă de lângă el, la suferința ei. În cele din urmă, plânsul încetase și ea se întoarse spre el și spuse:

— Ne putem întoarce acum, Sean. Îmi pare rău că te încarc cu toate astea. Până când ajungem acasă, ar trebui să arăt cât de cât în regulă.

Când se apropiaseră cu mașina de intrarea principală, ea se răsucise spre el și-i zise:

— De fapt, sunt foarte bucuroasă că m-ai văzut tu așa, și nu unul dintre copiii sau nepoții mei. Te deranjează că spun asta?

— Deloc, răspunse el, foarte sincer. Înțeleg perfect. Uneori genul ăsta de lucruri sunt mai ușor de dezvăluit unui străin.

— De fapt, eu nu te consider astfel.

Apoi îi zâmbi cu tot farmecul de care era în stare, cu toată cochetăria, cu toată eleganța. În mod paradoxal, numai după ce o văzuse plângând, Sean înțelesese cât de curajoasă era și cât de mult îi admira el curajul.

— Ce vezi acum? o întrebă el cu blândețe. În lumina acestei lumânări pe care o duci în locul întunecat?

— Aproape cel mai rău lucru dintre toate e ceea ce am ajuns

să înțeleg despre tata. Persoana care am crezut că era nu e altceva decât propria imagine despre el. O iluzie copilărească, după cum se dovedește. A fost un tiran, Sean. M-am gândit la el foarte mult în ultimele câteva zile, și înțeleg că dragostea mea pentru el – și l-am iubit foarte mult – m-a făcut să nu observ tot felul de lucruri pe care le-a spus sau le-a făcut de fapt, care erau în cel mai fericit caz dure și în cel mai rău, crude. În acele zile, când eram copil, eram ținuți departe de adulți, cât de mult posibil, și tata m-a înșelat. Așa mi se pare acum, după tot acest timp. Și totuși, pentru el plâng la fel de mult ca pentru sărmana mea mamă. Chiar mai mult. Simt că am pierdut mai mult în ceea ce îl privește. Nu e îngrozitor? Mă simt vinovată din cauza asta, și vinovată totodată pentru ceva ce am descoperit în propriul comportament. Sper că nu am fost rea, dar cred că am păstrat lucruri ascunse toată viața. Protejând oameni, inclusiv pe mine, am crezut întotdeauna că așa era mai bine, dar nu e. Nu cu adevărat. Trebuie să cunoști adevărul, chiar dacă uneori e dureros și greu de înțeles. Și sper că te pot ruga să nu vorbești despre asta cu nimeni.

— N-am să spun niciun cuvânt. Dar ai revăzut totul, Leonora? Îți amintești acum totul?

— Cred că da. Îmi amintesc cum am fugit jos la lac. Văd foarte clar ceva întunecat pe apă. Partea următoare e încă foarte începătoșată. Îmi amintesc că am văzut fața mamei, dar după aceea totul e neclar. Am tras de fustă și m-am uitat la fața ei? Sau am fugit imediat spre casă și i-am chemat pe tata și pe Nanny Mouse? Nu pot să îmi aduc aminte bine, dar nu contează. Nanny nu va fi în stare să îmi dea asemenea detalii. Și nici nu vreau să știu cu adevărat, Sean. Îmi pot imagina. De când s-a înecat micuțul Mark. Pe el l-am văzut. Nu am nevoie de nimeni ca să îmi amintească de asta.

Își puse din nou o mână la ochi, iar Sean vorbi în liniștea care creștea între ei.

— Rilla se simte responsabilă, știi tu, zise în cele din urmă. Pentru că nu a fost acolo când s-a înecat Mark.

— Chiar? Oh, nu. Habar n-am avut. Ce groaznic! Asta e *atât* de groaznic! Încă mai crede asta? Oh, Doamne! Vocea Leonorei tremura, își luă mâna de pe față și Sean observă cât de albă era, cât de întunecate erau cearcănele de sub ochii ei. Știam că

a simțit asta la început, dar după tot acest timp? Oh, ce îngrozitor din partea mea! N-am nicio scuză. N-am știut asta. Sunt proastă? Nu-mi spune, Sean. Știu că sunt. Sunt egoistă și proastă să nu văd durerea propriei fiice. Poate din cauza durerii mele. Nu îți poți imagina ce perioadă groaznică a fost. Nu există nimic pe lumea asta, nu-i așa, mai rău decât moartea unui copil? M-am acuzat pe mine. Și am crezut că și Rilla mă învinuia, pentru că, la urma urmei, și-a lăsat copilul în grija mea. A mea și a surorii ei, și ai zice că poți face asta, nu-i așa? S-ar zice că o bunică și o mătușă ar fi destul de responsabile să aibă grijă de un copil mic. Nu mi-am iertat-o niciodată, nu cu adevărat, dar Rilla a spus întotdeauna, chiar de la început, că nu ne învinuia pe noi. Nu mi-am dat seama că asta era pentru că ea încă se mai simțea vinovată. Proastă, proastă! Oarbă și proastă!

— Poate că Rilla și-a ascuns durerea de voi.

Leonora dădu din cap.

— Da. Da, și-a ascuns-o, într-un fel sau altul. Își înclină capul și oftă. Va trebui să fac ceva în legătură cu asta, dacă nu e prea târziu. Ar fi trebuit să vorbesc cu Rilla mai deschis. Despre multe lucruri. Îmi permit mereu să o critic, când nu sunt de acord cu lucrurile pe care le face, dar nu vorbim cu adevărat. Modul ei de viață îmi e atât de străin, dar nu ar trebui să las asta să ne despartă. Am să o fac. Am să vorbesc cu ea. Nu știu unde voi găsi cuvintele potrivite, dar voi încerca.

Se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii. Timp de câteva clipe rămase acolo și Sean își dădu seama că își aduna puterile. El avu impresia, în mod ridicol, că aproape putea să vadă lupta care se dădea în mintea Leonorei, după reacțiile corpului ei: contracțiile mușchilor din jurul gurii, felul în care se își răsucea întruna unul dintre inele pe deget și un tremur care o cuprindea din când în când, de parcă o amintire cumplită trecea pe lângă trupul ei ca un val.

— Rilla? Rilla, trezește-te!

Beth atinse umărul care ieșea de sub cearșaful care-i acoperea trupul adormit. Rilla se întoarse și deschise un ochi, gemând ușor.

— Doamne, Beth, trebuie? Dormeam atât de bine. Ce s-a întâmplat?

Vocea Rillei era buimacă și somnoroasă, iar Beth zâmbi

răutăcios.

— Te-ai trezit tocmai înainte de prânz, Rilla. Sincer! Asta se întâmplă când arzi lumânarea la ambele capete. Ești evident obosită, și știm cu toții de ce, nu-i așa?

Rilla își așează picioarele pe podea și își trecu degetele prin păr.

— Ceva mai puțin sarcasm, domnișoară, zise. Te-aș informa că a meritat cu prisosință să pierd somnul de o noapte. A meritat cu prisosință.

— Scutește-mă de detaliile ucigătoare, te rog! zise Beth. Și du-te și spală-te pe față. Ai fost convocată. Leonora întreabă dacă ai avea ceva împotrivă să mergi în seră.

Se uită cum Rilla se spală pe față și se grăbește să își perieze părul și să se îmbrace.

— Am timp să mă machiez din nou?

— Nu, nu ai. Arăți bine.

— Arăt, zise Rilla, ca o stafie cam durdulie. Și de ce naiba trebuie să mă vadă acum? Știi ceva?

Beth clătină din cap.

— N-am idee. Mi-a spus doar că vrea să ne vadă pe mine, pe tine și pe Efe pentru ceea ce a numit „o discuție în liniște”.

— Bine, atunci hai s-o isprăvim. Indiferent ce-o fi.

O luară pe scări în jos spre seră, unde ușa era deschisă.

— Tu ești, Rilla? strigă Leonora. Intră, draga mea!

Rilla intră și Beth o urmă. Mici raze de soare își croiau drum în încăpere prin rețeaua deasă de vegetație împletită, care se întindea peste tot pe pereți și pe tavan. Gus stătea întins într-un colț umbros, și Efe era de asemenea acolo, ocupând cea mai mare parte din canapea. Beth ezită. Leonora spuse:

— Intră, Beth. Intră. Închide ușa după tine, te rog. Poți să te așezi acolo lângă fereastră. Rilla, de ce nu iei celălalt scaun de ratan?

Beth luă scaunul solid pe care i-l indicase Leonora. „Asta e bizar, se gândi. De ce naiba vrea să ne vorbească? Și de ce trebuie să fie închisă ușa?” Se uită la Efe, care privea în jos, la pantofii săi. Nici măcar nu își ridicase ochii când intraseră ele, dar căutătura insistentă a lui Beth îl făcu să fie conștient de prezența ei și îi întâlni scurt privirea, fără să zâmbească. „Ei

bine, atunci du-te naibii și tu! Dacă ai de gând să fii tot acru și neprietenos, poți să mă scutești.” Înainte de a avea ocazia să se mai mire de ceva, Leonora vorbi.

— Probabil că vă întrebați de ce v-am rugat să veniți încoace. Seamănă oarecum cu o conspirație, și eu nu intenționez să fie așa, doar că toată casa e cu susul în jos, cu cei care se ocupă de curățenie și echipa de filmare, iar eu voiam să schimbăm două vorbe în liniște.

Rilla, exact la timpul potrivit, ca o actriță ce era, spuse:

— S-a întâmplat ceva? E ceva în neregulă?

— Cred, spuse Leonora încet, că s-a întâmplat ceva. Și ceva e în neregulă, dar am să încerc să îndrept lucrurile. Da, asta e. Zâmbi aproape triumfător. Am să îndrept lucrurile. Am simțit o vreme că vă datorez atât ție, Rilla, cât și ție, Efe, o justificare.

Rilla arăta neliniștită, și Beth știa că și-ar fi aprins cu cea mai mare plăcere o țigară. Leonora își învârtea inelele pe degete și mâinile îi tremurau ușor.

Spuse:

— Când eram mică, era ceva ce Nanny Mouse obișnuia să îmi spună. Am crescut cu asta. „Ce nu știi nu-ți poate face rău.” Era o – cum se numește în ziua de azi? – mantra. Am crezut asta. Efectiv. Acum văd că tot ceea ce nu știi *poate* să-ți facă rău, aproape mai mult decât oricare alt lucru.

Efe, observă Beth, se plictisea. Aproape că îl auzea spunând „treci la subiect”. Ce era oare cu majoritatea bărbaților, de aveau nevoie de versiunea prescurtată a oricărei povești? Încerca, Beth observă asta, să nu lase să se vadă că ar fi preferat să facă orice altceva decât să stea aici cu trei femei, ascultând o mulțime de ceea ce el ar fi numit, fără îndoială, povești străvechi.

Evident că și Leonora simți jena lui. Se uită la el și spuse:

— Efe, dragul meu, motivul pentru care am vrut să vă văd e că am ținut mulți ani ceva ascuns, noi doi. E timpul să vorbim despre asta acum, Efe. Nu crezi?

Efe se albi dintr-odată și își încleștă mâinile.

— Nu cred asta, zise. Vrei să îmi spui că m-ai adus aici pentru asta? După tot acest timp? Ai să mă pui să îi spun Rillei?

— Ce să-mi spui? întrebă Rilla. Ce vrei să-mi spui, Efe?

— Eu nu vreau să-ți spun nimic. Nimic.

— Dacă n-o faci tu, zise Leonora, am să o fac eu. Vreau să afli cum a murit Mark. Vreau ca Efe să îți povestească exact ce s-a întâmplat în ziua aceea.

— Știu ce s-a întâmplat. Mi-ai povestit tu, mamă. Nu cred că ar trebui…

Vocea Rillei era tremurătoare.

Beth se uită la ea, întrebându-se cât avea să mai dureze până ca ea să izbucnească în lacrimi sau să fugă din seră.

— Cred că trebuie, draga mea. Am avut destule secrete o viață întreagă. E vina mea, știu, dar trebuie să vedeți că încerc să îndrept lucrurile. Pentru că te protejam pe *tine,* Efe, mi-am rănit propria fiică, și nu am să mă iert niciodată pentru asta. Dar am făcut-o pentru că erai atât de tânăr, Efe. M-am gândit: e un copil și întreaga lui viață ar putea fi ruinată, dar uite ce am făcut. Uită-te le Rilla, Efe. Vezi cât de mult a suferit? Cum încă se mai învinuiește?

Beth își simți inima bubuindu-i în piept. Rilla stătea destul de nemișcată, foarte dreaptă, cu buzele strânse. Leonora încă mai vorbea.

— Și nu doar Rilla, Efe. Și tu. Cred că trăind cu lucrul ăsta, cu greutatea asta pe suflet, te-ai schimbat. Ar fi trebuit să te încurajez să spui adevărul chiar de la început, în loc să te ajut să îl îngropi.

În tot timpul cât vorbi Leonora, Efe își ținea capul ascuns în mâini. Când își ridică fața, întreaga lui expresie se schimbase. Părea cumva mai tânăr. Mai vulnerabil. Altfel.

— Am încercat, zise Efe, și vocea sa își pierduse încrederea. Beth nu îl auzise niciodată părând mai nesigur. Am încercat în seara aceea. M-am dus în camera Rillei și am vrut să îi spun. Chiar am vrut, dar ea era… ei bine, era supărată, și probabil doctorul îi dăduse ceva, pentru că parcă dormea și nu dormea, și nu am știut ce să fac, așa că am venit la tine, Leonora, și tu ai spus că are să fie în regulă. Te-am crezut. Ai spus că nu trebuia să știe nimeni niciodată și că a fost un accident oribil. Nu vina mea.

Efe își acoperi din nou fața. Rilla tuși, întrerupând tăcerea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Efe. Nu am să te învinuiesc pentru nimic. Promit, spuse cu o voce slabă, blândă, genul de voce, se gândi Beth, pe care ai folosi-o pentru a vorbi cu un

copil.

— Ne jucam acolo jos. La lac. Efe nu se uita la niciuna dintre ele. Își îndrepta cuvintele direct spre podea, așa încât Beth trebui să se aplece înainte ca să înțeleagă ce spunea. Eu și Alex și Beth. Ne jucam de-a hoții și vardiștii. Eu nu am vrut să vină Markie, dar el tot a venit, și eu m-am gândit că nu conta. Era în regulă, pentru un puști. Nu ne-a deranjat că ne-a urmărit. Nu ne dădea deloc bătăi de cap, zău. Efe își ridică dintr-odată privirea și Beth observă că plângea. Își lăsase capul în jos, se gândi ea, pentru că nu voia să îl vadă nimeni înlăcrimat. Obrajii lui erau complet uzi. Rilla, spuse, aș fi putut să-l salvez. Asta venisem să-ți spun. Aș fi putut. Nu l-am băgat deloc în seamă când striga întruna după mine. Credeam că se bălăcea. Alex era pe cale de a găsi capcana secretă și eu trebuia să îl opresc. Era cel mai important lucru din lume, să nu fie găsită capcana mea, care nici măcar nu exista. Își îngropă fața în mâini și începu să plângă din nou, în tăcere. Nici măcar nu era o capcană adevărată. Eram mai degrabă prins de un joc decât de un băiețel real strigând ceva, la care nu eram atent, undeva în spatele meu. Nu m-am întrebat nici măcar ce făcea în apă. Alex era în apă, și eu de asemenea, așa că nu mi-am făcut nicio problemă. Nu era foarte adânc lacul. Trebuie să-și fi pierdut cumva echilibrul. Alex era jos lângă sălcii, iar Beth încă și mai departe. Ea era soția unui vardist, care pregătea masa. Râse fără veselie. O puneam pe Beth să facă toate lucrurile acelea de fetișcană. Nu o deranja. Nu-i așa, Beth? Făceai întotdeauna ce îți spuneam, nu-i așa?

Beth dădu din cap. Nu avea curaj să vorbească. Acea zi, ziua pe care încercase ani și ani de zile să o împingă în fundul minții era acolo, în fața ei, și Efe îi aducea aminte cum se simțise.

— Am auzit strigătele, șopti. Nu am știut cine era și când m-am întors unde erau Efe și Alex, Markie era acolo, plin de apă și întins pe marginea lacului. M-am dus să aduc pe cineva. Efe m-a trimis. Nu vedeam pentru că plângeam prea tare. Înțelegeam că Markie era mort. N-am întrebat niciodată ce se întâmplase. Nu am vrut să știu, cred.

— M-am întors și l-am văzut, zise Efe. I-am văzut brațele fluturând și nu m-am întors să-l ajut, și apoi nu l-am mai auzit, iar Alex striga, și doar când l-am auzit pe Alex, m-am dus să mă uit după el, după Markie. Dar a fost prea târziu. Nu m-am dus când ar fi trebuit, ăsta-i adevărul. L-am omorât. M-am gândit că

l-am omorât, până când tu mi-ai spus că nu-l omorâsem, Leonora. Ai spus că a fost un accident și să nu spun nimănui niciodată nimic despre asta. Și nu am făcut-o. Rilla, îmi pare rău. E patetic să spui un asemenea lucru, și nu știu dacă mă vei ierta vreodată, dar îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te ascult, Leonora. Când eram copil, exista un motiv pentru asta, dar în ultima vreme, ei bine, știam cum te învinuiai, Rilla, și tot nu am îndrăznit să spun nimic. Îmi doresc să mă pot întoarce în timp să procedez altfel. Nu știu ce să mai spun. Efe se duse și îngenunche pe jumătate lângă Rilla. Vei mai putea vreodată să mă ierți? Rilla, vorbește-mi.

— Oh, Efe, zise Rilla. Ce mai e de spus? Își puse ambele brațe în jurul lui și îl trase spre ea. Capul lui era pe umărul ei. Eu tot mă învinuiesc. Am s-o fac mereu pentru că era treaba *mea* să am grijă de Markie, nu a ta sau a mamei, sau a lui Gwen, sau a altcuiva. Dar mă bucur dacă te poți simți mai puțin rău acum, Efe, pentru că ai vorbit despre asta. Cred că toți ar fi trebuit să vorbim despre asta chiar atunci și să ne consolăm unii pe alții, dar nu am făcut-o, iar eu nu aș fi putut să o fac la vremea aceea, și apoi crește doar tăcerea, nu-i așa? Odată ce ai început să nu spui lucrurile, e atât de ușor să continui. A fost curajos din partea ta să vorbești acum, Efe, și bineînțeles că te iert. Erai doar un copil. Nu te-aș fi învinuit niciodată.

Efe se ridică și scoase o batistă din buzunarul de la pantaloni.

— Mai bine m-aș duce să mă spăl pe față, nu-i așa? Nu vreau să mă vadă nimeni așa. Leonora, îmi dai voie?

— Da, Efe. Ne vedem la cină. Se întoarse spre Rilla, când el ieși din cameră. Rilla, îți datorez scuze, draga mea. Ai spus că îl ierți pe Efe, dar vreau să știu dacă mă poți ierta pe mine. Eu ar fi trebuit să îți spun. Acum îmi dau seama de asta. Chiar am crezut că acționam spre binele tuturor, dar acum îmi dau seama că l-am protejat pe Efe în detrimentul fericirii tale. Cred că am simțit că puteai să faci față tragediei oarecum mai bine decât el. Îmi pare rău, Rilla. Atât de îngrozitor de rău.

Beth observă că Leonora voia să o atingă pe fiica ei, să o strângă în brațe și nu știa cum. Zbuciumul era vizibil pe fața ei, în felul în care își frământa mâinile. „Oh, Doamne, se gândi, te rog las-o pe Rilla să o facă. Fă-o pe Rilla să se întindă spre ea. Te rog.”

— Nu e nevoie, mamă, zise Rilla și își puse brațele în jurul mamei ei.

Leonora scoase un sunet care era ceva între geamăt și oftat, și Beth își acoperi ochii cu mâinile. „Slavă Domnului, se gândi. Totul va fi mai simplu acum.”

— Beth, draga mea, zise Leonora, părând din nou ea însăși. Ai grijă ca mama ta să se odihnească puțin înainte de cină. De-asta te-am rugat să vii cu ea. Ca să ai grijă de ea. Acum mă duc în camera mea.

Ieși din seră și Beth îi auzi pașii începți îndreptându-se spre hol.

— Ești în regulă, Rilla? Vrei ceva de băut sau altceva?

— Nu știu. Nu știu ce vreau. Oh, Beth, e atât de greu să uiți lucruri, nu-i așa? M-am priceput atât de bine să dau la o parte lucrurile rele toată viața, dar acum iată că Leonora aduce totul înapoi. Oare sunt pregătită pentru asta?

— Bineînțeles că ești, Rilla. Beth îngenunche lângă ea și îi luă mâna. Ești atât de curajoasă! Întotdeauna am crezut asta. Mă ajuți întotdeauna când mă simt rău. Nu pot suporta că acum tu te simți rău, iar eu nu pot face nimic să te ajut. Te rog, spune ceva. Te rog, zâmbește. Oh, Rilla, urăsc să fii tristă.

— Nu sunt tristă, iubita mea. Sincer. Doar puțin tulburată de toate astea. Asta-i tot. Și căldura nu ajută.

Rilla zâmbi, de parcă ar fi probat ceva nou, ceva ce nu făcuse de multă vreme. La început era doar un zâmbet șovăielnic, dar lui Beth i se păru că devenea repede mai puternic, mai larg și mai obișnuit.

— Ai mai văzut vreodată, zise Rilla, atâtea zile calde la rând? Mă simt ca și cum aș fi pe punctul de a mă topi. Am să fac o baie lungă, rece. Și asta a fost prima dată când am auzit-o pe Leonora numindu-mă mama ta. Prima. Arăta mult mai fericită acum, se bucură Beth să observe.

— Acum am să fiu în regulă. Du-te și fă-mi un gin tonic tare și adu-mi-l în baie.

Beth se îndreptă spre bucătărie, simțindu-se ușurată, de parcă fusese evitată o criză.

Philip stătea de o parte a căsuței păpușilor, pe care o mutase cu grijă de la perete. Un prosop de baie din dulapul cu lenjerie era întins sub fereastră, pentru ca tapetul să fie întins pe el, când se desprindea de acoperiș.

— Bine, îi spuse lui Chloë. Trebuie să îl udăm doar atât cât să îl desprindem de pe structură, fără să treacă prin el și să distrugă scrisul de pe cealaltă parte. Puțin complicat, dar vom reuși, cred. Eu am să fac chestia cu apa.

Trecu un burete umed peste hârtie. Fusese ideea lui Beth să ia bureți din geanta de machiaj a Rillei. Erau întotdeauna, îi explicase ea repede, câțiva de rezervă, în caz că se întâmpla ceva cu cei folosiți în mod curent. Beth fusese cât se poate de încântată să i-i dea lui Philip pentru descoperirea a ce altceva mai scrisese Maude Walsh. Chloë adusese un cuțit din bucătărie și era ocupată cu introdusul lamei lungi, subțiri sub hârtia umedă de pe partea ei.

— Uite, se desprinde, cred.

— Bine, dacă ești sigură. Ai grijă!

Philip se uita îngrijorat.

— Bineînțeles că voi avea grijă, la naiba! Nu trebuie să-mi spui. Se strâmbă. Știu ce să fac la fel de bine ca tine, știi asta. Chloë împinse cuțitul puțin mai departe sub o margine de hârtie. Se desprinde frumos, uite, zise și ridică un colț.

Hârtia se dezlipi frumos într-o fâșie lungă, paralelă cu aceea pe care o îndepărtase Douggie.

— Splendid! zise Philip. Acum cred că ai putea lua o bucată din partea asta. Asta e, în paranteză fie spus, o operă foarte frumoasă. A lui Ethan Walsh, nu-i așa?

— El a făcut casa, dar soția lui a pictat hârtia, cred. Adică străbunica mea. Mama Leonorei.

— Atunci și ea era o artistă.

— Nu cred. Nu chiar. Chloë muncea din nou intens cu cuțitul. Cred că a fost la școala de artă, dar nu a făcut mare lucru după ce s-a măritat.

— Păcat, zise Philip. E frumoasă. Dacă o putem usca așa cum trebuie, s-ar putea să reușesc să o pun la loc, știi. Aproape la fel de bine ca la început.

— Ești o bijuterie și o comoară, zise Chloë. Dar dacă Leonora vrea să păstreze ce e pe dos?

— Ar putea face o copie, fără îndoială.

— Nu știu.

Chloë părea a nu fi atentă. Așează a doua fâșie pe care reușise

să o desprindă, lângă prima, care era întinsă cu partea pictată în jos pe prosop. Se așează în genunchi și se uită cu atenție la scris.

— E greu de descifrat scrisul ăsta, spuse. Dar cred…

Singurul sunet din camera copiilor era zgomotul slab al buretelui lui Philip trecând peste porțiunea de hârtie rămasă. Chloë era acum pe podea, întinsă în așa fel încât să se poată uita mai de aproape la scrisul de mână.

— Ești foarte tăcută, zise Philip. S-a întâmplat ceva?

— Oh, Doamne! Nu pot să cred asta, zise încet, și apoi: Philip! Vino încoace! Dacă asta înseamnă ce cred eu, e de necrezut! Nu se poate, dar sunt sigură că am citit bine. Vino să vezi.

Philip se duse într-acolo și se ghemui jos lângă Chloë, ca să citească. După un minut sau două, își trecu mâna prin păr și se strâmbă.

— Drăcia dracului! spuse, scuturând din cap. Apoi o spuse din nou, Drăcia dracului, Chloë! Ar fi bine să-i spunem Leonorei.

— Am să-i spun eu, Philip. A fost jos la Nanny Mouse, cred, dar trebuie să se fi întors deja. Mă duc să o caut. Dar să nu spui niciun cuvânt nimănui, Philip, promiți? Absolut niciunul.

— OK. Philip clătină din cap. N-am să spun nimic.

Chloë se așează pe podea lângă căsuța păpușilor și citi de la capăt ce era scris pe dosul țiglelor de acoperiș pictate.

Leonora și Alex stăteau unul lângă celălalt pe băncuța ce se întindea de jur-împrejurul pereților foișorului, uitându-se prin albumul cu fotografii deschis în brațele lui Alex. În timpul conversației ei cu Sean în seră, Leonora își dăduse seama că nu exista nicio fotografie cu Maude la Willow Court. Trebui să își stoarcă creierii câteva minute, înainte de a-i veni în minte că exista un album foarte vechi în sertarul de jos al scrinului ei. Alex intrase pe ușa din față, când ea urca să îl caute, și îl trimisese pe el, ca să își menajeze, cum spusese ea „picioarele străvechi”.

Alex spuse:

— Ești sigură că te simți bine, Leonora? Arăți puțin obosită. Nu crezi că ar trebui să te întinzi înainte de cină?

Leonora clătină din cap.

— Nu, dragul meu. Mă simt bine, sincer. Deloc obosită. Totuși, știi că ești bătrân atunci când nepotul tău te sfătuiește să te întinzi. Nu, pur și simplu aveam chef să caut poze cu

mama mea și m-am gândit că te-ar interesa și pe tine să le vezi. E greu de crezut pentru alții, dar eu de-abia am cunoscut-o, știi doar. De asta te-am rugat să aduci albumul ăsta. Vreau să mă uit la niște fotografii cu ea. Trebuie să fie câteva, sunt sigură, deși nu-mi aduc aminte de niciuna.

— Eu sunt întotdeauna bucuros să mă uit la fotografii vechi, zise Alex. Deși există câteva lucruri în albumele tale pe care nu prea aș vrea să le revăd.

Leonora se întreba dacă Alex se referea, indirect, la Mark. Își dădu dintr-odată seama că sărmanul Efe avusese exact aceeași vârstă, când se înecase Mark, pe care o avusese ea când murise Maude. Îi spuse lui Alex:

— Cred că mama trebuie să fi fost persoana cea mai sperioasă de aparatul de fotografiat care a existat vreodată. Am trecut prin tot albumul acesta și ce am descoperit? Nu prea mult, nu-i așa?

— Două fotografii destul de bune cu ea în Grădina Liniștită, răspunse Alex. Și cea de lângă pian.

Leonora se uită cu atenție la pagina pe care i-o arăta Alex. Era mama ei în depărtare, dar dacă nu ai fi știut cum arăta, nu ai fi înțeles din fotografia asta. Silueta micuță, micuță a unei femei slabe, departe pe o potecă în grădină. În prim-plan, un strat de flori albe. Niște arbuști lângă zidul grădinii ocupau latura fotografiei. Destul de mult cer plin cu nori pufoși. Aceea era prima fotografie. A doua o înfățișa pe Maude lângă un pom fructifer pe spalier în plină floare. În mod evident, voise să scoată în evidență florile, desfășurate ca un evantai pe tot zidul, și fața ei era întoarsă dinspre aparatul de fotografiat. Ambele fotografii erau, bineînțeles, alb-negru și foarte mici.

— Cea cu pianul e mai bună. Și mai mare. A fost făcută de un fotograf, sunt sigur, spuse Alex. Mă întreb cine le-a făcut pe cele din grădină. Ethan Walsh, bănuiesc.

Leonora se gândi la ceea ce știa acum despre tatăl ei și scutură din cap. Nu putea, oricât de tare încerca, să și-i imagineze pe părinții ei făcând fotografii de familie fericită în grădină.

— A fost foarte probabil Nanny Mouse, îi spuse lui Alex. Sau Tyler, grădinarul. Arată-mi-o pe cea de la pian.

Alex îi dădu albumul și ea îl luă în mâini, ridicându-l în dreptul

feței, pentru a se uita mai cu atenție. Inspiră adânc și expiră.

— Te simți bine, Leonora? întrebă el.

— Tot nu i se vede bine fața, nu-i așa? E frumoasă, nu-i așa? Într-un fel oarecum șters, liniștit. Îmi amintește de o creatură speriată. O căprioară, sau o pasăre, poate.

— Da, e foarte frumoasă. Dar, după câte se vede, nu seamănă deloc cu tine, Leonora. Deși nu e cea mai clară imagine pe care am văzut-o vreodată. Tu semeni cu Ethan, nu-i așa?

— Cred că da, zâmbi Leonora. Semăn cu el, iar Gwen și Efe seamănă foarte mult cu el. Totuși, tu nu. Poate că tu, Alex, semeni cel mai mult cu mama mea. Ai același nas lung, subțire, uite!

— Eu nu-mi pot da seama, zise Alex, iar în clipa aceea ușa foișorului se deschise brusc și intră Chloë, ținând în mână o foaie de hârtie împăturită.

— Îmi pare rău să te întrerup, Leonora, când stai de vorbă cu Alex, dar aș vrea să vorbesc cu tine, dacă nu te deranjează.

— Desigur, draga mea. Eu și Alex ne uitam pe un album vechi. Vino și așază-te aici, lângă mine.

— Te deranjează dacă vorbesc numai cu tine, Leonora? Îmi pare rău, Alex.

Alex arăta nedumerit.

— Nicio problemă, zise. Închise albumul și se ridică. Am să duc ăsta cu mine înapoi în casă, nu?

— Ar fi foarte drăguț. Nu durează mult, sunt sigură, și apoi venim și noi.

— Mulțumesc, Alex, zise Chloë. El închise ușa foișorului când plecă, iar ea merse să se așeze lângă Leonora. Îmi pare rău că l-am expediat așa pe Alex, dar ai să vezi într-o clipă de ce. Am bătut la mașină mesajul pe care l-am găsit pe acoperișul căsuței păpușilor. Iată-l. M-am gândit că trebuia să fim doar noi. Ai să înțelegi într-o clipă de ce.

Leonora o strânse pe Chloë de mână.

— Ești un copil atât de bun, nu-i așa? Sunt așa de bucuroasă că tu ai descifrat totul.

— Și Philip. El a fost persoana principală care l-a desprins de pe acoperiș fără să îl deterioreze. E grozav!

— Ce spune? Ar fi bine să știu ce spune.

Leonora oftă și întinse mâna după hârtie.

— Uite, spuse Chloë și înmână hârtia bunicii ei.

Apoi se instală cu un braț întins pe spătarul băncii, gata să cuprindă umerii Leonorei. Era sigură că o asemenea mângâiere avea să fie necesară și voia să fie pregătită să i-o ofere la nevoie. Se trezi că își ține respirația în timp ce Leonora desfăcu foaia și începu să citească.

Beth petrecuse o mare parte din după-amiază cu cadourile Leonorei. Când Gwen o rugase să se ocupe de cele care veniseră prin poștă, acceptase numaidecât. Avea să fie bine să fie ocupată. Toate cadourile, în afară de cele de la familie, aveau să fie expuse sub copacul lui Chloë. Beth preluase și sarcina de a avea grijă ca Leonora să vină în hol la momentul potrivit după petrecere, ca să deschidă pachetele pe care nu le văzuse încă și să noteze cine ce-i trimisese, astfel încât să se poată scrie scrisori de mulțumire. Aceste câteva zile, reflectă ea, nu se dovedeau a fi perioada idilică la care visase în săptămânile premergătoare petrecerii Leonorei. Lucrurile nu se ridicau aproape niciodată la nivelul așteptărilor și ar fi trebuit să fi învățat asta până acum. Totuși, prăpastia dintre cum își imaginase ea că se va plimba cu Efe prin grădină, sau va sta cu el pe terasă, sporovăind întruna, și ceea ce făcea ea de fapt era atât de uriașă, încât aproape că o făcu să râdă.

N-ar fi putut scăpa fără să dea o mână de ajutor. Gwen sugerase asta și spusese totodată că plănuia ca Alex să o ajute, dar pentru moment nu-l găsea. Beth nu obiectă. Casa era acum plină de femei tinere cu aspiratoare și dispozitive de lustruit podeaua care dereticau înainte de petrecere, deși casa arăta deja perfect. Toată lumea, așa se părea, se agita în jur, îndeplinindu-și sarcinile, iar ea avea răgaz să reflecteze.

Nu își dăduse seama că Leonora avea așa de mulți prieteni și cunoștințe. Aproape șaptezeci de persoane veneau la petrecere a doua zi și pe deasupra mai erau toate aceste lucruri trimise de aceia care dintr-un motiv sau altul nu puteau veni. Felicitările lor spuneau lucruri de genul: „Pentru draga Leonora, dorindu-ți încă mulți ani fericiți”, sau „Cu mare afecțiune”, iar unele dintre cadouri meritau să fie expuse. Erau o bomboniera veche, săpunuri și pudre de talc de lux, bomboane de ciocolată făcute în casă, și potpuriuri extrem de scumpe. Cineva trimisese și

papuci de casă căptușiți cu blană, și Leonora avea să simuleze că nu îi plac, că erau o confirmare a statutului de doamnă bătrână, dar Beth știa că avea să îi poarte în fiecare seară. Altcineva trimisese o tavă specială, montată pe o pernă care se instala pe genunchi, când te uitai la televizor, dar oricine era, în mod clar nu o cunoștea deloc pe Leonora. Nu mâncase niciodată în viața ei în fața televizorului și nu ar fi făcut-o doar pentru că avea șaptezeci și cinci de ani. Beth zâmbi și se ridică să ducă primele cadouri în hol.

Copacul pe care îl crease Chloë acolo semăna cu ceva desprins dintr-un basm. Beth îi găsi pe Douggie și pe Fiona uitându-se la el, fermecați. Când se apropie de ei, se deschise ușa din față și Gwen intră din grădină. Ducea o găleată plină de flori pentru vazele care așteptau în sala de spălat vase.

— O să-ți intre muște în gură, Douggie dragule, spuse, dacă stai cu ea așa deschisă.

Băiețelul nu o băgă deloc în seamă și Fiona râse.

— Nu-l prea poți acuza pe el, zise. E cel mai frumos copac pe care l-am văzut vreodată.

— E minunat, nu-i așa? zise Gwen. Sunt atât de încântată că Chloë s-a gândit la asta. Va fi chiar un subiect de discuție, sunt sigură.

Beth își dădu seama deodată că trunchiul copacului-cadou de aniversare era vechiul cuier pentru pălării, care fusese aruncat în șopron de către Leonora cu mulți ani în urmă, sub pretextul că în zilele astea mai nimeni nu mai purta pălărie și, chiar dacă purtau, majoritatea oamenilor nu erau destul de înalți ca să ajungă la cârligele de pe o piesă de mobilier care părea a fi destinată unor uriași. Lui Efe obișnuia să îi placă să îl folosească în tot felul de jocuri închipuite când erau mici – ca barieră, sau tun, sau chiar, cum își aducea acum aminte, drept copac. O legase pe ea de el odată, când ploua și nu puteau ieși în grădină.

Se uită cu atenție să vadă cum realizase Chloë efectele. Erau funde făcute manual din foiță de staniol, legate printre ramurile de salcie, dar acestea alternau cu benzi înguste de panglică aurie, atârnând ca niște mici ciucuri. „Chiar e ceva de vis”, se gândi Beth. Decorațiunile metalice captau fiecare părticică de lumină, scăpărând și sclipind și scoțând mici sunete subțirele când se mișcau. Leonora avea să fie copleșită, Beth era sigură

de asta, și oaspeților avea să le placă mult. Sean o să vrea cu certitudine să-l filmeze.

— Am să pregătesc florile pentru casă acum, zise Gwen și apoi zări tava pe care Beth o punea pe podea. Văd că sunteți toți ocupați cu aranjarea cadourilor.

— Ce vom face cu cadourile noastre, Gwen? Le punem și ele sub pom?

— Nu, nu cred. Mama o să le desfacă desigur în seara asta, separat de toate celelalte. Se pare că aveți destule pe care să le puneți sub copac, fără să vă faceți griji și de cadourile familiei.

— OK, zise Beth. Începu să ia cadourile unul câte unul de pe tavă și îl zări pe Douggie cu colțul ochiului, privind cu jind la ea. Ai vrea să mă ajuți, Douggie? Îmi dai o mână de ajutor să punem cadourile sub copac?

Douggie dădu solemn din cap și Fiona spuse:

— Asta o să fie distractiv, nu-i așa, Douggie? Doar că va trebui să fii extrem de atent, nu-i așa? Uite, am să te ajut să i le dăm lui Beth, și ea are să le pună pe toate la locurile potrivite.

— Va arăta nemaipomenit! zise Gwen. Mai bine aș continua cu aranjamentele mele florale.

Beth se întrebă unde era Efe și cum îl afectaseră dezvăluirile Leonorei. Unde era acum? Poate știa Fiona.

— Unde sunt ceilalți? Ai habar? întrebă ea.

— Atenție, puiule, zise Fiona cu vocea pe care o adopta adesea pentru a vorbi cu copilul ei. Dă-i-le lui Beth și las-o pe ea să le pună jos. Ar fi atât de îngrozitor dacă s-ar sparge ceva. Așa. Se întoarse spre Beth. Habar n-am unde sunt cu toții. Alex s-a dus în grădină. Chloë și Philip erau sus în camera copiilor, dar nu știu unde sunt acum, iar Rilla e în camera ei, cred.

Nicio referire la Efe. Beth nu spuse nimic și își întoarse atenția spre cadourile Leonorei, creând genul de aranjament cum vedeai uneori de Crăciun în vitrinele magazinelor, unde pachetele erau așezate artistic sub ramurile decorate. Spuse:

— Vor fi foarte multe cadouri, nu-i așa? Nimeni nu va veni cu mâna goală, nu?

— Bună, doamnelor! spuse o voce, și Efe traversă holul, îl ridică pe Douggie și îl sărută. Ce faceți? Pot să particip și eu?

— Desigur, dragule, zise Fiona. Ne-am bucura mult să ni te

alături, nu-i așa, Beth?

Beth dădu din cap. Efe, în mod surprinzător, ținând cont de ce se întâmplase în seră, arăta dezinvolt, și ea se miră de abilitatea lui de a-și ascunde adevăratele sentimente. Fără îndoială că fusese afectat. Purta un tricou kaki și pantaloni kaki cu mai multe buzunare decât ar fi fost necesar.

— L-am ajutat pe tata la pavilion. Arată grozav! Cu adevărat excelent. L-ai văzut, Beth?

— Nu, nu încă. Douggie, adu înapoi sticla aia pe care o ții în mână, acum, te rog. Am nevoie de ea aici.

Douggie fugi ascultător spre ea și Beth i-o luă din mână și o puse jos înainte de a apuca s-o spargă.

— Văd că ești cam la fel de utilă ca o cană de ciocolată, iubito, zise Efe, uitându-se la soția lui, pentru prima dată de când intrase.

Zâmbea în timp ce vorbea, și Beth se simți deodată furioasă pe el. Oricât de tulburat ar fi fost, nu avea nicio scuză să se poarte atât de urât. Dar era isteț. Dacă Fiona ar fi obiectat, ar fi adăugat imediat că glumea. Tonul acela îi permitea să o insulte, iar ea nu putea face absolut nimic. Beth se întreba dacă trebuia să spună ea ceva, și dacă da, care ar fi trebuit să fie cuvintele, când Efe vorbi din nou. De data asta remarcile îi erau adresate lui Beth.

— Soția mea e foarte prostuță, Beth. Sunt căsătorit cu o imbecilă. Asta sună ca un titlu de film, nu-i așa?

Fiona avea lacrimi în ochi. Beth se uită la Efe și deschise gura, gata să spună ceva, când observă că intrase Alex care stătea tăcut lângă ușă.

— Scuze, Efe, spuse. Asta e o insultă la adresa soției tale și dacă nu ai fi fratele meu, te-aș lovi. S-ar putea să te lovesc oricum. Retrage-ți cuvintele! Acum!

Efe zâmbi.

— Oh, bine. Ai devenit un fel de cavaler rătăcitor, nu-i așa, Alex? Cam târziu, nu-i așa, să te metamorfozezi din Incapabilul Numărul Unu în Bruce Willis? După ce ți-ai ținut gura toată viața, nu crezi că asta nu e treaba ta?

— Ba e treaba mea! Tu crezi că poți scăpa ușor de toate. Asta e problema ta.

— Oh, șterge-o, Alex. Ești plictisitor, știi asta?

Fiona spuse:

— Douggie, vino acum! Mergem să căutăm pisicuța.

Își luă fiul în brațe și părăsi camera, aproape fugind.

Beth o urmă, deși ar fi vrut să vadă ce avea să facă Alex mai departe, dar conștientă că cineva trebuia să aibă grijă de Fiona. Însă când ieși în hol, nu mai era nici urmă de ea. Beth oftă. Se instală într-o parte a coridorului, care nu se afla în raza vizuală a lui Efe și Alex, dar de unde ea îi vedea perfect pe amândoi.

— Ești un ticălos nenorocit și arogant! strigă Alex, și înainte ca Beth să își dea seama ce se întâmpla, el se duse direct la fratele său și îi dădu un pumn în față.

Îl luase pe Efe prin surprindere, așa încât acesta se împletici înapoi pentru o clipă izbindu-se de balustradă, dar își reveni repede și întinse pumnul spre Alex, aproape din reflex, lovindu-l în colțul gurii. Efe era palid de furie.

— Rahat! Omule, ce-ți veni?! strigă. Încetează!

— Atunci cere-ți scuze! Haide! Du-te și caut-o pe Fiona și spune-i că îți pare rău.

Efe se încruntă.

— Ce îi spun soției mele nu te privește, nu e treaba ta, la naiba!

— Nu-mi pasă. Spune că ai să îți ceri scuze sau te lovesc din nou. Mai tare de data asta.

— Ooh, mi-e frică, zise Efe, cu o voce pe care o folosise întotdeauna când erau copii special ca să îl tachineze pe Alex. OK, OK, am să-mi cer scuze. OK? Am s-o fac. Când o văd.

Păși maiestuos spre scară și urcă în fugă câte două trepte odată. Când Beth văzu că ajunsese sus, ieși din ascunzătoarea ei și merse spre Alex, care se rezema de tocul ușii, atingându-și buza de sus, deja umflată.

— N-ai văzut asta, nu-i așa? Putea fi mai rău, îi spuse lui Beth. Unul din noi ar fi putut să aterizeze pe toate acele cadouri drăguțe și să zdrobească toate piesele de sticlă și de porțelan. Privește partea bună a lucrurilor.

— Lasă-mă să văd cât de rău ești rănit, Alex.

— Nu sunt deloc rănit.

— Ba ești. O să ai o buză uriașă și o vânătaie.

— Totuși a meritat. Alex zâmbi dintr-odată răutăcios. Nu m-

am mai bătut cu Efe de ani de zile. De fapt, nu-mi pot aduce aminte de ultima oară. Am evitat asta întotdeauna, copil fiind. De teamă să nu mă lase lat, bănuiesc.

— Ăsta nu a fost singurul motiv, zise Beth. În general, ai fost de acord cu fiecare cuvânt pe care îl spunea Efe.

— Cred că da. Și tu la fel. Haide, recunoaște.

— Recunosc. Vino în bucătărie să te oblojesc.

— Am nevoie? zise Alex, dar o urmă destul de bucuros și se așează la masa de bucătărie.

— Da, ai puțin nevoie. Ai o crestătură mică. Nu sângerează tare, dar ar fi mai bine să o curăț. N-am mai făcut asta niciodată, dar știu că trebuie să bei un ceai cu zahăr pentru șoc.

— Urăsc ceaiul cu zahăr. Dă-mi o cola în schimb. Aia e plină de zahăr. În frigider.

— S-au schimbat timpurile, zise Beth. Pe vremuri, Leonora nu ar fi permis să existe o băutură gazoasă în casă.

— A prelucrat-o tata, cred. Când e cald, îi place foarte mult romul cu cola, se pare.

— Minuni se întâmplă întotdeauna.

Beth puse paharul jos pe masă și merse să caute un prosop de vase curat. Deschise robinetul de apă rece și udă un colț, apoi îl stoarse cât de tare putu.

— OK, nu te mișca, zise, aplecându-se peste Alex, care își îndreptă fața spre ea.

Ochii îi erau închiși și dintr-odată arăta ciudat de vulnerabil. Pentru că era puțin mai tânăr decât ea, ea se gândise întotdeauna la el ca la cineva care are nevoie de îngrijire, dar acum, pentru absolut prima dată, îl vedea ca fiind de-o seamă cu ea. Un bărbat. Observă venele albastre de pe pleoapele lui. Îi simți mirosul părului și al pielii. Buza rănită era umflată și tăiată și avea o vânătaie pe obraz. Era ceva ce simțea în stomac, un fel de fâlfâit, ca senzația de dinainte de a urca pe scenă. Un fel de nervozitate, de emoție pe care nu o mai simțise în compania lui Alex. Ce era în neregulă cu ea? Tot ce era obișnuită să simtă, toate prejudecățile ei se aflau parcă în mijlocul unui cutremur. Trebuia să fie îndrăgostită de Efe, nu-i așa? Prin urmare, de ce faptul că era atât de aproape de Alex avea un asemenea efect asupra ei? Îi era cald și frig în același timp și închise ochii de

teamă că, dacă nu o făcea, putea leșina. Mai ales fiindcă știa că tot ceea ce simțea acum era *adevărat.* Nu avea nimic de a face cu fantezia, sau imaginația, sau visurile. Beth era aproape copleșită de dorința de a-l săruta pe Alex, de a-l mângâia, aruncându-și brațele în jurul umerilor lui, dar ezită, ca nu cumva să se înșele în legătură cu ceea ce simțea el.

— Beth? șopti el.

— Mmm, zise ea.

Nu putea să îi pronunțe numele, de teamă ca nu cumva vocea să îi tremure sau să îi trădeze oarecum sentimentele. Tot ce simțise atâta timp, toate sentimentele și dorințele ei erau ca bucățile translucide, strălucitor colorate dintr-un caleidoscop, și faptul că îl avea pe Alex atât de aproape de ea le scutura și le rearanja în forme ciudate pe care ea nu le recunoștea. Uită cine era, unde era. Nu mai exista nimic în toată lumea ei decât această gură, care se afla pe a ei înainte ca ea să poată găsi un cuvânt de spus, care să poată împiedica asta, și propriile buze se deschideau, iar ea închise ochii.

— Alex, murmură. Oh, Alex…

— Nu spune nimic, șopti Alex. Mai sărută-mă o dată.

Apoi el se ridică și își aruncă brațele în jurul ei. Beth simți totul schimbându-se. Nimic nu avea să mai fie la fel. Această… această persoană care o săruta nu era cea pe care o știa dintotdeauna.

— Alex, zise ea. Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu noi?

— Cu mine, zise Alex. Cu mine s-a întâmplat ceva. Am fost prost și lent și nu am admis asta.

— Ce? Ce nu ai admis?

— Că te iubesc. Cred că te-am iubit dintotdeauna, doar că exista Efe și vedeam ce simțeai pentru el, și nu am vrut… nu am putut… oh, Beth, știi ce spun. Nu credeam că vreodată, știi tu, ai putea simți ceea ce voiam eu să simți.

— Nici eu nu am crezut că aș putea, zâmbi Beth. Dar asta s-a întâmplat pentru că eram orbită de Efe. Nu vedeam și simțeam nimic cum trebuie.

Alex îi mângâie părul, eliberându-i fruntea.

— Și aveai dreptate, *eram* gelos. Ai observat asta, îți aduci aminte? În drum spre Nanny Mouse. Când mă gândeam la voi

doi împreună, tu și Efe, deveneam altul; ucigaș, sinucigaș, patetic. Doar gelos, bănuiesc.

— Nu mai trebuie să fii, Alex. Promit. Se ridică în vârful picioarelor ca să îl sărute, apoi se trase înapoi, ferindu-se puțin de el, șocată de cât de puternice erau sentimentele pe care începuse să le simtă.

— Alex, nu putem, zise ea. Nu aici. Ar putea intra oricine.

El se așeză clătinându-se pe scaunul de bucătărie și-i zâmbi răutăcios. Exact în acel moment ușa se deschise și Rilla își făcu apariția.

— Ce se întâmplă, dragilor? zise, intrând și așezându-se imediat lângă Alex. Tocmai l-am văzut pe Efe arătând ca un nor de furtună. Voi doi v-ați bătut? Pentru ce? Spuneți tot, haideți. Alex, iubitule, *ce* s-a întâmplat cu buza ta?

— N-a fost nimic, Rilla, sincer, zise Alex cu glas stins.

— Prostii, bineînțeles că a fost. Se întoarse spre Beth și îi aruncă un zâmbet. Aș putea să te rog să îmi aduci o cola, Beth? Mulțumesc, draga mea. Cea a lui Alex arată delicios. Și nu aș refuza niciun biscuit, dacă mi-ai da cutia aia de pe bufet. Nu pot în niciun caz să rezist până la cină.

Beth se duse să îi aducă Rillei băutura și puse cutia cu biscuiți în fața ei.

— Am să vă las să vă descurcați singuri, spuse. Ies să iau puțin aer proaspăt.

Știu, de cum păși în Grădina Peter Rabbit, că Alex ar fi dat orice să vină cu ea, să scape de interogatoriul Rillei, dar ea voia să fie singură.

Trebuia să se gândească. Trebuia să se gândească la Efe, pentru că absolut fiecare lucru pe care îl crezuse despre el înainte de sfârșitul acesta de săptămână se schimbase. Și acum, datorită lui Alex și a ceea ce tocmai se întâmplase, chiar și cea mai puternică senzație a ei, atracția fizică, aceea care o lăsa adesea buimacă și fără suflare, se schimbase. Era ca și cum sărutând-o astfel, Alex ar fi trezit-o, ar fi făcut-o conștientă de existența lui pentru prima dată.

Preț de aproximativ treizeci de secunde, Beth se întrebă dacă asta era ceea ce era cunoscut drept ricoșeu. Dacă se mulțumea cu al doilea, pentru că acceptase că nu-l putea avea pe Efe, și chiar în timp ce se gândea la asta, știa că nu era adevărat.

Acest sentiment nou, această revelație, nu avea absolut nimic de a face cu Efe și ceea ce simțise odată pentru el.

„Oh, Doamne, ce mult timp am irosit, se gândi Beth. Aș fi putut să mă scutesc de atâta chin. Atâta nefericire. Aș fi putut să mă lipsesc cu totul de a-l iubi pe Efe, dacă aș fi avut minte. Nu l-am observat pe Alex până acum, pentru că nu mă uitam unde trebuia.” Se așeză pe banca de lângă șopron, care nu se vedea din casă, și lăsă soarele de după-amiază să îi scalde fața.

Decembrie 1998

Beth stătea liniștită în fața oglinzii enorme cu trei laturi din dormitorul liber al casei McVie, în timp ce părul îi era aranjat de către Jules, stilistul Fionei. Cealaltă domnișoară de onoare, verișoara Fionei, Rowan, își aștepta rândul, purtând un halat de casă de satin care arăta de parcă ar fi costat mai mult decât un salariu pe o lună. Decembrie era o perioadă ridicolă pentru organizarea unei nunți. Efe se căsătorea cu Fiona McVie în după-amiaza aceea, cu mai puțin de o săptămână înainte de Crăciun. Fericitul cuplu pleca seara la schi în luna de miere, și Beth nu se putea gândi la nimic altceva. Jules spuse:

— O să arăți perfect, Beth, ai încredere în mine, dar și tu trebuie să îți aduci contribuția, știi asta. Zâmbește, draga mea, zâmbește! Ai zice că o să participi la niște funeralii.

Beth își ridică ascultătoare colțurile buzelor, sperând ca eforturile ei să-l păcălească pe Jules. Nu avusese niciodată mai puțin chef sa zâmbească. Fardul pe care i-l întinseseră pe toată fața era mai gros decât era ea obișnuită. Rujul, prea roz. O întrebase pe Fiona de ce au trebuit să cheme un make-up artist (așa-i spunea Fiona unei fete tinere pe nume Mirabelle) ca să le machieze. Erau toate, fără doar și poate, destul de mari să o facă singure. Fiona explicase cu răbdare că era „pentru fotografii”. Machiajul trebuia să fie mai dramatic decât de obicei, dacă nu voiai să arăți ca moartea în albumul de nuntă.

— Dar Alex face fotografiile, încercă Beth din nou. El nu face niciodată oamenii să arate groaznic. Știi asta. E genial!

— Oh, știu, răspunsese Fiona. E minunat, desigur, dar nu e niciodată o idee rea să-i dai Naturii o mână de ajutor, nu-i așa?

Miracolul cel mai recent al cosmeticii, fondul de ten care se simțea uleios, de culoare nepotrivită, i se părea lui Beth că mai mult strica Natura, dar nu spuse nimic. Era, la urma urmei, ziua nunții Fionei și toată lumea trebuia să-i facă pe plac.

Ca și căsătoria în decembrie, când avea să fie prea rece pentru genul de rochii stupide pe care mireasa le alesese pentru domnișoarele de onoare. În timp ce Jules îi îndepărta părul de pe frunte și i-l prindea într-un aranjament extrem de complicat la ceafă, ea se gândea la rochia pe care avea să o poarte în curând: mătase roz pal, cu două rânduri de volănașe din dantelă în jurul decolteului, model care nu o prea avantaja. Ca de altfel nici culoarea, dar n-avea importanță. Toată lumea avea să aibă

ochi doar pentru mireasă, și Fiona lucrase din greu pentru ziua asta în ultimele șase luni.

Hotărâse să țină nunta la Londra, nu la Willow Court. Foarte bine, admise Beth, având în vedere că părinții ei își făcuseră încălzirea pentru ziua asta practic de când se născuse Fiona. Și chiar *era* mai avantajos și în ceea ce privea aeroportul. De asemenea, majoritatea prietenilor cuplului aveau reședința la Londra. Totul avea o noimă, și chiar și Leonora, care ar fi adorat ca evenimentul să aibă loc sub acoperișul ei, acceptase starea de fapt. Fiona angajase cei mai buni designeri, cele mai la modă firme de catering, cei mai buni furnizori și specialiști, ca Jules și Mirabelle, pentru a nu lăsa nimic la voia întâmplării. Aceasta avea să devină Nunta Sezonului de Iarnă, altfel avea să fie supărată.

Jules înfipse două accesorii de păr în cocul strâns al lui Beth.

— Absolut încântător, sincer! Cristalele acestea de zăpadă... Absolut divin! Un contrast atât de grozav de scânteietor în părul tău brunet. Arăți spleeendid! Cu adevărat splendid! zise lăsând „e”-ul din „splendid” să dureze cel puțin trei secunde.

Beth spuse:

— E drăguț, mersi foarte mult, și se ridică.

Acum era rândul lui Rowan, iar ea nu avea altceva de făcut decât să aștepte momentul în care avea să fie îmbrăcată de către altcineva; cu rochia aceea înfiorătoare, să aștepte începutul întregului spectacol. Limuzinele ajungeau acolo în jumătate de oră. Se așeză pe șezlong și se lăsă cu băgare de seamă pe catifeaua albastră, având grijă să protejeze pieptănătura. Ar fi fost prea de tot să strice munca lui Jules. Se încruntă. Efe se căsătorea. Întreaga lor relație avea să se schimbe. Trebuia. Acum avea să-i fie devotat Fionei în primul rând. Nu fusese întotdeauna așa. Existase o vreme când el fusese mai apropiat de ea decât de oricine altcineva.

Toți erau ocupați în altă parte, iar Beth era fericită pentru că făcea ce îi plăcea aproape mai mult decât orice altceva: să aibă grijă de Chloë. Vacanța de Paște de-abia începuse, Efe se întorsese de la școala lui, iar Rilla o trimisese pe Beth să petreacă o săptămână cu verii ei. Ea însăși nu prea mai venea la Willow Court de când murise Mark, dar știa cât de mult îi plăcea lui Beth acolo. La început, după moartea lui Markie, nici Beth nu voise să se întoarcă la Willow Court, dar odată cu trecerea

timpului, începuse să-i fie dor de verii ei. Rilla observase asta imediat, și o convinsese să meargă în vizită ori de câte ori putea. Spusese:

— Nu văd de ce să nu mergi acolo, doar pentru că mie mi-e greu. Știu că adori să mergi, și toți așteaptă cu mare nerăbdare să te vadă.

Chloë avea cinci ani, și era cunoscută în familie drept un copil puțin mai greu de stăpânit. Avea păreri ferme și un vocabular bogat.

— Unde aude ea asemenea lucruri? obișnuia Gwen să se tânguiască atunci când fetița ei, care arăta exact ca un înger, venea cu ceva groaznic auzit la televizor sau la adulții pe care îi observa atât de îndeaproape.

— De la noi, mamă, îi spuse Efe. De la noi toți.

Chloë o adora pe Beth și se ținea după fata mai mare de fiecare dată când venea la Willow Court. Lua mâna lui Beth și o trăgea încoace și încolo, în Grădina Peter Rabbit ca să se uite cum răsăreau morcovii; la Copacul Cățărător, care era un frasin enorm care se rezema de zidul din spate al Grădinii Liniștite, și în dormitorul ei, care era o harababură de jucării, cărți, creioane colorate și haine, în ciuda eforturilor conjugate ale lui Nanny Mouse, Gwen și ale oricărei bone care „ajuta la nevoie” atunci la îngrijirea copiilor. O făcea să participe la jocuri complicate cu Sissy, pisica albă flocoasă, care era destul de maleabilă și uneori permitea să fie împinsă într-un cărucior în miniatură destinat păpușilor. O lăsase odată pe Chloë să-i lege o bonetă pe cap, până când Nanny Mouse pusese capăt unui asemenea comportament și îi interzisese fetiței să își mai îmbrace vreodată animalele. Tom, fratele alb cu negru al lui Sissy, nu era niciodată în pericol de asemenea atenții. Talentul său special era să fugă și să dispară înainte să îl poată prinde cineva.

Totuși, în ziua aceea Beth hotărâse ca lui Chloë să i se îngăduie un premiu. Ceruse permisiune specială de la Leonora să se joace cu căsuța păpușilor din camera copiilor.

— Voi avea grijă de tot, promit, spuse Beth. Chloë nu va atinge nimic fără să mă întrebe pe mine și vom fi foarte blânde cu păpușile. Nu-i așa, Chloë?

Chloë dădu din cap cu solemnitate. Leonora se gândi o clipă și spuse:

— Foarte bine, Beth dragă, dar tu ești responsabilă. Ai mare grijă, te rog. Știu că pot avea încredere în tine.

— Oh, da, poți! Vom fi cât se poate de cuminți. Haide, Chloë!

Fetele se grăbiră în camera copiilor. Ploua cu găleata și picăturile de apă cădeau ca o perdea grea pe geamuri, cufundând încăperea în semiîntuneric. Beth se așeză în genunchi lângă căsuța păpușilor. Scoase un oftat de plăcere. Aceasta era, trebuia să fie, cea mai frumoasă jucărie din întreaga lume, și, deși avea doisprezece ani, și joaca era menită să o amuze pe micuța Chloë, se simți ea însăși alunecând înapoi tot mai mult, până când era din nou o copilă, crezând în păpuși; creând vieți pentru ele și participând la acele vieți, împărtășind visurile și emoțiile lor.

— Pot să mă joc și eu?

Efe deschisese ușa atât de încet, încât fetele nu auziseră nimic.

— Cu noi?

Efe pretindea că era prea mare și prea băiat ca să fie interesat de jocuri cu căsuța păpușilor, dar obișnuia să li se alăture, când erau mai mici, vorbind pentru domnul Delacourt și Lucas, în timp ce Beth făcea vocile pentru Regina Margarita și Lucinda.

— Da, de ce nu?

El veni și se așeză cu picioarele încrucișate pe podea lângă Beth. Ea îi simțea mirosul. Pielea lui mirosea a iarbă și săpun, după cum își amintea din zilele în care făceau baie împreună. Acum roși, gândindu-se la asta. El era prost dispus. La Efe se vedea întotdeauna. Fața îi devenea rigidă și încruntată și nu vorbea ca lumea. Mormăia ceva dacă îi puneai o întrebare, dar ochii îi erau triști și arăta întotdeauna de parcă ar fi pe punctul de a lovi ceva. Cum era de așteptat, începu să lovească în marginea plintei care întâmplător se afla în apropierea piciorului său. Beth spuse:

— Ce e, Efe?

Nu aștepta tocmai un răspuns, dar cuvintele ei avură efectul la care ea se așteptase. El încetă să mai lovească în perete.

— Nimic. Ei bine, nimic special. Sunt sătul, asta-i tot! Două săptămâni întregi aici cu ei ciondănindu-se tot timpul. Urăsc asta. Mama îl cicălește pe tata, și el nu mai scoate o vorbă, și

apoi iese și nu se mai întoarce o veșnicie, și apoi mama începe să-l bată din nou la cap. Ești norocoasă că părinții tăi s-au despărțit, crede-mă. E ucigător!

Beth, care ar fi dat orice să locuiască la Willow Court, cu mama și tatăl ei încă împreună, spuse doar:

— Atunci vino și joacă-te de-a mama și de-a tata cu noi. Chloë, uite, o să se joace și Efe.

— Efe! Chloë se repezi la fratele ei și începu să îl gâdile. Efe poate să fie tati. Eu o să fiu bebe. O să plâng, ascultă…

— Nu, Chloë, nu fi un bebe plângăcios. Fii un bebe somnoros, te rog! începu Beth, dar era mult prea târziu.

Chloë își savura noul rol și stătea în brațele lui Efe, plângând și urlând într-o imitare convingătoare a ceea ce făcea ea destul de des în mod natural.

— Încetează! îi spuse Efe, și ea se opri imediat. O uimea mereu pe Beth darul acesta pe care el îl avea de a-i face pe oameni să i se supună. Ne jucăm de-a bebelușii buni, Chloë, și dacă mai scoți un țipăt am să te arunc de la fereastră în grădină.

Chloë luă amenințarea asta drept gluma care era menită să fie și începu să râdă. Se duse totuși la fereastră ca să se uite în jos, să vadă cât de departe ar cădea dacă Efe ar face ceea ce spunea.

— N-am să fiu niciodată tată, îi spuse Efe lui Beth. E prea multă osteneală. Tatăl meu nu e niciodată aici. Tatăl tău a plecat cu cineva cu un nume ridicol. Sunt toți un rahat. Eu nu am să fiu un rahat.

— Dar dacă te îndrăgostești de cineva ai să vrei să te căsătorești cu persoana aceea, spuse Beth.

— Nu, n-am să vreau. Fetele sunt proaste. Nu tu, Beth, dar majoritatea fetelor. Pur și simplu, proaste. Nu știu să se joace cum se cuvine. Chicotesc.

Complimentul lui Efe o umplu pe Beth se încântare. El nu spunea prea des lucruri frumoase, dar când o făcea, ea le depozita în minte, ca să le scoată și să se gândească la ele mai târziu, când era singură.

— Cred, zise ea, că o să te răzgândești când o să crești mare.

— Ba nu. Nu mă căsătoresc cu nimeni altcineva, decât cu tine.

Expresia lui era una pe care ea nu o mai văzuse vreodată până atunci. Arăta altfel. Trist. Trist și mai mare. Se uita la ea aproape ca un adult. Ea se cutremură. El puse mâna pe brațul ei.

— Nu te-ar deranja să te căsătorești cu mine, nu-i așa, Beth?

Ea simți ceva ciudat în stomac, și preț de o clipă se întrebă dacă avea să vomite. Când încercă să vorbească, nu ieși niciun cuvânt din gura ei.

Efe continuă:

— Ești singura fată de care mi-a plăcut vreodată, așa că eu cred că ar trebui să mă căsătoresc cu tine. Ești verișoara mea, dar nu ești chiar rudă cu mine, nu-i așa? Nu de sânge.

Beth scutură din cap. Efe se ridică dintr-odată.

— Știu, zise. Hai să ne facem frați de cruce... ei bine, frate și soră. Sau veri de sânge.

— Dacă facem asta, să devenim veri de sânge, atunci nu te vei putea căsători cu mine.

— Ba da, am să pot. Efe părea întotdeauna atât de sigur pe sine. Nu vom fi cu adevărat veri de sânge. E doar ca o promisiune, asta-i tot. Că ne vom fi veșnic fideli. Eu trebuie să vin să te salvez, dacă vei fi capturată. Așa ceva.

— Pot să te salvez și eu?

— Eu n-o să am nevoie de salvare, nu-ți face griji, zise Efe.

Se uită împrejur după ceva ce ar putea folosi pentru a-și înțepa degetele.

— Regina Margarita are un ac de pălărie, uite! zise Beth.

— Eu n-aș fi văzut asta niciodată. E foarte micuț. De unde ai știut?

— Mama ta mi l-a dat ultima oară când am fost aici, când i-am spus că voiam ca Lady M să poarte o pălărie. Leonora a făcut special pălăria.

Nici Efe, nici Beth nu o pomeneau pe Rilla. Era pur și simplu de la sine înțeles că ea nu mai venea la Willow Court. Venise doar o dată sau de două ori de când murise Mark, și atunci doar pentru o zi sau două. Chiar și după patru ani, ea încă de-abia putea să îl pomenească pe fiul ei fără ca lacrimile să îi umple ochii, așa că Beth încerca să nu vorbească despre el. Și-l amintea în fiecare zi și îi era dor de el, iar acum se întreba dacă

ar putea vorbi cu Efe despre ce se întâmplase în acea zi, care se amestecase în capul ei cu coșmarurile pe care le avea întruna, dar era prea târziu. El scosese deja acul din pălăria păpușii și îi ținea în sus, astfel încât bucățica de sticlă care era lipită în vârf și se pretindea a fi un diamant se lumină și străluci alb.

— Uite, dă-mi degetul mare!

— O să doară?

Beth se trase puțin înapoi.

— Bineînțeles că nu. Niciun pic. Noi facem mereu chestii din astea la școală. Zău. Nu-ți fie frică!

Beth închise ochii și întinse brațul. Simți cum Efe o apucă de mână, apoi o înțepătură, mai puțin dureroasă decât o injecție.

— OK, deschide ochii! A trecut totul. Uite!

Chloë alese tocmai clipa aceea să vină să vadă ce făcea fratele ei.

— Vreau, spuse. Și eu vreau să mă joc.

— Nu, Chloë. Asta e un joc pentru copii mari, îi spuse.

— BA DA! Buza de jos începu să îi tremure.

Efe apăsă acul în degetul lui mare.

— Vezi, Chloë? Sânge. Nu e un joc frumos. Doare.

— Doare, Beth? întrebă fetița.

Beth dădu din cap pentru că Efe voia ca ea să spună asta, dar nu durea. Sau, dacă durea, ea nu simțea durerea. Efe își ținea degetul mare sângerând peste al ei. Sângele lor se amesteca. Ea se gândi că poate putea să *simtă* sângele lui Efe intrând în corpul ei. El o ținea de mână și se uita fix în ochii ei cu o expresie pe care ea nu o putea înțelege. Fața lui era serioasă, gravă. Era foarte aproape de ea. Îi simțea respirația în păr.

— Prieteni pe veci, Beth?

— Prieteni în vecii vecilor.

Ajunseseră la partea cu „impedimentele căsătoriei”, și, într-un moment de nebunie, Beth se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar sări și ar obiecta împotriva acestei întregi nunți. Cartea ei preferată era *Jane Eyre* și adora pasajul în care nunta lui Jane cu domnul Rochester era întreruptă. Ce ar spune Leonora, Gwen, Rilla, domnul și doamna McVie, ei toți, dacă ar fugi la altar și s-ar năpusti asupra lui Efe, strigând că nu, nu, nu avea voie să se însoare cu Fiona. El era al ei. Făcuseră schimb de sânge, nu-i

așa? Asta nu însemna nimic? Oftă și își îndreptă atenția spre mireasă. Fiona arăta bine. Beth ar fi vrut să creadă altceva, dar era prea sinceră să nu admită că toată munca pusă în slujba organizării acestei nunți meritase. Rochia din satin crem simplu, curgea ca un lichid peste trupul extraordinar al Fionei; cristalele de zăpadă din accesoriile de păr, care acum loveau cu răutate în scalpul lui Beth la cea mai mică mișcare a capului, erau doar un ecou al cascadei de forme sclipitoare similare care erau cusute pe trena Fionei. Buchetul ei era din trandafiri albi și roz pal și în toată biserica vedeai trandafiri pretutindeni. Asta era o mare realizare în perioada Crăciunului. Probabil că fuseseră aduși cu avionul de pe undeva din străinătate. Ce risipă de bani! Deși banii nu erau o problemă pentru care Efe și Fiona să își facă griji. Slujba lui, într-o agenție de publicitate, era bine plătită, și el era de asemenea, bineînțeles, unul dintre moștenitorii domeniului Ethan Walsh. Iar familia McVie era de asemenea înstărită.

Veniseră cu toții, în număr mare, îmbrăcați la patru ace. Leonora avusese grijă ca toți cei care veneau din partea lui Efe să se prezinte corespunzător. Ea însăși arăta uluitor. Avea peste șaptezeci de ani și încă mai stătea dreaptă și zveltă într-un costum albastru ca penele de păun și cu o pălărie asortată care îi venea perfect. Gwen purta galben pal, o rochie cu o jachetă pe deasupra, cu o pălărie brun cu galben. Rilla își dăduse toată silința, iar mantoul ei din brocart de culoarea vinului de Burgundia mătura podeaua în timp ce mergea, atrăgând lumina și sclipind. Pe cap avea un fel de turban argintiu care o făcea să semene puțin cu unul dintre cei trei magi dintr-o piesă de teatru de Crăciun, dar pe Beth nu o lăsase inima să îi spună asta. Chloë era în albastru, și de data asta arăta destul de normal. Fiona nu riscase să o aibă ca domnișoară de onoare, și Beth înțelegea asta. Verișoara ei cea mai mică avea obiceiul tulburător de a apărea cu păr violet sau purtând ceva scandalos, ca de exemplu o zgardă bătută cu ținte de metal drept brățară.

Bărbații, care nu aveau aceleași șanse de a se îmbrăca de gală, arătau toți bine, așa credea Beth, în afară de sărmanul Alex. El ura cravatele de orice fel și nu mai fusese văzut în costum din anii de școală. Părea extrem de stânjenit, și Beth îi zâmbi. El îi zâmbi răutăcios înapoi, prefăcut. Era ciudat cât de diferit părea, se gândea Beth, când se exterioriza. Chiar foarte

chipeș, dacă îți făceai timp să îl observi. Pentru un moment, Beth se întrebă dacă era oare vreodată invidios pe fratele lui extraordinar de frumos. Oare bărbații se gândeau la asemenea lucruri? „Am să îl întreb într-o zi”, își propuse. Deși Alex nu era un bun orator, când îl întrebai ceva, își îndrepta întreaga atenție asupra întrebării și niciodată nu o respingea ca pe o simplă prostie.

— Poți săruta mireasa, spuse preotul, și Beth îl văzu pe Efe aplecându-se și ridicând voalul care acoperea fața Fionei.

O sărută din plin pe gură, bineînțeles: nu existau jumătăți de măsură pentru Efe, nici măcar în biserică. Beth închise ochii. Își dorise foarte mult să *nu* vadă acest sărut, dar Efe fusese prea rapid, iar acum imaginea asta avea să o bântuie ca un coșmar. Gura lui Efe pe a Fionei. Pe veci. Efe și Fiona în pat. „Nu te gândi la asta. Gândește-te la orice altceva, dar nu la asta.” Se pomenise reflectând la asta, când își dăduse seama pentru prima dată cât de serios era Efe în privința Fionei.

Efe hotărâse să dea un dineu.

— Vreau ca totul să fie perfect, explică. Nu te-ai supărat că te-am rugat, nu-i așa, Beth?

— Deloc, spuse Beth, gândindu-se la vazele disponibile și întrebându-se în ce chip puteau fi potrivite în ele florile pe care le voia Efe aranjate peste tot prin apartament.

O întâlnise pe Fiona McVie de câteva ori și nu avea o părere prea bună despre ea. Era destul de simpatică și totodată foarte frumoasă, dar cumva nu-și putea imagina ca Efe să fie îndrăgostit nebunește de cineva atât... nu îi venea în minte cuvântul potrivit pentru a o descrie pe Fiona. Nu era proastă, deloc, dar era, sau părea a fi, complet nesofisticată și atât de înnebunită după Efe, încât simțeai în orice moment că avea să cască gura de admirație și de venerație totală – de fapt, ea avea în mod natural un fel de expresie mirată, chiar și când nu îl fixa pe Efe.

Beth înfipse încă o lalea într-un aranjament cum nu ai vedea niciodată în natură, ci doar într-o florărie, și se întrebă ce găsise Efe la Fiona. Era bogată. Îl adora. Avea să fie supusă. Toate astea erau adevărate, dar oare i se încălzea inima când se uita la ea? Poate că da. Efe nu era deloc genul care să își arate prea mult sentimentele și ieșea cu Fiona de câteva luni, ceea ce era un fel de record pentru el. „Sunt nedreaptă, se gândi. Doar că e

vărul meu, practic fratele meu, și merită pe cineva excepțional. Minunat. Neobișnuit.”

— Au ajuns, Beth. Ești gata?

— Da, Efe. Totul arată grozav. Du-te și deschide ușa.

Ea rămase în camera de zi și întâmpină pe toată lumea în apartamentul lui Efe. „Uită-te la mine, se gândi. Gazda perfectă.” Fiona și ceilalți, ale căror nume Beth le reținuse doar pentru a le uita imediat, se așezară, și Efe împărți băuturile. În cele din urmă merseră la masă, iar mâncarea venea și pleca, și toată lumea spunea că era delicioasă, dar ar fi putut fi făcută din carton, după plăcerea pe care i-o făcea lui Beth. Stătea la masă față-n față cu Fiona, lângă Efe, și conversația plutea pe lângă ea ca fumul – vocea înaltă a Fionei, oarecum tărăgănată; Efe, părând neobișnuit de tandru; toți ceilalți formând un fel de pânză de zgomot peste tot în jurul ei.

Ceva se întâmplase cu ea. Simțea un fel de cutremur; o schimbare profundă în sentimentele ei, în ea, în corpul ei, în sângele ei, în fiecare părticică din ea. Interceptase o privire schimbată între Efe și Fiona și ceva ca un val de durere o inundă. În acel moment, între secundele care fuseseră necesare ca Efe să își încrețească buzele într-un sărut tăcut peste masă în direcția Fionei, Beth știu că îl dorea. Veri, frați de sânge, asta era total absurd. Îl dorea numai pentru ea, în toate felurile posibile de a dori un bărbat. Voia să se întindă lângă el noaptea și să se trezească lângă el dimineața. Voia ca el să o sărute. Să o atingă. Gândul la el împreună cu Fiona era atât de înfiorător, încât îi veni dintr-odată să vomite și începu să își împingă scaunul de la masă, tânjind cu disperare să se încuie în toaletă și să plângă.

— Te simți bine, Beth?

Efe se uită la ea. Nu era, dar cum putea să spună asta?

— Bine, doar puțin cald, asta-i tot. M-am gândit să merg…

— Nu, așteaptă un minut, te rog. Am de făcut un anunț, toată lumea. Umpleți-vă paharele! Haideți! Am să rostesc un toast.

Beth zâmbi și întinse paharul pentru șampanie. De unde venea asta? Ce tipic pentru Efe! Voia un toast exact în momentul acela, așa că orice drum la toaletă trebuia să fie amânat. Nud nimic, se simțea puțin mai întremată și se întrebă ce avea oare de sărbătorit. Poate că fusese avansat la serviciu.

El se ridică și le zâmbi tuturor.

— Așa, toată lumea, iată-l. Toastul din seara asta e pentru Fiona, care tocmai a consimțit să fie soția mea. Ne vom căsători de Crăciun. Sunt cel mai fericit bărbat din lume. Pentru Fiona!

Cuvintele sale răsunară în încăpere. Toată lumea se îngrămădi în jurul viitoarei mirese, iar Efe merse de partea cealaltă a mesei să o îmbrățișeze. Beth avu timp doar cât să-și spună că nu va mai fi în veci fericită, apoi leșină pentru prima dată în viața ei și întunericul o învălui.

Toată lumea era acum în dispoziție de recepție, râzând, bând, făcându-și confidențe. Nunțile erau toate la fel. Beth se simțea ca o actriță care trecuse printr-un spectacol istovitor și nu fusese lăudată suficient. Se rezemă de perete și închise ochii. Ceilalți oaspeți se plimbau de la unii la alții, dansau, zăboveau în grupuri mici. Ea nu avea chef să se alăture nici unuia.

— Mai ia un pahar, Beth, zise Alex, venind spre ea. Ținea două pahare. Arăți de parcă ți-ar prinde bine o băutură.

— Știu. Arăt ca dracu', nu-i așa? N-am ce face. Nenorocita asta de nuntă a durat deja destul, nu crezi?

Știa că părea arțăgoasă și cherchelită. Sperase să dobândească un fel de alinare a durerii, dar nu funcționase. Băutura nu reușise altceva decât să o facă să-și plângă de milă. Acum Alex o să fie drăguț cu ea și ăsta avea să fie cu adevărat sfârșitul. Avea să izbucnească în lacrimi, dacă nu reușea să schimbe subiectul.

— Ai terminat cu fotografiatul? întrebă.

— Nu, nu încă. Am făcut chestiile pentru album. Știi tu, mireasa, mirele, rudele, genul ăsta de lucruri. Acum am să fac niște fotografii cu oaspeții și așa mai departe. Am să umblu pur și simplu de colo-colo o vreme, să văd ce găsesc.

— Să nu mă fotografiezi pe mine. Arăt ca un cadavru.

Alex scutură din cap.

— Nu-i adevărat, Beth, sincer. Pentru mine tu arăți mereu superb.

Ea se ridică în vârful picioarelor și îl sărută pe nas.

— Ești foarte drăguț cu mine, Alex. Dar nu trebuie să stai aici, știi asta. Poți pleca să vezi dacă găsești pe cineva care e mai amuzant. Du-te și fotografiaz-o pe mama. Ea e mereu gata să pozeze.

Rilla, Beth era încântată să vadă asta, se distra. Flirta cu tatăl miresei. Mama miresei nu era de văzut nicăieri. Ba nu, iat-o, stând de vorbă cu Leonora într-un colț întunecat al încăperii. Reședința familiei McVie fusese considerată prea mică pentru petrecerea de nuntă și se aflau în sala de bal a unui hotel unde o noapte de cazare cu mic dejun inclus te ușura de câteva sute de lire. Mese mici și scaune aurite erau adunate într-un capăt al încăperii, și o orchestră cânta în celălalt. Nuntașii stăteau, dansau, mergeau de la un grup la altul, și Beth privea totul de la locul ei de lângă fereastră, pe jumătate ascunsă de o draperie din catifea, ura toată povestea asta și își dorea să se termine odată.

Mireasa se dusese sus să se schimbe în hainele de călătorie. Efe și Fiona aveau să-și ia zborul dintr-un moment într-altul și să își petreacă prima noapte împreună într-o cabană acoperită cu zăpadă, undeva la munte. Beth se întoarse să privească pe geam amurgul londonez. Cineva o atinse pe umăr și ea se întoarse. Era Efe. Se îmbujoră și își ridică privirea spre el. Acesta își rezema brațul de peretele de deasupra capului ei și ea deveni conștientă de blițul aparatului de fotografiat al lui Alex, care se declanșa undeva în apropierea lor.

— Minunată nuntă, Efe! Și nu am mai spus asta până acum, sper să fiți amândoi foarte fericiți.

— Vom fi, dar cum e cu tine?

— Ce vrei să spui cu asta?

Beth încerca să pară curajoasă, dar i se puse un nod în gât.

— Ești OK? Ești fericită, Beth?

Ea râse.

— Nu e genul de întrebări pe care le pui tu, Efe. Ce te-a apucat?

— Nu știu. Mă gândeam doar... ei bine, mă gândeam că arăți puțin tristă, asta-i tot.

— Nu, mi-e bine, zău. O să-mi fie bine. Îmi va fi dor de tine.

— Mă întorc. Peste câteva săptămâni. Și atunci trebuie să treci pe la noi la cină. Fiona a făcut lucruri uluitoare cu sufrageria din apartament. O să-ți placă foarte mult, zău.

— Nu mă refer la asta, Efe. Nu vreau să spun că îmi va fi dor de tine acum, cât ești plecat. Îmi va lipsi relația noastră. Frați de sânge, îți aduci aminte?

— Bineînțeles că da! Asta nu o să se schimbe, Beth. Știi cât de mult însemni pentru mine, nu-i așa? Trebuie să știi. Nu spun chestii din astea foarte des și nici nu sunt bun la asta, dar nu te-aș putea iubi mai mult nici dacă ai fi sora mea. Nu știi asta?

Beth dădu din cap fără să spună nimic. Ce ar zice el oare dacă i-ar spune adevărul? Întreaga lui viață ordonată, aranjată cu grijă și proaspăt decorată ar deveni brusc de nerecunoscut. Ea își jură să nu-i spună niciodată niciun cuvânt despre ceea ce simțea. Avea să îl protejeze; viața lui, fericirea lui.

— Tot mai ieși cu... cum îl cheamă, Robert? Richard? întrebă Efe.

— Robin.

— Exact. Ce nume stupid pentru un tip, mă gândeam.

— Robin e foarte drăguț. Dar nu mă mai văd cu el, nu. Nu mă văd cu nimeni momentan.

— Atunci ce faci aici ascunsă după perdea, când ai putea fi acolo să îți cauți un partener?

— Nu sunt într-o dispoziție potrivită pentru a-mi căuta partener, Efe, sincer.

— De ce? E din cauza lui Robin ăla? Te-a răscolit? Va avea de-a face cu mine dacă a făcut-o.

— Nu fi așa de încrezut, Efe, sincer! Parcă ai fi tatăl meu. Pot să am grijă de mine. Și nu, a fost foarte drăguț. Eu i-am dat papucii.

— Trebuie să plec, Bethie, zise Efe. Fiona o să coboare în scurt timp și nu mi-am luat rămas-bun nici de la Leonora, nici de la mama și de la tata. Dă-mi un sărut de despărțire.

Beth închise ochii și rămase complet nemișcată, când Efe se aplecă să o sărute. Pentru un moment lung și fericit, corpul lui fu atât de aproape de al ei, încât ea îi putu simți căldura prin haine. Respirația lui era pe fața ei, și buzele lui pe ale ei fură pentru o clipă întredeschise; sărutul fu aproape de un sărut adevărat. Dacă ar deschide gura, i-ar căuta limba cu a ei, și-ar înfășură brațele în jurul gâtului lui și și-ar împinge întregul corp în al lui... trebuia să se retragă acum, înainte să se întâmple ceva, înainte de a-și pierde controlul, dar era absorbită, absorbită de mirosul și de gustul lui, însă chiar atunci, ca într-un vis, sărutul se termină și el pleca, uitându-se peste umăr la ea și

făcându-i nonșalant cu mâna, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. „Asta-i tot, se gândi ea. Asta-i tot ce am să primesc. Vreodată.” își rezemă capul de geamul ferestrei și lăsă lacrimile să îi umple ochii, acelea pe care le reținuse ore întregi, până când strada se înnegură și se lăsă peste toate o ceață presărată cu puncte sclipitoare de lumină.

Fiona reuși să îl bage pe Douggie în pat cu Brarey, jucăria lui de pluș preferată, care era un iepure roz. Nu vărsase o singură lacrimă în timp ce îi cântase un cântec ca să îl potolească. El își băgă degetul mare în gură și închise ochii. „Sărmanul micuț, se gândi. E epuizat și eu am să plătesc pentru asta diseară. Nu va vrea deloc să se culce la ora lui dacă doarme acum.” Constată că nu îi păsa. Nu îi păsa de nimic altceva decât de Efe și să îl aducă înapoi într-o dispoziție bună.

Ce îl apucase, jos în hol? De ce se purtase atât de groaznic cu ea? I se părea tot mai greu să îl înțeleagă și încă și mai greu să se împace cu el după certuri. În primele luni ale căsniciei lor trebuia doar să își apese corpul de al lui, și el se întorcea spre ea, scotea un geamăt înfundat și se prăbușeau pe pat sau pe podea și o dată sau de două ori o făcuseră chiar în picioare, în bucătărie, lângă chiuvetă.

Făcuseră dragoste în dimineața asta, în timp ce Gwen avea grijă de Douggie. El o întinsese pe pat și îi ridicase fusta deasupra taliei și îi dăduse jos slipul și se împinsese în ea insistent și rapid, gâfâind când o săruta pe gât. Trupul Fionei încă mai fremăta de plăcere, deși Efe nu îi adresase niciun cuvânt de la început până la sfârșit. Deși, înainte de asta, ultima dată când făcuseră dragoste (nici nu se putea gândi, ca fiind altceva în mintea ei, cu atât mai puțin să spună tare cuvintele pe care toată lumea părea să le rostească cu orice ocazie posibilă) fusese cu mai mult de trei săptămâni în urmă. Habar nu avea dacă asta era normal pentru cuplurile căsătorite de aproape patru ani.

Nu reușise să descopere în tot acel timp ce să facă pentru a-l scoate pe Efe din proasta lui dispoziție, atunci când a face dragoste nu intra în calcul. Nu știa dacă s-ar supăra pe ea, dacă s-ar apăra singură sau dacă și-ar cere scuze. Adevărul era că ea nu găsea niciodată cuvintele potrivite. „Poate chiar *sunt* doar o față frumoasă, se gândi, dar proastă.”

Efe intră în cameră și Fiona nu îndrăzni să îl întrebe unde

fusese. El străbătu încăperea și se opri lângă fereastră, iar ea șovăi înainte de a se hotărî să se ducă la masa de toaletă. Odată ce se așeză în fața oglinzii, se prefăcu a-și aranja părul și îl urmări pe Efe în același timp. Îl vedea în oglindă. Era pe punctul de a spune ceva neutru despre faptul că Douggie era epuizat, când Efe îi vorbi. Nu se uita în direcția ei, ci continua să se zgâiască pe fereastră.

— Alex e un bleg nenorocit! zise. Al naibii tupeu, să se amestece în căsnicia mea!

Fiona îi fusese recunoscătoare lui Alex pentru gestul cavaleresc neașteptat, și încă o mai dureau cuvintele pline de cruzime ale soțului ei, dar asta nu era de ajuns ca să îl contrazică pe Efe, când era în dispoziția asta, așa că îi dădu dreptate.

— Știu, zise, și apoi adăugă oarecum vinovată: Nu cred că a avut vreun gând rău.

Efe nu răspunse un timp. Apoi, tot fără să se uite la ea, spuse:

— Scuză-mă, Fi! Nu știu ce m-a apucat. N-ar fi trebuit să fiu atât de scârbos. De vină e toată nesiguranța asta. În legătură cu tablourile, știi tu. Am să îmi revin când Leonora va fi luat o hotărâre.

— E-n regulă, zise Fiona, uimită să mai primească scuze. Lui i se părea aproape imposibil, ea știa asta, să spună cuvântul „scuză”. Știu că ai glumit.

— Bineînțeles, zise Efe, și Fiona știa că el mințea, dar nu îi păsa, pentru că tonul lui era mai luminos, iar dispoziția, observa ea, i se îmbunătățea. Eu mă duc jos acum, Fiona. Mi-ar prinde bine un pahar, crede-mă, după toate astea. Pe curând!

Ieși din cameră, trimițându-i un sărut indiferent în timp ce pleca. Lacrimile îi umplură Fionei ochii. „Nu ține niciodată seama de mine”, se gândi, tot mai mâhnită. Îi putea ierta toanele, dispozițiile proaste, să fie învinețită când el o apuca prea dur, când era furios, chiar și să fie lovită, numai dacă ar iubi-o cu adevărat și ar dori-o lângă el tot timpul. „Nu-i pasă dacă sunt pe aici sau nu, în cea mai mare parte a timpului, se gândi. Asta doare. Aș putea fi pe o altă planetă, și el nici măcar nu ar observa.” Lacrimile i se rostogoliră pe obraji și ea le șterse repede. Am să fac o baie rece bună, se gândi, și apoi mă pregătesc pentru cină. „Am să-mi prind părul. Am să-mi pun o

cârpă rece pe ochi și am să stau întinsă în apă să mă odihnesc.”

Era în drum spre baie, când observă că Efe își lăsase telefonul mobil pe măsuța de lângă pat. Nu avea obiceiul să îl scoată și să uite de el, mai ales nu astăzi, când aștepta un telefon de la Reuben Stronsky. Ea se întrebă dacă fusese o mișcare inteligentă să îl invite pe bietul om să facă tot drumul din America încoace dacă exista riscul ca Leonora să nu cedeze în problema tablourilor, dar Efe o încredințase că domnul Stronsky era atât de șarmant, încât ar putea fi în stare chiar să o influențeze pe Leonora. Fiona se îndoia de asta, dar cu siguranță nu avea de gând să provoace o ceartă, contrazicându-l pe Efe.

Luă telefonul și observă imediat că soțul ei primise un mesaj. Ezită, uitându-se la ecranul argintiu din mâna ei. Fusese educată să nu citească niciodată scrisorile altora, și credea totodată că aceia care trăgeau cu urechea nu auzeau niciodată ceva bun despre ei, dar asta era puțin altfel. Putea fi un mesaj urgent de la domnul Stronsky, despre care Efe trebuia să afle imediat. Tocmai voia să intre în baie și se imagina străbătând Willow Court doar în kimono, căutându-l, dar dacă apelul chiar *era* important, putea să se îmbrace din nou, să meargă să îl găsească și să facă baie pe urmă.

Fiona se așeză pe pat, apăsă micul buton argintiu și văzu că Efe primise un mesaj vocal. „Am să-l ascult, se gândi, și am să merg să îl caut doar dacă e urgent.” Se dovedi a fi un apel de la cineva de la biroul lui Efe, care spunea că era bucuros să aștepte până marți. Înainte de a avea timp să închidă mesajul, începu o altă înregistrare a unui apel vechi. Ar fi trebuit să îl închidă pe loc, dar era vocea unei femei și, odată ce auzi primele câteva cuvinte, simți că trebuie continue să asculte.

Preț de câteva clipe după ce vocea încetă să vorbească, nu se clinti. Niciun mușchi, nicio geană. „Dacă mă mișc, se gândi, am să mă fac bucăți.” Era conștientă că îi tremura tot corpul. Gura îi era uscată. Era o greșeală. Trebuia să fie. Ceva meschin și rău își croise drum în capul ei. Poate înnebunea și își imaginase totul. Sau poate că exista un virus de telefon, asemenea celui de e-mail, care intra în telefoanele mobile și le strica. Le făcea dezgustătoare. „Nu e adevărat, își spunea Fiona. Nu poate fi. Asta nu se întâmplă. Nu mie.”

Se forță să respire. Să inspire, să expire și să se calmeze. Știa că, înainte de a face orice altceva, trebuia să asculte din nou

mesajul oribil. Îi veni brusc în minte că poate cineva greșise numărul. Oare menționase persoana efectiv numele lui Efe? Trebuia să afle. Apăsă din nou butonul și vocea, distorsionată de distanță și îngroșată de senzualitate, vorbi din nou în urechea ei.

„Efe, scumpule.” Iată-le, chiar cuvintele de care se temea. Cele mai rele cuvinte, cele pe care ar fi dat orice să nu le audă. „Efe, scumpule. Eu sunt. Poți ghici ce fac? Mi-aș dori să fii tu cel care o face, iubitule, exact la fel cum ai făcut-o data trecută, dar poate nu mai durează foarte mult. Nu suport să aștept. Te vreau atât de mult. Mâine. Va fi vreo șansă să mergem undeva un pic după-amiază? Altfel s-ar putea să mă arunc în… oh, Doamne, Efe, am nevoie de tine! Am nevoie de tine! Auzi cât de mult am nevoie de tine?”

Fiona continuă să asculte câteva secunde de gemete și suspine. „Oh, Doamne, oh, Doamne, cât de revoltător și de dezgustător!” Aruncă telefonul și acesta căzu pe podea. „Nu-mi pasă. Nu-mi pasă dacă s-a stricat. Nu pot să respir. Oh, Isuse, Doamne.” Închise ochii și căzu înapoi pe pat, dar suferea prea mult chiar și pentru a plânge. Se ridică din nou. Corpul îi ardea de parcă cineva ar fi jupuit-o încet de fiecare fâșie de piele. Capul îi era plin de imagini dezgustătoare cu Efe mângâind-o pe acea persoană – cine era? – atingând-o până când gâfâia și gemea, așa cum o făcuse la telefon. Fiona își puse o mână peste gură, sigură că avea să vomite, dar nu o făcu, și senzația trecu. Fruntea îi era umedă de o transpirație rece și îi era greață.

Păși năucă spre fereastră. Nu avea habar când primise mesajul, dar Efe nu îl șterse. Îl păstrase, și exista un singur motiv pentru asta; îl excita să îl asculte iar și iar. Pentru o clipă, fu atât de furioasă, încât, dacă Efe ar fi fost acolo, în cameră cu ea, l-ar fi înjunghiat cu o pilă de unghii sau cu altceva și nu ar fi simțit nici cea mai slabă tresărire de remușcare.

Fiona se uită în jos la mașina soțului ei, parcată aproape de capătul aleii. Cheile mai erau încă pe noptieră. „Nu trebuie să mai rămân aici, se gândi deodată. Nu vreau să îl văd și nu trebuie. Nu mai trebuie să fiu niciodată undeva în apropierea lui dacă nu vreau. Pot să plec. Pot să împachetez și să plec.” Mintea îi galopa. „Toți vor fi ocupați pe undeva, vorbind și vorbind și făcând pregătiri pentru petrecere. Nu vreau să merg la nenorocita asta de petrecere. S-o ia naiba de petrecere!”

Se duse la dulap și scoase valiza mai mare din cele două pe

care le aduseseră cu ei și începu să își arunce hainele în ea. Nu avea să scrie un bilet. Ce putea spune? Pentru un moment se întrebă dacă să lase un mesaj pe telefonul lui Efe, pe care să îl audă imediat după al femeii, oricine ar fi fost ea. Nu, să-l ia naiba! Dacă voia să vorbească cu ea, *el* putea lăsa un mesaj pe telefonul *ei,* nu-i așa? Nu avea chef să-i mai spună niciun cuvânt vreodată, deși probabil că avea să trebuiască să o facă, într-o bună zi. Numai nu acum. Era bine că Douggie ațipise. Nu avea să îl trezească decât când era gata de plecare. Ce avea să spună Efe când avea să descopere că luase mașina? Avea să explodeze de furie. Avea să vină acasă cu trenul, și așa îi trebuia, numai că ea nu avea să fie acolo. Avea să se ducă la părinții ei, înainte ca aceștia să fi plecat spre Willow Court. Mama ei avea să fie supărată că pierde petrecerea. O aștepta cu nerăbdare. Leonora avea să fie supărată că două persoane care își confirmaseră participarea nu aveau să fie acolo. Va strica planurile de masă. Ei bine, la naiba cu planurile de masă! Marți dimineața, tatăl ei avea să fixeze o întâlnire cu avocatul lui. Tatăl ei va avea grijă de ea.

Lacrimile țâșniră din ochii Fionei la gândul cum micuțului Efe avea poate să îi fie dor de ea. Avea să îi fie dor de Douggie, desigur, și ce avea să se întâmple cu noul ei bebeluș? Gândul la ea – Fiona era sigură că era fată – fu picătura care umplu paharul, și își acoperi fața cu mâinile și plânse în hohote, fără să se mai poată stăpâni.

Câteva minute mai târziu, după ce plânsese mai mult decât crezuse că era omenește posibil și de-abia mai putând respira, Fiona se ridică. Ridică telefonul mobil de unde îl aruncase și șterse mesajul. Acum Efe avea să știe că îl ascultase. Avea să știe și, în plus, nu avea să-l mai poată asculta oricât de mult ar vrea.

— Nu sunt sigur că înțeleg, zise Alex.

Era în camera lui Efe și stătea pe patul lui Douggie. Efe însuși se uita pe fereastră și nu spunea multe. Se întâmplau mult prea multe pentru gustul lui Alex. El era încă tulburat după ceea ce se întâmplase în bucătărie cu Beth. Încă nu putea crede, și continua să și-o repete în minte întruna, ca un adolescent, incapabil să se concentreze la nimic altceva decât la ea, la Beth. Îi făcea plăcere și numai să-i rostească numele. De îndată ce ea plecase în grădină, el începuse să își facă griji. A fost doar

amabilă? Îl iubea pe Efe și se mulțumea cu el pentru că era furioasă pe fratele lui mai mare? Avea să-i vină mintea la cap și să își dea seama că nu intenționase asta cu adevărat. Acel sărut. Dar el știa că ea voise. Simțise asta în fiecare fibră a trupului ei, lipit de al lui. Clătină din cap pentru a alunga amintirea aceasta, care amenința să împingă orice alt gând pe care îl avusese vreodată afară din mintea lui.

„Gata cu visarea”, își spuse. Vedea că fratele său era într-o stare groaznică. Alex ar fi putut jura că plânsese, dar asta era improbabil. Poate că ajutase jos în pavilion și îi intrase ceva în ochi. Alex tocmai voia să facă un duș înainte de cină, când Efe ieșise din cameră și îl înhățase. Ușa dormitorului se deschisese atât de brusc, încât părea că Efe i-ar fi pândit venirea.

Alex își dăduse jos pantofii. Spatele îi era lipit de perete și își trăsese genunchii sub bărbie. Efe venise să se așeze pe marginea patului și își lăsase capul în mâini. Alex știa că trebuia să îl consoleze pe Efe, dar i se părea greu să înțeleagă exact ce se întâmplase.

— E simplu, zise Efe. Fiona s-a cărat. L-a luat pe Douggie cu ea. Nu răspunde la mobil. E în drum spre părinții ei, pariez. Ce naiba să fac? Știe că așa ceva poate să distrugă petrecerea Leonorei. Ceea ce a făcut e un fel de sabotaj. Ce a apucat-o, ce crezi?

— Ești foarte sigur că ți-ai cerut scuze?

— Bineînțeles că da, la naiba! Ți-am spus doar.

Alex nu spuse nimic. Efe își cerea adesea scuze într-un mod oarecum nepotrivit și niciodată nu știai dacă vorbea serios.

— Știu că mi-ai spus. Alex încerca să nu pară nerăbdător. Dar Fiona și-a dat seama? Asta-i problema.

Efe dădu din cap.

— Era perfect în regulă când am plecat din cameră. Aș putea jura. Ne înțelegeam bine. Nu ne-am mai certat cu adevărat de o veșnicie.

Asta nu era momentul, se gândi Alex, să-i aducă aminte de lucrurile pe care Efe le făcuse în acea zi și care ar fi alungat-o demult pe oricare altă femeie. Spuse:

— Atunci nu știu ce pot să spun, Efe.

Efe se lăsă pe spate în pat. Era ceva ce obișnuia să facă pe când erau copii, și Alex încerca să se detașeze de ceea ce se

întâmplase, analizând lucrurile, întrebându-se cum să iasă din vreo încurcătură sau alta în care îi băgase Efe. Obișnuiau să stea exact așa, Alex la perete și Efe pe marginea patului. Era ciudat cum trupul tău făcea niște automatisme care erau greu de schimbat.

— De fapt, *știu,* zise Efe. Brațul lui era acum deasupra feței, ascunzându-i ochii. Un semn sigur, încă din copilărie, de vinovăție. A deschis un mesaj de-al meu. Trebuie să fi crezut că era urgent. Asta a dus-o la un apel ratat și apoi cred că a continuat pur și simplu să asculte și a deschis un mesaj de dinainte, pe care nu îl șterseseм. Știu că l-a ascultat pentru că am vrut să-l reascult și era șters. Bănuiesc că ea a fost. În orice caz, nu e acolo, și nici ea nu e, așa că trag concluziile de rigoare.

Alex oftă.

— Mesajul era de la o femeie, așa-i?

— Așa e. Și nu era genul de mesaj pe care aș fi vrut ca ea să-l asculte.

Alex tăcu. Putea ghici de ce nu șterseseе Efe cuvintele ofensatoare. Spuse:

— Atunci ce ai de gând să faci? Vrei să se întoarcă? Ai putea să o convingi dacă vrei asta.

— Nu știu ce vreau. Ăsta-i adevărul. Dar plecarea Fionei nu va ajuta prea mult atmosfera de sărbătoare, nu-i așa?

Alex se gândi la cina din acea scară.

— Cred că nu ar trebui să spui nimănui. Nu diseară, în orice caz, iar mâine totul va fi altfel și nu va deranja pe nimeni prea mult. Se uită la Efe. Ai spus că ai vrut să reasculți mesajul?

Un gând îi venise brusc lui Alex.

— Da. De ce?

— Fără vreun motiv anume, răspunse Alex.

Cât de îndurerat fusese Efe dacă, după ce tocmai descoperise că soția îl părăsise, voise să reasculte ceea ce era probabil un mesaj obscen de la amanta lui? Probabil deloc îndurerat, ci doar enervat pentru că era vorba de un lucru pe care nu-l plănuise și asupra căruia nu avea niciun control.

— În regulă, atunci. Efe se ridică brusc și se dădu jos din pat. Își trecu mâinile prin păr și spuse: Asta e. Am să le spun că nu se simte prea bine. Durere de cap sau ceva de genul ăsta.

Obosită. Să nu sufli un cuvânt, OK?

Alex dădu din cap. Să nu sufle un cuvânt era a doua lui natură.

Rilla stătea în fața oglinzii de la toaletă, dar, deși se uita în ea, nu vedea nimic. Baia ajutase puțin, dar mintea tot îi mai era plină cu imaginea lacului, așa cum arătase probabil în acea zi, și cu copilul ei strigând după un Efe nepăsător, care s-ar fi putut întoarce, s-ar fi putut uita în spate, în loc să se afunde tot mai mult în jocul lui. Dădu drumul unei răsuflări pe care nici măcar nu știa că o reținuse și se gândi: „Sărmanul Efe! Cât de îngrozitor pentru un copil să poarte povara asta mereu". Faptul că aflase asta despre el explica multe lucruri despre nepotul ei. Învinsese vinovăția, devenind egoist, urmărind din răsputeri să obțină orice voia, fără să se gândească prea mult la altcineva. Rilla își dădea seama acum că firea sa irascibilă și nerăbdarea cu cei mai slabi decât el fuseseră probabil exacerbate de reprimarea vinovăției.

Se întrebă dacă această confesiune pe care Leonora i-o smulsese avea să îl facă să se simtă mai rău, și decise că nu. Ar putea face viața chiar mai ușoară. Dar Leonora nu o făcuse pentru Efe, ci pentru ca ea, Rilla, să se simtă mai bine. Simți un nod în gât. „Oh, încetează, încetează, își spuse, nu începe să plângi acum. Nu e cazul să îți fie chiar așa de milă de ea." Și ea avea să se simtă mai bine, fără îndoială. Așa se întâmplă întotdeauna după o confesiune. Totuși, era adevărat că în decursul ultimelor câteva zile, mama ei fusese cu mult mai puțin caustică decât de obicei. Era oare posibil ca Leonora să se înmoaie la bătrânețe? Rilla încercă să își amintească vreo remarcă critică, vreo lovitură sub centură sau priviri exasperate, și doar două sau trei îi veniră în minte. „Și eu sunt de vină, se gândi. Sunt zăpăcită de dragoste."

Telefonul ei mobil începu să cânte melodia sa ridicolă și Rilla oftă. „Trebuie s-o schimb, se gândi. Mă scoate din minți." Când îl ridică, își simți inima cât un purice. Nu putea fi decât Ivan. Nu apucase să îl sune. Era vina lui Sean. De îndată ce îl zărise, sărmanul Ivan dispăruse din capul ei. Apoi, își adusese la un moment dat aminte de el, dar știa că trebuia să îi povestească despre Sean, și din lașitate nu îl mai sunase. Trebuia să îi dea papucii. Așa îi spuneau tinerii și, deși lipsită de eleganță ca expresie, era un fel de noimă în asta. Avea să încerce să

aranjeze o întâlnire săptămâna viitoare. Apăsă pe buton și ținu telefonul la ureche.

— Ivan, iubitule! Ce minunat e să aud de tine... da, îmi pare rău. Nu-ți poți imagina cum e pe aici. Campaniile militare sunt haotice în comparație cu pregătirile care se fac aici. Spune-mi ce-ai mai făcut tu.

Îl ascultă cu jumătate de ureche pe Ivan povestind monoton despre o petrecere la care fusese, căci mintea ei rătăcea de la cuvintele pe care le auzea la ce avea să poarte la cină. Când el ajunse la chestiile siropoase despre cât de dor îi era de ea și cât de mult tânjea să o țină în brațe, inspiră adânc.

— Ivan, nu pot vorbi acum, dar trebuie să ne întâlnim la începutul săptămânii viitoare. Am putea? Sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le discut cu tine.

— Cred, spuse vocea în urechea ei, pentru că simt o anumită ezitare în cuvintele tale, Rilla, iubito. E ceva ce îmi ascunzi?

— Nu, Ivan, bineînțeles că nu!

Rilla își dădu seama ce fals îi suna vocea, dar spera foarte mult ca la celălalt capăt al firului să nu se audă așa.

— Pari fericită, dar nu ești fericită cu adevărat, zise Ivan.

„La naiba! se gândi Rilla. Ajunge.” Și acum? Oare trebuia să îi spună adevărul și să termine cu asta, când el o întrerupse:

— Faci aranjamentul ăsta ca să... cum îi spune... o termini cu mine. Am dreptate? Probabil ai întâlnit pe altcineva. Am dreptate?

Se lăsă tăcerea în timp ce Rilla se gândea frenetic la ce să spună în continuare.

— Nu poți răspunde, pentru că e adevărat, vocea lui Ivan suna triumfător.

— Ei bine, da, e cineva, dar nu voiam...

— Știu, știu. Voiai să faci treaba cum trebuie. Să mă întâlnești. Să mi-o spui în față. Asta e foarte amabil din partea ta, dar am să te scutesc de asemenea obligații. Ești liberă ca pasărea cerului, Rilla. Eu nu am să-ți stau în cale.

Glasul lui tremura de emoție. Rilla nu se putu abține să nu zâmbească. Ce teatru juca! Ea spuse:

— E foarte drăguț din partea ta, Ivan. Nu merit asta, și nu am – nu – vreau să te rănesc, dar m-am îndrăgostit. Sună ridicol?

— Nu, spuse Ivan. Eu m-am îndrăgostit de tine de prima dată când te-am văzut. Cine e bărbatul ăsta?

Rilla nu putu să nu simtă că așa-zisa lui iubire nu era ceea ce s-ar putea numi un sentiment veritabil. Nu părea să sufere prea mult. Ea ignoră prima parte din ceea ce spusese Ivan și se concentră să răspundă la întrebare.

— E regizorul care face documentarul despre Ethan Walsh. Se numește Sean Everard. În orice caz, acum trebuie să închid, Ivan. Nu-ți poți imagina ce agitație e pe aici. Vom vorbi pe îndelete când mă întorc la Londra, bine? Vom lua prânzul cât de curând posibil.

Ecranul argintiu al telefonului îi mai oferi câteva secunde cu vocea lui Ivan. Rillei îi trecu prin minte că el nu părea tocmai îndurerat, ceea ce era un lucru bun, chiar dacă nu foarte măgulitor pentru ea. Îi făcea viața mult mai ușoară.

— La revedere, Ivan, zise în final. Voi lua legătura cu tine săptămâna viitoare, promit. Ai grijă de tine.

Un clic slab și el dispăru. Rilla puse telefonul înapoi pe noptieră și se simți dintr-odată ametită de fericire. Avea să fie în regulă. Terenul era liber. Prin purtarea lui, Ivan îi dăduse de înțeles că avea să se refacă mai repede decât se gândise ea vreodată. Fusese mult mai înțelegător decât avusese vreun drept să spere. „Strașnică *femme fatale* ești”, își spuse, și se duse la dulap să se gândească la opțiunile pentru seara aceea. Din nou pantaloni negri de satin, și poate, în lumina mai iertătoare a sufrageriei, putea scăpa cu topul roz de mătase. Era tot zăpușeală și o eșarfă putea fi prea mult, dar era atât de frumoasă, încât Rilla se gândi că avea să o poarte oricum. Putea să-i dea drumul pe spătarul scaunului dacă i se făcea prea cald.

Un ciocănit ușor la ușa dormitorului o surprinse în mijlocul acestor gânduri plăcute. Cine putea fi, se întrebă, sperând să nu fie cineva care să o roage ceva. Spuse:

— Intră.

— Scuză-mă că te deranjez, draga mea… zise Leonora înainte ca vocea să i se stingă.

— Mamă!

Rilla nu știa dacă vizita asta oficială era o veste bună sau nu. Era aproape sigură că Leonora voia doar să verifice dacă se simțea bine după revelațiile despre Efe.

— Așază-te aici, mamă! Ești bine? Arăți cam obosită.

Era adevărat. În seră, la umbra unei plante mari înfrunzite, Leonora arătase exact ca întotdeauna, echilibrată, dreaptă și tânără pentru vârsta ei. Aici, în lumina soarelui de după-amiază târzie – pielea translucidă din jurul ochilor mamei ei, cu cearcăne cu siguranță mai întunecate decât de obicei, venele albastre de pe mâinile care arătau pătate și aproape noduroase... Rilla își dădu seama șocată că mama ei era o femeie bătrână. Nu se gândise niciodată la ea în acei termeni până atunci. „Sunt o proastă. E mama mea și va fi întotdeauna, și așa că nu mă uit la ea cu adevărat. Ea trebuie să rămână aceeași, așa că nu am văzut-o schimbându-se. Nu are niciun drept să fie altfel decât în toate amintirile pe care le port din copilărie, dar desigur că e. Cum ar putea fi altfel?”

— Mă simt bine, draga mea, zise Leonora, cu aceeași voce dintotdeauna, puternică, vibrantă, gata să ofere opinii și să nu accepte nicio obiecție.

Rilla zâmbi cu tristețe. „Nici vorbă s-o poți include pe mama în categoria celor în vârstă și infirmi.”

— Am venit pentru că mai e ceva ce voiam să-ți spun. Totuși, trebuie mai întâi să îți pun o întrebare. Te deranjează?

Oare era o opțiune să spună: „Da, mă deranjează”? Bineînțeles că nu era. Rilla spuse:

— Deloc. Dă-i drumul.

— Te mai gândești vreodată la Hugh Kenworthy?

Leonora își întoarse capul spre fereastră în timp ce vorbea, permițându-i Rillei să își adune gândurile. Ce fel de întrebare era asta? Imaginează-ți-o pe mama amintindu-și numele lui! Rilla ar fi pariat pe mulți bani că întregul episod se șterse din mintea Leonorei cu ani în urmă. Și cum trebuia să răspundă? În cele din urmă spuse:

— Da, desigur. Din când în când.

„Nu am să îți amintesc, se gândi Rilla, cât de mult te-am urât pentru ceea ce ai făcut, și cât de supărată am fost până chiar cu câteva zile în urmă. Firește că nu am să spun un cuvânt despre faptul că nu te-am iertat niciodată. Și mai ales, n-am să pomenesc nici despre faptul că nu-mi mai pasă nici cât negru sub unghie de toată treaba asta, acum că l-am întâlnit pe Sean. N-am să suflu niciun cuvânt despre asta.”

— Am șovăit să vin să te văd, Rilla, dar m-am gândit la asta și am decis că la urma urmei e mai bine să știi totul.

— Despre Hugh?

— Despre motivul pentru care l-am alungat.

— Îmi amintesc totul foarte bine, mamă. Era căsătorit. Era neserios din toate punctele de vedere. Nu era deloc potrivit. Știu toate astea. Eram foarte tânără pe atunci – acum înțeleg că a trebuit să faci ceea ce ai făcut. Bănuiesc că aș fi făcut același lucru dacă Beth ar fi fost într-o asemenea situație.

Leonora spuse:

— Totuși, mai era ceva ce nu ți-am spus la vremea aceea. Te-ar fi rănit prea tare și îmi era totodată profund rușine.

„Roșește, se gândi Rilla. Ce surprinzător!”

— Hugh mi-a făcut avansuri, spuse Leonora. Sus în atelier, într-o după-amiază, în timp ce îi arătam tablourile. Ședeam în șezlong și discutam. Era un partener de discuție atât de bun, încât mi-am permis să devin mult mai prietenoasă decât ar fi trebuit, bănuiesc. Era teribil de fermecător și foarte chipeș, nu-i așa?

Rilla dădu din cap. Nu era nimic de spus. Leonora își continuă confesiunea, de parcă ar fi fost ceva foarte important.

— A venit să se așeze lângă mine. Nu știu când mi-am dat seama că brațul lui era în jurul umerilor mei, dar se întâmplase și apoi cumva mă întorsesem spre el și el mă săruta și mă mângâia și au trecut minute… minute întregi… până când mi-a venit mintea la cap și l-am împins, spunându-i să plece. Leonora se uita fix la mâinile ei și vocea îi era atât de slabă, încât Rilla trebui să se aplece spre ea ca să audă ce spunea. Cel mai rău lucru era că îl doream, Rilla. Iubirea mea pentru tatăl tău nu a fost ca alte genuri de iubire, știi tu. Nu am iubit absolut niciodată un alt bărbat, și era mai probabil să merg pe lună decât să mă recăsătoresc, și totuși Hugh a reușit să îmi intre pe sub piele. Recunosc asta. Scutură din cap. Nu e ceva ce un copil vrea să audă despre mama sa, nu-i așa? Îmi pare rău că am vorbit despre asta, dar chiar am crezut că ar trebui să știi. Că toată supărarea pe care ai simțit-o față de mine era… cum să spun? Un pic justificată. Da, asta e. Un pic justificată. Eram geloasă pe tine, Rilla. Pe ceea ce tu și Hugh aveați împreună. E unul dintre cele mai îngrozitoare sentimente ale unei mame. Îmi

pare atât de rău, draga mea. Poți să mă ierți?

Primul lucru care îi veni în minte Rillei fu că asta era prima dată în toată viața ei când o auzise pe Leonora făcând aluzie la propria sexualitate. Avea dreptate. Partea aceea a vieții mamei ei nu era ceva la care Rilla să se fi gândit vreodată. Ba exact contrariul, de fapt. Însăși ideea despre Leonora în pat cu cineva în oricare perioadă a vieții ei îi producea Rillei greață. Își amintea bine cât de frumoasă era mama ei când ea avea șaptesprezece ani. „Când ieșeam cu Hugh, Leonora era mai tânără decât sunt eu acum”, își spuse. Aceasta era o idee liniștitoare, pentru că la ce altceva se gândise Rilla, excluzând aproape tot ce era în jur, de când îl întâlnise pe Sean, dacă nu la sex? Oh, Doamne, cât de complicați erau oamenii! Cât de greu era să cunoști vreodată pe cineva, și mai ales pe părinți!

— Mamă, nu e absolut nimic de iertat, spuse. Hugh era foarte frumos și fermecător. Doar un buștean ar fi putut fi imun la avansurile lui. Tu erai o femeie foarte frumoasă, știi asta. Și erai mai tânără decât sunt eu acum.

Leonora zâmbi.

— Mulțumesc, Rilla dragă. Nu aș fi putut face altfel lucrurile, dar *chiar* îmi pare rău că ai fost rănită. Și regret că nu am discutat cu tine până acum. Chiar regret asta, foarte mult. Oftă. Nu am vorbit niciodată cu tine așa cum se cuvine, nu cred. Nu mi-a trecut niciodată prin minte până acum, și mi-e rușine că trebuie să recunosc, dar cred că faptul că tatăl tău a murit în timp ce eram însărcinată cu tine a influențat totul. E un lucru foarte rușinos de mărturisit, și chiar și după toți acești ani, roșesc când mă gândesc cât de teribil de nedrept a fost. Dar eu eram, cum îi spune, zăpăcită de durere. Pe jumătate nebună, sincer. Mai mult de jumătate. Și am dat vina pe tine, sărmanul meu copilaș. Te-am învinuit pentru moartea lui, deși bineînțeles că nu aveai nimic de-a face cu asta. Leonora avea ochii înlăcrimați. Nu am mai spus niciodată nimănui ceva de genul ăsta, dar eram *prea* îndrăgostită de Peter. Și asta m-a făcut nedreaptă față de tine toată viața ta, sincer. Dar tu *știi* că te iubesc, Rilla, nu-i așa?

— Da, mamă, bineînțeles.

I se păru că observă semnele de ușurare în postura Leonorei: umerii mai drepți, capul ținut mai sus, ochii mai strălucitori.

— Sunt bucuroasă. Ești foarte generoasă, draga mea. E așa o ușurare, pentru că am avut conștiința încărcată atât de mult în ultimul timp, și mi-e greu să îmi cer scuze, după cum știi.

Zâmbi pentru a arăta că această ultimă remarcă nu voia să fie complet serioasă. Rilla îi zâmbi la rândul ei.

— Dar, continuă, *chiar* îmi pare rău. Cu adevărat rău, draga mea. Acesta e lucrul principal pe care voiam să-l spun. Sper să mă poți ierta.

Rilla își mușcă buza, ca să se abțină să plângă. Mama ei îi arătase pe neașteptate rana ei, și ea voia, poate irațional, atât să o consoleze pe Leonora, de parcă ar fi fost un copil, cât și să strige și să-i spună încetează: „Ești mama mea. Nu tu ești cea care trebuie să fie îndurerată. Tu trebuie să ai grijă de mine”. Răspunse cu voce tremurătoare.

— Bineînțeles, dragă mamă. Dar nu e nimic de iertat, sincer. Trebuie să fi fost atât de înfiorător să pierzi un soț pe care l-ai iubit atât de mult. Nu pot nici măcar să-mi imaginez. Te rog, nu te mai simți rău din cauza asta. Îmi promiți?

— Ești bună cu mine, draga mea, și îți sunt atât de recunoscătoare. Nu prea mă las îngrijită, nu-i așa? Dar mă simt mai bine acum. Plec, să te las să te îmbraci pentru cină. Dar am vrut să te previn în legătură cu ceva. N-ai să crezi că sunt o pisăloagă bătrână care își bagă nasul, nu-i așa?

Rilla râse. Era o ușurare să o audă pe Leonora părând din nou ea însăși; o ușurare să își asume din nou rolul cu care se obișnuise atât de mult, acela al celei mai puțin bine-crescute dintre fiice.

— Dă-i drumul, mamă, zise. Ce am mai greșit acum?

— Nimic. Absolut nimic, Rilla. Doar că nu am putut să nu observ că tu și Sean… cum să spun… vă cam apropiați. Nu crezi că grăbești puțin lucrurile? La urma urmei, de-abia l-ai cunoscut.

Asta nu era momentul potrivit, se gândi Rilla, să îi spună să iasă afară și să își vadă de treaba ei.

— Acum, mamă, rosti cât de blând putu, ce mi-ai povestit mereu despre întâlnirea cu tata și cum ai știut în câteva clipe că el era acela pe care aveai să îl iubești mereu? Dragoste la prima vedere, îți aduci aminte? Și tu erai doar un copil. Eu am aproape cincizeci de ani. Îmi cunosc propria minte, știi tu, și de fapt sunt de acord cu tine. E repede, și la început mi-am făcut griji pentru

asta, dar acum am hotărât că nu îmi pasă. Nu vreau să mai pierd timpul. Ăsta-i adevărul, mamă, și sper că nu te deranjează că vorbesc atât de deschis.

Leonora râse.

— Ai dreptate. Bineînțeles că ai, și asta nu e deloc treaba mea. Dar nu vreau să fii rănită, draga mea.

— Sunt sigură că nu voi fi, zise Rilla. Dar, mi-e teamă tu nu ai putea împiedica asta, orice ai face.

— Știu. Știu asta, Rilla, dar am aflat niște lucruri despre mama mea astăzi, care m-au făcut să regândesc totul. Zâmbi. Sunt enigmatică, știu, și am să vă spun totul la cină, dar am vrut doar să-ți dezvălui asta. Îmi fac griji pentru tine, și nu am fost mereu cea mai bună mamă.

Leonora se duse la măsuța de toaletă și, înainte ca Rilla să poată spune ceva, simți mâinile mamei ei pe umeri și un sărut în creștetul capului. „Nu m-a mai sărutat așa, se gândi Rilla, de când aveam cinci ani.”

— Sunt o bătrână proastă, murmură Leonora. Fii binecuvântată, draga mea!

Rilla clipi pentru a-și reține lacrimile.

— Și tu, mami, reuși să îngaime, înainte ca Leonora să se întoarcă și să meargă spre ușă.

De îndată ce ieși, Rilla se gândi, „i-am spus mami”. Nu am mai făcut asta de ani și ani de zile. Oare observase? Rilla se uită în oglindă și se gândi la retușurile pe care trebuia să le facă la fața ei. Zâmbi. Toată emoția asta era catastrofă pentru ten.

Sean lăsă jetul dușului să-l răcorească și se întrebă cum se descurca Leonora. Vizita la Nanny Mouse fusese extraordinară. Surprinsese pe film tot ce se vorbise, dar nu era sigur dacă avea să îl folosească în acea formă. I-ar fi plăcut teribil să discute cu Rilla, dar o promisiune era o promisiune, și Leonora îi explicase clar că nu dorea ca altcineva să mai afle despre ce se vorbise în după-amiaza aceea.

Își întoarse gândurile spre mașina pe care o zărise de la fereastră când venise sus.

Avusese impresia că era o femeie la volan; o licărire de păr blond. Conducea mult prea repede, oricine va fi fost. Nu Rilla, nu Gwen, care era brunetă, și nici Chloë, sau Leonora, pe care le văzuse îndreptându-se spre casă dinspre foișor. Cine putea fi

acolo, se întrebă, și apoi îi veni în minte. Fiona era blondă, și, deși de-abia dacă schimbaseră o vorbă, Sean observase că arăta nefericită în cea mai mare parte a timpului. „Foarte probabil”, se gândi, se certase cu Efe și plecase cu mașina într-un acces de furie. Spera că avea să se calmeze puțin, înainte de a ajunge la strada principală, și apoi uită complet de ea, pentru a se gândi din nou la Rilla. În curând aveau să se vadă la cină. Va avea grijă să stea unul lângă celălalt. Și poate că, indiferent ce se va întâmpla, aveau să fie în sfârșit oferite niște explicații.

Ieși de sub duș fredonând, apoi își scoase o cămașă curată din geamantan. Vederea cadoului pentru Leonora îl făcu să zâmbească. Membrii familiei aveau să îi dea cadourile în acea seară după cină și avuseseră amabilitatea să îi permită să facă și el același lucru. Îi cumpărase un mic televizor alb cu videorecorder, la care să poată urmări filmul lui, când era gata. De-abia aștepta să îi vadă fața, când avea să deschidă pachetul care stătea acum în colț, arătând cam aiurea cu funda aceea roz lipită pe el. Sean nu prea înțelegea rostul ambalajelor sofisticate, dar recunoștea că o cutie de carton maro era nepotrivită pentru o ocazie festivă.

Sean se uită în jur. Lipsise de la cină cu o seară în urmă, dar îl frapa cât de diferită era atmosfera față de prima sa masă la Willow Court. Toată casa era cuprinsă de o frenezie pe care el o asocia în general cu Crăciunul; împachetatul în secret al cadourilor, eleganța hainelor, mirosuri apetisante venind din bucătărie. Câțiva membri ai familiei șușotiseră la un pahar pe terasă și, din când în când, cineva dispăruse undeva, ca să-și facă apariția mai târziu arătând ușor jenat. Efe părea tulburat și avea ochii roșii. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Sean ar fi jurat că plânsese, dar în cazul lui era probabil o alergie la căldură sau la polen.

Vremea fusese extraordinară în ultimele câteva zile, de parcă Leonora ar fi comandat o vară englezească perfectă special pentru ziua ei. Uneori Sean avea impresia că Willow Court avea o existență separată de restul lumii; că întreaga casă și locatarii ei făceau parte dintr-un aranjament frumos așezat sub o cupolă de sticlă gigantică. Zâmbi în sinea sa. Prea mult Chardonnay excelent, asta era problema lui. Asta și faptul că era îndrăgostit, ceea ce îl transforma într-o persoană visătoare fără prea multă minte, dacă i se permitea un asemenea gând.

De data asta, și aranjarea la masă era diferită. El stătea lângă Rilla, care arăta perfect și mirosea atât de minunat, încât el trebuia să se stăpânească să nu își îngroape fața în pliul gâtului ei. Fiona era indispusă. Efe le spusese că intenționa să se culce devreme, ca să fie pregătită pentru a doua zi. Regreta, după spusele soțului ei, că trebuia să piardă momentul în care Leonora își desfăcea cadourile. Gwen, chiar și într-o minunată cămașă din mătase de un albastru glacial, se arăta măcinată de griji, având aerul acela ce voia să spună: „Oare nu cumva am scăpat ceva din vedere?” – pe care el îl remarcase la toți regizorii secunzi pe care îi întâlnise vreodată. Totuși, James, care dăduse repede pe gât vinul, îi vorbea, iar ea se relaxa treptat. Beth nu mânca propriu-zis. Sean o urmări cum împingea somonul pane al lui Mary prin farfurie și se întrebă ce o îngrijora. Se uita întruna pe partea cealaltă a mesei, la Efe, dar nu era privirea tulburată și plină de venerație pe care o observase când îi văzuse pentru prima dată împreună. Stătea lângă Alex și dădea din cap în timp ce el îi vorbea. Mai sesiză o schimbare. Alex era îmbrăcat îngrijit, într-o cămașă albă curată și pantaloni de in închiși la culoare. Chloë și Philip se înfruptau din mâncare. Bănuia că ea purta ceea ce se voia a fi o ținută de seară, dar efectul diademei cu perle și diamante false grosolane, înfipte în țepii de păr blond dați cu gel, cu bluza bej de dantelă și fusta neagră de tafta era mai mult comic decât *glamorous.*

Leonora alesese să poarte negru. Arăta palidă și oarecum fragilă, iar perlele colierului ei sclipeau pe cascada de sifon care forma reverul bluzei. Fusese mai tăcută decât de obicei, deși el încercase de mai multe ori să o angajeze într-o conversație. Mâncase foarte puțin din cocktailul de avocado și de-abia se atinsese de somon. De-a lungul vremii, Sean observase că mulți dintre cei care urmau să țină discursuri după cină erau agitați și se comportau exact ca Leonora acum. Se întrebă dacă nu cumva emoția petrecerii de a doua zi era cauza, dar se îndoia. Trebuia să mai fie ceva. Tocmai voia să o întrebe cu tact dacă era ceva în neregulă, când ea lovi ușor cu furculița în partea laterală a paharului ei de vin. Toată lumea tăcu.

— Vă mulțumesc tuturor, zise. Am ceva să vă spun tuturor, și, deși îmi vine greu, este extrem de important, și m-am gândit că ar fi cel mai bine să o fac acum, înainte de desert. Va fi un adevărat calvar pentru mine, așa că sper că mă veți asculta toți

cu răbdare și mă veți lăsa să termin ce am de spus, înainte de a pune întrebări.

Sean se uită în jurul mesei și-i văzu pe membrii familiei dând din cap în semn de încuviințare, întorcându-și privirile spre Leonora. Aceasta își deschise poșeta cu paiete și scoase o foaie, pe care o despături cu grijă și o așeză pe fața de masă. Apoi, foarte încet, deschise etuiul și își puse ochelarii de citit. Făcu toate astea în tăcere, dar exista ceva teatral în felul în care se uită apoi la cei adunați în jurul mesei înainte de a vorbi.

— Acesta, zise, lovind ușor cu un deget în foaie, este un bilet de sinucigaș scris de mama mea.

Pentru un moment, Leonora avu impresia că o să leșine. Chipurile celor prezenți părură a se încețoșa, iar ea zărea cercuri albe pe fundalul pereților închiși la culoare ai sufrageriei. Ceva atrăgea lumina și sclipea. Tiara aceea ridicolă a lui Chloë, care îi amintea Leonorei de genul de lucru pe care Rilla și Gwen obișnuiau să îl scoată din cutia cu haine de gală din camera copiilor, când erau mici. Simțea cum se așternea liniștea și știa că trebuia să continue. Efortul de a păstra conținutul scrisorii secret, din momentul în care Chloë i-o adusese și până în acea clipă, o secase de puteri.

Inițial, fusese într-o stare de șoc. Aflată încă în foișor, se pierduse cu firea și plânsese, iar biata copilă nu știuse ce să facă pentru a o consola. Leonora acceptase cu bucurie gesturile de afecțiune, dar nu fusese în stare să îi explice nepoatei ei că lacrimile erau în egală măsură de furie oarbă și de mâhnire. Ethan, tatăl ei. Dacă ar fi fost în fața ei în acel moment, l-ar fi atacat cu mâinile goale. „Cum a putut?” era gândul care exploda în fiecare colț al minții ei. Cum îi putuse fura propriei soții lucrul pe care ea îl prețuia cel mai mult? Cum putuse să își înșele unica fiică și să continue să accepte iubirea unui copil nevinovat, când el se purtase atât de urât? Această nedreptate strigătoare la cer o făcuse pe Leonora să se cutremure. După o vreme nu mai avusese lacrimi și îi spusese lui Chloë că se simțea mai bine și că ar vrea să se întoarcă în casă. Fusese condusă cu atâta blândețe, încât pentru o clipă chiar se simțise venerabila doamnă care trebuia să fie.

O sărutase pe Chloë și se dusese direct în camera ei, unde rămăsese nemișcată cincisprezece minute întregi, înainte ca toate fragmentele separate despre ceea ce aflase să se lege și

să capete un înțeles. Se simțea ca și cum vreun uriaș ar fi ridicat de jos toată viața ei și ar fi scuturat-o, iar apoi ar fi pus-o din nou jos, cu totul aranjată altfel; toate amintirile, tot trecutul ei, totul. Dar în final își venise în fire și reușise să fie ea însăși când vorbise cu Rilla. „Sunt obișnuită cu asta, își spuse. Sunt obișnuită să înfrunt lucrurile cu curaj. Așa am fost crescută să procedez.”

Acum se uita la membrii familiei ei, care o priveau în liniște. Oare trebuia să explice fondul înainte de a începe? Sau mai târziu, după ce vor fi ascultat cuvintele acestea, care fuseseră ascunse așa de multă vreme? Nu, avea să intre direct în subiect și să lase vocea mamei ei să fie auzită în sfârșit. Tuși și începu să citească, concentrându-se pe semnele de pe hârtie; încercând să nu se gândească nici la ascultătorii ei, nici la autoare, ci doar la cuvintele în sine.

> Am mers sus în atelier, unde nu ajungea vocea ta, și am pictat toată ziua. Mângâiere. Alinare. Consolare, în acele zile. Nu-mi păsa dacă tablourile apăreau sub un alt nume. Nu-mi păsa deloc. Neimportant, asta era totul. Pictura conta. Ceea ce prindea viață sub degetele mele, ăsta era lucrul important. Lumina strălucea înăuntru de la fereastră, atingând ușor partea laterală a unui ceainic și ore în șir nu conta nimic altceva decât să surprind cu fidelitate acel punct luminos.
>
> Nu numai cum era în realitate, ci mai mult de atât; obiect (sau subiect) trebuia să fie ceea ce era, să fie și toate posibilitățile, visurile, amintirile despre ce a fost. Groaznic de greu de explicat toate astea, dar când o pictură era terminată, voiam să fie ca o sursă de lumină pentru oricine se uita la ea. Voiam ca totul să radieze și să strălucească și să sară afară din ramă. Voiam să fac lucruri frumoase și știam cum să fac asta, și ele nu plângeau sau se spărgeau, și nu se învinețeau sub mâinile mele.
>
> Eu, Maude, eram artista mai bună, asta era tot. Ethan a văzut asta. Chiar și când mergeam amândoi la școala de artă, picturile mele erau mai lăudate decât ale lui. De asemenea, el și-a dat seama că se putea face o avere și se putea construi o reputație. Inteligent. Este inteligent și inteligent. N-am știut cum să îl opresc. Nu i-

am pus la îndoială cuvintele ani de zile. Spunea că nu contează al cui nume e pe pânză. Spunea că munca rămâne. Vopseaua nu minte niciodată. Ar trebui să fii mulțumită, spunea, că ești în stare să faci asemenea lucruri, și să nu pretinzi renume și glorie pe deasupra. Spunea: Ești delicată, Maude. Spunea: Ești fragilă. Te vei sparge sub toată atenția. A jurat că va ține lumea departe de ușa mea, și a reușit, iar acum regret totul amarnic. Amarnic. Am încercat să îi spun asta, dar e prea târziu și nu mă ascultă deloc. De-abia se uită la mine. Înșelăciunea e prea profundă și a continuat prea mulți ani, pentru a schimba ceva acum, spune. Dacă scoți o vorbă (mă amenință cu asta tot timpul, de multe ori), le voi spune că ești nebună nebună nebună, și am să arăt semnătura mea. Voi spune că ești maniacă. Lumea l-ar crede. E foarte convingător. Nimeni nu se îndoiește de el.

Există o cale de ieșire. O voi alege. Foarte curând. Nu sunt mai curajoasă decât am fost, doar obosită de tot, sătulă până în măduva oaselor de toată durerea. Nimic nu mă mai încântă. Vreau să îl pedepsesc și să îl rănesc, dar nu sunt destul de curajoasă să vorbesc despre ce m-a pus să fac, pentru că el m-ar distruge. Știu că ar face asta. E un om crud, oricât ar încânta lumea cu zâmbetul și vorba lui inteligentă. Am pierdut socoteala de câte ori m-a lovit, dar zile în șir nu am ieșit din cameră, pentru ca lumea să nu vadă vânătăile și ochii roșii de plâns. Am mereu ochii roșii, acum, dar în curând o să pun punct la toate acestea. Gata cu tablourile, pentru totdeauna, de mâna mea, și asta îl va răni mai mult decât orice altceva. Asta l-ar putea face să plângă. Nu că mă pierde pe mine, ci că pierde picturile despre care aproape că s-a convins de unul singur că sunt ale lui. M-a devorat, astfel încât tot ce e al meu e parte din el. Vina mea. Slăbiciunea mea și lașitatea mea. Sunt atât de lașă! Nu mă pot ierta pentru asta, că m-am îndepărtat de scumpa mea fetiță când era atât de micuță. Că nu am vorbit. Că nu mi-am făcut valiza și nu am plecat pe alee în jos. Dar cum? Cum să-mi las copilul și grădina și casa pe care le iubesc? Sunt

o lașă, o persoană îngrozitor de slabă și mă urăsc peste măsură. Nu mă pot uita în oglindă fără să simt dezgust și oroare. Voi isprăvi. Dar am pregătit o surpriză pentru ziua Leonorei... e foarte devreme, așa că am să încerc să aștept până se termină asta înainte de a înceta să pictez pentru totdeauna. Există un lucru pe care el nu îl știe. Nimeni nu-l știe. Mi-am semnat picturile. Iată, am spus-o acum. Propriile picturi. Undeva, pe fiecare dintre ele am făcut un aranjament de linii și culori în forma unui leu.

Un leu micuț, pentru Leonora, care e feroce și neînfricată ca și tatăl ei, și frumoasă, și pentru care singura dorință e ca ea să stea mereu cu fața spre lumină și niciodată să nu se întoarcă să plângă în întuneric, ca mine, ca mine. Dragul meu copil, iartă-mă! Iartă-mă! Te-am iubit din clipa în care te-ai născut și mă gândesc la tine în fiecare clipă din fiecare zi. Mama ta, Maude Walsh.

Leonora își ridică privirea de pe pagină. Chipurile familiare din jurul mesei se transformaseră în creaturi de coșmar. Beth suspina, cu ochii larg deschiși. Gwen își ținea mâna la gură, iar Rilla plângea. Alex avea ambele mâini pe față, acoperindu-și ochii. Chloë și Philip stăteau foarte drepți, și James întindea mâna după o sticlă de vin. Întunericul se lăsase în timp ce ea vorbise. Leonora rupse tăcerea.

— O scrisoare destul de lungă, mă tem, dar am simțit că trebuie să v-o citesc toată, ca să înțelegeți. A fost scrisă pe dosul tapetului folosit pentru acoperișul căsuței păpușilor și le sunt foarte recunoscătoare lui Philip și lui Chloë, pentru că au îndepărtat-o cu atâta grijă, încât niciun cuvânt nu s-a pierdut, și pentru că au făcut copia bătută la mașină, pe care tocmai am citit-o. Originalul e foarte șters și greu de deslușit. Vă mulțumesc amândurora.

Nimeni nu îndrăznea să spună ceva.

— Sper, continuă ea, că stilul puțin incoerent al mamei nu a fost prea greu de urmărit. Ceea ce nu precizează scrisoarea asta – cum ar putea? – este că eu am găsit-o. Am găsit-o moartă, plutind în lac, chiar înainte de a împlini opt ani. Șocul m-a îmbolnăvit și când m-am înzdrăvenit, ei bine, se hotărâseră –

tata hotărâse, bănuiesc, și Nanny Mouse a acceptat – să nu mi se spună adevărul. Cred că s-au gândit că m-ar tulbura prea mult dacă mi s-ar aminti de un lucru atât de groaznic.

Gwen și Rilla strigară aproape la unison:

— Oh, mamă, mamă, oh ce… ce…

Și amândouă dădură să se ridice de pe scaune. Leonora întinse o mână să le oprească, iar ele se prăbușiră înapoi. Gwen era albă ca varul, iar Rillei lacrimile îi curgeau nestăvilit. Îl văzu pe Sean șovăind, apoi aplecându-se spre ea, atingându-i brațul pentru a o consola.

— Îmi pare rău, zise ea, uitându-se la el și tamponându-și obrajii cu un șervețel. Doar că sunt șocată. E atât de înfiorător! Nici mie nu-mi vine să cred.

Sean îi șopti ceva și puse un braț în jurul umerilor ei.

— Aș fi vrut să pot păstra secretul, zise Leonora. Cel puțin până după petrecere, dar știu că îmi voi simți conștiința mai ușurată dacă toată lumea cunoaște adevărul. Mi se pare greu de crezut, dar e adevărat. Maude Walsh, mama mea, e persoana care a pictat tablourile care atârnă peste tot prin casă. El, tatăl meu, și-a însușit lucrările ei și s-a dat drept autorul lor. Oh, e un lucru monstruos ce a făcut. Monstruos!

— Dar nu înțeleg *cum* a făcut-o, zise Efe. Trebuie să fi început prin a picta el însuși. Adică, era artist, nu-i așa? Când s-a hotărât să înșele pe toată lumea? Și cum de nu a fost descoperit în timpul vieții lui Maude?

Leonora spuse:

— Nu cred că vom afla vreodată răspunsurile la aceste întrebări. Singura persoană care ar fi putut să ne lămurească e Nanny Mouse, iar ea e din ce în ce mai confuză. Poate că el și-a dat seama aproape de îndată ce s-au căsătorit că picturile lui Maude erau mult mai bune decât ale sale și nu a putut să suporte asta. Poate vreun negustor a oferit o sumă bună pentru vreo pânză de-ale ei și asta i-a dat ideea. Nu știu. Dar el și-a însușit roadele muncii ei în timp ce ea trăia și, după ce a murit, a avut grijă ca lucrările ei să fie aproape „îngropate”. Asta, cred, și nimic altceva explică faptul că nu voia în ruptul capului ca picturile să părăsească Willow Court.

— Și nu uita, Leonora, zise James, că *existau* câteva picturi timpurii de-ale sale pe care le vânduse înainte de a se căsători

cu mama ta. Dacă cineva s-ar fi gândit să compare Walsh-urile de la începutul carierei cu cele de mai târziu, probabil că planul lui nu ar fi funcționat. Chiar și așa, a riscat.

— Ar fi putut spune că și-a schimbat stilul, sugeră Chloë. Artiștii fac asta mereu. Dacă cineva l-ar fi întrebat de ce erau așa de diferite picturile.

— E adevărat, zise Efe. Dar ce șmecherie!

— Pari să-l admiri, Efe, zise Beth supărată. E unul dintre cele mai crude lucruri pe care le-am auzit vreodată. Mai grav decât faptul că o brusca fizic.

Leonora îl văzu pe Efe roșind când Beth se uită fioros la el. Oare se certaseră? Nu avea timp, nici energie să își facă griji despre asta. Erau destule probleme la care să reflecteze, fără să se preocupe de certurile nepoților ei. Își dădu jos ochelarii de citit și se aplecă înainte.

— Chiar e un lucru groaznic, bineînțeles. Nimeni nu ar nega asta, dar să îl descoperi așa, cu atât de mulți ani mai târziu, e poate chiar mai rău, pentru că acum trebuie să-mi privesc retrospectiv aproape întreaga viață, știind că are la bază o minciună. Și tatăl meu s-a comportat într-un mod pe care îl găsesc de neiertat. Înfiorător. Groaznic. Nu numai că a distrus-o pe mama cu răutatea și cruzimea sa, dar a și furat de la ea singurul lucru, *cel mai bun* lucru pe care îl avea și și l-a însușit. Și lucrul absolut cel mai rău este… Leonora se opri. Buza de jos îi tremura și ochii i se umplură de lacrimi. Clipi puternic pentru a le împiedica să cadă și inspiră adânc de două ori, înainte de a continua. Asta mi-e foarte greu să înțeleg. Dar și mai rău e că l-am ajutat. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viața adultă având grijă ca lucrările sale, arta sa să fie prezentată în modul cel mai favorabil. Am păzit pânzele de lume exact cum și-a dorit. Și l-am iubit. L-am iubit pe el și amintirea lui toată viața, și acum nu mai pot. Persoana pe care credeam că o iubesc nu exista. Cea mai mare parte din ceea ce era cu adevărat mi-a fost ascunsă. S-a împăunat cu talentul mamei și s-a bucurat de gloria care ar fi trebuit să fie a ei. Și de toată dragostea mea. Nu mi-a mai rămas nimic pentru ea. Am scăpat-o din vedere, nu numai de când a murit, ci și în timp ce trăia. Ethan Walsh a absorbit toată atenția, atenția tuturor, tot timpul.

Sunetul care îi ieși de pe buze semăna cu un râset, ceea ce o

uimi puțin, pentru că îl simțise ca pe un strigăt când îl articulase.

— A fost întotdeauna puțin excentric, nu-i așa? Să nu vrei ca picturile tale să părăsească pereții casei tale? Toată vorbăria aceea continuă despre cum oamenii nu le-ar aprecia cum trebuie și despre cum tablourile făceau parte integrantă din Willow Court... Erau minciuni, nimic altceva decât minciuni oribile, iar eu le-am crezut și l-am ajutat. L-am sprijinit și i-am încurajat înșelăciunea și răul pe care i-l făcea sărmanei mele mame, pe care continua să o rănească până și după moarte. Îmi pare rău că plâng acum, dar nu mă pot abține.

Gwen și Rilla se ridicară amândouă să o consoleze pe Leonora.

— Te rog, te rog nu te scuza, murmură Gwen, cu brațele în jurul mamei ei.

— Să plângi dacă îți vine, adăugă Rilla. Cât de mult vrei.

— Sunt în regulă, dragele mele, sincer. Așezați-vă la loc. Câteva din lacrimile acestea sunt pur și simplu de furie. Mă simt... mă simt ucigașă, când mă gândesc la el. Adevărul este acesta: voia ca picturile să rămână la Willow Court nu doar pentru că nu voia să fie descoperit, ci pentru că voia să se asigure că mama nu avea să fie niciodată recunoscută ca artistă. Voia să aibă grijă ca ea să nu primească niciodată ceea ce i se cuvenea. Atâta mi-e clar. Le voia aici pentru totdeauna, în siguranță la Willow Court. M-a făcut să promit să îndeplinesc instrucțiunile lui, exact așa cum le scrisese în testamentul său, și eu i-am spus că am s-o fac. Am promis. Acum văd că promisiunea aceea mi-a fost smulsă în necunoștință de cauză. După cum știți cu toții, există instrucțiuni și în testamentul meu, dar marți dimineață am să mă ocup să fie schimbate. Luă o gură de vin. „Trebuie să îmi redobândesc stăpânirea de sine”, se gândi și își tamponă ochii cu o batistă cu margine de dantelă.” Există o rugăciune pe care obișnuiam să o spun când eram copil, care zicea: „Dacă va fi să mor înainte de a mă trezi”. Nu am nicio intenție să mor înainte de a mă trezi și să pierd petrecerea de ziua mea, dar pentru orice eventualitate... zâmbi, aș vrea să spun în fața tuturor, și îmi sunteți martori, că intenționez să fac cunoscută povestea picturilor lui Maude Walsh pretutindeni în lumea artei, și Efe, dragul meu...

— Da, Leonora?

— Te rog să iei legătura cu domnul Stronsky și să-i spui că nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât o galerie construită anume ca să expună lucrările mamei mele.

Acele cuvinte rupseră vraja și toată lumea începu să aplaude. Sean spuse:

— Va trebui să adaug niște lucruri pentru documentar, Leonora. Nimic din ceea ce am filmat până acum nu va fi schimbat, cu excepția celor două interviuri ale tale. Bineînțeles că va trebui să rescriu comentariul de la început până la sfârșit, dar îmi va face plăcere să o fac. E o poveste atât de dramatică. Ne-am putea întâlni săptămâna viitoare?

— Ești bine-venit să te întorci oricând îți convine, Sean, zise Leonora. Nu m-am gândit deloc la program, îmi pare rău să spun asta. Și ar trebui să vă previn pe toți că mâine la petrecere am să le povestesc tuturor oaspeților mei despre asta. Vreau ca toată lumea să cunoască adevărul. Nu mai vreau nicio înșelăciune.

— Va deveni renumită, Leonora, jubilă Chloë. Mult mai renumită decât a fost vreodată Ethan Walsh, pentru că nu numai că se va construi o galerie doar pentru ea, dar povestea asta va fi parte din ea. Cum a fost descoperită atât de mulți ani după moarte. Cum soțul ei i-a furat operele de artă. Va fi un idol al mișcării feministe. Hoarde întregi de femei vor veni la Willow Court, ca să vadă unde a trăit.

Leonora se cutremură.

— Nu cred că mi-ar plăcea asta, draga mea.

Efe spuse:

— Trebuie să iau imediat legătura cu niște oameni. Crezi că ar trebui să spunem ceva presei? Ar putea fi toți aici până mâine.

— Efe, te rog fii cuminte! Leonora vorbi cu asprime. Se poate să fi pierdut din vedere, dar mâine e petrecerea mea de aniversare a șaptezeci și cinci de ani și aș dori să mă bucur de ea alături de familie și de prieteni. Povestea mamei e ținută ascunsă din 1935. Am să le spun oaspeților mei, dar lumea mai poate aștepta, cred. Câteva zile în plus nu vor afecta în mod apreciabil reputația ei viitoare, sunt sigură că ești de acord.

Efe avu bunul-simț de a roși.

— Scuză-mă, Leonora. Bineînțeles că nu vreau să îți stric ziua, dar m-am gândit doar... Nu știu. Tu și ziua ta de naștere sunteți o parte din poveste. Tu ai găsit-o, la urma urmei. E foarte dramatic. Un aspect senzațional, sinuciderea și totul.

— Va fi la fel de senzațional și săptămâna viitoare, rosti Leonora pe un ton care reuși să pună punct discuției despre prezența presei. Observă că Rilla se uita spre ușă și întrebă: Ce s-a întâmplat, Rilla? Ce aștepți?

— E o surpriză, zise Rilla. Ești gata să suni pentru desert?

— Rilla dragă, ne putem întotdeauna baza că o să ne aduci cu picioarele pe pământ, nu-i așa? Dar ai perfectă dreptate. Trebuie să continuăm cu masa, altfel vom rămâne aici o veșnicie și ar trebui să ne culcăm toți devreme.

Sean se dădu puțin mai aproape de Rilla, când toată lumea din jurul mesei începu să vorbească despre petrecere. Îi șopti la ureche:

— Nu noi, te rog, Rilla. Noi mergem la o plimbare, nu-i așa? Pe întuneric. Singuri. Nu-i așa?

Rilla dădu din cap și puse o mână pe genunchiul lui Sean. El îi luă mâna și îi mângâie ușor palma.

— Cu certitudine, zise ea.

Mary intră în cameră și așeză prăjitura cu căpșune în fața Leonorei.

— Ce-i asta, Mary? Credeam că avem salată de fructe în seara asta.

— Rilla a fost de altă părere, zise Mary zâmbind.

— Eu am făcut-o, mamă, zise Rilla. Azi-noapte, când dormea toată lumea. E o surpriză pentru tine.

— Arată minunat! exclamă Leonora. Mulțumesc, draga mea. Sper să reușesc să o tai frumos. Arată prea bine ca să o stric, nu-i așa?

— Nu, nu-i așa, zise James. Arată mult prea bine ca să fie lăsată pe platou, eu așa zic. Întinse farfuria și zâmbi satisfăcut. Dă-i zor cu cuțitul, Leonora! Ard de nerăbdare s-o gust.

Alex își dorea să își fi luat aparatul de fotografiat la cină. Chipurile celor prezenți – când Leonora citea cuvintele mamei ei – ar fi trebuit surprinse pe peliculă. Gwen și Rilla cu lacrimi în ochi; Efe, arătând mai întâi de parcă cineva i-ar fi aplicat o

lovitură de knockout, și apoi dându-și încet seama cum ar putea întoarce situația spre marele său avantaj, și mai ales spre avantajul său financiar. De-abia reușise să stea liniștit în timp ce-și mânca desertul pe care Leonora reușise cumva să îl împartă. Era oarecum tipic pentru Rilla să facă o prăjitură delicioasă, care se sfărâma într-o harababură de blat și frișcă și fruct de îndată ce o tăiai. Alex își dorea să fi putut face o fotografie cu ea, pregătindu-se pentru prima îmbucătură, cu buzele strălucind în timp ce Sean o privea de parcă ar fi tânjit ca ea să guste mai degrabă din el. Și în fundal, Leonora, dezaprobând ușor încruntată o asemenea manifestare de lăcomie.

Alex era singur pe terasă în întunericul blând, așteptând să apară Beth. Ea o ajuta pe Leonora să care toate cadourile pe care le desfăcuse, sus în dormitorul ei, dar îl asigurase că nu va zăbovi mult. Fusese tăcută în tot timpul cinei. El reușise să se așeze lângă ea, și la un moment dat o întrebase chiar ce se întâmplase, dar ea clătinase doar din cap și șoptise: „Am să-ți spun mai târziu”.

— Alex?

Vocea ei îi întrerupse brusc gândurile. Se ridică și spuse:

— Sunt aici, Beth. În alcov.

Ea se așeză lângă el și se lăsă pe spate pe perete.

— Sunt frântă, zise. Prea multe s-au întâmplat astăzi. Nu pot asimila totul cum trebuie.

— Mai multe decât crezi, de fapt, spuse Alex. Ai vorbit cu Efe?

Beth pufni.

— Nu-mi vorbi de Efe, sincer. Puteai practic să vezi semnul dolarului licărindu-i în ochi când asculta scrisoarea lui Maude. Iar când Chloë a spus că va deveni un idol al mișcării feministe, el aproape că a sărit în sus. Mă bucur că Leonora a pus capăt ideii lui de a umple mâine casa cu presa. E atât de lacom și de egoist!

— Nu ai știut asta dintotdeauna?

Beth se gândi o clipă.

— Ba da, cred că da. Doar că până acum nu m-a deranjat, pentru că nu am văzut efectul pe care îl are comportamentul lui asupra oamenilor. Dar uită-te la sărmana Fiona! Nu mi-e cea mai dragă, dar nu merită să fie lovită. Sau tiranizată. Nimeni nu

merită asta.

— L-a părăsit, zise Alex.

— Ce? Fiona l-a părăsit pe Efe? Nu cred! N-ar îndrăzni. I-ar fi teamă de ceea ce i-ar face când ar găsi-o din nou.

— S-ar putea să nu meargă să o caute. Asta e impresia pe care mi-a lăsat-o, în orice caz. Să nu spui niciun cuvânt, Beth. Nu trebuia să povestesc nimănui. Efe nu vrea ca petrecerea să fie stricată.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva dramatic. Spune-mi, Alex, haide. N-am să spun niciun cuvânt. Ea a tolerat atât de multe până acum. Ce poate să fi făcut el încât să o convingă să piardă o petrecere?

— A ascultat un mesaj pe mobilul lui. Din întâmplare.

Beth tăcu o clipă. Spuse:

— De la o femeie, bănuiesc. Melanie, poate.

— Mai rău. Sex la telefon, din câte înțeleg.

Beth rămase tăcută câteva clipe.

— Lui Efe i s-au întâmplat foarte multe astăzi. Îmi pare rău pentru el.

— Mie mi se pare că n-are nimic, zise Alex, simțindu-se gelos.

— Leonora a vorbit cu Efe și Rilla în seră în după-amiaza asta – să nu povestești nimănui despre asta, Alex, promiți? – l-a făcut pe Efe să-i povestească Rillei despre ziua în care a murit Mark. Asta încercai să-mi spui mai devreme? Despre cum Efe nu l-a salvat? Fiind prea implicat în joc pentru a se sinchisi?

Alex dădu din cap.

— Ar fi trebuit să spun ceva, cred, doar că Efe mi-a zis că a fost un accident. Că Leonora a spus că așa era, și noi nu trebuia să mai rostim niciun cuvânt despre asta. Iar eu așa am făcut. Și eu m-am simțit uneori prost, Beth, întrebându-mă dacă aș fi putut face ceva. Să-i spun lui Efe să se uite în spate. Ceva.

— Tu nu erai cu mult mai mare decât Markie, Alex. Și nimeni nu-i poate spune lui Efe să facă ceva, nu-i așa? Nu trebuie să te învinuiești. Chiar *a fost* un accident. Poate că ar fi putut fi preîntâmpinat, dar așa a fost să fie. Cred că ar trebui să încercăm să dăm uitării ziua aceea.

Alex asculta zgomotele nopții. Miresmele plăcute ale serii umpleau aerul și el închise ochii. Asta era o ocazie. Simțea că

dacă nu vorbea, Beth avea să se ridice în curând și să plece la culcare. Era târziu, era obosită, avea o mulțime de lucruri la care să se gândească. El știa toate astea. Spuse:

— Beth?

— Mmm?

Alex se uită la ea. Avea ochii închiși. Nu pomenise nimic despre ce se întâmplase mai devreme, în bucătărie. Oare asta însemna că regreta? Era oare posibil ca el să-și fi imaginat reacția ei la sărutul lui? Trebuia să spună ceva? Cămașa ei de satin avea o strălucire de un alb sidefiu. Oare ce să spună dacă se hotăra să vorbească? „Te iubesc" era exclus. Nu cuvintele acelea, nu chiar așa, din senin. Nici nu putea întreba ceea ce trebuia să știe cu adevărat: „Cum e cu Efe? Tot îl mai iubești? Eu sunt un fel de alegerea a doua?" Poate nu trebuia să vorbească deloc, doar să o sărute. Se aplecă peste ea și își atinse buzele de ale ei, cât de ușor putu, un sărut de fluture, pentru orice eventualitate.

— Nimic, zise. Nu știu ce să spun.

Beth deschise ochii.

— Te întrebi despre ce s-a întâmplat după-amiază, nu-i așa? Dacă într-adevăr am vrut. Ei bine, da. Nu știu de ce mi-a trebuit atât de mult să-mi dau seama.

Înainte ca el să-și dea seama ce se întâmpla, ea își încolăcise brațele în jurul lui și gura ei era pe a lui, deschisă, dornică, dulce. Alex închise ochii și îi întoarse sărutul. Rămaseră împreunați o clipă lungă și apoi își dădură drumul din îmbrățișare, uimiți și fără suflare.

— Nu-i nimic. Alex vorbea cu sufletul la gură. Atâta timp cât îți dai seama acum…

— Vorbești prea mult, spuse Beth. Taci și sărută-mă din nou.

— Asta începe să-mi amintească de o punere în scenă destul de exagerată a piesei *Visul unei nopți de vară,* spuse Rilla. Perechi rătăcind în întuneric, într-o pădure misterioasă.

Se plimbau împreună prin grădina sălbatică și se îndreptau spre lac. Amândoi știau asta, dar nici Sean, nici Rilla nu pomeneau acest fapt.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise Sean. Gwen și James, Fiona și Efe, Chloë și Philip sunt probabil toți vârâți în paturile lor în siguranță, norocoșii de ei! Și nu văd nicio pădure. În afară de

acea…

— Nu ești la curent, Sean. Știu ceva ce tu nu știi, dar nu trebuie să-ți spun.

— Dă-i drumul! Nu voi sufla niciun cuvânt, promit.

— Când m-am dus sus să-mi iau eșarfa, ușa dormitorului lui Efe și al Fionei era deschisă. M-am uitat înăuntru, gândindu-mă să văd dacă se simțea mai bine, și ghici ce?

— Nu mă pricep la ghicit. Spune-mi!

— A plecat. Fiona a plecat. L-a părăsit, se pare.

— Sunt uimit. Nu credeam că ar avea curajul să facă așa ceva. Se va întoarce la el, fără-ndoială.

Rilla oftă.

— Ea ar face-o, cred, dar nu sunt deloc sigură că el e așa de dornic. Efe e un băiat ciudat. Deloc un băiat, bineînțeles, dar așa mi-l închipui eu. Ți-am povestit despre ce s-a întâmplat în după-amiaza asta. Când l-am văzut așa plângând, ei bine, mi-a fost teribil de milă de el. A trebuit să trăiască toți anii ăștia cu povara amintirii. Trebuie să fi fost un lucru groaznic de îndurat.

Sean tăcea. Nu-l lăsa inima să o dezamăgească pe Rilla în legătură cu sensibilitatea nepotului ei, dar ar fi putut jura că nopțile nedormite de Efe de-a lungul anilor din cauza mâhnirii sale nu ar ajunge nici la un număr de două cifre.

Continuară să meargă spre lac. Rilla se opri când ieșiră din grădina sălbatică.

— Într-acolo mergem, nu-i așa? Spre lac.

— Dacă poți, spuse Sean. Nu vreau să te forțez, dar m-am gândit că am putea exorciza câteva dintre amintirile neplăcute dacă ne-am duce împreună.

Rilla dădu din cap aprobator. Sean o ținea de mână și simți că trupul i se încordase ușor. Ea zise:

— Va fi bine. Dacă sunt acolo cu tine. Nu-mi va fi așa de frică.

Era speranță în vocea ei, o inflexiune ascendentă.

— Am ajuns, zise Sean cu blândețe. Asta e.

Lacul sclipea în lumina lunii. Crengile de salcie se profilau negre pe fundalul cerului, și doar plescăitul apei la mal spărgea tăcerea.

— Aici trebuie să fi fost, șopti Rilla. Îmi pare rău, n-ar trebui să plâng, îmi pare atât de rău.

Sean scoase o batistă din buzunar și șterse lacrimile Rillei.

— Ia-o, spuse. Plângi cât de mult dorești.

— Nu, nu, mă simt bine. Sincer. E mai bine aici, în locul în care s-a întâmplat efectiv. Poate că ar fi trebuit să vin demult, doar că nu am îndrăznit. Dar pot să fiu aici dacă ești cu mine.

Umbrele se mișcau pe suprafața apei. Rilla spuse:

— Nu e ciudat că oricât de negru ar fi ceva, există întotdeauna ceva puțin mai întunecat, gata să facă umbre pe el? Văd, sau cred că văd mișcări în apă, dacă mă uit bine de tot, și nu-mi pot scoate din minte imaginea Leonorei, copil fiind, găsind această oroare care plutea pe lac și știind ce era, dar nedorind să știe, și fugind strigând înapoi spre casă. Datorită portretului ei, făcut cam la vârsta aceea, știm nu numai cum arăta, ci și ce fel de copil era. Din portret. Îmi pot imagina absolut fiecare moment. Leonora, alergând în grădină și venind aici jos la lac ca să scape de acasă, și apoi descoperind trupul. Și totul se amestecă în minte cu ce s-a întâmplat cu Mark. Hai să mergem în partea cealaltă. S-ar putea să mă simt mai liniștită acolo.

— Și ai o vedere cu adevărat minunată a casei de acolo.

Merseră fără să vorbească, până când ajunseră în partea opusă.

Willow Court. Clădirea era o formă neagră în vârful unei pante. Se vedea lumină la unele ferestre; a lui Chloë și a lui Philip și, mai surprinzător, a Leonorei.

— Nu se vede mult noaptea, spuse Sean. E mai bine în timpul zilei, când grădina arată extraordinar.

— Ești un impostor, râse Rilla. Îmi promiți o priveliște plăcută și tot ce primesc sunt câteva lumini pe un fundal negru.

— Nu te-am adus aici ca să-ți arăt peisajul.

— Știu, zise Rilla. Nici mie nu-mi pasă de el, dacă vrei să știi.

— Bine, zise Sean.

O trase spre el și ea închise ochii, pășind în cercul brațelor lui.

Leonora stătea în fotoliul din dormitorul ei, cu ochii închiși. Nu se făcuse nici măcar ora unsprezece, dar ea era hotărâtă să se culce devreme. Erau șanse bune să adoarmă înainte de miezul nopții, și asta i se părea important. Voia să se trezească proaspătă de ziua ei, și nu să plutească la capătul celor mai istovitoare ore pe care le trăise de mulți ani.

Cadourile de la familia ei erau împrăștiate prin cameră. Cele

mai mici erau așternute pe pat, exact așa cum obișnuia să facă în copilărie, astfel încât Maude și Ethan veneau să le vadă și să arate cu toții ca o familie fericită care face totul împreună. Cuvântul de umplutură preferat al lui Chloë îi veni în minte și îl rosti cu voce tare: „Prostii!”

Rostindu-l, se simți mai puternică. Seara la cină fusese în pericol de a claca și de a izbucni în plâns la fel ca în după-amiaza aceea. Leonora se mândrea cu faptul că nu era sentimentală. Nu fusese niciodată genul de femeie care plânge la cinema și credea că nu strică nimănui să-și țină sentimentele în frâu, dar fusese greu să nu se piardă cu firea în timp ce citea cuvintele lui Maude.

„Nu sunt aceeași persoană care eram când m-am trezit, se gândi. Mă simt de parcă s-ar fi produs un cutremur undeva înlăuntrul meu. O schimbare uriașă care a rănit și a scuturat fiecare parte din mine.” Mai fuseseră și alte zile în viața ei, când se simțise, de asemenea, schimbată. Ziua nunții ei. Zilele când le născuse pe Gwen și pe Rilla. Ziua în care murise Mark. Fiecare moarte era tristă, dar unele ieșeau din ordinea firească a lucrurilor, și nu mai erai niciodată același după aceea.

Se gândi la moartea mamei ei și încercă să își imagineze povara suferinței și a disperării care o determinase să facă un asemenea lucru. Leonora crezuse întotdeauna cu fermitate că sinuciderea era un act extrem de egoist din partea mamei unui copil mic. „Pentru că, se gândea ea, eu n-aș putea-o face niciodată, de aceea. Și Maude trebuie să nu se fi simțit deloc mama mea. Trebuie să i se fi părut că Nanny Mouse mi-era mamă în mai mare măsură. Oare credea că o iubeam pe Nanny Mouse cel mai mult?” Teama asta aduse alte lacrimi în ochii Leonorei. „Poate că i-am sporit suferința, neiubind-o îndeajuns. Prin faptul că nu am împiedicat-o să se sinucidă cu iubirea mea. Oh, îmi pare rău, mamă! Atât de rău.”

Leonora inspiră adânc și se hotărî să își investească toată energia și tot timpul pentru a promova geniul lui Maude și a-i face cunoscuta povestea. Era cel mai insignifiant lucru pe care îl putea face. Își ridică privirea spre pictura de deasupra patului ei. Lebede albe pe lac, mereu pe punctul de a se mișca. Pene cât pe ce să se zburlească în adierea vântului.

Ochii nu îi erau pregătiți să caute semnătura ascunsă, micul leu, prin trăsăturile de pensulă verzi și albe și albastru-închis. O

frapă că nimeni nu îl observase în toți acești ani, dar Maude își dăduse multă osteneală ca să îl ascundă, și nimeni nu îl căutase. Mâine... nu, nu mâine, urma să fie o zi destul de aglomerată... luni avea să îl roage pe Alex să i-l găsească. Dintr-odată, îi veni o idee, și se întrebă dacă nu cumva micuțul Douggie o fi găsit vreunul dintre leii ascunși ai lui Maude pe tapetul căsuței păpușilor și din această cauză trăsese de el și îl desprinsese de pe acoperiș. Asta ar explica, poate, de ce un copil atât de liniștit să fi fost tentat. Avea să verifice după petrecere.

Se întoarse la cadouri. Ce norocoasă era! Scrinul lui Chloë cu sertarele micuțe pline de lucruri care îi readuceau în minte trecutul era foarte drăguț. Era un medalion în miniatură cu un portret al Domnului Nibs, prima ei pisică. Chloë trebuia să-și fi adus aminte de el din vremurile când stătea în brațele Leonorei și se uita la albume vechi. Erau o verighetă și un trandafir roz uscat, care să reprezinte nunta ei, și cizmulițe pentru Gwen și Rilla. Era un colț al primului carnet de note al lui Efe; o reproducere a unui semn de carte pe care îl făcuse Chloë pe când avea cam doisprezece ani, una dintre primele fotografii ale lui Alex. Tot felul de obiecte care îi readuceau în minte amintiri plăcute. Isteața, talentata Chloë!

De la Efe și Fiona primise o broșa camee extrem de frumoasă, montată în aur, și cercei asortați. Aveau să arate perfect cu rochia ei de la petrecere, ceea ce era un noroc. Leonora nădăjduia că Fiona avea să se simtă mai bine până atunci. Ea nu ar vrea să piardă ocazia să se îmbrace de gală. Douggie dormise foarte bine cu o seară în urmă. Nu își amintea când îl văzuse ultima dată, ceea ce o nedumerea puțin. De obicei Efe îl aducea ca să îi spună noapte bună înainte de a se culca, dar astăzi fusese o zi atât de neobișnuită, încât toată rutina de la Willow Court fusese dată peste cap.

Cadoul lui Gwen și James era într-un plic – două bilete pentru un weekend prelungit într-un hotel foarte bun la Veneția, în octombrie. Toate cheltuielile plătite. Pe cine să ia cu ea? Avea destul timp ca să hotărască asta după terminarea petrecerii, dar ce minunată va fi așteptarea!

Televizorul alb al lui Sean stătea pe măsuța de la capătul patului ei. Zâmbi. Refuzase atât de mult să accepte unul în dormitor, încât ar fi fost o recunoaștere a înfrângerii dacă mărturisea cât de mult tânjea ca în serile de iarnă să poată sta

întinsă în pat, sub o pătură moale, și să se uite singură la televizorul ei, fără să trebuiască să se gândească la ce aveau chef să se uite ceilalți. Nu face nimic, va admite că greșise. Va fi o fericire absolută. Sean îi promisese și o casetă cu documentarul despre Ethan Walsh – nu, Maude Walsh – și ea putea să o pună în aparatul video și să o deruleze oricând avea chef. Era, socotea ea, un cadou foarte bine gândit.

Beth îi cumpărase o oglindă veche, înaltă, batantă, pe care o așezase lângă fereastră. Pot da jos acum oglinda mare de pe dosul ușii de la dulap. Zâmbi. Lui Beth nu i-a plăcut asta niciodată și strâmba mereu din nas când o vedea, spunând că nu era cu nimic mai bună decât oglinzile de duzină din cabinele de probă, unde mai pui că deforma.

„Suficient de bună pentru mine, fusese răspunsul Leonorei. Nu mai sunt atât de interesată de aspectul meu cum eram odinioară."

Zâmbi când citi ce scrisese Beth pe felicitarea prinsă de oglindă. „Pentru cineva frumos care merită o reflexie bună." Era uimită de cât de emoționată era de bunătatea și devotamentul lui Beth.

Se aplecă înainte pentru a ajunge la cadoul Rillei. Când pachetul se deschise, nu fu deloc sigură că tot ceea ce vedea i se potrivea. Se gândise (și acum se simțea rușinată de acel gând) cât era de tipic pentru Rilla să îi cumpere ceva ce i-ar plăcea ei să poarte. Nici nu știa cum să îl numească. „Halat de casă" nu l-ar fi descris. Dintre toate cuvintele limbii, acelea indicau ceva comod, confortabil, pufos. „Neglijeu" era greșit. Asta îi aducea în minte ceva subțirel și probabil transparent. Piesa asta vestimentară era cel mai probabil o *robă,* cu toate asocierile sale de grandoare și splendoare. Leonora o luă de pe pat și o îmbrăcă peste haine, și aceasta căzu până la pământ, într-o strălucire de brocart, cu un model de trandafiri brodați cu fir de auriu pe un fundal auriu mai închis.

Se uită în oglinda rotativă și zâmbi. „Arăt splendid! se gândi. Arăt ca o împărătească." Era uimită de cât de plăcut se simțea materialul pe corp. Roba se deschise pentru a dezvălui frumusețea sa secretă: de la umeri până la tiv, totul era căptușit cu catifea roz, mătăsoasă, opulentă și exact genul de roz pe care îl adora, care nu era nici prea strălucitor, nici prea spălăcit, ci ceea ce ea considerase întotdeauna un roz „prăfos". Era o

nuanță care avea ceva gri în ea, ca un trandafir care începe să se ofilească. Se uită lung la imaginea ei din oglindă și se gândi: „Îmi place foarte mult. Îmi place cum arăt în ea. Nu mai vreau să o dau jos niciodată. Deșteaptă, Rilla! Trebuie neapărat să îi spun mâine cât de frumos e cadoul ei și cât de mult îl prețuiesc”.

Încă în robă, se așeză la măsuța de toaletă, ca să se uite la cadoul lui Alex. Albumul pe care promisese că îl va umple cu imagini cu Willow Court și de la ziua ei de naștere era aproape gol, dar câteva fotografii se aflau deja la locul lor. Una era o copie exactă a picturii care înfățișa priveliștea, cu stejarii stacojii și casa mică și gri de la capătul ei. Alex o făcuse probabil în octombrie, cu un an înainte, și o păstrase ca să deschidă albumul. Pe pagina următoare era un portret de-al ei, și oricât de mult se uita la el, nu își putea aminti când o fotografiase. Era în camera copiilor, stând lângă căsuța păpușilor, cu o mână pe acoperiș și cu cealaltă în poală.

„Arăt de parcă aș vorbi cu cineva, se gândi. Cu Alex trebuie să fie, pentru că el făcea fotografia.” Examină poza mai îndeaproape. De ce nu mai făcuse niciodată fotografii cu căsuța păpușilor până atunci? Arăta magnific, perfectă în toate detaliile, cu toate păpușile la vedere și părând a fi aproape pe punctul de a se mișca. Verdele bluzei ei se potrivea de minune cu crengile de salcie de pe tapet. Clipi ca să-și îndepărteze lacrimile din ochi. „Mama a ales hârtia aceea”, se gândi, și închise albumul. Mai era încă un lucru pe care trebuia să îl facă.

Deschise sertarul în care ținea eșarfele și scoase geanta cusută manual de la Rilla. Păpușile care stătuseră înăuntru pentru cea mai mare parte a ultimei jumătăți de secol arătau exact ca atunci când Leonora încetase să se joace cu ele. Le așeză una lângă alta pe măsuța ei de toaletă. „Așa, se gândi. Așa arătam atunci.” Rochia liliachie a micuței păpuși fetiță nu se decolorase; fața era roz și zâmbetul brodat aproape neschimbat. Păpușile mamă și tată îi aminteau de Ethan și de Maude, și totuși, bineînțeles că nu erau nici pe departe ca oamenii reali. Păpușile făceau ce voiai tu. Păpușile erau actori în dramele pe care le imaginau copiii. Îi trecu prin minte că trebuia să-i fi lăsat să se joace și cu acestea trei. Trebuia să le fi permis un fel de viață, în loc să le îngroape adânc. Nu era prea târziu.

Leonora merse la ușa dormitorului și o deschise. Nu era

nimeni pe coridor și ea o porni spre camera copiilor. „Becurile ar putea fi mai puternice aici”, se gândi când aprinse lumina. Fâșiile de tapet de pe acoperiș fuseseră puse în siguranță în biroul ei, până când se putea gândi ce să se facă cu ele.

Dădu la o parte pânza apărătoare de praf care acoperea căsuța păpușilor și o împături. „Nu ar trebui să fie ascunsă, se gândi. Am să o țin deschisă ca să o vadă toată lumea de acum încolo. Ar trebui să fie admirată. Poate chiar mai e vreme ca Sean să o filmeze.” Mângâie acoperișul. Oare ce ar fi făcut acum, la ce s-ar fi gândit acum dacă Douggie nu ar fi început să tragă de hârtie? Dacă ușa camerei de copii ar fi fost încuiată sau dacă ar fi găsit altceva la Willow Court care să îl intereseze? Suferința lui Maude, secretul lui Ethan ar fi încă acolo, nedescoperite. I-ar fi spus lui Efe că picturile nu aveau să părăsească pentru nimic în lume casa asta vreodată. Amintirea acelei forme negre în apă, șuvițele de păr ale mamei ei plutind pe suprafața lacului, tot ce își amintise despre acea zi ar fi încă îngropat undeva în inima ei. „Toate viețile noastre, se gândi, atârnă de cele mai mici evenimente. Dacă păpușa asta reprezentând-o pe fată, își spuse, ar intra prea devreme din grădină, ar putea-o vedea pe păpușa tată lovind-o pe păpușa mamă în cap. Nu. Le voi oferi puțină mângâiere.” Îi scoase pe toți Delacourții… nu așa obișnuiau Gwen și Rilla să le numească?… din casă și îi puse pe pervazul ferestrei. Am să-i spun lui Gwen că am făcut asta, își propuse, și după petrecere, ea și Rilla pot decide ce să se întâmple cu ele.

Îngenunche cu grijă și își așeză propriile păpuși prețioase în jurul mesei din sufrageria miniaturală și puse un mic pui prăjit în fața lor. Apoi și niște jeleu roșu din *papier-mâché.* „O să fie o masă minunată! decise ea. Toată lumea se va distra de minune. Nu va mai fi nicio ceartă. Niciodată. Vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți.” Leonora își adună faldurile robei ei roz cu auriu în jurul ei și părăsi camera copiilor, închizând încet ușa după ea.

Duminică, 25 august 2002
Ziua de naștere a Leonorei

Chiar și în toiul coșmarului, Leonora era conștientă că visa. Un bărbat se afla lângă patul ei și cânta. Nu era un cântec propriu-zis, iar vocea lui nu părea umană, ci era ceva între strigătul unei păsări și huruitul unui motor. Stătea cu spatele și Leonora știa că acesta era exact momentul potrivit să se trezească, pentru că, dacă nu o făcea, bărbatul s-ar întoarce și fața lui ar fi cumplită. Deschise ochii și se bucură să se găsească în tihna propriului dormitor. Cine era el? Ethan? Efe? Poate și Peter? Încă mai simțea, așa cum simțise în absolut fiecare dimineață de la moartea lui Peter, o strângere de inimă; o mică tresărire de dezamăgire că el nu dormea *acolo,* chiar acolo lângă ea. Oare cum ar fi arătat, se întrebă, dacă ar mai fi fost în viață? Optzeci și doi de ani, atât ar fi avut. Cu părul alb. Ridat. Poate ca Nanny Mouse, rătăcind în gândurile sale. Se cutremură. Era prea îngrozitor să se gândească la asta.

Împinse la o parte așternutul și se așeză pe marginea patului, cu inima bătându-i mai repede decât de obicei. Ceasul de la capul patului îi spuse că tocmai trecuse de patru și jumătate. Era mult, mult prea devreme ca să se scoale, dar Leonora știa că nu va mai adormi. Traversă cu băgare de seamă camera și trase draperiile. „Când eram copil, se gândi, obișnuiam să sar din pat și să fiu la fereastră în doi pași mari. Nu face nimic. Sunt aici. Am șaptezeci și cinci de ani.” Deodată, i se păru o perioadă foarte lungă de timp. Dungi de auriu și roz și cel mai șters albastru se întindeau pe cer, și în curând avea să apară soarele și ziua avea să înceapă. Se îndreptă spre baie și se gândi: „Am să mă întorc pur și simplu în pat și am să stau întinsă, până când am să mai aud pe cineva trezindu-se”.

După ce se rezemă pe perne, închise ochii și se gândi la oaspeții ei din tot comitatul și chiar de la depărtare mai mare, sculându-se și alegându-și cele mai bune haine și îndreptându-se spre Willow Court. Întotdeauna crezuse despre ea că dusese o viață liniștită, cu foarte puțin din ceea ce ea numea „umblat haihui”, dar părea că toate acele după-amiezi petrecute stând la o masă lustruită sau alta, participând la dezbaterile unui comitet sau ale altuia, constituiau o activitate socială mai serioasă decât își dăduse ea seama. Erau directorii mai multor școli a căror guvernatoare fusese până foarte de curând, cu care legase o

prietenie mai degrabă formală, dar până la urmă o prietenie. „Sunt prea multe lucruri care se întâmplă în familie”, se gândi, și ajunse la concluzia că își prețuia prietenii tocmai pentru că nu *erau* prinși în niciun tumult emoțional. Erau odihnitori în cea mai mare măsură. Vorbind cu ei, i se permitea să facă parte dintr-o lume în afara celei de la Willow Court și aștepta cu nerăbdare să îi revadă.

Se simțea asemenea dirijorului unei mari orchestre, așteptând să ridice bagheta și să dea startul: conversație, râsete, mâncare, revederea unor prieteni vechi. Totul. Tot ce s-ar fi putut face pentru ca ziua să fie perfectă fusese făcut. Își amintise chiar să îl roage pe Sean să meargă la Lodge Cottage în timp util și să le aducă sus pe Nanny Mouse și pe domnișoara Lardner cu mașina lui. Nu l-a deranjat. De fapt, părea încântat. Rilla credea probabil că noul ei *amour* era ceva doar între ea și Sean și că nimeni altcineva nu își dădea seama de asta. Leonora zâmbi. Poate era oarecum necugetat din partea Rillei să se atașeze de el atât de repede, dar el era, după câte își dădea Leonora seama, un om bun, un om cumsecade, și părea să o placă pe Rilla. Poate că fiica ei avea dreptate și singurul lucru care conta cu adevărat era să fii cât de fericit posibil, oricând puteai. Peter... Rilla avusese dreptate să îi amintească de acel moment, cu toți acei ani în urmă, când un soldat tânăr intrase în bucătărie și ea știuse că îl iubea, înainte chiar ca el să deschidă gura să vorbească. „Nu e un copil, își spuse Leonora. Poate să aibă grijă de ea.”

Gwen pusese deșteptătorul să sune la cinci și jumătate, dar se trezi de-a binelea la ora cinci. Era emoționată. Nu avea ce face. Se ridică și vru să se dea jos din pat cât de încet putea. Nu era nevoie ca James să fie trezit atât de devreme, dar el se mișcă atunci când simți că ea se dezvelea și spuse:

— E deja dimineață?

— Nu pentru tine, șopti ea. Culcă-te înapoi. Mă duc doar să fac câteva lucruri înainte ca Bridget să ajungă.

— Mmm, rosti James și își îngropă fața în pernă.

Gwen își puse un costum de trening pe ea și merse să se spele pe dinți. Încă din copilărie îi plăcuse senzația de a fi în picioare înainte să se trezească toți ceilalți. Se uită afară pe fereastra de la baie și se gândi, cum făcea întotdeauna când se trezea devreme în timpul verii, că aceasta era negreșit cea mai

bună parte a zilei. Cerul era sidefat de noua lumină și ușor roz acolo unde soarele tocmai răsărise. Câțiva nori pufoși erau presărați prin albastru, ca aceia pe care un copil i-ar fi putut picta. Iarba mai era încă acoperită de rouă, scânteind în razele soarelui. Gwen zâmbi. Se va duce jos să bea o ceașcă de cafea și să mănânce o felie de pâine prăjită, înainte să înceapă agitația. Din experiența ei, în zile festive precum aceasta, alcoolul începea să curgă de îndată ce doi sau trei oameni se adunau la un loc și era numai bine să te fi hrănit înainte. Simțea un nod în stomac și se gândi că parcă se pregătea de mers la luptă.

Coborî scările în vârful picioarelor și merse în bucătărie. I se păru ciudat că Douggie mai dormea încă, dar poate să avusese o noapte tulburată. În timp ce punea de cafea, îi veni în minte că nu îl auzise peste noapte. Se încruntă. „Sunt sigură că m-aș fi trezit, se gândi. Asta trebuie să însemne că a dormit bușteан. Ce băiat bun!” Puse pâinea în prăjitor și scoase untul din frigider.

În timp ce mânca, recapitulă toate lucrurile pe care trebuia să le verifice înainte de a pleca să o întâlnească pe Bridget. Vazele cu flori din casă, copacul cu cadouri (doar să se asigure că toate cadourile recente fuseseră adăugate la grămadă), toaleta de jos, să controleze dacă fuseseră scoase prosoape curate și aranjat potpuriul nou în bolul albastru cu alb de pe etajeră. „După ce voi fi făcut toate astea, se gândi, am să merg să o trezesc pe mama cu o ceașcă de ceai și să bat la ușa Rillei. Nu va fi încântată dacă va fi nevoită să se grăbească cu dichisitul.”

— Ai făcut și pentru mine, iubito? James intră în bucătărie zâmbind. Iar o zi minunată, sunt bucuros să pot spune asta.

Se așeză în fața ei și Gwen se minună, așa cum făcea întotdeauna, de felul în care soțul ei era numaidecât treaz și el însuși de cum se scula, oricât de mult ar fi băut. Fuseseră zile, după nopți foarte grele, când copiii erau mici, când ea simțea că de-abia își putea ține ochii deschiși la masa de dimineață și era oarecum iritată că James era atât de (în cuvintele lui) „cu ochi strălucitori și coadă stufoasă”. Acum era recunoscătoare pentru voioșia și energia lui.

— Înghite pâinea aia prăjită, spuse, și mergem afară să vedem dacă a venit Bridget. Vreau să arunc o ultimă privire prin pavilion.

— A fost în regulă aseară, spuse Gwen. Mai trebuiau doar aranjamentele florale pe mese și tacâmurile. Oftă. Totul a mers oarecum prea ca pe roate în ceea ce privește aprovizionarea. Sunt agitată. Îmi țin răsuflarea, de frică să nu meargă ceva strâmb.

— Prostii, draga mea, nimic nu va merge rău. Toată lumea va petrece clipele cele mai frumoase ale vieții. Sper numai ca mama ta să fie ea însăși. Biletul acela de adio trebuie să fi fost un șoc pentru ea, nu crezi? Totuși, e o mătușică puternică, nu-i așa?

— James! zise Gwen, încercând să pară ofensată și nereușind prea bine, pentru că la urma urmei nu spunea nimic mai mult decât adevărul. Leonora *era* puternică, dar probabil nu atât de puternică pe cât le plăcea ei și celorlalți să creadă. Grăbește-te, atunci! Termină-ți cafeaua și hai să mergem!

Reuben Stronsky petrecu prima parte a drumului spre Willow Court gândindu-se la apelul pe care îl primise pe telefonul celular chiar înainte de a porni. Era de la Efe, care părea grăbit și nerăbdător, de parcă se întâmplase ceva neprevăzut. Poate era doar recepția proastă din această parte a lumii. „Răsturnare de situație” o numea el, iar acea ciudată expresie britanică însemna că Leonora Simmonds se răzgândise și intenționa să permită picturilor lui Walsh să fie găzduite oriunde el, Reuben, credea că era cel mai potrivit. Nu se putu abține să nu zâmbească și se întrebă ce provocase această schimbare. Când Efe îi povestise cine era adevăratul autor al tablourilor, fusese copleșit și voise să afle mai multe, dar era clar că Efe era nerăbdător să închidă telefonul și îi spuse doar că rugase personalul din parcare să se uite după mașina lui Reuben. Detaliile revelațiilor trebuiau să mai aștepte.

— S-ar putea să ajung devreme acolo, spuse Reuben. Am condus repede.

— Atunci poți să intri și să faci cunoștință cu Leonora și să bei o ceașcă de cafea înainte să înceapă bairamul!

„Bairam.” Alt cuvânt bun. Reuben spuse:

— Am să amân asta pe altădată, Efe, dacă nu te deranjează. Vreau să mă plimb în grădinile acelea minunate o vreme. Ar fi OK?

Reuben fu asigurat că grădinile erau la dispoziția lui. Aruncă o

privire pe geam. Acesta era genul de zi, reflectă el, care îi câștigase Angliei reputația de țară frumoasă. Pe o vreme ca asta, satele din Wiltshire prin care se deplasa păreau ilustrarea unui „peisaj tradițional idilic”, și existau porțiuni de drum în care se simțea de parcă ar fi condus printr-un platou de filmare. Ploaie, străzi gri, trotuare acoperite de gunoi, suburbii plictisitoare și proprietăți neinteresante la periferia orașelor păreau să fi aparținut unei alte planete și îl uimea că într-o țară de mărimea aceasta se puteau zări atât de multe priveliști diferite dincolo de parbriz.

Plecase devreme din Londra ca să scape de trafic și tocmai începea să se deprindă cu BMW-ul alb pe care îl închiriase. Pe locul de lângă el era cadoul perfect pentru ziua de naștere a Leonorei, care nu s-ar aștepta niciodată la un asemenea lucru, iar Reuben era sigur că împrejurarea în care îl descoperise avea să i se pară interesantă. Era – el știa asta – unic și avea să se distingă de absolut orice altceva la care s-ar fi putut gândi cineva să-i dăruiască.

Reuben nu era nerăbdător să o întâlnească pe Leonora. Persuasiune, atitudini fermecătoare, exercitare de presiune; ura orice îl forța să fie altceva decât eul său firesc, și avea o idee destul de bună despre cine era. Era un om liniștit, care ura luminile rampei. „Puternic și tăcut” îl numise odată fosta lui soție, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă, și acum, la vârsta biblică de șaptezeci de ani, nu mai putea spune că „puterea” era o trăsătură distinctivă. Înalt. Era înalt și liniștit. Unii oameni îl numeau încăpățânat, dar el prefera să se considere hotărât. Fusese gata să își susțină poziția față de Leonora, pe cât de convingător putea, dar nu îi părea rău că nu avea să mai fie necesar. Acum, cadoul lui era un mod de a-i mulțumi, mai degrabă decât un fel de mită. Reuben începu să fredoneze: „Oh, ce dimineață frumoasă” în timp ce regiunile rurale verzi și aurii se succedau pe lângă el în mare viteză; norii albi pe cerul albastru arătau de parcă ar fi gonit ca să țină pasul cu el. „Sunt pe drum spre Willow Court”, își spuse Reuben. Nu se putea abține să nu se simtă optimist și mai tânăr decât se simțise de ani de zile.

Alex pusese ceasul să sune la ora șapte, închipuindu-și că avea să fie primul care se trezea și va putea să aștepte liniștit în fața pavilionului ca furnizorii să înceapă să așeze mesele cu

pahare și aranjamente florale și așa mai departe. Voia să facă niște fotografii.

Înainte de a se da jos din pat, făcu o verificare mentală, ca să se asigure că tot ceea ce credea el că se întâmplase seara trecută nu era o plăsmuire a imaginației sale. Beth. Îi dăduse destul de limpede de înțeles ceea ce simțea pentru el. Nu era al doilea după Efe. Nu îndrăznise să aducă subiectul în discuție, dar în mod tipic, o făcuse ea. Vorbise întruna despre asta și el doar stătuse acolo și o ascultase. Ea recapitulase întreaga poveste a relației ei cu fratele lui. El zâmbise. Oare ea își dăduse seama că jumătate din timp el nici măcar nu era conștient de ce spunea ea? Că era prea ocupat să se bucure de acele clipe?

Iubirea pe care o simțea pentru ea! Era ca și cum cineva ar fi umflat un balon undeva înlăuntrul lui. Era ciudat. Se simțea pe punctul de a exploda de o emoție neobișnuită, care îl făcea să vrea să râdă și să plângă și să țopăie ca un nebun. Era de mirare că oamenii se purtau atât de prostește în jumătate din timp. Când erau îndrăgostiți? Se dădu jos din pat, se spălă, se îmbrăcă și bău o ceașcă de cafea stând în picioare în bucătărie. Apoi se împletici afară, cam pe la șapte și jumătate, pentru a descoperi că părinții lui erau deja pe baricade. James îi irosea timpul lui Bridget, sporovăind cu ea, în timp ce femeia încerca să supravegheze aranjatul meselor ca să se poată apuca de mâncare. Gwen se agita împrejur, urmărind venirile și plecările personalului, încă în jeanși și tricouri. Arăta de parcă nu era chiar sigură dacă avea ceva de făcut.

— Nu te mișca, mamă! spuse Alex. Am să-ți fac o fotografie.

— Oh, nu așa cum arăt, Alex, te rog! ripostă Gwen, și adăugă: Cum de te-ai trezit așa devreme? Aveam de gând să vă trezesc pe toți la nouă.

Alex făcea o fotografie după cealaltă, nebăgând în seamă protestele mamei lui legate de faptul că nu era prezentabilă. El zise:

— Am vrut să fac niște poze cu felul în care arată totul înainte ca mulțimea să înceapă să se destrăbălează. Când vine toată lumea?

— Se vor servi băuturi pe terasă cam de la amiază. Prânzul – de la ora unu încolo. O, Doamne, chiar sper să meargă totul ca pe roate!

— Bineînțeles că o să merge.

Alex îi vorbea pe un ton liniștitor, întrebându-se în care moment al activităților de dimineață ar fi bine să li se spună mamei sale și Leonorei despre Fiona. Ridică aparatul la ochi și îl îndreptă asupra unei tinere care ducea o tavă în pavilion. Lumina soarelui căzu pe pahare și le făcu să scânteieze. „Chiar și de la distanța asta, se gândi Alex, o să arate bine."

„Aceasta e partea cea mai bună a oricărui eveniment", își spuse Rilla, în timp ce stătea în vană și lăsa apa parfumată să o acopere. Nu era vanilie la Willow Court, ci preferata lui Gwen, Nantucket Briar de la Crabtree and Evelyn's. Partea minunată e întotdeauna cea dinainte să înceapă ceva. Satisfacție amânată. Speranță. Anticipare. Pentru un moment, închise ochii și se gândi la seara dinainte. Sean fusese atât de atent. Îi fusese greu să meargă pe malul lacului, dar o făcuse, după ani și ani de zile, și de-acum avea să-i fie mai ușor. Gustul săruturilor lui nu putea în niciun caz să mai fie pe buzele ei, dar dacă se concentra puternic, și-l putea aduce aminte exact, și își simțea întregul corp devenind la fel de cald și de fluid ca și apa care o înconjura. Zâmbi. Satisfacție amânată! Această amânare a plăcerii însemna că ea era într-o stare aproape permanentă de excitație sexuală. „Încetează să te gândești la Sean! își spuse. Azi e ziua Leonorei."

Pregătirea pentru petrecere era ca „jumătatea de oră" în teatru, cele treizeci de minute dinaintea unui spectacol, când stăteai în fața oglinzii și îți vedeai fața încadrată de lumini și plină de posibilități, așteptând să fie aranjată. În spatele tău, în garderobă, costumul tău atârna pe o bară și în curând aveai să intri în el și să devii altcineva. Aici, rochia era în dulap, iar Rilla își imagina faldurile de sifon plutind în întuneric, așteptând-o. Șovăise înainte de a o cumpăra. Era o superstiție în teatru legată de a purta verde, dar Rilla se mândrea cu faptul că era rațională, și în orice caz, ăsta nu era teatru și culoarea nu era verde propriu-zis. Avea așa de mult albastru în el și era atât de pal, încât primul lucru la care te gândeai când îl vedeai era că rochia aia arată ca oceanul. Poate era mai aproape de turcoaz. Sau de albastrul pal al penelor de păun. Indiferent de nuanță, felul în care fusta îi învăluia picioarele, felul în care decolteul îi punea în valoare pieptul și umerii, asta o făcuse să se îndrăgostească de ea. De-abia aștepta să o îmbrace.

Dar nu era o costumație sau o deghizare. „Nu vreau să fiu nimeni alta decât eu însămi”, se gândea, ieșind din apă și felicitând-o în tăcere pe Leonora pentru luxul prosoapelor de la Willow Court, în timp ce se înfășură într-unul de mărimea unei mici pături. „Am să mă concentrez să mă fac cât de frumoasă pot.”

În drumul spre dormitorul ei, observă că ușa de la camera copiilor era deschisă. „Oh, Doamne!” se gândi. Oare intrase Douggie acolo înainte ca Fiona să plece cu el cu mașina? Rilla merse să vadă ce putea să fi pus la cale, neîndrăznind măcar să se gândească la reacția Leonorei la orice stricăciune nouă.

— Beth! Ce faci aici? Credeam că e Douggie. De ce nu te pregătești?

— Scuză-mă, Rilla! Voiam doar un loc unde să mă gândesc un pic în liniște.

Stătea în genunchi pe podea, uitându-se la păpuși. Arătând de parcă ar fi vrut să se joace cu ele.

— E vreo problemă?

Rilla părea nesigură. Beth i se părea tăcută, mai degrabă decât nefericită, dar era important să se asigure.

— Păi, nu e chiar o problemă. Beth oftă. Bănuiesc că pot să-ți spun, deși Efe vrea să nu știe nimeni. Fiona și-a luat tălpășița.

— Da, știam asta. M-am uitat în camera lor și am văzut că lucrurile ei lipseau. Ceea ce nu prea știu e motivul pentru care și-a ales exact momentul ăsta.

— A găsit un mesaj pe telefonul lui Efe. Un mesaj obscen, din câte am înțeles. Știai că Efe o înșală?

— Nu m-am gândit la asta, zise Rilla încruntându-se. Dar acum că ai adus vorba, se pare că i se potrivește. Și uită-te aici, Beth. Mama trebuie să fi fost aici în timpul nopții. Astea sunt păpușile adevărate. Cele pe care i le-a făcut Maude. Cele cu care nu am avut niciodată voie să ne jucăm. Ce surprinzător! Mă întreb de ce a făcut asta. Ea nu face niciodată ceva fără motiv. Oare să îndrăznesc să o întreb?

Luă păpușa fetiță și se uită la ea și apoi o puse înapoi cu grijă, știind că Leonora avea să observe dacă fusese mișcată.

Beth se suci pe călcâie. Luă păpușa tată și o puse să stea la fereastra sufrageriei, să se uite afară. Rilla se întrebă dacă trebuia să spună ceva, să îi spună să nu atingă păpușa Ethan.

Înainte de a apuca să vorbească, Beth spuse:

— M-am răzgândit, Rilla. În aceste câteva zile. Nu cred că am mai fost împreună așa de mult, și la distanță așa de mică, de când eram copii. Cred că aveam o părere deformată despre el.

Rilla se uită la Beth. Auzea un ușor tremur în vocea fiicei ei și se mustră pentru că fusese o proastă.

— Oh, Bethy, nu. Îl iubești, nu-i așa? Efe. Tu chiar, chiar îl iubești. N-am știut. Îmi pare atât de rău. Sunt mereu prea prinsă cu lucrurile mele ca să observ. Sărmana mea dragă…

— L-am iubit, dar nu-l mai iubesc. Deloc, zău, nu în felul în care o făceam. Am fost o proastă, sincer. Adică, până și după ce s-a căsătorit cu Fiona am sperat cumva. Aveam fanteziile astea, știi? Că într-o bună zi avea să spună doar: „Nu, pe tine te iubesc cu adevărat, Beth. Nu pe Fiona. Am făcut o greșeală îngrozitoare”. Dar nu a făcut-o, bineînțeles. Și eu m-am purtat atât de oribil cu Fiona. Am urât-o, fără vreun motiv real, în afară de faptul că Efe o iubea. Biata de ea! Poate să o fi iubit odată, dar nu pare a fi tocmai zdrobit de durere, nu-i așa? E mai preocupat de revelațiile lui Maude Walsh decât de faptul că soția lui l-a părăsit.

— O, Beth, nu e drept! Chiar am vrut să te distrezi de minune la petrecerea asta. O meriți.

Beth se ridică în picioare și zâmbi.

— Și intenționez asta. Efe nu-mi va mai strica niciodată o zi. Nu știu de ce am intrat aici. Cred că voiam doar să mă uit la păpuși ca să îmi aduc aminte de… Nu sunt foarte sigură ce voiam să îmi amintesc. Poate că viața adevărată nu e așa de ușor de aranjat ca viața în căsuța păpușilor. Acum am să mă pregătesc, promit. Dar pot să vin mai târziu să îți aranjez părul. Ai vrea?

— O, draga mea, ai face asta?

— Desigur. Am să vin să ți-l fac după ce mă îmbrac.

Beth părăsi camera cu un pas atât de ușor, încât Rilla se întrebă dacă mai era ceva ce Beth ar fi trebuit să îi spună, dar nu o făcuse. Se îndreptă spre camera ei și se așeză la măsuța de toaletă, gândindu-se la Fiona. „Ei bine, își spuse în timp ce își masa fața și gâtul cu cremă hidratantă, am să o întreb când vine să mă coafeze. Nu aș fi crezut-o niciodată în stare pe Fiona să plece în felul ăsta.” Se întreba ce avea să spună Leonora. Și

Gwen, când o să audă că va fi un loc liber la masa familiei. Probabil că nici părinții Fionei nu aveau să fie aici, ceea ce însemna distrugerea tuturor aranjamentelor ei minuțioase.

Gwen, era foarte sigură, se trezise în zori, iar în curând holul avea să fie plin de freamătul tuturor celorlalți, pregătindu-se pentru petrecere. Aveau să plutească multe parfumuri diferite în aer. Rilla își pulverizã Boudoir de Vivianne Westwood pe tot corpul, și tocmai se gândea cât de divin era, când cineva bătu la ușă.

— Intră! strigă, și o văzu pe Gwen făcându-și apariția, îmbrăcată într-un costum de trening și arătând necăjită. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am vorbit cu Efe, Rilla. Știi ce s-a întâmplat?

Instinctiv, Rilla minți. Gwen s-ar fi putut simți ofensată dacă își dădea seama că Rilla știa ceva despre fiul ei înaintea ei și nu avea niciun rost să caute ceartă.

— Nu, Gwen… nu e mama, nu-i așa?

Gwen scutură din cap.

— E Fiona. L-a părăsit. L-a părăsit pe Efe, vreau să spun. Nu-mi pot imagina de ce. N-a vrut să-mi spună. Nu știu ce am să fac.

Se așeză pe marginea patului și scoase o batistă.

— Gwen, tu plângi. Oh, te rog nu plânge! Sunt sigură că vor găsi o rezolvare. Vor fi în regulă. Serios.

— Și dacă nu? Dacă nu se mai întoarce niciodată la el?

Rilla își reținu primul gând, care era că nu își dăduse seama niciodată că Gwen îi era așa de devotată Fionei, și murmură ceva liniștitor.

— Oh, Doamne, Rilla, e atât de greu de explicat! zise Gwen. Nu e vorba de Fiona. Nici măcar de Efe. Dacă vrea să-și riște mariajul printr-un șir întreg de afaceri murdare e treaba lui, dar e vorba de Douggie. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată, Rilla. N-aș putea suporta asta. N-aș putea suporta.

Începu să plângă din nou.

— Îmi pare atât de rău, Rilla, nu am vrut să te împovărez așa, bocind ca o zână rea.

— Nu fi proastă, Gwen, mă poți împovăra, cum zici tu, cât ai chef, dar cred că ar trebui să încetezi cu plânsul. O să ai ochii roșii la petrecere și mama o să vrea să știe de ce, și îți va aminti

mereu de asta. De altfel, o să îl *vezi* pe Douggie. Sunt sigură că Fiona nu-l va ține departe de tine.

— E foarte capabilă de asta. Am să devin una dintre bunicile acelea absente din viața nepoților. Oh, Doamne, Rilla, femeia aia îngrozitoare McVie îl va avea la Crăciunuri și zile de naștere, și eu nu-l voi vedea niciodată.

— Nu știi asta. Chiar *dacă* ar divorța, Efe va primi drept de vizită și poți fi sigură că îl va aduce pe Douggie încoace ori de câte ori îl va avea. Efe nu va dori să aibă singur grijă de Douggie. Va avea nevoie de tine. Sigur va avea.

Gwen arăta mai fericită.

— Da, bănuiesc că ar putea. Îți mulțumesc că ai spus asta. Mă face să mă simt puțin mai bine.

— Și în orice caz, adăugă Rilla, nu știi că a plecat pentru totdeauna. Ar putea să vrea doar să îl șocheze un pic pe Efe. S-ar putea la fel de bine să se întoarcă.

— E adevărat. Nu m-am gândit la asta. Gwen se ridică. Sunt așa de bucuroasă că ți-am spus toate astea. Mulțumesc foarte mult că m-ai lăsat să trăncănesc. Trebuie să plec să văd ce pot să-mi fac pentru ochii mei înroșiți.

— Ia asta, zise Rilla și îi înmâna un tub mic surorii ei. Tamponează puțin din ăsta în jurul ochilor, înainte de a-ți da cu pudră. Face minuni.

Gwen se uită șovăind la fondul de ten.

— N-am mai folosit așa ceva niciodată până acum.

— Nu ai avut nimic de ascuns până acum, bănuiesc, dar trebuie negreșit, spuse Rilla. Haide! Răsfață-te!

După ce Gwen părăsi camera, Rilla se gândi ce lucruri surprinzătoare ajungeai să afli despre oameni. N-ar fi bănuit niciodată că sora ei era atât de înnebunită după Douggie. Sărmana Gwen. Pentru o vreme se gândi la șansele ca Fiona să se întoarcă la Efe, dar apoi își spuse: „Ce naiba”! De ce să-mi fac griji pentru asemenea lucruri astăzi?! Va fi destul timp mâine pentru probleme de familie. Merg la o petrecere, fir-ar să fie!” Își îndreptă atenția spre alegerea cerceilor. Picături de cristal sau perle baroce care să le închidă gura tuturor? Asta era genul de problemă pentru care era dispusă să se frământe.

Reuben Stronsky opri mașina chiar în fața porților de la Willow Court și se uită de-a lungul aleii străjuite de stejari la casa de la

capătul drumului. Ce priveliște senzațională! Dacă s-ar fi aflat în mijlocul Londrei și nu aici în sălbăticie, atunci posibilitatea de a transforma casa într-un muzeu decent ar fi clară.

Merse înainte și parcă BMW-ul lângă casă, în zona care fusese rezervată pentru mașini. Un panou discret cu o săgeată desenată pe el îi indică drumul. Își aminti de prima dată când venise în casa aceasta, ca vizitator printre alții, cu ani de zile în urmă. Tablourile îl impresionaseră puternic și de atunci fusese obsedat de ele.

Un tânăr se apropie de mașină.

— Bună dimineața, domnule. Vă așteptam.

— Mulțumesc. Am ajuns cam devreme, mi-e teamă. Am să hoinăresc puțin pe aici și apoi o să se servească băuturi pe terasă, nu-i așa?

— Da, așa este, domnule. În jur de ora unsprezece, cred.

— Voi fi acolo, spuse Reuben.

Tânărul dispăru în direcția casei. Reuben coborî din mașină și descuie portbagajul. Se numea *boot* pe aici, ceea ce pentru el era nu avea niciun sens. Puse pachetul sub o pătură și încuie mașina. Nu avea de gând să meargă până în casă cu darul în mână. Era important ca Leonora să îl primească fără nicio distragere a atenției. Avea să meargă să îl ia mai târziu, când se termina petrecerea.

Reuben dădu să meargă înspre grădini, apoi se opri. Își scoase telefonul mobil din buzunarul jachetei și îl apelă pe Efe.

— Efe, tu ești? spuse după câteva momente. Sunt Reuben. Am ajuns în parcarea voastră.

— Vă aduceți aminte a cui zi de naștere e astăzi, domnișoară Mussington?

— Nu e ziua mea, nu-i așa? Nanny Mouse se încruntă și încercă să se concentreze. Luase micul dejun și era pregătită de petrecere. Știa că avea să fie o petrecere, dar era oare pentru unul dintre copii? Efe, poate. Nu, nu era asta. Efortul de a gândi o obosi și spuse: îmi scapă pe moment, domnișoară Lardner. Te rog, amintește-mi!

— E ziua Leonorei. Astăzi împlinește șaptezeci și cinci de ani.

— Ce prostie! Șaptezeci și cinci! Păi nu poate avea nicio zi peste patruzeci.

Nanny Mouse mângâie materialul rochiei și zâmbi.

— Rochia asta e foarte frumoasă, nu-i așa? Am să fiu frumoasa balului. Asta obișnuiam să îi spun Leonorei ori de câte ori ieșea. Îi spuneam: „Vei fi frumoasa balului”.

Închise ochii. Domnișoara Lardner se uită la ea, cum stătea în scaunul ei cu rotile. Trebuiseră să se trezească în mod special devreme, ca să se asigure că aveau să fie gata la timp, îmbrăcate în hainele lor cele mai bune. Ea purta costumul ei de vară verde-închis, cu o pălărie de paie pe care o înveselise adăugând niște cireșe artificiale de o strălucire uimitoare. Domnișoara Mussington era în ținuta ei de mătase bleumarin. O broșă de perle și ametist era prinsă exact în mijlocul gulerului de dantelă. Părul îi era curat și aranjat, prins într-un coc la ceafă.

— Domnul Everard vine să ne ia cu mașina lui și să ne ducă la casa mare. Nu-i așa că suntem norocoase?

Aștepta cu nerăbdare să meargă sus la Willow Court, pentru că nu făceau asta foarte des. Era totodată mai emoționată decât ar fi recunoscut vreodată, la gândul de a se vedea la televizor. Domnul Everard o rugase să aibă grijă ca videorecorderul să fie pregătit, pentru că avea o casetă cu înregistrarea discuției cu domnișoara Mussington și se gândea să le-o arate.

— Dumneavoastră apăreți în mai multe secvențe, domnișoară Lardner, îi spusese. Și arătați și foarte bine.

— Domnișoara Mussington va fi foarte încântată, răspunsese ea. De-abia așteptăm să vă vedem.

Efe nădăjduia din tot sufletul să fie singur la micul dejun, dar, spre surprinderea lui, Leonora stătea la masa din bucătărie, bând ceai Earl Grey și arătând oarecum firavă în halatul ei de casă albastru-închis. Era obișnuit să o vadă pe bunica lui îmbrăcată, fardată, cu cerceii de perle la locul lor și cu pantofi negri în picioare. „E bătrână, se gândi Efe. Cu adevărat bătrână.” Observă, poate pentru prima dată, ridurile din jurul ochilor ei, venele albastre ieșind în afară pe dosul palmelor ei.

— La mulți ani, Leonora! spuse și veni să îi dea un sărut.

— Ești prima persoană care îmi spune asta, Efe. Mulțumesc, dragule. Tocmai am coborât la o ceașcă de ceai, înainte de a mă pregăti pentru petrecere. Sunt destul de emoționată.

Îi zâmbi lui Efe și, în mod ciudat, dintr-odată arăta nu ca o femeie bătrână, ci mai degrabă ca un copil. Efe șovăi. Știa că trebuia să îi spună despre Fiona, dar o parte din el se gândea

serios să mintă. Să spună ceva legat de faptul că tot nu se simțea bine, nefiind în stare să meargă la petrecere. Tocmai voia să deschidă vorba, când Leonora i-o luă înainte.

— S-a întâmplat ceva, Efe, nu-i așa? Știu asta, așa că nu are rost să-ți întorci privirea. Și să nu mă minți, te rog. Nu am nevoie să fiu protejată. Am știut întotdeauna când ai mințit.

— Nici prin gând nu mi-ar trece, Leonora. De fapt, e ceva. Aveam de gând să îți spun mai târziu. Nu am vrut să stric petrecerea.

— Spune-mi!

— E vorba de Fiona. M-a părăsit. Asta-i tot. L-a luat pe Douggie și a plecat.

Leonora tăcu o clipă. Apoi spuse:

— Ești foarte tulburat, Efe? Vrei să mergi după ea? Nu mă supăr dacă asta simți că trebuie să faci.

— Nici vorbă! N-aș pierde petrecerea ta pentru nimic în lume. În plus, e datoria ei să se întoarcă, nu a mea să alerg după ea prin toată țara.

— Sunt impresionată, dragul meu. Dar Efe, vocea Leonorei deveni mai tăioasă, poate că atitudinea asta are ceva de a face în primul rând cu motivul pentru care te-a părăsit Fiona? Și cum rămâne cu Douggie? Cu siguranță îl vrei înapoi, nu?

— Am să-l iau înapoi, nu-ți face griji, spuse Efe, întrebându-se în taină cum naiba avea să se ocupe singur de Douggie.

— În orice caz, mulțumesc că mi-ai spus, Efe. Îmi pare rău că Fiona va pierde petrecerea. O aștepta cu nerăbdare, cred.

— Atunci, e cu atât mai fraieră că a plecat. Refuz să îmi fac griji pentru ea astăzi. Astăzi e ziua ta, Leonora. Trebuie să fie distractivă de la început până la sfârșit.

— Ei bine, atunci aș face bine să merg să îmi pun hainele de sărbătoare. Așa cum spuneai când aveai vreo șaisprezece ani, cred că halatele de casă după ora opt dimineața sunt un semn de trai dezordonat. Atunci ne vedem pe terasă la servirea băuturilor.

— În regulă, spuse Efe și, când Leonora părăsi încăperea, își întoarse atenția spre telefonul mobil.

De sus se auzea zarvă. Era Chloë, strigând ceva în timp ce fugea de-a lungul coridorului. Era un zgomot pe care îl

recunoștea din copilăria lor – agitație, emoția pregătirilor, felul în care-ți țineai răsuflarea până când se întâmpla evenimentul pe care îl așteptai.

Își luă încă o felie de pâine prăjită. Avea să treacă o veșnicie până vor fi cu toții jos la masă, iar el avea de gând să-și pună ceva de băut foarte curând. Avea, așa simțea, toate justificările. Nu se întâmplă în fiecare zi să te părăsească soția. Să și-o spună așa întruna era un fel de test. Îi lipsea Fiona, nu-i așa? „Bineînțeles că da, se gândi. Și Douggie. Chiar mi-e dor de el. Doar pentru că se întâmplă atâtea altele aici, nu sunt un ticălos. Reuben e aici. Dă roată prin împrejurimi. Va veni pe terasă la unsprezece și am să-i fac cunoștință cu Leonora.” Efe avea de gând să fie cuminte și să se plimbe în cea mai mare parte a după-amiezii, dar tânjea să o revadă pe Melanie. Cu siguranță că avea să-și facă timp să plece undeva împreună pe furiș, departe de toată lumea.

Gândurile i se îndreptară spre ultima lor întâlnire, cu trei săptămâni în urmă. Mult prea mult. Își aminti că de-abia reușiseră să închidă ușa din spatele magazinului lui Melanie după ei, când ea începuse să smulgă hainele de pe el. Îl așteptase, așa că era goală pe sub rochia subțire. Efe puse jos resturile de la pâinea prăjită, cuprins dintr-odată de dorință fierbinte. Intenționase să formeze din nou numărul Fionei, să o convingă să fie rezonabilă, dar nu era tocmai momentul potrivit. Acum avea să se umple de bani, datorită revelațiilor despre Maude Walsh. Se întreba dacă faptul acesta avea să o influențeze pe Fiona în vreun fel, și decise că nu avea să schimbe lucrurile. Ea avusese întotdeauna exact ceea ce voise de la părinții ei, care, cu certitudine, nu duceau lipsă de parale. Nu, dacă Fiona s-ar întoarce, ar fi pentru că nu putea să suporte să trăiască fără el. Avea nevoie de el, el știa asta, și era sigur că va putea să o convingă, dacă voia. Singurul lucru pe care trebuia să îl rezolve era dacă voia sau nu, și avea destul timp să își facă griji pentru asta după petrecere.

Gwen recapitulă totul în minte. Toate cele nouă mese și pavilionul erau gata. Jane, femeia angajată să se ocupe de aranjamentele florale, avea două ajutoare. Floarea pentru masa familiei, pusă pentru douăsprezece persoane, era trandafirul roz. Mai erau încă opt mese, fiecare de opt persoane, și florile pentru ele erau trandafiri albi, gerbera, frezii, irișii, garoafe, crini,

sipici și crăițe. Florile care trebuiau oferite oaspeților așteptau în coșurile lor. Mâncarea se pregătea și mirosuri delicioase pluteau în aer. Șampania fusese pregătită pe terasă. Totul era gata.

— Arăți minunat! zise Chloë, uitându-se atent peste umărul mamei ei în oglinda de la masa de toaletă.

Gwen purta o rochie de in de culoarea bronzului și cercei de safir. Zâmbi recunoscătoare în sus spre fiica ei, care părea a fi binedispusă.

— Și tu, spuse ea blând, deși i se părea că rochia lui Chloë arăta exact ca o cămașă de noapte.

— Rochia asta e o cămașă de noapte, spuse Chloë. Am găsit-o într-un magazin second-hand splendid. E materialul cel mai frumos, nu-i așa? Nu pot să cred că cineva ar purta-o în pat.

Materialul era satin de culoarea caisei. Avea o aplicație de dantelă montată în corsaj și lui Gwen îi trecu prin minte că Leonora avusese o piesă foarte asemănătoare, cu mult timp în urmă. Spera ca în acea zi mintea mamei ei să fie la alte lucruri, altfel și-ar fi putut aduce aminte și să facă vreo remarcă.

Chloë se așeză pe scaunul de lângă fereastră. Spuse:

— Crezi că sunt o puștoaică groaznică, mamă? Ți-ai fi dorit să ai o fiică bună ca Beth? Cineva care să nu fie așa... nu știu. Obraznică...

Gwen șovăi. Își dădea seama că era important ce spunea acum; avea să stabilească tonul pentru viitor, poate. Acesta nu era momentul potrivit, știa asta, să fie critică sau cicălitoare. Spuse:

— Ești exact fiica pe care o vreau, îți mulțumesc foarte mult. Nu te-aș schimba cu nimeni. Și mai e încă ceva ce voiam să-ți spun. Gwen se opri. Îți sunt atât de recunoscătoare pentru felul în care i-ai spus Leonorei despre mesajul lui Maude. Ai fost foarte discretă și cugetată și știu că trebuie să o fi ajutat mult. Nu se poate să fi fost o conversație ușoară.

— Nu, nu a fost. Chloë se ridică și veni spre pat și se întinse de-a curmezișul, observă Gwen, exact în același fel în care obișnuia să o facă atunci când era fetiță. Leonora s-a făcut foarte palidă, apoi a plâns. Pur și simplu a plâns întruna, în hohote, și n-am prea știut ce să fac, dar a fost groaznic. Eu mi-o imaginez întotdeauna atât de puternică și, știi tu, sigură pe ea, și apoi dintr-odată era ca femeia aia mică bătrână.

— Ce ai făcut?

— Am îmbrățișat-o pur și simplu. E groaznic de slabă, și am simțit cât de... cât de fragilă este.

— Asta-i minunat din partea ta, Chloë. Nimeni altcineva nu ar fi putut face asta la fel de bine ca tine. Sincer, Leonora te-a adorat întotdeauna, nu-i așa?

— Ei bine, indiferent ce crede despre unele lucruri pe care le fac și despre tot ce port, ea niciodată nu mă bate la cap așa cum faci tu, mamă.

— Eu nu te bat la cap, cum zici tu, Gwen zâmbi. Numai că uneori cred că anumite lucruri pe care le faci sunt un pic... ei bine, excentrice.

— N-am ce face, mamă. Așa sunt eu. Nu sunt ca Beth. Chiar o iubesc la nebunie, dar ea chiar *e* micuța Miss Perfect, nu-i așa?

— Eu nu aș vrea deloc să fii ca altcineva, Chloë draga mea. Te iubesc. Știi asta, nu-i așa, chiar dacă probabil că nu o spun nici pe departe atât de des cât ar trebui. Și eu nu sunt chiar o mamă tolerantă, nu-i așa? Bănuiesc că îți dorești să fi avut o mamă ca Rilla.

— Nu, nu-i așa, zise Chloë. Bineînțeles că nu. Deși Rilla e o mătușă extraordinară.

— Și eu sunt foarte mândră de tine, adăugă Gwen. Copacul tău din hol e minunat. Nu îmi amintesc, din cauza tuturor lucrurilor întâmplate, dacă ți-am spus cât de mult îmi place.

— OK, mamă, zise ea. Mersi foarte mult. Dar începem să semănăm cu personajele dintr-un serial melodramatic, nu crezi? Mai bine schimbăm subiectul, da?

Gwen era pe punctul de a răspunde, când se auzi un ciocănit la ușă. Spuse:

— Intră.

— Bună, dragelor! zise Rilla. Suntem doar eu și Beth. Sunteți gata? Oh, amândouă arătați splendid! Hai să coborâm toate împreună și să o căutăm pe mama.

— Dumnezeule, Rilla, ai cam exagerat cu parfumul, nu-i așa? Gwen își încreți nasul.

— Nu fi nesuferită, Gwen! spuse Rilla voios. N-am de gând să mă implic în nicio dispută în dimineața asta, așa că poți spune ce vrei. N-am să bag nimic în seamă. Numai dă-te cu orice

parfum vrei și participă la distracție.

— Uau, Beth! zise Chloë. Rochia aia e fantastică! Arăți nemaipomenit!

— Și tu la fel, zise Beth.

— E încântătoare, adăugă Gwen. O culoare minunată pentru tine. Beth purta o rochie simplă de mătase roșu-închis. Singura bijuterie era o pereche de cercei lungi dintr-o piatră pală translucidă.

— Sunt din marmură? Există cercei din marmură? întrebă Rilla. Chiar *sunt* super.

— Sunt din agat, lămuri Beth.

— Cred că ar trebui să mergem să o căutăm pe Leonora, să îi urăm „La mulți ani” și să ne pregătim de luptă spuse Rilla.

Coborâră două câte două, Beth și Chloë înainte, urmate de Gwen și Rilla. Gwen spuse:

— O să fie în regulă, nu-i așa? Petrecerea?

— O să fie senzațională, răspunse Rilla. Nu-ți face griji.

— Eu sunt aceea?

Nanny Mouse se aplecă mai aproape de televizor și întinse mâna, ca pentru a mângâia imaginea. Gura îi era întredeschisă și avea ochii larg deschiși. Sean se gândi că era ca și cum te-ai uita la un copil, sau la cineva care nu mai văzuse niciodată un film la televizor. Ea bombănea în timp ce se asculta vorbind, de parcă ar mai fi spus cuvintele încă o dată, alăturându-i-se lui Nanny Mouse de pe ecran.

— Tu ești, zise Sean. Starul emisiunii. Ești o interpretă foarte naturală. Dai foarte bine pe ecran. Și arăți bine. Nu așa de elegantă ca acum, bineînțeles, dar la urma urmei azi mergem la petrecere. Broșa ta e foarte frumoasă.

— Mulțumesc, spuse Nanny Mouse cu o înclinare ușoară a capului. Pentru o clipă, Sean văzu o umbră a tinerei care fusese în mișcarea și zâmbetul ei, apoi trecu și era din nou o bătrână, cu mâinile mici, ca lăbuțele de șoarece, tremurându-i ușor în poală.

Urmări interviul până la capăt fără să spună un cuvânt și apoi se întoarse spre Sean.

— Ai vorbit cu Maude? Ar trebui să vorbești cu ea. Ea e cea care știe cu adevărat despre picturi. Ar arăta minunat la

televizor. Nu e o femeie prea puternică, dar e foarte drăguță, dacă ajungi să o cunoști. Totuși, trebuie să vorbești cu ea o vreme, înainte de a porni camera de filmat. E foarte timidă. S-ar putea ascunde, știi tu. Se ascunde mereu. Bine, nu o poți învinui pentru asta, totuși, de ziua Leonorei ar trebui să fie acolo să-i salute pe ceilalți copii, nu crezi? De obicei o fac eu, desigur, dar cred că ar trebui să vezi dacă vrea să o facă ea, doar de data asta.

— Cred că ar trebui să plecăm, Nanny, spuse Sean. Am să o ajut pe domnișoara Lardner să ducă scaunul cu rotile în mașină. În curând vor sosi oaspeții.

Ochii lui Nanny Mouse străluceau.

— Va fi tort, nu-i așa? Și baloane?

— Baloane nu, nu cred, dar cu siguranță tort. Asta cred că îți pot promite.

„Ea trebuie să fie, se gândi Reuben. Leonora Simmonds.” Privind-o de la distanța asta, dincolo de peluza care se întindea ca o catifea verde cam la o sută de metri de unde se afla el până la terasă, îi amintea de Cleopatra lui Shakespeare. „Barca în care stătea, ca un tron lustruit, ardea pe apă.” Nu exista nicio apă nicăieri în apropierea Leonorei, iar tronul lustruit era constituit de lumina soarelui, care se reflecta din spătarul metalic al scaunului ei, și totuși era ceva regal la ținuta ei. Stătea foarte dreaptă. El nu-și putea da bine seama ce purta, dar era ceva între gri și albastru.

Peste tot în jurul ei, oaspeții se foiau în agitația obișnuită: stăteau și vorbeau și apoi se mutau la următoarea persoană și apoi stăteau iar și vorbeau, ca într-un fel de dans.

Willow Court era decorul perfect pentru ea. Zidurile, gri-auriu pe fondul cerului albastru, păreau să reflecte razele soarelui. Begoniile se revărsau din ghivecele lor de piatră într-un șuvoi de roz și culoarea caisei și stacojiu. Reuben observă că Efe vorbea cu Leonora. Stătea pe un scaun tras foarte aproape de al ei. Ea ascultă o clipă, păru surprinsă și apoi se uită împrejur. Acesta era semnalul pe care îl aștepta Reuben. El și Efe aranjaseră ca Leonora să fie pusă în gardă. Ar fi fost nepoliticos să o ia complet pe nepregătite. Își croi drum prin iarbă și pe scări în sus spre terasă. Apoi se trezi în fața ei, iar ochii ei limpezi verzi albăstrui se uitau direct în ai lui. Înainte de a putea spune ceva, ea îi zâmbi și i se adresă:

— Domnul Stronsky? Bine ați venit la Willow Court!

Reuben își scoase pălăria și făcu o reverență.

— E o mare onoare și plăcere să vă cunosc, doamnă, spuse.

— Efe, adu-i domnului Stronsky un pahar cu șampanie. Leonora lovi ușor scaunul de lângă ea, când Efe se ridică. Veniți și luați loc și povestiți-mi toate planurile dumneavoastră.

— Pare o scenă coregrafiată, nu-i așa?

Beth vorbea cu Chloë, Philip și Alex și se uita la oaspeții de pe peluza de sub terasă. Avea un pahar cu șampanie într-o mână și privirea ațintită asupra unei fete slabe ca un băț, cu sâni surprinzător de mari și o gură mare, roșie, îmbrăcate în cea mai strâmtă rochie albă.

— Aia e Melanie, explică Alex, observând la cine se uita. Atrăgătoare, nu? Uită-te la Efe.

— Am auzit de limbajul corpului, spuse Philip, dar parcă merge un pic prea departe, cred. Mie mi se pare enervant la culme.

Efe avea un braț în jurul umerilor lui Melanie și nu dădea niciun semn ca ar vrea să plece de lângă ea ca să discute cu ceilalți oaspeți. Beth observă că James se apropia de cuplu. Îi spuse câteva cuvinte lui Efe la ureche și rezultatul fu că Efe se îndepărtă de îndată, dar nu înainte de a o fi ciupit afectuos de fund pe Melanie. Râsul ei se auzi până la ei toți.

— Efe e în mod evident, devastat de faptul că Fiona nu e aici spuse Alex.

— Clar, spuse Beth și izbucni și ea în râs.

Șampania își făcea efectul și în cazul ei.

— Este... îi spuse Rilla lui Gwen în șoaptă. E pisăloaga aia bătrână plină de venin, doamna Pritchard. Câți ani o fi având?

— Știai că avea să fie aici, nu-i așa? Mama o cunoaște de ani de zile. N-ar putea da o petrecere fără să o invite.

— Bănuiesc că nu, spuse Rilla. Am să mă duc la ea să o salut.

Se apropie de doamna bătrână, care luase loc pe unul dintre scaunele de pe terasă. Arăta, se gândi Rilla, ca o nucă foarte mare, îmbrăcată destul de nepotrivit într-o chestie de tweed, fără vreo formă vizibilă.

— Bună ziua, doamnă Pritchard! spuse Rilla voioasă. Ce minunat să vă văd arătând atât de bine!

Doamna Pritchard își împinse capul înspre Rilla. „Poate mai degrabă ca o broască-țestoasă bătrână, decât ca o nucă”, se gândi Rilla.

— Bună ziua, spuse broasca-țestoasă. Vă cunosc?

— Sunt Rilla. Cyrilla. Fiica cea mică a Leonorei.

— Ah! Ei bine, ai îmbătrânit ceva de când te-am văzut ultima dată. Îmi aduc foarte bine aminte de tine. Ai devenit actriță, mi se pare.

— Da, așa e, consimți Rilla, și se chinui să găsească ceva spiritual de spus de genul: „Și dumneavoastră sunteți în cea mai bună formă”, dar se decise că nu merita efortul.

Schimbul acesta de cuvinte epuizase probabil tot ce aveau să își spună ea și doamna Pritchard. În mod salvator, apăru altcineva să discute cu ea și Rilla plecă pe furiș. Nu ar fi avut niciun sens să-i amintească bătrânei slute cum obișnuia să îi spioneze, pe ea și pe Hugh. „Probabil că a uitat totul legat de vremurile alea, se gândi Rilla, și așa ar trebui să fac și eu. Am să merg să vorbesc cu Sean.” Echipa îi filma pe oaspeții de pe peluză cu o cameră de filmat de mână, dar Sean fusese însărcinat de Leonora să aibă grijă de Nanny Mouse și o împingea curajos în scaunul cu rotile de la un grup de oameni la altul.

Leonora inspiră adânc. Mozzarella în aluat cu busuioc, clătitele cu somon veniseră și plecaseră și tortul de spumă de ciocolată era pe drum. Știa după murmurele mulțumite care se auzeau de la celelalte mese că mâncarea fusese un succes desăvârșit. Urmărise siluetele negre și albe ale echipei lui Bridget învârtindu-se printre mese ca niște dansatoare, reușind să aducă și să împartă felurile variate de bucate. Ea mâncase tot ce i se pusese în față, dar nu savurase propriu-zis nimic. Se petreceau prea multe; erau prea multe lucruri la care să te uiți. Mai era și problema cu discursul ei.

Nu intenționase să țină unul, dar Efe, Gwen și James spuneau că toată lumea avea să se aștepte la asta de la ea.

— Detest să vorbesc în public, murmurase Leonora în timp ce erau încă pe terasă la un pahar.

— Oamenii ăștia sunt prietenii dumneavoastră, spuse Reuben Stronsky. Nu trebuie să spuneți nimic extravagant.

— Ei bine, oricum aveam de gând să le mulțumesc tuturor

pentru că au venit, bineînțeles, dar un discurs adevărat, asta e o altă treabă.

— Credeam că vrei să le povestești tuturor despre Maude Walsh, spuse Efe.

Și așa că acum iat-o, după ce promisese să vorbească. Pentru moment însă, își permitea să savureze tortul de spumă de ciocolată. Ce inteligent din partea lui Bridget să îl servească odată cu zmeura și căpșunele astea divine! Un desert perfect, se gândi Leonora, și îl lăsă să i se topească în gură. Apoi se uită în jurul mesei la familia ei.

După cum se dovedi, lipsa Fionei avu și o urmare bună. Însemna că Reuben putea sta cu ei. Fusese o surpriză destul de mare pentru Leonora, deși încercase să ascundă asta când făcuse cunoștință cu el. „Milionar american” o făcuse să se gândească la cineva gras și cu fața roșie, cu o pălărie mare, iar el era exact opusul, slab și înalt și liniștit, cu o claie de păr alb. Ochii îi erau foarte închiși la culoare, iar manierele – impecabile. Îi adusese chiar și un cadou, ceea ce era mai mult decât amabil din partea lui.

— Am să aștept până mai târziu să vi-l dau, dacă nu vă supărați, îi spusese, și ea fu imediat curioasă și miratã.

De ce nu putea să fie pus lângă celelalte cadouri sub copac și să fie deschis odată cu ele?

Nanny Mouse se distra. Domnișoara Lardner stătea lângă ea, având grijă să mănânce puțin, dar în cea mai mare parte a timpului, bătrâna domnișoară se uita doar în jurul ei cu aerul unui copil aflat la circ, cu ochii larg deschiși de mirare. Sean se afla de cealaltă parte a ei și vorbea cu ea tot timpul, ceea ce era extrem de drăguț din partea lui. Poate că încerca să o impresioneze pe Rilla, dar Leonora știa că el o plăcea pe Nanny cu adevărat.

Domnișoara Lardner înmânase cadoul lui Nanny Mouse cu un aer oarecum de scuză, dar Leonora fu mișcată de semnul de carte cusut de mână cu cruciulițe.

— Vederea domnișoarei Mussington nu mai e ce a fost odată, explică domnișoara Lardner, dar a insistat să facă asta pentru dumneavoastră, doamnă Simmonds.

— Îmi place nespus de mult, spusese Leonora cu sinceritate. Voi avea grijă să îi mulțumesc mai târziu.

— Mamă! zise Gwen, întrerupându-i gândurile. Aduc tortul aniversar. Uite!

Toți oaspeții se întindeau să vadă tortul, care era purtat în jurul pavilionului într-un fel de tur de onoare. Leonora respinsese complet lumânările. Nu avea deloc intenția să fie văzută suflând în public. Tava imensă înainta în jurul pavilionului, și aplauze spontane izbucniră, când toată lumea își dădu seama că glazura era o reproducere perfectă a uneia dintre picturile Colecției Walsh: portretul Leonorei tânără, stând pe marginea patului, purtând o rochie liliachie.

— Splendid!

— Prea ingenios pentru a fi exprimat în cuvinte!

— Ce idee minunată!

Toată lumea începu să vorbească dintr-odată, așa că James trebui să se ridice și să ceară liniște.

— Vă mulțumesc tuturor. Îmi pare rău că trebuie să întrerup discuțiile, dar e timpul pentru tăierea tortului. Așa frumos cum e. Și am să o invit pe Leonora să spună câteva cuvinte, dar înainte de a face toate astea, haideți să cântăm pentru o mare doamnă. „Mulți ani trăiască, Leonora!”

Mulți ani trăiască fusese întotdeauna unul dintre cântecele cel mai puțin preferate ale Leonorei, dar zâmbi elegant în timp ce societatea adunată încerca, fără mult succes, să potrivească „dragă” alături de numele ei pe ritmul muzicii. De îndată ce se termină, se sculă în picioare și ridică mâna ca să pună capăt aplauzelor.

— Sunteți foarte drăguți, spuse. Sunt atât de încântată că ați venit cu toții să fiți alături de mine la aniversarea mea! Și vă mulțumesc pentru cadourile minunate. Atât de generoase și bine gândite! Voi petrece de minune, deschizându-le în seara asta.

Leonora își plimbă privirea pe la fiecare masă. „Aceștia sunt prietenii tăi, își spuse. Nu are de ce să-ți fie frică.” Inspiră adânc și începu: Nu intenționez să țin un discurs lung. Știu cât de mult tânjiți cu toții să mâncați acest tort deosebit de frumos. E o surpriză minunată și, sincer, nu mă așteptam, așa că îi mulțumesc familiei mele pentru el. Sper că s-a gândit cineva să îl fotografieze înainte de a dispărea – mulțumesc, dragă Alex, știam că mă pot bizui pe tine – și primul lucru pe care trebuie să

îl fac e să îi mulțumesc lui Bridget pentru masa perfectă și lui Jane pentru florile splendide.

Strigăte de „bravo” se înălțară din fiecare colț al pavilionului și Bridget își înclină capul în semn de recunoștință.

— Trebuie să le mulțumesc, de asemenea, fiicei mele Gwendolen și lui James, soțul ei, cât și restului familiei mele, dar este ceva ce voiam să vă spun în mod special. Șovăi o clipă, apoi continuă: Cunoașteți cu toții picturile lui Ethan Walsh, tatăl meu. Ați fost cu toții extraordinar de amabili cu mine, cât timp am condus Willow Court, și de aceea simt că trebuie să vă spun adevărul. Acesta va fi adus la cunoștința publicului destul de curând, pentru că se filmează un documentar pentru televiziune despre tablouri, regizat de Sean Everard, care se află astăzi aici. Unii dintre voi vor fi făcut cunoștință cu el înainte de masă, sunt sigură. Leonora inspiră adânc și continuă: Adevărul este acesta. Nu tatăl meu a fost cel care a pictat tablourile expuse în casă, ci mama mea, Maude. Nu pot intra acum în detalii, pentru că ar dura prea mult, dar pe scurt, tata a indus în eroare întreaga lume și a împins-o pe mama să își ia viața. Am descoperit asta din întâmplare. O întâmplare foarte fericită. Acum de-abia încep să depășesc starea de șoc, dar pot să vă spun că lui Maude Walsh i se va face dreptate datorită lui Reuben Stronsky, care se află alături de noi.

Reuben se ridică pe jumătate și zâmbi spre toată lumea, apoi se așeză din nou.

— Domnul Stronsky va avea grijă ca tablourile să fie expuse cum se cuvine pentru generațiile viitoare, într-o galerie construită anume, și îi sunt foarte recunoscătoare că mă ajută în activitatea căreia mă voi dedica de acum înainte, aceea de a mă asigura că opera mamei mele va fi văzută și povestea ei spusă. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați ascultat și că ați făcut această petrecere atât de specială. Mulțumesc.

Leonora deveni conștientă de aplauze și de faptul că Gwen îi punea un cuțit în mână.

— Trebuie să tai tortul, mamă, șopti Gwen, și Leonora se aplecă înainte, ca să taie prima felie.

Își puse totodată o dorință, exact așa cum obișnuia să facă atunci când era doar o fetiță. „Te rog, fă ca toată lumea să fie fericită”, se gândi, și apoi se mustră imediat pentru că era atât de proastă. Nu se putea în niciun caz ca toată lumea să fie

fericită. Se corectă puțin în minte: „Te rog, fă ca toată lumea să fie cât de fericită se poate, atunci când se poate”. Așa era mai bine.

Începură din nou să cânte, iar Bridget și cele două ajutoare veniră să ia tortul ca să poată fi tăiat în peste șaptezeci de bucăți. Melodia era de data asta *For She’s a Jolly Good Fellow,* care era mai potrivită decât *Mulți ani trăiască,* dar nu cu mult.

— Ce cântec grozav de nepotrivit! spuse Reuben, aplecându-se să îi șoptească la ureche. Meritați ceva mai respectabil, doamnă Simmonds. Ceva mai grandios.

— Te rog, spune-mi Leonora.

Reuben Stronsky, decise ea, era un adevărat gentleman.

Beth făcu un înconjur până în Grădina Peter Rabbit, ca să se sustragă de la petrecere. Alex fotografia cheflii lângă lac și în foișor. Mulți oameni plecaseră deja, dar încă mai rămăseseră destui care să îi recompenseze truda. Prânzul fusese perfect, și o văzuse pe Gwen relaxându-se pe măsură ce fuseseră aduse și împărțite un fel delicios după celălalt. Omleta persană oferită vegetarienilor era divină, și în ce privește mozzarella în aluat cu busuioc era aproape cel mai gustos lucru pe care ea îl mâncase vreodată.

Toată lumea, la toate mesele, părea să se distreze de minune. Melanie, observă ea, bea din greu și își flutura decolteul pe sub nasul oricui se uita, adică al majorității bărbaților de care se apropia. La un moment dat, înainte de prânz, Beth îl văzuse pe Efe din nou cu mâna pe... puteai să o numești partea de jos a spatelui? – Sau fundul?... lui Melanie. Nu-și putea ține mâinile sub control nici măcar în public.

Merse de-a lungul aleii până la șopron. Dintr-odată i se păru exact locul potrivit în care să mergi ca să scapi o vreme de petrecere. Se apropie de ușă și era pe punctul de a o deschide, când auzi un zgomot dinăuntru. Nu voci, ci altceva. Nu trebui să asculte mai mult de o clipă sau două ca să își dea seama de ce se întâmpla. Vreo pereche sau alta întreținea o relație sexuală rapidă. Ar fi putut fi oricine, dar o senzație de greață în adâncul stomacului o avertiza că puteau fi Efe și Melanie. „Trebuie să verific, se gândi. Nu, nu trebuie. Aș putea la fel de bine să plec și să îi las să-și facă de cap. Ce-mi pasă mie? Nu e treaba mea”. Șovăi și apoi aruncă o privire înăuntru de la fereastra mică, destul de prăfuită.

Nu putea vedea foarte bine, dar zărea un freamăt de picioare, și părul negru al lui Melanie împrăștiat peste masa de lucru din colț. Auzi mormăieli și gemete și vocea răsunătoare a lui Melanie îi deconspiră.

— Oh, Efe, Efe, da… daa.

Beth fugi de-a lungul cărării printre salate și morcovi spre casă, încercând să-și scoată din minte ceea ce tocmai văzuse. „Biata Fiona, se gândi. Chiar îl doare în cot de ea. Efe are grijă să-și potolească poftele, își spuse, și asta-i tot.” Fu fericită să observe că nu suferea deloc, îl iubea, bineînțeles, dar orice urmă de dorință dispăruse. Ceea ce rămânea era preocupare, afecțiune și devotament familial. Ceea ce o uimea acum era forța sentimentelor ei față de Alex. Cum putuse să fie atât de oarbă atâta timp?

— Ai fost o comoară, îi spuse Rilla lui Sean. Să ai grijă de Nanny Mouse toată ziua! O adevărată comoară!

Stăteau în alcov și fumau. Chiar și după o perioadă așa de scurtă de timp, această parte a casei o făcea pe Rilla să se simtă sentimentală. „Aici, se gândea, e locul în care am vorbit propriu-zis pentru prima dată unul cu celălalt. Aici a început totul.”

— Astăzi poți să arunci mucuri de țigară printre trandafiri, spuse Sean. Leonora vorbește cu Reuben Stronsky și a avut o zi atât de aglomerată, încât n-ar observa defel.

— Ba da, ar observa. Nu o cunoști pe mama. Dar a fost o petrecere minunată, nu-i așa? Mie mi s-a părut că tortul ăla de spumă de ciocolată a fost cel mai bun lucru dintre toate. Mă întreb dacă Bridget mi-ar da oare rețeta. Și Gwen arată mult mai relaxată, acum că s-a terminat petrecerea.

— Mai sunt încă multe de făcut la film, spuse Sean. Va trebui să mă întorc săptămâna viitoare, poate miercuri, și să îi iau încă o dată un interviu Leonorei.

— Dar luni sau marți? zise Rilla. Ce faci atunci?

— Păi, luni e liber, dar marți trebuie să merg la birou, bineînțeles.

— Bineînțeles. Dar după serviciu? Vrei să vii să iei cina cu mine, marți seara?

— Speram să întrebi.

— Întreb.

Se întoarse să îl sărute.

— Ne-ar putea vedea cineva, murmură el oarecum cu jumătate de gură.

— Nu-mi pasă, zise Rilla. Sărută-mă. După câteva clipe, ea murmură: Marți seara, am uitat să-ți spun, nu uita să-ți aduci periuța de dinți.

Gwen se uită înspre pavilion. Toate mesele aveau să fie strânse în curând și ea era fericită la gândul că de spălatul vaselor și de curățenie avea să se ocupe altcineva. În curând avea să rămână doar familia la Willow Court și Leonora avea să își deschidă cadourile rămase. Se puteau culca devreme. Se gândi să facă o plimbare prin grădina sălbatică spre lac, simțindu-se ușurată de o povară pe care o purtase mult prea mult timp pe umeri.

Se aplecă, își dădu jos sandalele și le lăsă pe iarbă. Nimeni nu avea să vină pe drumul acesta, era aproape sigură, și oricine ar veni, le-ar lăsa acolo. Grădina sălbatică nu era un loc potrivit pentru tocuri înalte și rochii de petrecere. Gwen își dorea să fi purtat pantaloni. „Sunt singură, se gândi, pentru prima dată de zile întregi. Nimeni nu îmi cere părerea și nu îmi spune nimic. E o fericire."

Pe când se apropia de lac, văzu pe cineva – o femeie – stând pe butucul bătrân. Și lebedele se adunaseră acolo. Gwen fu surprinsă de cât de dezamăgită era să descopere că nu avea să fie singură până la urmă. Să se întoarcă acasă? „Nu, la naiba, de ce?" se gândi, și apoi observă că femeia era Rilla.

— Rilla? spuse nesigură. Te simți bine?

— Bună, Gwennie. Bineînțeles că mă simt bine. De ce nu m-aș simți?

Gwen începu să vorbească, dar Rilla o întrerupse.

— Vrei să spui pentru că sunt aici la lac, nu-i așa?

Gwen dădu din cap.

— Sunt doar surprinsă că ai ales să vii încoace singură.

— E un test, zise Rilla. Am fost aici cu Sean și nu a fost așa de rău. Am putut să privesc apa fără prea mare strângere de inimă, serios. Așa că m-am gândit că aș putea încerca și singură.

— Dar…

Gwen se întrebă ce putuse să-i fi spus Sean să o convingă pe

sora ei să vină jos pe malul lacului și, ca și cum i-ar fi citit gândurile, Rilla spuse:

— A fost opera mamei de fapt. Ea... ea mi-a explicat bine ce s-a întâmplat când a murit Mark. M-a făcut să mă simt... ei bine, ceva mai puțin vinovată pentru că nu am fost aici.

— Nici noi nu am vorbit despre asta niciodată, nu-i așa? spuse Gwen. Ar fi trebuit să am mai multă grijă de tine, știu, dar erau copiii...

Își mușcă buza, amintindu-și deodată de perioada aceea oribilă, când Efe se trezea noaptea, având coșmaruri, și nu era de mirare, și când Alex refuzase câteva săptămâni să vorbească. Dacă nu ar fi trebuit să aibă grijă de Chloë, ar fi înnebunit. La vremea aceea îi fusese recunoscătoare Leonorei pentru că ținuse totul sub control.

— Tu n-ai greșit cu nimic, Gwen, spuse Rilla calm. Nu te-am învinuit câtuși de puțin, și acum, ei bine, hai să spunem doar că totul e mai clar acum și sunt aici, nu-i așa? Stau lângă lac. Și înfrunt problema, cum ar spune Beth.

Rilla se ridică și începu să se plimbe. Gwen își potrivi ritmul pașilor cu al ei.

— A fost o petrecere super, spuse Rilla, pe un ton care sugera o schimbare de subiect; o ușurare a atmosferei.

— Niciun dezastru, slavă Domnului!

— Și nu știu dacă ai observat, continuă Rilla, dar Beth și Alex sunt mereu împreună, nu-i așa?

Gwen zâmbi.

— Ei au fost întotdeauna prieteni, din copilărie.

— Nu genul acela de apropiere, Gwen. Adică... ei bine, am dat peste ei ieri în bucătărie și se sărutau.

Gwen se opri și se uită lung la Rilla.

— Ești sigură?

— Absolut. Ce zici de asta?

— Nu știu. Gwen se gândi o clipă la asta. Doamne, Rilla, am putea deveni rude prin alianță și totodată surori? E destul de ciudat, nu-i așa?

— Eu cred, zise Rilla, că ei sunt norocoși că sunt cruțați de orice surpriză în ce privește soacra.

Râsul lor rupse tăcerea după-amiezii târzii.

Aproape toată lumea plecase acasă. Era ora șase și ultimii oaspeți se îndreptau spre zona de parcare.

— Minunată petrecere!

— Mulțumim, Leonora dragă!

— La revedere, la revedere…

Gwen și James se îndreptară spre bucătărie.

— Unde ai fost, iubito? întrebă James. Te-am căutat peste tot.

— M-am dus jos la lac. Doar ca să fiu singură puțin, dar Rilla era acolo.

— Serios? La lac? Asta e un pic ciudat, nu-i așa?

— Am să-ți povestesc totul despre asta mai târziu, dar acum tânjesc după o ceașcă de ceai. Se cufundă într-un scaun. Sunt complet epuizată.

— A fost un triumf, draga mea, spuse James. Meriți o medalie. Totul a mers ca pe roate.

— Da, cred că da, fu de acord Gwen. Și ai observat ce mulți oameni i-au spus lui Chloë că pomul ei a fost cel mai frumos lucru pe care l-au văzut de ani de zile?

— Tu ai fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut eu de ani de zile. Strălucitoare.

— Prostii, James. Nu te prosti.

— Nu, serios. Frumoasa balului. Și eu sunt un bărbat norocos că te am. Nu-ți spun asta destul, nici pe departe, nu-i așa? Dar chiar te iubesc, draga mea. Știi asta, nu-i așa?

Gwen încerca să oprească lacrimile care i se adunau în ochi. Clipi repede. Câtă vreme trecuse de când James spusese asta în atâtea cuvinte?

— Sigur că da, rosti cât de vesel putu.

— Bine! zise James. Acum ai face față unui biscuit după toată mâncarea aia de la prânz?

— N-am să mai fac față niciodată vreunui biscuit, răspunse Gwen.

Chiar în acel moment intră Rilla în bucătărie.

— Oh, bună, voi doi, zise. Ce idee bună… o ceașcă de ceai. Și n-ar strica și un biscuit. Sau chiar doi. A trecut o veșnicie de la prânz, nu-i așa?

Gwen și James începură amândoi să râdă.

— Ce-i așa de amuzant?

— Nimic, zău, zise Gwen. Cred că ni s-a urcat șampania la cap.

Beth era sus să-și ia jacheta. Ea, Chloë, Philip și Alex mergeau la restaurant. Hotărâseră în unanimitate că aveau nevoie de o schimbare de peisaj. Când coborî scările, îl văzu pe Efe stând la ușa camerei lui.

— Bună, Efe, spuse, dându-și toată osteneala să șteargă din minte imaginea lui cu Melanie în șopron. Singur cuc?

— Intră puțin, Beth! spuse. Vorbește cu mine! Mă simt jalnic.

Își dădu seama că băuse mult prea mult după felul în care i se împleticea limba în gură. Se uită la ceas.

— N-ai timp? zise el. N-ai timp pentru sărmanul bătrân Efe, ei?

— Oh, Doamne, Efe! zise ea. Dacă ai de gând să fii patetic, am plecat.

— Nu, nu. N-am să fiu patetic. Promit. Intră numai să discutăm. Sunt singur cuc.

Ea intră în cameră și se așeză pe scaunul de lângă fereastră.

— Ai putea, zise Efe, să vii să stai aici pe pat cu mine.

— De ce-aș vrea să fac asta, Efe?

— Suntem frați de sânge, îți aduci aminte? Sau surori. Surori de sânge nu sună chiar așa de bine, nu-i așa? Nu. A plecat, Beth. Fiona. Și acum pleci tu. Dar tu ai fost întotdeauna cea mai bună prietenă a mea, știi asta. Cea pe care am admirat-o. Cea la a cărei înălțime au trebuit să se ridice toate celelalte femei ale mele.

„Ce ironic”, se gândi Beth. Se uită la Efe, și fu mai sigură ca niciodată că Alex era cel pe care îl iubea. Și pe Alex îl dorea. Orice dubiu care ar fi putut exista, ascuns în străfundurile minții, chiar și când îl sărutase, dispăruse, absolut pentru totdeauna.

— Trebuie să plec, Efe, spuse Beth, puțin mai blând.

„L-am iubit atât de mult, se gândi. Cum de s-a evaporat totul atât de repede?” Totuși, se întâmplase. Acum, tot ce simțea pentru Efe era un fel de milă tandră, amestecată cu dispreț.

— Plecați naibii toate, nu-i așa? Fiona a plecat.

— Totuși, nu ți-e tocmai dor de ea, nu-i așa? spuse Beth. Melanie aia părea că se pricepe de minune să te înveselească.

— Doar o partidă bună, asta-i tot ce e, Beth. Pot vorbi cu tine. Nu pot vorbi cu nimeni altcineva. Nu cu Fiona, și nici cu Melanie. Cu tine. Cred că te iubesc cel mai mult, Beth. Da, categoric. Vino încoace!

— Nu, Efe! spuse ea, cât de ferm putu. Cu câteva zile în urmă ar fi dat orice să-l audă pe Efe spunând asta. „Te iubesc cel mai mult, Beth.” Nu numai că nu credea un cuvânt din tot ce-i spunea el, ci chiar mai rău, nu ar fi fost în stare să-l privească în față, chiar dacă ar fi fost adevărat. Văzuse cum trata femeile cu care avea de-a face. Continuă: Tu nu mă iubești cel mai mult. Nu știu ce crezi că pot face pentru tine, dar acum plec. Merg la restaurant cu Alex. Așa că ne vedem mâine, cred.

— Nenorocitul de Alex! Te-a furat de sub nasul meu. Nemernicul! Am să discut cu el. Mâine. Se prăbuși pe spate pe pat și își acoperi fața cu un braț. Cară-te, Beth! Cară-te la Alex, dacă asta vrei!

— Pa, Efe, spuse și părăsi camera.

O să treacă peste asta după un somn bun și s-ar putea chiar să uite tot ce îi spusese. „Prea târziu, se gândi. A spus-o mult prea târziu. Și nu-mi pasă. Nu-l mai iubesc așa.” Coborî în fugă să-l caute pe Alex.

Nanny Mouse era acoperită în pat, cu mâinile strânse pe plapumă.

— A fost o petrecere minunată, nu-i așa? Chiar mi-a plăcut, spuse domnișoara Lardner.

Pălăria ei de paie cu cireșele lucioase fusese pusă la loc.

— Da, spuse Nanny Mouse. A fost o petrecere foarte bună. Am dus vreun cadou?

— Da. Nu ți-a mulțumit Leonora pentru el? Mi-a spus cât de mult i-a plăcut.

— Cineva mi-a mulțumit. O doamnă bătrână. Nu Leonora. Mă întreb de ce ea n-a fost acolo. Bănuiesc că e la școală, nu crezi?

— Așa cred, draga mea, spuse domnișoara Lardner. Noapte bună, domnișoară Mussington.

— Nu lăsa țânțarii să te ciupească, spuse Nanny Mouse. Asta îi spuneam mereu Leonorei: „Nu lăsa țânțarii să te ciupească.”

— Trebuie să fii foarte obosită, spuse Reuben. N-am să te țin mult, Leonora. A fost o zi memorabilă.

— Sunt puțin istovită, dar nu cred că am să pot dormi la noapte. Acesta e primul moment de liniște pe care l-am avut toată ziua asta. Sunt de asemenea foarte curioasă să văd cadoul pe care mi l-ai adus. Recunosc. E o copilărie, știu.

Stăteau pe banca de sub magnolia din Grădina Liniștită. Umbrele se furișau pe iarbă. În curând avea să se lase amurgul.

— Cred, spuse Reuben, că m-aș fi scutit de multe probleme dacă aș fi venit să te vizitez cu doi ani în urmă, când am început să mă gândesc la Colecția Walsh.

Zâmbi.

— Nu erai acasă când am văzut tablourile și m-am îndrăgostit de ele. Era în toiul iernii și n-am aruncat nici măcar o privire asupra grădinilor. În grabă, ca de obicei. Eu sunt mereu pe fugă.

Leonora spuse:

— Tata avea motive atât de îngrozitoare pentru a păstra tablourile aici, încât acum vreau să iasă în lume, cât de repede posibil.

Reuben se îndreptă de spate pe bancă.

— Nu vom discuta despre afaceri acum, Leonora. E ziua ta. Dar mă gândesc serios la un fel de aranjament. O galerie mică aici, aproape, lângă foișor, și poate chiar construită în același stil… Știi tu, multă sticlă și fier forjat alb… Și alta în partea cealaltă, în State. Vom vorbi despre asta mâine.

— Îți sunt atât de recunoscătoare, Reuben, pentru tot.

— Pentru ce? spuse Reuben. Mă simt privilegiat că am participat la petrecerea ta. Acesta e un loc deosebit de frumos.

— Ador serile acestea de la sfârșitul verii, spuse Leonora.

— Vine toamna și se simte, nu-i așa?

— Da, cred că se simte, dar încă e la mare depărtare. E greu să-ți imaginezi un anotimp ca iarna într-o zi ca astăzi.

Puse un pachet mic în mâna Leonorei.

— Lasă-mă să îți spun povestea acestui cadou, spuse. Am fost la Paris luna trecută și scotoceam, așa cum fac mereu, printre tarabele de pe Malul Stâng, la buchiniști, unde vând cărți la mâna a doua și hărți și lucruri din astea.

Leonora dădu din cap.

— Da, și eu le ador.

— Am găsit ceea ce se află în pachetul acesta la fundul unei

grămezi mari de chilipiruri.

Încet, Leonora desfăcu pachetul. Înăuntru era un tablou mic, înrămat. Pastel, după cum observă imediat. Portretul în pastel al unei tinere, rezemându-se pe parapetul unui pod în Paris. Notre-Dame se vedea în fundal.

— E Maude? Ce uimitor! E frumoasă, spuse Leonora. E fericită! Poate îndrăgostită. Așa îmi pare mie. Ca o femeie fericită îndrăgostită.

— Așa e. Dar nu ai observat semnătura.

— Nu o prea pot descifra fără ochelari. Cine e artistul?

— Ethan Walsh. Acesta e un Ethan Walsh autentic. Unul dintre foarte puținele. Îmi imaginez că l-a făcut în timp ce locuiau la Paris. L-am întrebat pe tipul de la taraba cu cărți unde dăduse peste el, fără să sper să aflu prea mult, dar mi-a spus exact. Cineva pe nume Jacques Noiret i-l vânduse. Făcea parte dintr-o mulțime de chestii care aparținuseră mamei acestui Noiret, care avusese o mică pensiune, se pare. Îți vine să crezi ce întâmplare norocoasă?! Ca eu să dau așa peste el? Cu câteva săptămâni înainte de a te cunoaște? Eu cred că e uimitor. Surprinzător.

Leonora tăcu multă vreme, uitându-se lung la fața mamei ei, tânără, lipsită de griji, plină de dragoste pentru bărbatul care așternea chipul ei pe hârtie. Ethan. Deloc crud, pe atunci. Nu înverșunat pe talentul superior al lui Maude. Neînșelând pe nimeni, ci spunând lumii cât de mult o iubea pe femeia aceasta din fața lui. Aceasta era mama ei, înainte ca Willow Court să devină închisoarea ei. Leonora și-o putea imagina pe Maude în pensiunea lui madame Noiret, rezemându-se pe perne cu margini de dantelă într-un pat înalt cu cadru de alamă, uitându-se la soțul ei iubitor în timp ce făcea schițe lângă fereastra deschisă, urmărindu-l cum își muta privirea de la linia acoperișurilor de afară, pentru a-i zâmbi. Nu era nimic pe chipul din acest tablou care să prevestească părul plutind pe o apă întunecată în spatele unei cortine de crengi de sălcii; nimic despre durere, sau supărare, sau disperare.

— Mulțumesc, Reuben. Nu-mi pot imagina nimic în întreaga lume care să-mi placă mai mult. Nu am decât amintiri triste despre mama mea, dar tu mi-ai dat o altă Maude. Și totodată, ceva bun despre tatăl meu, de care să mă sprijin în timp ce

încerc să pricep pe de-a întregul ceea ce a făcut. Trebuie să o fi iubit foarte mult, nu crezi, când a pictat-o? Chiar dacă s-a schimbat după aceea.

— Cu siguranță, spuse Reuben. O iubea foarte mult. Cred că ar trebui să intrăm acum, Leonora, nu crezi? Se face târziu.

— Du-te tu, Reuben! Eu am să vin într-o clipă. Și îți mulțumesc mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Leonora îl urmări cum părăsea grădina. Închise ochii pe jumătate și descoperi că se uita la stratul unde florile de vară târzie erau aproape trecute. Amintirea îi veni din senin. Maude, stând pe un scaun mic, cu un caiet de schițe în mână. Florile, cutele fustei mamei ei. „Sunt atât de aproape de ea. Trebuie să fi fost într-o vară când eram foarte mică, se gândi Leonora. Îmi aduc aminte cum mirosea, a soare și a lăcrămioare, și avea o pălărie cu un bor lat și o fundă mov pal. Îmi amintesc totul despre acel moment.” Zâmbi. Recuperase un tablou cu mama ei, o reprezentare luminoasă care să se opună imaginilor triste care o bântuiau. „Poate mai târziu, își spuse, o să-mi amintesc alte lucruri, diferite frânturi din viața lui Maude.”

Leonora continuă să stea sub magnolie, ținând portretul în brațe, până când soarele se pierdu după zidul grădinii. Apoi ea se ridică și se îndreptă înapoi spre casă.

O familie extinsă se reunește la sfârșit de august pentru a sărbători împlinirea a șaptezeci și cinci de ani de viață de către formidabila *mater familias*, Leonora.

Ea este fiica celebrului pictor eduardian Ethan Walsh, ale cărui picturi sunt păstrate la vila familiei, Willow Court în Wiltshire. La petrecerea Leonorei vor fi prezente fiicele ei, Gwen și Rilla, pe care le-a crescut singură, după ce a rămas văduvă la mai puțin de treizeci de ani; fiica vitregă a Rillei, Beth; și soțul și cei trei copii ai lui Gwen cu soții și iubiții lor. Un outsider se alătură grupului: Sean Everard, un regizor de televiziune care face un documentar despre viața și opera lui Ethan Walsh.

Toate familiile au secretele și partea lor întunecată, iar cea a Leonorei nu face excepție. Înainte ca pavilionul să fie demontat și toți oaspeții să plece pe drumurile lor, ies la lumină două evenimente șocante din trecut, care schimbă pentru totdeauna viața Leonorei și a fiicelor ei.

O poveste fascinantă, care se întinde pe o perioadă de peste șaptezeci de ani, scrisă în tradiția unor romane precum *Căutătorii de scoici*, de Rosamunde Pilcher.